„*Aceste patimi zbuciumate* merge până în inima Chinei de la început de secol XX cu proza ei ascuțită ca un bisturiu și cu aprigii ei protagoniști. Juliette Cai și Roma Montagov strălucesc mai puternic decât splendoarea și faima vechiului Shanghai, fiind amândoi la înălțime atunci când se ciocnesc în această poveste plină de acțiune care se desfășoară pe fondul vendetelor sângeroase, al războaielor între bande și al tumultului politic.”

AMELIE WEN ZHAO, autoarea romanului *Prințesa roșie*

„Amețitor, iscusit și violent, romanul *Aceste patimi zbuciumate* abordează fiecare subiect cu precizie, adăugând romantism, dar și intrigi politice, și alcătuind astfel un învolburat Shanghai al anilor 1920, în care monștrii adevărați se îmbină cu monstruozitățile imperialismului.”

TESSA GRATTON, autoarea seriei INNIS LEAR

„Plin de strălucire, suspans și scene sângeroase, *Aceste patimi zbuciumate* îi poartă pe cititori în lumea plină de pericole a Shanghaiului din 1926. [...] O lectură superbă și de-a dreptul imposibil de lăsat din mână.”

JUNE HUR, autoarea romanului *The Silence of the Bones*

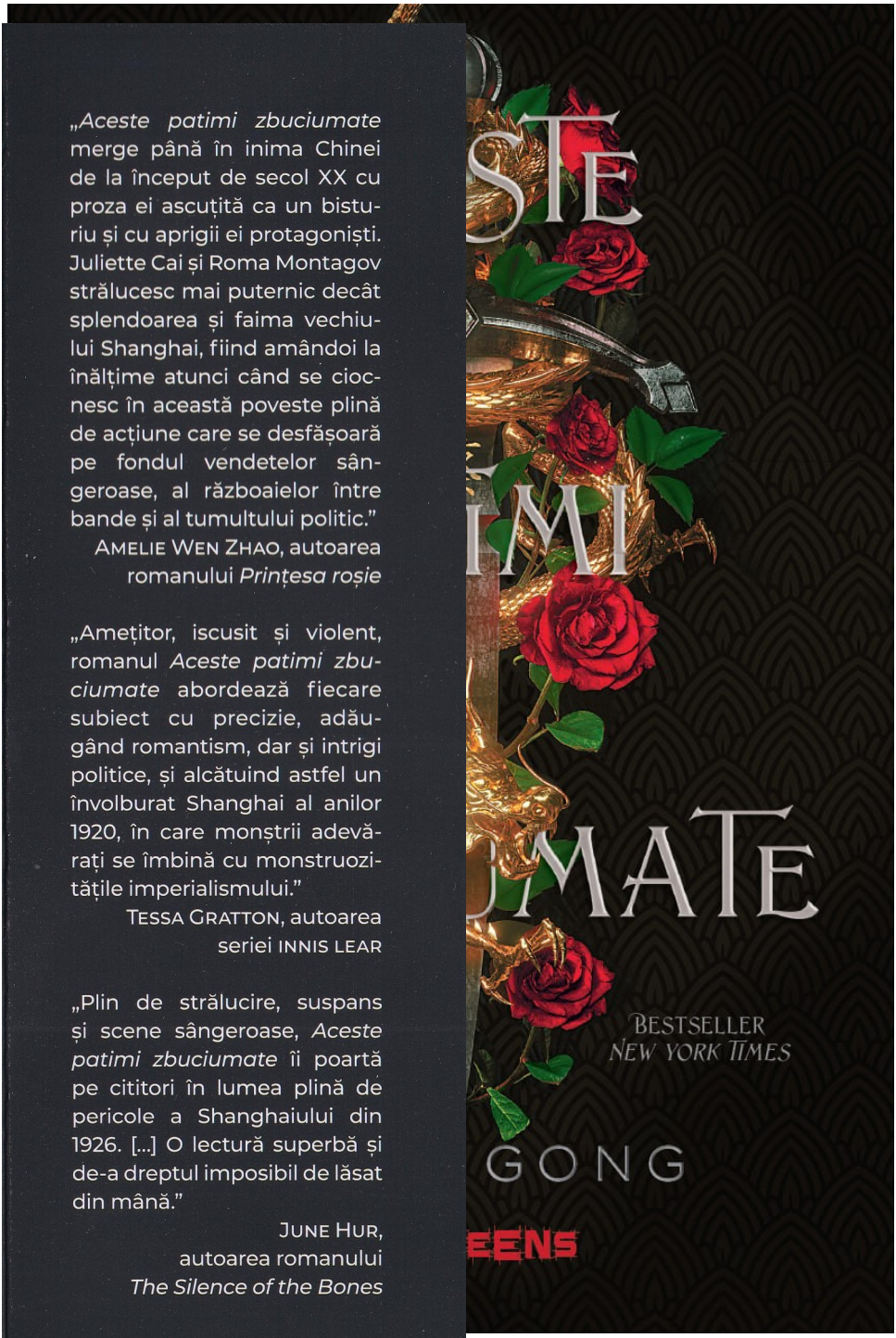

CHLOE GONG

ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

CHLOE GONG

ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szöke
Tehnoredactare: Cristina Gvinda
Lector: Shauki Al-Gareeb

CHLOE GONG
THESE VIOLENT DELIGHTS
Text copyright © 2020 Chloe Gong
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Gong, Chloe
Aceste patimi zbuciumate / Chloe Gong;
trad. din lb. engleză de: Loredana Voicilă.
— Bucureşti: Corinteens, 2021
ISBN 978–606–088–025–7
I. Voicilă, Loredana (trad.)
821. III

Pentru tine,
PRAGUL MEU CITITOR

Aceste patimi zbuciumate au destine zbuciumate
Şi mor în floare, aşa cum pulberea şi focul
Se mistuie într-un sărut.

William Shakespeare, *Romeo şi Julieta*[1]

1 Traducere proprie (n. tr.).

Prolog

În Shanghaiul cel strălucitor, un monstru se trezeşte.

Îşi cască ochii în străfundurile râului Huangpu, descleştându-şi imediat fălcile ca să simtă gustul sângelui spurcat care se prelinge în ape. Dâre roşii şerpuiesc pe străzile moderne ale acestui oraş străvechi: dâre care desenează păienjenişuri printre pietrele pavajului, ca o reţea de vene, şi, picătură cu picătură, sângele acestor vene se scurge în ape, revărsând viaţa oraşului într-o gură străină.

Odată cu întunericul care creşte, monstrul se ridică, ieşind în cele din urmă din valuri cu uşurinţa unui zeu uitat. Atunci când îşi ridică fruntea, singurul lucru care se vede pe cer este luna plină, rotundă.

Respiră. *Se furişează mai aproape*.

Prima respiraţie i se transformă într-o briză rece, care năvăleşte pe străzi şi învăluie gleznele celor care au ghinionul de a-şi căuta drumul spre casă la ceasul acesta fatidic. Locul vibrează în ritmurile depravării. Oraşul acesta este murdar, afundat adânc în sclavia păcatelor fără sfârşit, prins atât de strâns în îmbrăţişarea decadenţei, încât cerul ameninţă să se cutremure şi să îi strivească pe toţi aceia care trăiesc cu frenezie sub el, pentru a-i pedepsi.

Însă nu se coboară nicio pedeapsă – nu încă. Decada aceasta este una libertină, iar moravurile

sunt încă şi mai lejere. În timp ce Apusul o duce într-o petrecere continuă, în vreme ce Regatul de Mijloc rămâne împărţit între războinicii îmbătrâniţi şi veteranii stăpânirii imperiale, Shanghai există în mica lui bulă de putere: *Parisul Răsăritului*, *New Yorkul Apusului*.

În ciuda otrăvii care se scurge din fundătura fiecărei alei, locul acesta este atât, atât de *viu!* Şi monstrul, de asemenea, renaşte.

Naivi, locuitorii acestui oraş divizat îşi văd mai departe de viaţă. Doi bărbaţi dau năvală pe uşile deschise ale bordelului lor preferat, râzând tare, răsunător. Liniştea orei târzii îi izbeşte brusc, în contrast cu activitatea clocotitoare din care doar ce s-au smuls, iar urechile încearcă să li se acomodeze, zbârnâind din cauza schimbării.

Unul dintre bărbaţi este scund şi voinic, arătând de parcă, dacă s-ar întinde la pământ, s-ar rostogoli pe trotuar ca o mărgică; celălalt este înalt şi greoi, cu membrele desenate în unghiuri drepte. Cu braţele petrecute pe după umeri, pornesc pe trei cărări spre faleză, spre râul care se desprinde din marea pe care negustorii vin cu mărfuri – zi şi noapte.

Cei doi cunosc bine aceste porturi; până la urmă, atunci când nu frecventează cluburi de jazz sau nu sunt ocupaţi să descarce cele mai noi încărcături cu vinuri aduse din vreo ţară străină, acesta este locul în care transmit mesaje, îi păzesc pe negustori şi transportă mărfuri dintr-o parte într-alta – totul pentru Banda Stacojie. Cunosc această promenadă ca-n palmă, chiar dacă acum

nu se mai aud sutele de limbi diferite în care de obicei se strigă de sub o mie de steaguri diferite.

La această oră nu se mai aud decât sunetele înăbuşite ale muzicii din barurile de primprejur şi steagurile uriaşe ale magazinelor, fâlfâind la fiecare pală de vânt.

Şi cele cinci Flori Albe, vorbind animat în rusă.

Vina este a celor doi bărbaţi Stacojii, care nu au auzit hărmălaia mai devreme, pentru că mintea lor este înecată în alcool şi simţurile le sunt uşor amorţite. În clipa în care Florile Albe le apar în faţă, în clipa în care îşi văd rivalii adunaţi în jurul unui doc, dându-şi coate şi hohotind de râs, nici unii, nici ceilalţi nu se mai pot retrage fără să se facă de râs.

Florile Albe se îndreaptă, plecându-şi capetele în vânt.

— Ar trebui să mergem înainte, fără să ne oprim, îi şopteşte bărbatul Stacojiu tovarăşului său. Ştii ce a spus Lordul Cai în privinţa bătăilor cu Florile Albe.

Bărbatul mai greoi nu răspunde, îşi suge doar obrajii până când ajunge să arate ca un strigoi beat şi îngâmfat.

— A zis să nu începem noi nimic. Nu a zis că *nu putem* să luăm parte la o bătaie.

Stacojiii vorbesc în dialectul oraşului lor, printre dinţi. Chiar dacă ridică uşor glasul, cu încrederea celui care se află pe teren propriu, sunt stânjeniţi, pentru că în ziua de azi mai rar se întâmplă ca o Floare Albă să nu le cunoască limba – uneori accentul lor nu poate fi distins de cel al

unui nativ din Shanghai.

Fapt care se dovedeşte adevărat atunci când una dintre Florile Albe le strigă rânjind:

— Ia te uită, încercaţi să porniţi o bătaie?

Stacojiul înalt horcăie şi ţinteşte un scuipat zdravăn spre Florile Albe. Acesta aterizează lângă gheata celui mai apropiat de ei dintre cei din grup.

Într-o secundă, ies la iveală pistol după pistol, fiecare dintre arme aţintită cu precizie, gata să tragă. E o scenă care nu mai stârneşte mirare nimănui; e o scenă mai comună Shanghaiului violent decât fumul de opium care se înalţă dintr-o pipă groasă.

— Hei! Hei!

În tăcerea plină de încordare se aude un fluierat. Pe chipul poliţistului responsabil cu asigurarea liniştii în zonă se citeşte doar enervarea în faţa scenei din faţa lui. A mai văzut-o cu ochii lui, exact la fel, de trei ori în acea săptămână. I-a băgat cu forţa pe rivali în celule şi, atunci când membrii găştilor s-au omorât între ei, ciuruindu-se cu gloanţe, a chemat serviciul de curăţenie în schimb. Obosit după o zi de muncă, nu vrea decât să se ducă acasă, să îşi înmoaie picioarele în apă fierbinte şi să se bucure de mâncarea pe care nevasta i-a lăsat-o rece pe masă. Bastonul de cauciuc îi mănâncă deja palma, gata să îi bată pe aceşti bărbaţi până le bagă minţile-n cap, nerăbdător să le reamintească acestor oameni că nu au nicio problemă personală unul cu celălalt. Singurul lucru care-i alimentează este loialitatea nesăbuită şi neîntemeiată pentru familiile Cai şi

Montagov, care într-o zi le va aduce sfârşitul.

— Vrem să ne despărţim şi să mergem acasă? întreabă poliţistul. Sau vrem să mergem cu toţii la…

Se opreşte brusc.

Din ape răsună un *mârâit*.

Avertismentul care iradiază dintr-un astfel de sunet nu este o senzaţie ce poate fi negată. Nu e genul de paranoia care te cuprinde atunci când ai impresia că eşti alergat pe o străduţă abandonată; nici nu e acea panică pe care o simţi atunci când scârţâie duşumeaua într-o casă pe care o credeai goală. E un avertisment material, tangibil – aproape emană un fel de umezeală în aer, o greutate care îţi apasă pielea. E o ameninţare la fel de evidentă ca un pistol înfipt în faţă şi, cu toate acestea, este urmată de o clipă de ezitare, de inacţiune. Stacojiul scurt şi îndesat e primul care se pune în mişcare, îndreptându-şi privirea spre marginea promenadei. Îşi pleacă fruntea, cercetând adâncurile, şi îşi mijeşte ochii pentru a urmări mişcarea neregulată a undelor.

Se află exact la înălţimea potrivită pentru a fi pus la pământ de tovarăşul lui cu o lovitură brutală de cot în tâmplă însoţită de un urlet, atunci când ceva ţâşneşte din râu.

Pete mici, *negre*.

În timp ce bărbatul scund se prăvăleşte şi se izbeşte puternic de pământ, lumea se învolburează în jurul lui – picăţele, lucruri stranii pe care nu le poate distinge prea bine pentru că vederea îi tremură şi el tot icneşte, învins de greaţă. Nu simte

decât nişte împunsături ca de ac, coborându-i pe braţe, pe picioare, pe gât; îşi aude tovarăşul urlând, Florile Albe ţipă unul la altul într-o rusă pe care nu o poate descifra, iar poliţistul strigă în engleză:

— Daţi-l jos! Daţi-le jos!

Bărbatului trântit la pământ îi bubuie inima în piept. Cu fruntea lipită de trotuar, nu vrea să privească spre ceea ce îi face pe ceilalţi să scoată urletele acelea atât de înfiorătoare. E absorbit de ritmul propriului puls, care îi pune stăpânire pe toate simţurile. Doar atunci când ceva gros şi umed îi lipăie pe picior, se ridică pe brânci, îngrozit, zvâcnind din picior atât de puternic, încât îi zboară pantoful şi nici nu se mai oboseşte să şi-l recupereze.

Nu priveşte înapoi în timp ce aleargă. Se scuturã de rămăşiţele cu care este acoperit; sughiţă în încercarea lui disperată de a respira, de a respira, de a respira.

Nu îşi întoarce capul ca să vadă ce stătuse la pândă în ape. Nu se uită înapoi ca să vadă dacă tovarăşul lui are nevoie de ajutor şi în niciun caz nu se întoarce pentru a vedea ce i-a aterizat pe picior, lăsându-i acea senzaţie vâscoasă, lipicioasă. Bărbatul doar aleargă şi aleargă, trecând pe lângă neoanele teatrelor care îşi sting ultimele lumini, pe lângă şoaptele care se strecoară pe sub uşile bordelurilor, pe lângă negustorii care visează frumos, cu grămezile lor de bani sub saltele.

E demult dus atunci când în portul din Shanghai nu au mai rămas decât morţii, cu

beregatele sfârtecate şi cu ochii sticloşi, aţintiţi spre cerul nopţii, în care se reflectă luna.

Unu

Septembrie 1926

În inima teritoriului bandei Stacojii, cel mai bun loc în care te puteai afla era un club burlesc.

Calendarul se apropia din ce în ce mai mult de sfârşitul sezonului, paginile lui zburând mai repede decât frunzele care începeau să rugineascâ. Timpul nu mai avea răbdare şi era totodată teribil de răbdător, zilele devenind mai scurte, deşi se lungeau la nesfârşit. Muncitorii se grăbeau mereu undeva, indiferent dacă aveau sau nu încotro să se îndrepte. Se auzea constant un fluierat în fundal; se auzea constant zăngănitul tramvaielor care se târau de-a lungul liniilor uzate, împlântate în străzi; în aer plutea constant duhoarea resentimentelor, care infecta cartierele şi se impregna adânc în rufele fluturând în vânt ca nişte afişe în faţa ferestrelor de la apartamentele înghesuite.

Ziua aceasta era o excepţie.

Ceasul se oprise în loc pentru Festivalul Miezului de Toamnă – în acel an pica pe 22 ale lunii, după metodele occidentale de contabilizare a timpului. Pe vremuri, obiceiul era să se aprindă felinare şi să se spună în şoaptă poveşti tragice, să se slăvească ceea ce strămoşii respectaseră cu lumina lunii strânsă în palme. Acum trăiau într-un veac nou – unul care se credea mai presus de

predecesorii săi. Indiferent de teritoriul pe care se aflau, oamenii din Shanghai fuseseră cuprinşi de efervescenţa celebrărilor moderne încă de la răsărit, dar acum, când clopotele sunau de ora nouă, festivităţile abia începeau.

Juliette Cai supraveghea clubul, atentă să identifice chiar şi cel mai mic semn care ar fi putut anunţa necazuri. Încăperea era slab luminată, în ciuda mulţimii de candelabre scânteietoare care atârnau din tavan, iar atmosfera era întunecată, tulbure, umedă. Mai era şi mirosul straniu, de igrasie, care plutea pe sub nasul lui Juliette, însă lucrările de renovare îndoielnice nu păreau să afecteze buna dispoziţie a celor aşezaţi la mesele rotunde împrăştiate prin club. Oamenii de acolo ar fi observat cu greu o mică scurgere în vreun colţ, când atenţia le era atrasă de o mişcare perpetuă. Cuplurile îşi şopteau peste evantaiele cărţilor de tarot, bărbaţii îşi strângeau cu vigoare mâinile, iar femeile înclinau din cap, oftând şi chicotind drept răspuns la poveştile care li se spuneau pe deasupra felinarelor cu gaz.

— Arăţi destul de jalnic.

Juliette nu s-a grăbit să se întoarcă pentru a identifica vocea. Nu era nevoie să o facă. Puţini erau cei care ar fi abordat-o de la bun început în limba engleză, ca să nu mai vorbim de faptul că era o engleză cu tonalitatea plată a limbii chineze, limba ei maternă, şi accentul unei educaţii franţuzeşti.

— Da. Sunt în mod constant plină de jale.

Abia atunci şi-a întors capul, zâmbind cu ochi

mici spre vara ei.

— Nu ar trebui să fii tu următoarea care intră pe scenă?

Rosalind Lang a ridicat din umeri şi şi-a încrucişat braţele, brăţările de jad de la încheieturile ei maronii clinchetind.

— N-au cum să înceapă spectacolul fără mine, s-a strâmbat ea ironic, aşa că nu îmi fac griji.

Juliette a cercetat din nou mulţimea, de data aceasta cu o ţintă în minte. A identificat-o pe Kathleen, geamăna lui Rosalind, în dreptul unei mese, în spatele clubului. Cealaltă vară a lui Juliette ţinea răbdătoare în echilibru o tavă plină cu farfurii, holbându-se la negustorul englez de la masă care încerca să îşi comande ceva de băut gesticulând exagerat de mult. Rosalind avea contract ca dansatoare; Kathleen îşi făcea apariţia ca să servească pe la mese când se plictisea şi încasa pentru asta un salariu mizerabil, doar de amorul artei.

Juliette a scos oftând o brichetă, doar ca să facă ceva cu mâinile, aprinzând-o şi stingând-o în ritmul muzicii care inunda sala. A fluturat dreptunghiul mic de argint pe sub nasul verişoarei ei.

— Vrei?

Rosalind i-a răspuns scoţând o ţigară pe care o avea dosită în cutele hainei.

— Tu nici măcar nu fumezi, i-a aruncat ea, în timp ce Juliette îşi înclina bricheta. De ce porţi după tine chestia asta?

Impasibilă, Juliette i-a răspuns:

— Mă ştii doar. Alerg de colo-colo. Îmi trăiesc viaţa. Provoc incendii.

Rosalind a tras primul fum şi apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Aşa-i.

Un mister şi mai mare era unde îşi ţinea Juliette bricheta. Majoritatea fetelor din clubul burlesc – dansatoare şi cliente deopotrivă – erau îmbrăcate la fel ca Rosalind: în popularul *qipao*[2], care se răspândise în Shanghai ca o flacără. Cu crăpăturile scandaloase care alunecau pe lateral, descoperind trupul de la gleznă până la şold, şi gulerul înalt care se strângea în jurul gâtului, modelul era un amestec între extravaganţa occidentală şi rădăcinile orientale, iar într-un oraş scindat ca acesta, femeile deveneau metafore vii. Dar Juliette... Juliette se transformase cu totul. Mărgelele rochiei ei de fetişcană, fără buzunare, şfichiuiau cu fiecare mişcare. Ieşea în evidenţă în acest loc, asta era clar. Era o stea arzătoare, strălucitoare, un simbol pentru vitalitatea Bandei Stacojii.

Juliette şi Rosalind şi-au îndreptat amândouă privirea spre scenă, acolo unde o femeie fredona un cântec într-o limbă pe care niciuna dintre ele nu o cunoşteau. Vocea cântăreţei era încântătoare, iar rochia pe care o purta sclipea, lipită de pielea ei închisă la culoare, însă acela nu era genul de spectacol pentru care era renumit genul acesta de

2 Îmbrăcăminte populară din China, pentru femei, realizată din materiale fine precum mătase sau satin, cu un consum scăzut de material (n. tr.).

cabaret, aşa că, în afară de cele două fete din spate, nimeni altcineva nu mai asculta.

— Nu mi-ai spus că vei fi aici în seara asta, a zis Rosalind după o vreme.

Fumul i s-a prelins printre buze rapid, ca un pârâiaş. În voce i se citea că se simte trădată, de parcă omiterea unor astfel de informaţii nu îi stătea în fire lui Juliette. Juliette cea care se întorsese săptămâna trecută nu era aceeaşi fată cărora verişoarele ei îi făcuseră cu mâna la plecare, în urmă cu patru ani, însă schimbarea era de ambele părţi. La întoarcere, înainte ca Juliette să apuce să pună piciorul în casă, auzise vorbindu-se despre glasul liniştitor şi dulce al lui Rosalind şi despre eleganţa ei naturală. După cei patru ani petrecuţi departe de casă, amintirile lui Juliette despre oamenii pe care îi lăsase în urmă nu se mai potriveau cu oamenii în care se transformaseră. Nimic din ceea ce îşi amintea nu rezistase testului timpului. Oraşul îşi schimbase aspectul şi toţi locuitorii lui îşi văzuseră mai departe de viaţă fără ea, în special Rosalind.

— A fost o chestie de ultim moment.

În partea din spate a clubului, comerciantul englez începuse să facă pantomimă în faţa lui Kathleen. Juliette a făcut semn din cap spre scenă.

— *Bàba* a început să se cam sature de un negustor pe nume Walter Dexter, care îi tot cere să se întâlnească cu el, aşa că m-a trimis pe mine să aflu ce vrea.

— Sună plictisitor, a apreciat Rosalind.

Vara ei avea întotdeauna un anumit fel de a

intona cuvintele, chiar şi atunci când vorbea pe cel mai sec ton posibil. Lui Juliette i s-a strecurat un mic zâmbet pe buze. Cel puţin, chiar dacă o simţea pe Rosalind străină – o străină familiară –, ştia că va avea mereu aceeaşi voce. Juliette îşi putea închide ochii şi se putea preface că erau din nou copiii care îşi aruncau replici acide în discuţii pe subiecte dintre cele mai jignitoare.

A pufăit cu aroganţă, prefăcându-se ofensată.

— Nu putem fi cu toţii dansatori instruiri la Paris.

— Hai să facem aşa: tu îmi faci numărul şi eu îmi *asum* să fiu moştenitoarea imperiului ilegal din acest oraş.

Juliette a izbucnit în râs, tare şi scurt, amuzată. Verişoara ei era schimbată. Totul se schimbase. Însă Juliette învăţa destul de repede.

S-a îndepărtat de perete cu un suspin uşor.

— În ordine, a replicat ea, cu privirea aţintită asupra lui Kathleen. Mă cheamă datoria. Ne vedem acasă.

Rosalind a lăsat-o să plece fluturându-şi mâna. A dat drumul ţigării şi a strivit-o sub talpa pantofului cu toc înalt. Juliette ar fi trebuit să o taxeze pentru asta, însă podeaua nu avea cum să devină mai murdară decât era deja, aşa că ce rost avea? Din clipa în care păşise în acest loc, cinci tipuri diferite de opiu îi mânjiseră probabil talpa pantofilor. Singura alternativă fusese să păşească pe cât de uşor posibil, sperând că menajerele nu vor distruge pielea încălţărilor atunci când urmau să le frece în această noapte.

— Preiau eu de aici.

Kathleen şi-a ridicat bărbia, surprinsă, şi pandantivul de jad de la gât i-a lucit în lumină. Rosalind avea obiceiul să îi spună că într-o zi cineva va pune gheara pe piatra aceea preţioasă, dacă avea de gând să o poarte aşa ostentativ, însă lui Kathleen îi plăcea cum îi stă la gât. Zicea mereu că dacă lumea avea să se holbeze la gâtul ei, prefera să fie datorită pandantivului şi nu din cauza umflăturii de la mărul lui Adam.

Expresia ei uluită s-a preschimbat rapid într-un zâmbet, odată ce şi-a dat seama că cea care alunecase pe scaunul din faţa negustorului englez era Juliette.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva, i-a spus Kathleen dulce, într-o engleză perfectă, cu accent franţuzesc.

În urma ei, Walter Dexter a rămas cu gura căscată.

— A înţeles ce îi spuneam încă de la început?

— Vei afla, domnule Dexter, a început Juliette şi a apucat lumânarea din centrul mesei, mirosind apoi ceara parfumată, că atunci când presupui din start că cineva nu vorbeşte engleza, lumea va fi înclinată să facă mişto de tine.

Walter a clipit din ochi la ea şi apoi şi-a plecat capul într-o parte. A trecut în revistă rochia, accentul american şi faptul că îi cunoştea numele.

— Juliette Cai, a concluzionat el. Îl aşteptam pe tatăl tău.

Banda Stacojie se considera o afacere de familie, însă era mai mult de atât. Familia Cai era

inima ei, însă banda în sine era o reţea de gangsteri, contrabandişti, comercianţi şi mijlocitori de tot soiul, iar fiecare dintre ei îi dădea socoteală Lordului Cai. Străinii mai puţin entuziaşti ar fi zis că Stacojiii erau o societate secretă.

— Tatăl meu nu are timp pentru negustori lipsiţi de credibilitate, i-a replicat Juliette. Dacă e vorba despre ceva important, îi voi transmite eu mesajul.

Din păcate, se părea că Walter Dexter voia mai degrabă să stea de vorbă decât să facă afaceri.

— Ultima oară auzisem că te-ai mutat la New York.

Juliette a lăsat lumânarea înapoi pe masă. Flacăra pâlpâia, aruncând umbre stranii pe chipul comerciantului de vârstă mijlocie. Lumina nu făcea decât să accentueze ridurile de pe fruntea lui permanent încreţită.

— Am fost trimisă în Vest pentru educaţie, din păcate! i-a răspuns Juliette, lăsându-se pe spate în scaunul ei tapiţat. Acum sunt destul de mare ca să contribui la afacerea familiei şi toate cele, aşa că m-au târât înapoi cu forţa.

Negustorul nu a râs la gluma ei, aşa cum şi-ar fi dorit Juliette. În schimb, şi-a dus mâna la tâmplă şi şi-a trecut-o prin părul grizonant.

— Nu te-ai mai întors o dată pentru o perioadă scurtă de timp, acum câţiva ani?

Juliette s-a încordat, zâmbetul de pe faţă pălindu-i. În spatele ei, o masă plină cu clienţi a izbucnit în râs, amuzaţi de vreo remarcă pe care o făcuse vreunul dintre ei. Zgomotul i-a împuns

ceafa, acoperindu-i pielea cu broboane fierbinţi de sudoare. A aşteptat ca rumoarea să se potolească, profitând de întrerupere ca să gândească rapid un răspuns.

— O singură dată, i-a replicat Juliette cu grijă. New York nu a fost un loc prea sigur în timpul Marelui Război. Familia mea a fost îngrijorată.

Negustorul nu a renunţat la subiect, ci doar a mormăit gânditor.

— Războiul s-a terminat acum opt ani. Tu ai plecat abia cu patru ani în urmă.

Lui Juliette i-a pierit zâmbetul cu totul. Şi-a dat părul tuns bob după urechi.

— Domnule Dexter, suntem aici ca să discutăm despre cunoştinţele dumitale vaste referitoare la viaţa mea personală sau această întâlnire are şi-un scop, de fapt?

Walter a pălit.

— Îmi cer scuze, domnişoară Cai! Fiul meu este de vârsta dumitale, aşa că întâmplarea face că…

S-a oprit, băgând de seamă privirea aspră pe care Juliette şi-o aţintise asupra lui. A tuşit.

— Am cerut să mă întâlnesc cu tatăl tău pentru a discuta despre un nou *produs*.

În ciuda exprimării vagi, era destul de clar la ce se referea Walter Dexter. Banda Stacojie era, înainte de toate, o reţea de gangsteri, şi rare erau dăţile în care gangsterii nu erau extrem de activi pe piaţa neagră. Având în vedere că Stacojiii dominau Shanghaiul, nu era deloc surprinzător că dominau şi piaţa neagră – că ei erau cei care hotărau ce intra şi ce ieşea, că ei hotărau cine

avea dreptul să prospere şi cine să fie eliminat. În acele părţi ale oraşului care încă le aparţineau chinezilor, Banda Stacojie nu era doar mai presus de lege; ea *era* legea. Fără gangsteri, negustorii rămâneau neprotejaţi. Fără negustori, gangsterii nu mai aveau de lucru. Era un parteneriat ideal – unul care era continuu ameninţat de puterea din ce în ce mai mare a Florilor Albe, singura bandă din Shanghai care avea cu adevărat o şansă să detroneze monopolul Stacojiilor pe piaţa neagră. Ce-i drept, lucrau la asta de câteva generaţii.

— Un produs, zici? a repetat Juliette.

Şi-a ridicat ochii, absentă. Pe scenă se schimbau interpreţii. Lumina reflectoarelor a pălit şi s-au auzit primele note ale unui saxofon. Îmbrăcată într-un costum nou, strălucitor, Rosalind a păşit în lumină.

— Îţi mai aduci aminte ce s-a întâmplat ultima oară când britanicii au vrut să introducă un *produs nou* în Shanghai?

Walter s-a încruntat.

— Te referi la Războaiele Opiului?

Juliette şi-a cercetat unghiile.

— Oare?

— N-ai cum să mă învinuieşti pe mine pentru ceva de care se face vinovată ţara mea.

— Ah, dar nu aşa merg lucrurile?

Era rândul lui Walter să se arate neimpresionat. Şi-a împreunat mâinile, în timp ce pe scena din spatele lui fustele foşneau şi trupurile se dezgoleau.

— Oricum ar fi, am nevoie de ajutorul Bandei

Stacojii. Am cantităţi mari de *Iernicrom* de dat şi este cert că va fi următorul cel mai dorit opiaceu de pe piaţă.

Walter şi-a dres vocea.

— Cred că în clipa de faţă doriţi să obţineţi unele avantaje.

Juliette s-a aplecat spre el. În urma mişcării bruşte, mărgelele rochiei s-au lovit unele de altele, zgomotul lor intrând în disonanţă cu muzica de jazz din fundal.

— Şi *tu* chiar crezi că ne poţi oferi un avantaj?

Lupta continuă dintre Banda Stacojie şi Florile Albe nu era un secret. Din contră chiar, pentru că datoria de sânge era ceva care nu le aparţinea doar celor care purtau numele de Cai sau Montagov. Era o cauză pe care toţi membrii loiali ai fiecăreia dintre facţiuni o considera personală, cu o fervoare aproape supranaturală. Străinii care ajungeau în Shanghai ca să facă afaceri pentru prima oară primeau, înainte de toate, un avertisment: alege o tabără şi fă-o repede. Dacă făceau o dată afaceri cu Banda Stacojie, deveneau Stacojii. Însemna că sunt bine-veniţi pe teritoriul Stacojiu şi că vor fi ucişi dacă rătăceau prin părţile în care domneau Florile Albe.

— Cred, a spus Walter încetişor, că Banda Stacojie a început să piardă controlul asupra propriului oraş.

Juliette s-a lăsat pe spate. Sub masă, pumnii ei erau atât de strânşi, încât pielea de la încheieturi i se albise. Cu patru ani în urmă, urmărise Shanghaiul cu o strălucire în privire, clipind din

ochi spre Banda Stacojie cu speranţă. Pe atunci nu înţelegea că Shanghai era un oraş străin în propria lui ţară. Acum înţelegea. Englezii conduceau o bucată. Francezii, o bucată. Ruşii din Florile Albe acaparau singurele părţi care mai rămăseseră teoretic sub conducere chineză. Faptul că începeau să piardă controlul începuse să se simtă de mult – dar Juliette ar fi preferat să-şi muşte limba decât să recunoască asta în faţa unui negustor care nu pricepea nimic.

— Te vom contacta noi în privinţa produsului, domnule Dexter, i-a răspuns ea după o bucată de timp, oferindu-i un zâmbet superficial.

A respirat uşurel, eliberând tensiunea care îi strânsese dureros stomacul.

— Şi acum, vă rog să mă scuzaţi…

Întregul club a amuţit şi, brusc, cuvintele lui Juliette au răsunat prea tare. Walter a clipit din ochi, aţintindu-şi privirea spre ceea ce se întâmpla peste umărul lui Juliette.

— Măi să fie, dacă nu-i unul dintre bolşevici!

La cuvintele negustorului, Juliette a simţit că îngheaţă. Încetişor, teribil de încet, s-a întors, urmărind încotro se îndrepta privirea lui Walter Dexter, cercetând fumul şi umbrele care dansau la intrarea în clubul burlesc.

Te rog, *fă să nu fie*! s-a rugat ea. *Oricine*, *numai*…

Privirea i s-a înceţoşat. Pentru câteva clipe de groază lumea s-a aplecat şi Juliette a rămas pe margine, abia ţinându-se pe picioare, gata să se prăbuşească. Apoi podeaua s-a îndreptat la loc şi

Juliette a putut să respire din nou. S-a ridicat şi şi-a dres vocea, străduindu-se din răsputeri să sune cât mai plictisită când a articulat:

— Familia Montagov a emigrat cu mult timp înainte de revoluţia bolşevică, domnule Dexter.

Înainte ca cineva să apuce să o observe, Juliette s-a strecurat în întuneric, acolo unde umbrele pereţilor îi stingeau strălucirea rochiei, iar podelele umede îi înăbuşeau ţăcănitul pantofilor cu toc. Măsurile ei de precauţie nu erau necesare. Privirile tuturor erau aţintite asupra lui Roma Montagov, în timp ce acesta îşi croia drum prin club. Era pentru prima oară când nimeni nu era atent la numărul lui Rosalind.

La prima vedere părea că uluirea care plutea dinspre mesele rotunde fusese provocată de faptul că în sală intrase un străin. Însă în club se aflau o mulţime de străini, împrăştiaţi în mulţime, iar Roma, cu părul lui negru, ochii închişi la culoare şi pielea palidă, s-ar fi putut amesteca printre chinezi cu aceeaşi uşurinţă cu care s-ar fi pierdut un trandafir alb vopsit în roşu printre maci. Nu era vorba despre faptul că Roma Montagov era străin. Ci despre faptul că moştenitorul Florilor Albe era recunoscut de toţi drept duşman pe teritoriul Bandei Stacojii. Cu coada ochiului, Juliette băgase deja de seamă mişcarea din sală: se trăgeau pistoale din buzunare şi se pregăteau cuţite, iar trupurile se încordau de animozitate.

Juliette a păşit afară din umbră şi şi-a ridicat o mână spre cea mai apropiată dintre mese. Mişcarea era simplă: *aşteptaţi*!

Gangsterii au împietrit, fiecare dintre grupuri urmând exemplul celor de alături. Aşteptau, în timp ce Roma Montagov trecea de la masă la masă, cu ochii îngustaţi de concentrare.

Juliette a început să se apropie. Şi-a apăsat beregata cu palma şi a forţat nodul care i se pusese în gât să coboare, după care şi-a forţat respiraţia să se liniştească, până când a ajuns să nu mai fie la un pas de un atac de panică, iar pe chip să-şi poată picta un zâmbet strălucitor. Pe vremuri, Roma ar fi putut să o citească imediat. Însă trecuseră patru ani. El se schimbase. Şi ea la fel.

Juliette şi-a întins mâna şi i-a atins spatele.

— Bună, străine!

Roma s-a întors. Pentru o clipă, a părut să nu înţeleagă cine se afla în faţa lui. S-a holbat la ea, cu privirea la fel de inexpresivă ca o bucată de sticlă, neînţelegând nimic.

Apoi imaginea moştenitoarei Stacojii l-a trezit ca o găleată cu apă rece. Roma şi-a întredeschis buzele şi a expirat uşor.

Ultima oară când o văzuse, aveau amândoi cincisprezece ani.

— Juliette! a exclamat el automat, însă acum nu mai erau suficient de apropiaţi ca să-şi spună pe numele mic.

Nu mai erau apropiaţi de ceva timp.

Roma şi-a dres vocea.

— Domnişoară Cai. Când te-ai întors în Shanghai?

Nu am plecat niciodată, ar fi vrut să răspundă

Juliette, dar asta nu era adevărat. Gândurile ei rămăseseră acolo – mintea i se învârtise mereu în jurul haosului şi al nedreptăţii, al furiei care clocotea pe acele străzi –, însă trupul ei fizic fusese trimis pachet peste ocean, pentru a doua oară, pentru a fi protejată. Urâse asta, urâse atât de mult faptul că era departe, încât în fiecare noapte, după ce părăsea petrecerile şi barurile, simţea cum ura o arde ca o febră. Povara Shanghaiului era precum o coroană de oţel bătută în cuie pe creştetul ei. Într-o altă viaţă, dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi lăsat totul în urmă, poate că ar fi refuzat să devină moştenitoarea unui imperiu de mafioţi şi de negustori. Dar nu avusese niciodată de ales. Aceasta era viaţa ei, acesta era oraşul ei, aceştia erau oamenii ei şi, pentru că îi iubea, îşi jurase cu mult timp în urmă că avea să îşi împlinească rolul al naibii de bine, pentru că nu avea cum să fie altcineva decât cea care era.

E numai vina ta, ar fi vrut să-i spună. *Tu eşti motivul pentru care am fost obligată să-mi părăsesc oraşul*. *Oamenii*. *Familia*.

— M-am întors de ceva vreme, a minţit Juliette cu uşurinţă, rezemându-şi şoldul de masa liberă din stânga ei. Domnule Montagov, te rog să mă ierţi, dar ce cauţi *aici*?

L-a privit pe Roma mişcându-şi mâna aproape imperceptibil şi a ghicit că îşi verifica armele ascunse. L-a urmărit analizând-o, căutându-şi cu greu cuvintele. Juliette avusese timp să se pregătească – în cele şapte zile şi şapte nopţi de când intrase în acest oraş, îşi eliberase mintea de

tot ceea ce se întâmplase acolo între ei. Însă orice va fi fost ceea ce se aşteptase Roma să găsească în acest club atunci când păşise înăuntru, cu siguranţă nu avea legătură cu *Juliette*.

— Trebuie să vorbesc cu Lordul Cai, a spus în cele din urmă Roma, ducându-şi mâinile la spate. E important.

Juliette a făcut un pas spre el. Degetele i s-au oprit pe bricheta pe care o avea ascunsă în faldurile rochiei şi au început să se joace cu rotiţa care aprindea flacăra, pierdută în gânduri. Roma pronunţase numele „Cai” la fel ca un negustor, cu gura larg deschisă. Chinezii şi ruşii aveau acelaşi sunet pentru Cai: *ţai*, ca sunetul pe care îl scoate un chibrit atunci când este scăpărat. Pronunţase greşit intenţionat, era un comentariu asupra situaţiei. Ea se exprima fluent în rusă, el se exprima fluent în singurul dialect din Shanghai, şi totuşi, iată-i vorbind în engleză cu accente diferite, ca nişte negustori oarecare. Dacă ar fi trecut la oricare dintre cele două limbi materne, ar fi însemnat că îşi aleg o tabără, aşa că se mulţumeau să rămână pe teren neutru.

— Îmi închipui că este vorba despre ceva important, dacă ai venit până aici.

Juliette a ridicat din umeri şi a dat drumul brichetei.

— Vorbeşte cu mine şi eu voi transmite mai departe mesajul. Ca de la un moştenitor la altul, domnule Montagov. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Era o întrebare amuzantă. Cuvintele ei spuneau ceva, dar privirea rece şi inexpresivă

altceva – *Un singur pas greşit cât eşti pe teritoriul meu şi am să te ucid cu mâinile mele*. Ea era ultima persoană în care putea să aibă încredere, şi lucrurile erau valabile şi de cealaltă parte.

Însă orice va fi fost lucrul de care Roma avea nevoie, trebuie să fi fost vorba despre ceva serios.

Nu s-a împotrivit.

— Putem să…?

A făcut un semn într-o parte, spre colţurile slab luminate, în care ar fi avut mai puţin public întors spre ei ca spre un al doilea spectacol, aşteptând momentul în care Juliette ar fi urmat să se îndepărteze ca să se arunce asupra lui. Juliette a strâns din buze şi şi-a fluturat în schimb mâna spre partea din spate a clubului. Roma a urmat-o imediat, păşind cu grijă atât de aproape de ea, încât mărgelele rochiei îi clincheteau deranjate. Juliette nici nu ştia de ce se mai oboseşte. Ar fi trebuit să îl dea pe mâna Stacojiilor, să îi lase pe ei să se ocupe de el.

Nu, a decis ea. *E al meu*. *E datoria mea să îl distrug*.

Juliette s-a oprit. Acum rămăseseră doar ea şi Roma Montagov în întuneric, celelalte sunete erau la mare depărtare, totul pălise. Şi-a frecat încheietura, obligându-şi pulsul să încetinească, de parcă ar fi fost ceva ce depindea de ea.

— Treci la subiect, atunci! i-a cerut ea.

Roma şi-a rotit privirea în jur. Şi-a plecat capul şi şi-a coborât glasul înainte să vorbească, atât de mult, încât Juliette a trebuit să se încordeze ca să îl audă. Şi s-a încordat – refuzând să se aplece mai

aproape de el decât era strict necesar.

— Noaptea trecută, cinci Flori Albe au fost ucise în port. Le-au fost sfârtecate beregatele.

Juliette a clipit din ochi la el.

— Şi?

Nu voia să pară insensibilă, însă membrii din ambele găşti se omorau între ei săptămânal. Juliette însăşi crescuse lista morţilor. Dacă el avea de gând să dea vina pe Stacojiii ei, atunci îşi pierdea timpul.

— *Şi*, a replicat tăios Roma, stăpânindu-şi în mod evident un „dacă m-ai lăsa să termin”, unul de-ai voştri. Precum şi un poliţist de la municipalitate. Englez.

Juliette s-a încruntat uşor, încercând să-şi amintească dacă auzise pe cineva din jur pomenind de moartea vreunui Stacojiu cu o seară în urmă. Se întâmpla rar ca *ambele* bande să aibă victime într-o confruntare, dat fiind că morţile surveneau de obicei în urma unor ambuscade, şi era încă şi mai straniu ca printre morţi să se numere un poliţist, însă nu ar fi zis că era ceva bizar. A ridicat o sprânceană spre Roma, lipsită de interes.

Atunci el a continuat:

— Victimele însele şi-au provocat rănile. Nu a fost vorba despre o dispută teritorială.

Juliette şi-a scuturat capul de câteva ori într-o parte, ca să se asigure că nu înţelesese greşit. Odată ce s-a asigurat că nu avea urechea astupată, a exclamat:

— Şapte morţi cu răni pe care şi le-au provocat

fiecare dintre ei singur?

Roma a dat din cap. A mai aruncat o privire peste umăr, de parcă faptul că îi supraveghea pe gangsterii de la mese i-ar fi putut împiedica să îl atace. Ori poate că nu îi păsa deloc de asta, şi pur şi simplu nu voia să se uite drept la Juliette.

— Am venit în căutarea unei explicaţii. Tatăl tău ştie ceva despre asta?

Juliette a pufnit, plină de adânc resentiment. Roma voia să insinueze că cinci Flori Albe, un Stacojiu şi un poliţist se întâlniseră în port şi îşi spintecaseră singuri gâtlejurile? Suna ca şi cum ar fi fost textul unei glume nesărate.

— Nu poate să te ajute, a început Juliette.

— Orice informaţie s-ar putea dovedi esenţială pentru a descoperi ce s-a întâmplat, domnişoară Cai, a insistat Roma.

Când era enervat, întotdeauna îi apărea o dungă mică între sprâncene, ca o semilună. Aceasta îşi făcuse apariţia şi acum. Roma ştia ceva mai mult legat de morţile acelea decât îi spunea; nu s-ar fi agitat atât de tare dacă era vorba despre o simplă ambuscadă.

— Unul dintre morţi e al vostru…

— Nu vom coopera cu Florile Albe, i-a tăiat-o Juliette.

De pe chip îi dispăruse până şi ultima urmă de veselie prefăcută.

— Dă-mi voie să subliniez asta înainte să continui! Chiar dacă tatăl meu ştie ceva despre morţile de noaptea trecută, nu vom împărtăşi ceea ce ştim cu voi şi nu vom încuraja alte legături care

ne-ar putea pune în pericol propriile afaceri. Şi acum, *zi bună*, domnule!

Roma fusese în mod clar trimis la plimbare şi, cu toate acestea, rămânea totuşi pe loc, holbându-se la Juliette, de parcă ar fi avut un gust amar în gură. Juliette se întorsese deja pe vârful pantofilor cu toc, gata să plece, atunci când l-a auzit pe Roma şoptind înveninat:

— Ce s-a *întâmplat* cu tine?

Ar fi putut să îi răspundă în orice fel. Ar fi putut să-şi îmbibe cuvintele cu veninul ucigător pe care îl adunase în anii în care fusese plecată, să îl scuipe pe tot afară. Ar fi putut să-i reamintească ce făcuse cu patru ani în urmă, ar fi putut să răsucească cuţitul în rană, până la os. Însă, înainte să apuce să deschidă gura, în club a răsunat un urlet, anulând toate celelalte sunete, ca şi cum ar fi venit pe o altă frecvenţă.

Dansatoarele de pe scenă au înmărmurit; muzica s-a oprit.

— Ce se petrece? a murmurat Juliette.

A făcut un pas, gata să cerceteze despre ce e vorba, însă Roma a şuierat ascuţit şi a apucat-o de cot.

— Juliette, nu!

Atingerea lui i s-a impregnat în piele ca o arsură dureroasă. Juliette şi-a eliberat braţul mai repede decât dacă ar fi luat de-adevăratelea foc, aruncând văpăi din ochi. Nu avea dreptul. Îşi pierduse dreptul de a se preface că voise vreodată să o protejeze.

Juliette a pornit imediat spre celălalt capăt al

clubului, ignorându-l pe Roma, care i-o luase pe urme. Agitaţia provocată de panică devenea tot mai intensă, dar Juliette nu reuşea să-şi dea seama *ce anume* declanşase o astfel de reacţie. A dat la o parte mulţimea cu o mişcare autoritară.

Atunci l-a văzut pe bărbat, zbătându-se la pământ, cu unghiile înfipte în gâtul lui gros.

— Ce face? a ţipat Juliette, repezindu-se spre el. Să-l oprească cineva!

Dar unghiile acestuia intraseră deja adânc, până la muşchi. Bărbatul scurma cu o forţă animalică – de parcă *acolo*, sub piele, ar fi fost ceva ce numai el putea să vadă. Adânc, mai adânc şi tot mai adânc, până când degetele i s-au înfundat cu totul în carne, până când au început să rupă tendoane şi vene şi artere.

În clipa următoare, tot clubul a amuţit cu totul. Nu se mai auzea decât respiraţia greoaie a bărbatului scund şi voinic, care se prăvălise la podea, cu beregata sfâşiată şi mâinile pline de sânge.

Doi

Tăcerea a fost spartă de urlete, iar urletele au iscat haos. Juliette şi-a suflecat mânecile rochiei strălucitoare, strângând din buze, încruntată.

— Domnule Montagov, a strigat pe deasupra rumorii, trebuie să pleci!

Juliette a pornit mai departe, fluturând din mână spre doi bărbaţi din Banda Stacojie şi făcându-le semn să se apropie. Aceştia au ascultat-

o, cu o privire stranie pe chip însă, pe care Juliette se pregătea să o ia drept o ofensă, dar – două secunde mai târziu – a clipit şi-a aruncat o privire peste umăr, şi a văzut că Roma era încă acolo, fără niciun gând să plece. A trecut în schimb pe lângă ea, de parcă era la el acasă, şi s-a aşezat pe una dintre canapelele de lângă muribund, holbându-se, dintre toate lucrurile, tocmai la *încălţările* omului.

— Pe toţi sfinţii! a mormăit Juliette în barbă.

L-a arătat pe Roma celor doi Stacojii.

— Escortaţi-l afară!

Asta şi aşteptau. Unul dintre Stacojii l-a îmbrâncit imediat pe moştenitorul Florilor Albe, forţându-l să sară în picioare cu un şuierat, ca să nu ajungă pe podeaua plină de sânge.

— V-am zis să-l escortaţi! s-a răstit Juliette. E Festivalul Miezului de Toamnă. Nu fiţi *brute!*

— Dar, domnişoară Cai…

— Nu vezi? a intervenit Roma cu răceală, arătându-l cu degetul pe muribund.

S-a întors spre Juliette, cu maxilarul încordat, cu ochii aţintiţi asupra ei – doar asupra ei. Se purta de parcă în jur nu se mai afla nimeni în afara ei, de parcă cei doi bărbaţi nu îi aruncau priviri ucigaşe, de parcă întregul club nu era cuprins de haos, iar lumea nu ar fi alergat ţipând în jurul băltoacei din ce în ce mai mari de sânge.

— Exact asta s-a întâmplat şi noaptea trecută. Nu este vorba despre un incident izolat; e o *nebunie*…

Juliette a oftat, fluturând moale din încheietură. Cei doi Stacojii l-au apucat aşa cum trebuie pe

Roma de umeri şi Roma şi-a înghiţit cuvintele, încleştându-şi cu putere falca. Nu avea de gând să se dea în spectacol pe teritoriul Stacojiilor. Era oricum norocos că putea să plece fără un glonţ în ceafă. Era conştient de asta. Era singurul motiv care-l făcea să tolereze faptul că puseseră mâna pe el nişte tipi pe care i-ar fi ucis dacă s-ar fi aflat pe străzi.

— Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegător! i-a rânjit Juliette.

Roma nu a zis nimic în timp ce era condus afară. Juliette l-a urmărit, cu ochi mici, şi abia după ce s-a asigurat că fusese dat afară pe uşa clubului şi-a întors atenţia asupra dezastrului din faţa ei. A făcut un pas în faţă cu un oftat şi a îngenuncheat încet la căpătâiul muribundului.

Nu avea cum să fie salvat cu o astfel de rană. Sângele ţâşnea încă din ea, formând băltoace roşii pe podea. I se impregna cu siguranţă în materialul rochiei, însă Juliette abia dacă simţea. Bărbatul încerca să spună ceva. Nu izbutea să audă ce anume.

— Mai bine i-ai curma suferinţa!

Walter Dexter îşi croise drum până la scenă şi acum privea peste umărul lui Juliette, cu o expresie aproape ironică. A rămas pe loc, chiar şi atunci când chelneriţele au început să împingă înapoi mulţimea, eliberând zona, ţipând la cei care căscau gura să se împrăştie. Din nefericire, niciunul dintre Stacojii nu s-a deranjat să îl mute din loc pe Walter – bărbatul dădea impresia că trebuia să se afle acolo. Juliette întâlnise o mulţime de bărbaţi ca el

în America: bărbaţi care aveau senzaţia că au dreptul să meargă oriunde pofteau pentru că lumea fusese construită în favoarea etichetei lor *civilizate*. Genul acela de încredere nu cunoştea limite.

— Şşş! a răbufnit Juliette, plecându-şi urechea mai aproape de muribund.

Dacă avea să-şi spună ultimele cuvinte, merita să fie ascultat…

— Am mai văzut aşa ceva; e nebunia unui dependent. Poate de la metamfetamină sau…

— Şşş!

Juliette s-a concentrat până când a reuşit să distingă sunetele care alunecau de pe buzele bărbatului muribund, s-a concentrat până când isteria din jurul ei s-a disipat în zgomot de fond.

— *Guài*. *Guài*. *Guài*.

Guài?

Lui Juliette îi vâjâia capul. A trecut în revistă fiecare cuvânt care suna asemănător cu ceea ce rostea bărbatul. Singurul care se potrivea era…

— „Monstru?” l-a întrebat, apucându-l de umăr. Asta vrei să spui?

Bărbatul a împietrit. Privirea i s-a limpezit pentru o clipă. Apoi, cu iuţeală, a gâlgâit:

— *Huò bù dān xíng*.

Apoi, după acea ultimă suflare, după ultimul avertisment, lumina din ochi i s-a stins.

Juliette s-a întins spre el, amorţită, şi i-a închis pleoapele. Până să apuce să proceseze ultimele cuvinte ale omului, Kathleen păşise deja în faţă şi îl acoperise cu o faţă de masă. Doar picioarele îi mai

atârnau afară, încălţate cu acei pantofi scâlciaţi la care se holbase Roma.

Sunt desperecheaţi, şi-a dat ea brusc seama. Unul dintre pantofi era elegant, avea încă luciu de la ultima lustruire; celălalt era mult prea mic şi avea o cu totul altă culoare, iar materialul din care era făcut era ţinut laolaltă de un căpătâi de sfoară înfăşurată de trei ori în jurul botului.

Straniu.

— Ce-a fost asta? Ce-a zis?

Walter încă dădea târcoale în spatele ei. Nu părea să priceapă că era cazul să se retragă. Nu părea să îi pese că Juliette privea în zare, stupefiată, întrebându-se cum reuşise Roma să facă în aşa fel încât vizita lui să coincidă cu această moarte.

— Necazurile tind să vină toate odată, i-a tradus Juliette, după ce şi-a revenit în fire.

Walter Dexter a privit-o lipsit de expresie, încercând să priceapă de ce un om care era pe moarte ar fi spus ceva atât de alambicat. Nu îi înţelegea pe chinezi şi dragostea lor pentru proverbe. Căscase gura, probabil gata să împărtăşească din nou ceva din vastele lui cunoştinţe despre lumea drogurilor, o nouă atenţionare despre pericolele pe care le aducea achiziţionarea de produse de la cei pe care el îi considera nevrednici, dar Juliette şi-a ridicat degetul ca să-l oprească. De un lucru era sigură: acelea nu erau ultimele cuvinte ale unui om care luase prea multe droguri. Erau avertismentul unui om care văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă.

— Dă-mi voie să mă corectez! Voi, englezii, aveţi o traducere exactă, a zis ea. Dacă e să plouă, plouă cu găleata.

*

Sus, deasupra ţevilor cu scurgeri şi a covoarelor mucezite din casa Florilor Albe, Alisa Montagova stătea agăţată pe una dintre bârnele de lemn ale căpriorilor din tavan, cu bărbia lipită de genunchi, şi trăgea cu urechea la întâlnirea de jos.

Familia Montagov nu locuia într-o reşedinţă mare şi impunătoare, aşa cum le-ar *fi* permis sacii lor plini de bani. Preferau să stea în miezul lucrurilor, la un loc cu chipurile murdare de noroi care adunau gunoiul de pe străzi. De afară, locuinţa lor arăta precum cele din rândul de apartamente care garnisea strada aceea aglomerată a oraşului. Înăuntru, transformaseră vechiul complex de apartamente într-un uriaş puzzle de camere, birouri şi scări, întreţinând locul nu cu ajutorul servitorilor sau al menajerelor, ci cu al membrilor ierarhiei. Acolo nu locuia doar familia Montagov, ci şi orice Floare Albă care avea un rol oarecare în bandă, şi printre toţi acei oameni care intrau şi ieşeau din casă, în interiorul şi în afara ei, exista o ordine. Lordul Montagov domnea în vârf, iar Roma – cel puţin cu numele – era al doilea, însă mai jos rolurile se schimbau în mod constant, determinate de voinţă, mai degrabă, decât de sânge. Dacă Banda Stacojie avea la bază legături

şi relaţii – conta ce familie avusese cea mai lungă istorie înainte de prăvălirea ţării de sub puterea împăratului –, Florile Albe depindeau de haos, de o mişcare perpetuă. Accederea la putere era însă o alegere, iar cei care rămâneau pe o treaptă mai joasă în bandă făceau asta pentru că asta îşi doreau. Nu deveneai o Floare Albă pentru putere sau bogăţii. Ci pentru că ştiai că poţi pleca oricând dacă nu îţi conveneau ordinele date de familia Montagov. Era un pumn pus în piept, un schimb de priviri, o aprobare din cap – şi aşa refugiaţii ruşi care umpleau Shanghaiul ar *fi* făcut orice ca să se alăture Florilor Albe, orice ca să regăsească sentimentul acela de apartenenţă pe care îl lăsaseră în urmă atunci când peste ei veniseră bolşevicii.

Bărbaţii, *cel puţin*. Rusoaicele care nu aveau norocul să se nască printre Florile Albe munceau ca dansatoare şi deveneau amante. Chiar în urmă cu o săptămână, Alisa auzise o englezoaică plângându-se în privinţa stării de urgenţă în care se afla Stabilimentul Internaţional – cum că familiile erau destrămate de fete frumoase din Siberia, fără nicio avere, care nu aveau la dispoziţie decât chipul şi trupul lor, şi dorinţa aprigă de a trăi. Refugiatele făceau ceea ce trebuiau să facă. Moralitatea nu mai însemna nimic în faţa foametei.

Alisa a tresărit. Bărbatul la care trăgea cu urechea începuse brusc să şoptească. Schimbarea abruptă de ton i-a întors atenţia asupra întâlnirii de jos.

— Facţiunile politice au făcut prea multe remarci false, a mormăit o voce aspră. E aproape sigur că politicienii sunt cei care instrumentează această nebunie, însă în acest punct e greu de spus dacă Kuomintang[3] sau Partidul Comunist este responsabilul. Multe surse spun că Zhang Gutai, deşi… ei bine, *eu* mă feresc să cred asta.

O altă voce a adăugat ironic:

— Serios, Zhang Gutai e atât de nepriceput în rolul de secretar general al Partidului Comunist, încât a imprimat data greşită pe unul dintre afişele pentru întâlnirile lor.

Alisa putea să vadă trei bărbaţi aşezaţi în faţa tatălui ei prin plasa subţire care acoperea tavanul. N-ar fi putut să le distingă trăsăturile fără să rişte să cadă de pe căpriori, dar accentul rusesc îi dădea oricum de gol. Erau spioni chinezi.

— Ce ştim despre metodele lor? Cum se răspândeşte această nebunie?

Acum vorbea tatăl ei, vocea lui înceată fiind la fel de distinctivă ca scrâşnitul unor cuie pe o tablă. Lordul Montagov vorbea într-o manieră atât de autoritară, încât te-ai fi simţit vinovat să nu-i acorzi toată atenţia.

Unul dintre chinezi şi-a dres vocea. Îşi ştergea mâinile pe cămaşă cu atâta agresivitate, încât Alisa a trebuit să se aplece spre plasă, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva confunda mişcarea cu altceva.

— Un monstru.

3 Partidul Național al Chinei (n. tr.).

Alisa a fost cât pe ce să se prăvălească de acolo. A apucat bârna la timp, îndreptându-se cu un mic oftat de uşurare.

— Pardon?

— Nu putem confirma decât un singur lucru în privinţa sursei nebuniei, a grăit cel de-al treilea şi ultimul bărbat. E legată de întâlniri cu un monstru. L-am văzut eu însumi. Am văzut o pereche de ochi argintii în râul Huangpu, clipind aşa cum niciun om nu ar putea să o facă…

— Destul, destul! l-a întrerupt Lordul Montagov.

Avea un ton dur, lipsit de răbdare pentru turnura pe care o căpătase discuţia.

— Nu mă interesează să aud prostii despre un monstru. Dacă nu mai aveţi nimic de adăugat, vă aştept la întâlnirea viitoare.

Încruntată, Alisa s-a tras în lungul bârnelor, urmărindu-i pe bărbaţii care se îndreptau spre ieşire. Împlinise deja doisprezece ani, dar era micuţă şi ştia cum să se strecoare prin umbre, ca un şoarece. După ce uşa s-a închis, a ţopăit de pe o bârnă pe alta până când a ajuns chiar deasupra bărbaţilor.

— Părea înfricoşat, a remarcat unul dintre ei, gânditor.

Bărbatul din mijloc i-a făcut semn să tacă, dar cuvintele fuseseră deja rostite, luaseră fiinţă în lume, devenind săgeţi ascuţite care străbăteau camera fără alt scop precis decât distrugerea. Bărbaţii şi-au strâns bine hainele în jurul trupurilor şi au părăsit casa haotică, clocotitoare, a familiei

Montagov. Alisa însă a rămas în micul ei cuib din tavan.

Frică. Era o senzaţie pe care credea că tatăl ei nu mai era capabil să o simtă. Frica era un concept al bărbaţilor fără arme. Frica era rezervată pentru cei de teapa Alisei, mici şi plăpânzi, care se uită tot timpul peste umăr.

Dacă Lordului Montagov îi era frică, asta însemna că se schimbau regulile.

Alisa a sărit din tavan şi a luat-o la goană.

Trei

Din clipa în care Juliette a năvălit în hol, înfigându-şi ultima agrafa în păr, ştia deja că întârziase.

Era în parte vina menajerei, pentru că nu o trezise atunci când trebuia, şi în parte vina ei, pentru că nu se trezise la răsăritul soarelui, aşa cum încerca să facă de când se întorsese în Shanghai. Cele câteva clipe în care cerul începea să se lumineze – înainte ca restul casei să se trezească la viaţă – erau singurele momente de pace de care se putea bucura cineva în această casă.

Zilele pe care şi le începea suficient de devreme ca să poată fura o gură rece de aer şi o clipă de linişte desăvârşită pe balcon erau preferatele ei. Putea să se plimbe prin casă fără să o deranjeze cineva şi să ţopăie prin bucătărie, iar după ce fura ce-i poftea inima de la bucătari, se putea aşeza pe ce scaun dorea la masa goală. În

funcţie de cât de repede reuşea să îşi înghită dumicaţii, ar fi putut chiar să-i rămână ceva timp pe care să şi-l petreacă în camera de zi cu ferestrele larg deschise, prin care pătrundeau cântecele matinale ale păsărilor. Pe de altă parte, în zilele în care nu reuşea să iasă din aşternuturi suficient de repede, însemna că trebuia să stea bosumflată la micul dejun, alături de restul casei.

Juliette s-a oprit în dreptul uşii de la biroul tatălui ei, blestemând în barbă. Ziua de azi implica mai mult decât evitarea rudelor ei îndepărtate. Voise să îşi bage nasul într-una dintre întâlnirile Lordului Cai.

Uşa s-a deschis brusc. Juliette a făcut un pas înapoi, încercând să se comporte natural. *Am ajuns în mod clar prea târziu*.

— Juliette.

Lordul Cai a măsurat-o atent, încruntat.

— E atât de devreme! De ce te-ai sculat?

Juliette şi-a pus mâinile sub bărbie, luând înfăţişarea unui portret al inocenţei.

— Am auzit că avem un stimat oaspete. M-am gândit să-l salut.

Vizitatorul la care făcea referire a ridicat pieziş din sprânceană. Era un naţionalist, dar dacă era cu adevărat stimat era greu de spus, pentru că era îmbrăcat într-un costum occidental simplu, lipsit de decoraţiile pe care uniforma lui militară de la Kuomintang ar fi putut să le aibă pe guler. Banda Stacojie păstrase relaţii prieteneşti cu naţionaliştii, încă de când Kuomintang fusese fondat ca partid politic. În ultimul timp, relaţiile deveniseră şi mai

prieteneşti, pentru a împiedica ridicarea la putere a „aliaţilor” lor comunişti. Juliette era acasă doar de o săptămână şi îşi văzuse deja tatăl având cel puţin cinci întâlniri cu diferiţi naţionalişti hărţuiţi, care îşi doreau sprijinul gangsterilor. De fiecare dată, ajunsese prea târziu ca să se mai poată strecura înăuntru fără jenă şi se mulţumise să întârzie pe la uşi, încercând să prindă vreun căpătâi de informaţie.

Naţionaliştilor le era teamă, atâta lucru ştia şi ea. Partidul Comunist al Chinei, care acum îmbobocea, îşi încuraja membrii să se înscrie în Kuomintang, ca să arate că îşi doresc să coopereze cu naţionaliştii, doar că, în loc să demonstreze asta, influenţa din ce în ce mai mare pe care membrii comunişti o aveau în Kuomintang începea să îi ameninţe pe naţionalişti. Scandalul era discutat în întreaga ţară şi cu atât mai mult în Shanghai, un loc fără legi, unde guvernanţii veneau să se nască, dar şi să moară.

— Foarte drăguţ din partea ta, Juliette, dar domnul Qiao are o altă întâlnire la care trebuie să ajungă!

Lordul Cai i-a făcut semn unui servitor să îl conducă pe naţionalist afară. Domnul Qiao şi-a scos politicos pălăria şi Juliette a zâmbit încordat, înghiţindu-şi oftatul.

— N-ar fi rău să mă laşi să particip la una dintre aceste întâlniri, *bàba*, a zis ea, de îndată ce domnul Qiao a ieşit. Se presupune că ar trebui să mă înveţi.

— Te pot învăţa treptat, i-a replicat Lordul Cai,

scuturându-şi capul. Nu vrei să te implici încă în politică. E o afacere plicticoasă.

Însă era şi una importantă, mai ales dacă Banda Stacojie dedica atât de mult timp acelor facţiuni. Mai ales pentru că Lordul Cai abia clipise atunci când Juliette îi spusese, noaptea trecută, că moştenitorul Florilor Albe se plimbase prin cel mai important club al lor şi îi spusese că fusese deja înştiinţat şi că aveau să discute despre asta de dimineaţă.

— Să mergem la masă, nu? i-a propus tatăl ei.

Şi-a lăsat mâna pe spatele lui Juliette, conducând-o în josul scărilor, de parcă fata ar fi fost gata să fugă.

— Putem discuta şi despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

— Micul dejun sună încântător! a murmurat Juliette.

De fapt, rumoarea meselor de dimineaţă îi provoca dureri de cap. Dimineţile din această casă în mod deosebit aveau ceva care o făceau pe Juliette să nu se simtă în apele ei. Indiferent de subiectul discuţiilor rudelor ei, oricât de banal ar fi fost – speculaţii privind creşterea preţului la orez, spre exemplu –, cuvintele lor erau încărcate de planuri şi isteţime plină de ascuţime. Tot ceea ce discutau părea potrivit mai degrabă pentru ceasurile târzii din noapte, atunci când menajerele se retrăgeau în camerele lor şi întunericul se strecura peste podelele lustruite din lemn.

— Juliette, drăguţo! a cârâit o mătuşă în secunda în care ea şi tatăl ei s-au apropiat de

masă. Ai dormit bine?

— Da, Āyí[4], i-a răspuns Juliette printre dinţi, luând loc. Am dormit foarte…

— Ţi-ai tăiat părul iar? Cu siguranţă ai făcut-o. Nu-mi amintesc să fi fost atât de scurt.

După ce că rudele ei erau teribil de iritante, mai erau şi extrem de numeroase, şi veneau şi plecau de la reşedinţa Cai tot timpul, aşa că lui Juliette nu îi *păsa* prea mult de niciuna dintre ele. Rosalind şi Kathleen erau atât verişoarele, cât şi prietenele ei cele mai apropiate, singurele, şi nici nu avea nevoie de altcineva. Toţi ceilalţi nu erau decât un nume şi o legătură pe care trebuia să şi le amintească în caz că urma să aibă nevoie de ceva de la vreuna dintre ele într-o bună zi. Mătuşa care îi pălăvrăgea acum în ureche era mult prea îndepărtată ca să-i fie vreodată de folos, atât de îndepărtată, încât Juliette a trebuit să se oprească o clipă ca să se întrebe ce căuta la micul dejun cu ei.

— *Dà jiě*[5], pentru Dumnezeu, lasă fata să respire!

Juliette a ridicat fruntea, rânjind spre vocea care se auzise din capătul mesei. Dacă se gândea mai bine, apatia ei cunoştea o excepţie: domnul Li, unchiul ei preferat.

Xiè xiè![6] a murmurat ea în surdină.

Domnul Li şi-a ridicat doar ceaşca, în semn că îi auzise mulţumirile, cu o sclipire în ochi. Mătuşa a

4 „Mătușă, mătușică”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).
5 „Soră mai mare”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).
6 „Mulțumesc”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

pufnit, dar s-a oprit din vorbit. Juliette s-a întors spre tatăl ei.

— Deci, *bàba*, noaptea trecută, a început ea, dacă e să dăm crezare zvonurilor, unul dintre oamenii noştri s-a întâlnit în port cu cinci Flori Albe şi apoi şi-a sfâşiat beregata. Ce crezi că s-a întâmplat?

Din capul mesei dreptunghiulare, Lordul Cai a mormăit gânditor, apoi şi-a frecat rădăcina nasului şi a oftat adânc. Juliette se întreba când avusese parte tatăl ei ultima oară de o noapte bună de somn, neîntreruptă de griji şi întâlniri. Extenuarea nu i se citea pe chip la prima vedere, însă Juliette o putea vedea prea bine. Juliette îşi dădea întotdeauna seama.

Sau poate că Lordul Cai se săturase doar să stea în capul acelei mese şi să asculte bârfele tuturor la prima oră a dimineţii. Înainte de plecarea lui Juliette, masa lor fusese rotundă, aşa cum sunt de obicei mesele chinezeşti. Bănuise că o schimbaseră doar pentru a fi pe placul vizitatorilor occidentali care treceau prin casa familiei Cai pentru afaceri, dar rezultatul era haotic: membrii familiei nu puteau să vorbească cu cine doreau, aşa cum ar fi putut să o facă dacă toată lumea ar fi fost aşezată în cerc.

— *Bàba*, i-a atras Juliette atenţia, deşi ştia că încă se gândeşte.

Doar că tatăl ei era un om care vorbea puţin, iar Juliette era o fată care nu suporta tăcerea. Chiar dacă în jurul lor era agitaţie, servitorii intrând şi ieşind din bucătărie, aşezând masa, iar la masă

se purtau mai multe conversaţii, mai tare sau mai încet, nu suporta atunci când tatăl ei lăsa ca întrebările ei să plutească în aer, în loc să răspundă imediat.

Chestiunea era că şi dacă avea să-i facă pe plac, Lordul Cai s-ar fi prefăcut doar îngrijorat în privinţa aşa-zisei nebunii. Juliette îşi dădea seama – era o joacă de copii pe lângă monstruoasa listă de probleme care îi ocupa gândurile tatălui ei. Şi, până la urmă, cui i-ar fi păsat de zvonurile despre o *creatură* stranie ce s-ar fi ridicat din apele oraşului, când naţionaliştii şi comuniştii se ridicau la rândul lor, cu armele în mână şi armate gata să mărşăluiască?

— Asta a fost tot ceea ce a dezvăluit Roma Montagov? a întrebat în cele din urmă Lordul Cai.

Juliette a tresărit. Nu se putea controla. Îşi petrecuse patru ani de zile îngrozită de un simplu gând îndreptat spre Roma, aşa că acum, să îi audă numele rostit cu voce tare – şi tocmai de către tatăl ei – o făcea să simtă că e ceva nepotrivit.

— Da.

Tatăl ei a bătut uşurel cu degetele în masă.

— Bănuiesc că ştie mai multe, a continuat Juliette, însă a fost precaut.

Lordul Cai s-a afundat din nou în tăcere, lăsând zgomotele din jurul lui să îşi urmeze cursul. Juliette se întreba dacă nu cumva gândurile îi erau în altă parte în acel moment. Până la urmă, avusese o atitudine teribil de blazată la auzul veştii că moştenitorul Florilor Albe fusese pe teritoriul lor. Având în vedere cât de importantă era vendeta

pentru Banda Stacojie, trăgea concluzia că politica devenise esenţială, dacă Lordul Cai abia lua în seamă infracţiunea lui Roma Montagov.

Însă, înainte ca tatăl ei să apuce să vorbească din nou, uşile de la bucătărie s-au dat de perete, impactul fiind atât de puternic, încât mătuşa aşezată lângă Juliette şi-a vărsat ceaiul.

— Dacă suspectăm că Florile Albe deţin mai multe informaţii decât noi, de ce încă mai stăm la *discuţii*?

Juliette a scrâşnit din dinţi, ştergându-şi ceaiul de pe rochie. Cel care intrase era nimeni altul decât Tyler Cai, cel mai iritant dintre verii ei de gradul întâi. În ciuda faptului că aveau aceeaşi vârstă, băiatul părea să nu fi crescut deloc în cei patru ani cât fusese plecată. Încă făcea glume deocheate şi se aştepta ca toată lumea să îi cadă la picioare. Dacă ar fi fost după el, ar fi cerut ca Pământul să se învârtă în direcţia opusă, doar pentru că aşa i se părea lui că ar fi mai eficient, indiferent cât de nerealist ar fi fost acest lucru.

— Ai obiceiul să asculţi pe la uşi, în loc să intri? a mârâit Juliette, dar remarca ei usturătoare a rămas fără efect.

Rudele ei au sărit în picioare când l-au văzut pe Tyler, grăbindu-se să îi aducă un scaun, nişte ceai, altă farfurie – probabil una suflată cu aur şi incrustată cu cristale. În ciuda poziţiei pe care Juliette o avea, ca moştenitoare a Bandei Stacojii, lumea n-ar fi stat niciodată aşa după ea. Ea era fată. În ochii lor, oricât de îndreptăţită ar fi fost, nu avea să fie niciodată suficient de bună.

— Mie mi se pare simplu, a continuat Tyler.

S-a aşezat pe un scaun, lăsându-se pe spate, ca pe un tron.

— A venit vremea să le arătăm Florilor Albe cine deţine cu adevărat puterea în acest oraş. Să le cerem să ne spună tot ce ştiu!

— Avem oameni, avem arme! s-a băgat un unchi oarecare, dând din cap în timp ce-şi mângâia barba.

— Politicienii ne vor ţine partea, a adăugat mătuşa de lângă Juliette.

— N-au încotro. Nu-i pot suferi pe Florile Albe.

— O bătălie pentru teritoriu nu e o mutare înţeleaptă…

În sfârşit, şi-a zis Juliette, întorcându-se spre vărul de gradul al doilea care vorbise, *o voce raţională la această masă*.

— … dar cu experienţa ta, Tyler, cine ştie cât de mult ne putem împinge graniţele.

Juliette şi-a strâns mâinile-n pumni. *Greşeala mea*.

— Iată ce vom face, a început Tyler entuziasmat.

Juliette i-a aruncat o privire tatălui ei, însă el părea mulţumit să îşi termine mâncarea. De când se întorsese, Tyler profitase de fiecare şansă care se ivise ca să-i ia faţa, fie direct, fie prin apropouri. De fiecare dată însă, Lordul Cai intervenise şi îl pusese la locul lui, reamintindu-le acelor unchi şi mătuşi în cât mai puţine cuvinte cine era adevărata moştenitoare, reamintindu-le că favoritismul pe care i-l arătau lui Tyler nu-i va ajuta

cu nimic.

Doar că de această dată Lordul Cai a rămas tăcut. Juliette nu ştia dacă se abţinea pentru că găsea tacticile nepotului său demne de râs sau pentru că îl lua cu adevărat în serios pe Tyler. Stomacul i s-a făcut ghem la un astfel de gând.

— ... şi nu-i ca şi cum puterile străine se pot plânge, zicea Tyler. Dacă aceste morţi au fost provocate de victime însele, atunci e vorba despre o chestiune care ar putea să afecteze pe oricine. Este vorba despre oamenii *noştri*, care au nevoie de ajutorul *nostru* ca să se apere. Dacă nu acţionăm acum, dacă nu ne recuperăm oraşul pentru binele lor, atunci la ce mai suntem buni? Să mai îndurăm încă un secol de umiliri?

Vocile de la masă l-au aprobat. Murmure laudative; degete bătrâne, pline de cicatrici, s-au ridicat în aer; mâini pline de admiraţie s-au lăsat pe umerii lui Tyler. Singurii care tăceau erau domnul Li şi tatăl ei, care-şi păstrau chipurile neutre, însă asta nu era îndeajuns. Juliette şi-a aruncat tacâmurile, spărgând beţişoarele *fine din* porţelan în patru bucăţi.

— Vrei să te oferi pe tavă Florilor Albe, pe teritoriul lor?

S-a ridicat şi şi-a îndreptat rochia.

— Te poftesc să o faci! Voi ruga o menajeră să îţi descâlcească măruntaiele după ce te trimit înapoi, într-o cutie.

Cum rudele ei erau prea şocate ca să protesteze, Juliette a ieşit tropăind afară din cameră. Inima îi bubuia în piept, în ciuda faptului

că părea calmă. Se temea că de data asta mersese poate prea departe. De îndată ce a ajuns în hol, s-a oprit şi a aruncat o privire peste umăr, uitându-se cum se închid uşile de la bucătărie. Lemnul acelor uşi, importat dintr-un ţinut îndepărtat, era sculptat cu cuvinte chinezeşti caligrafiate: poeme pe care Juliette le memorase cu mult timp în urmă. Casa lor era o oglindă a oraşului. Era un amestec între Răsărit şi Apus; nu putea să se despartă de trecut, dar era disperată să imite ce era nou, şi, la fel ca oraşul, arhitectura casei nu se armoniza întru totul.

Uşile frumoase, dar nepotrivite, de la bucătărie s-au dat din nou de perete. Juliette abia dacă a tresărit. Se aştepta la asta.

— Juliette. O vorbă!

Tyler era cel care o urmase, cu o mină încruntată pe chip. Avea aceeaşi bărbie ascuţită ca Juliette şi aceeaşi gropiţă solitară în colţul stâng al gurii, care îşi făcea apariţia atunci când erau neliniştiţi. Cum de semănau atât de mult, nu putea să priceapă. În fiecare portret de familie, Juliette şi Tyler erau întotdeauna aşezaţi împreună, cocoloşiţi de parcă ar fi fost fraţi gemeni în loc de veri. Însă Juliette şi Tyler nu se înţeleseseră niciodată bine. Nici măcar atunci când erau în pătuţ şi se jucau cu pistoale de jucărie şi nu cu unele reale, iar Tyler nu rata nicio bilă de lemn aţintită spre capul lui Juliette.

— Ce e?

Tyler s-a oprit şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Care e problema ta?

Juliette şi-a dat ochii peste cap.

— Problema mea?

— Da, problema *ta*. Nu-i deloc amuzant că-mi subminezi toate ideile…

— Nu eşti prost, Tyler, aşa că nu te mai purta ca şi cum ai fi, l-a întrerupt Juliette. Îi urăsc pe Montagovi la fel de mult ca tine. Cu toţii îi urâm, atât de tare, încât sângerăm. Dar acum nu e momentul potrivit pentru a începe un război teritorial. Nu acum, când oraşul ne-a fost deja ciuntit de străini.

O clipă de tăcere.

— Prost?

Tyler nu prinsese deloc ideea, dar tot se simţea ofensat. Vărul ei era un băiat cu piele de oţel şi inimă de sticlă. De când îşi pierduse părinţii la o vârstă fragedă, se transformase într-un fals Stacojiu anarhist, pretenţios de amorul artei, rebel fără cauză, şi pentru că cine se aseamănă se adună, singurii lui prieteni erau cei care se învârteau în jurul lui sperând că astfel se vor pune bine cu familia Cai. Cu toţii păşeau în vârful degetelor în preajma lui, mulţumiţi să împartă pumni pentru el şi să îl lase să se creadă puternic, însă dacă cineva i-ar fi aplicat o lovitură directă, băiatul s-ar fi frânt în bucăţi.

— Nu cred că e prostesc să ne apărăm oamenii, a continuat Tyler. Nu cred că dacă ne recuperăm ţara de la *ruşii* ăia…

Problema lui Tyler era că avea impresia că planul lui e singura variantă bună. Juliette şi-ar fi dorit să aibă puterea să nu îl supere. Până la urmă, Tyler era la fel ca ea; voia binele Bandei Stacojii.

Doar că, în mintea lui, *el* reprezenta cel mai bun lucru pentru Banda Stacojie.

Juliette nu mai voia să asculte. S-a răsucit pe călcâie, gata să plece.

Asta până când vărul ei a apucat-o de încheietură.

— Ce fel de moştenitoare *eşti* tu?

Cu rapiditatea unui fulger, Tyler a izbit-o de perete. I-a ţintuit încheietura, iar cu celălalt braţ i-a apăsat clavicula, suficient de tare cât să fie o ameninţare.

— Dă-mi drumul! a şuierat Juliette, zbătându-se în strânsoarea lui. În clipa asta!

Tyler nu i-a dat drumul.

— Banda Stacojie ar trebui să fie prioritatea ta. Oamenii noştri ar trebui să fie prioritatea ta.

— Ai grijă…

— Ştii ce cred eu? a şoptit Tyler, cu nările umflate, cu faţa încreţită de dezgust. Am auzit zvonurile. Nu cred că îi urăşti deloc pe Montagovi. Cred că încerci să-l protejezi pe Roma Montagov.

Juliette a rămas încremenită. Nu din cauza *fricii*, *nici* pentru că ar fi fost intimidată, aşa cum îşi dorea Tyler. Ci pentru că era indignată. Apoi a simţit furie, o furie arzătoare. Ar fi preferat să-l sfâşie în bucăţi pe Roma Montagov decât să-l mai protejeze vreodată.

Şi-a ridicat mâna dreaptă – cu pumnul strâns, cu încheietura încordată – şi l-a izbit în plin pe vărul ei, drept în falcă. Preţ de câteva clipe, Tyler nu a reacţionat. Preţ de câteva clipe, doar a clipit din ochi, liniile chipului său palid tremurând din

cauza şocului. Apoi s-a tras înapoi şi i-a dat drumul lui Juliette. Şi-a întors capul şi a privit-o, cu ura întipărită în orbitele ochilor. O dungă roşie îi despica obrazul – urma pe care inelul strălucitor al lui Juliette i-o lăsase zgâriind pielea.

Nu era suficient.

— Să-l protejez pe Roma Montagov? a repetat ea.

Tyler a încremenit. Nu avusese când să se mişte, abia dacă apucase să facă un pas înapoi când Juliette a tras un pumnal din buzunar. I l-a lipit fix pe rană şi a şuierat:

— Nu mai suntem copii, Tyler. Iar dacă mă ameninţi cu acuzaţii scandaloase, vei da socoteală pentru asta.

Tyler a râs.

— Cum aşa? i-a răspuns cu voce răguşită. Mă vei ucide chiar aici, în hol? La zece paşi de masa la care iau toţi micul dejun?

Juliette a apăsat cuţitul mai adânc. Un firicel de sânge a început să se prelingă pe obrazul vărului ei, să i se scurgă şuviţe în palmă, să îi picure de-a lungul braţului.

Tyler nu mai râdea.

— Eu sunt moştenitoarea Bandei Stacojii, i-a spus Juliette. Vocea îi devenise la fel de ascuţită ca arma: Şi, crede-mă, *tángdì*[7], că te voi ucide înainte să te las să-mi iei acest titlu!

L-a împins pe Tyler departe de lama cuţitului ei, metalul lucind roşiatic. El nu a spus nimic, nu i-a

7 „Vere”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

oferit nimic mai mult decât o privire goală. Juliette s-a întors, tocurile pantofilor ei lăsând adâncituri în covor, şi a plecat.

Patru

— Nu-i nimic aici.

Zbârlit, Roma Montagov şi-a continuat căutarea, strecurându-şi degetele în lungul crăpăturilor din trotuar.

— Taci din gură! Caută în continuare!

Încă nu găsiseră nimic relevant, adevărat, dar soarele încă era sus pe cer. Razele fierbinţi se reflectau în valurile care se spărgeau tăcut de promenadă, orbind pe oricine ar fi privit prea mult timp în larg. Roma stătea cu spatele întors la apele tulburi, de culoare galben-verzuie. Dacă îi era destul de uşor să se ferească de soarele orbitor, îi era însă mult mai greu să potolească vocea enervantă care pălăvrăgea fără oprire în spatele lui.

— Roma. Roma-*aa*. Roma…

— Dumnezeule, *mudac*[8]! Ce? Ce e?

Mai erau destule ore până la sfârşitul zilei, iar lui Roma nu-i prea venea să pună piciorul înapoi în casă fără să fi găsit ceva pentru tatăl lui. L-a trecut un fior la acest gând, imaginându-şi dezamăgirea cumplită care avea să reverbereze din fiecare cuvânt al părintelui său.

— Poţi să te ocupi de asta, nu? îl întrebase

8 „Idiotule!”, în lb. rusă, în orig. (n. red.).

Lordul Montagov în acea dimineaţă, bătându-l pe umăr.

Unui străin ar fi putut să i se pară că Lordul Montagov făcuse un gest părintesc de încurajare. În realitate, palma fusese atât de puternică, încât Roma mai avea şi acum un semn roşu pe umăr.

— Să nu mă dezamăgeşti de data asta, *fiule*! îi şoptise Lordul Montagov.

Mereu cuvântul acela. „Fiule”. De parcă ar fi însemnat ceva. De parcă Roma nu ar fi fost înlocuit de Dimitri Voronin – nu cu numele, dar în graţiile tatălui său –, lui revenindu-i sarcinile pe care Dimitri era prea ocupat să le împlinească. Roma nu primise această misiune pentru că tatăl lui avea încredere în el. Ci pentru că Banda Stacojie nu mai reprezenta singura problemă care le ameninţa afacerea, pentru că străinii din Shanghai încercau să înlocuiască Florile Albe, pentru că membrii Partidului Comunist erau o pacoste nelipsită prin încercările lor de a-i recruta. În timp ce Roma scurma în pământ după câteva picături de sânge, Lordul Montagov şi Dimitri se ocupau de politicieni. Le ţineau piept englezilor, americanilor şi francezilor neobosiţi, cărora le curgeau balele după o felie din prăjitura care era Regatul de Mijloc – poftind cel mai mult la Shanghai, oraşul de deasupra mării.

Când îi ordonase tatăl lui ultima oară să se apropie de Banda Stacojie, aşa cum o făcuse cu o seară în urmă, ca unui moştenitor adevărat, care trebuie să îşi cunoască duşmanul? Asta nu pentru că Lordul Montagov ar fi vrut să-l protejeze de

vendetă. Nu mai era demult vorba despre asta. Ci pentru că tatăl lui nu avea deloc încredere în el. Îi dăduse lui această misiune pentru că nu avusese cui altcuiva să i-o dea.

Un mormăit lung şi iritat i-a atras atenţia lui Roma înapoi în prezent.

— Ştii ce?! s-a răstit el, întorcându-se, cu mâna streaşină la ochi, ca să-şi protejeze privirea de lumina care se reflecta pe ape. Tu ai *ales* să vii cu mine.

Marshall Seo a rânjit doar, mulţumit că îi atrăsese în sfârşit atenţia lui Roma. În loc să-i dea replica, Marshall şi-a îndesat mâinile în buzunarele pantalonilor lui îngrijit călcaţi şi a schimbat subiectul, sărind de la rusă la o coreeană grăbită. Roma a reuşit să prindă câteva cuvinte, „sânge”, „neplăcut” şi „poliţie”, dar restul s-a pierdut în vidul lecţiilor de la care chiulise atunci când era mic.

— Mars, l-a întrerupt Roma, va trebui să schimbi canalul. Nu am creier pentru traduceri azi.

Drept răspuns, Marshall şi-a continuat tirada. Gesticula din mâini cu vigoarea şi entuziasmul lui obişnuite, mişcându-se cu aceeaşi rapiditate cu care vorbea, silabe legate de alte silabe, până când Roma a ajuns să se întrebe dacă Marshall încă vorbea în limba nativă sau scotea pur şi simplu nişte sunete care să-i exprime frustrarea.

— Ideea generală ar fi că miroase a peşte în locul ăsta! a oftat o a treia voce, mai tăcută, mai obosită, de la câţiva paşi depărtare. Dar n-ai vrea să ştii de ce comparaţii se foloseşte pentru a face

analogia.

Traducerea venea de la Benedict Montagov, vărul lui Roma şi cel de-al treilea membru al trioului lor. Capul lui acoperit de păr blond putea fi văzut cel mai adesea aplecat spre cel brunet al lui Marshall, cei doi alcătuind o pereche ce punea mereu la cale următoarea mişcare care l-ar fi putut ajuta pe Roma. În clipa de faţă, capul blond era plecat pe spate, atenţia tânărului fiind concentrată asupra examinării unor lăzi cât el de înalte. Era atât de concentrat, încât nu se mişca, cercetând doar din ochi în stânga şi în dreapta.

Roma şi-a încrucişat braţele la piept.

— Să fim mulţumiţi că miroase a peşte, şi nu a cadavre!

Vărul lui a pufnit, dar a fost singura lui reacţie. Aşa era Benedict. Părea să clocotească tot timpul, dar nu izbucnea niciodată, oricât de aproape ar fi părut să fie de a răbufni. Cei de pe străzi îl descriau drept o versiune diluată a lui Roma, etichetă pe care Benedict o accepta doar pentru că asocierea cu Roma, oricât era de dezavantajoasă, îi oferea putere. Cei care îl cunoşteau mai bine ziceau că are două creiere şi două inimi. Simţea întotdeauna prea mult, dar şi gândea de două ori mai rapid – era ca o grenadă, care îşi fixa înapoi cuiul ori de câte ori cineva încerca să îl facă să explodeze.

Marshall nu se putea controla la fel de bine. Marshall Seo era o bombă cu două tone de explozibil.

Cel puţin îşi încheiase analogia cu peştii şi se

lăsase brusc pe vine în faţa apei. Marshall se mişca întotdeauna aşa – de parcă lumea ar fi fost pe punctul să se sfârşească şi el trebuia să facă până atunci cât mai multe lucruri. De când fusese târât într-un scandal în care era implicat un alt băiat şi o magazie întunecată, învăţase să lovească el primul şi să o facă rapid, contracarând bârfele care se lipeau de el cu un rânjet ca al pisicii Cheshire. Dacă era mai dur decât ei, atunci nu putea fi pus la pământ. Dacă era mai violent, atunci nimeni nu ar fi putut să îl judece fără să se teamă că se va alege cu lama unui cuţit lipită de beregată.

— Roma.

Benedict şi-a fluturat mâna şi Roma a pornit spre vărul lui, cu speranţa că acesta găsise ceva. După noaptea trecută, cadavrele fuseseră ridicate şi trimise la spitalul local, însă rămăsese locul crimei, împroşcat de sânge. Roma, Marshall şi Benedict trebuiau să afle de ce cinci dintre oamenii lor, un Stacojiu şi un poliţist englez îşi sfâşiaseră singuri beregatele, numai că aveau la dispoziţie atât de puţine indicii, încât părea să fie mai degrabă o misiune imposibilă.

— Ce e? a întrebat Roma. Ai găsit ceva?

Benedict şi-a ridicat privirea.

— Nu.

Roma s-a dezumflat.

— E a doua oară când cercetăm locul crimei de la un capăt la altul, a continuat Benedict. Cred că am făcut tot ce puteam face – nu-i cu putinţă să fi ratat ceva.

Însă, pe lângă cercetarea locului crimei, ce

altceva ar fi putut să facă pentru a înţelege acea nebunie? Nu aveau cui pune întrebări, nu exista niciun martor pe care să îl interogheze, nu aveau niciun fel de informaţii pe care să încerce să le pună cap la cap. Atunci când crima nu avea niciun făptaş, când victimele în*sele* comiseseră îngrozitorul act, cum se presupunea că ar fi putut să afle răspunsuri?

De lângă apă, Marshall a oftat exasperat, lăsându-şi coatele pe genunchi şi capul în pumni.

— Ai auzit despre presupusul al doilea incident de noaptea trecută? a întrebat el, dând-o pe chineză. Am auzit zvonuri, dar nu am aflat nimic concludent.

Roma s-a prefăcut că descoperă ceva extrem de interesant în crăpăturile de pe jos. N-a putut să-şi ascundă grimasa atunci când a răspuns:

— Zvonurile sunt adevărate. S-a întâmplat să fiu de faţă.

— Ah, grozav!

Marshall a ţâşnit în picioare şi şi-a împreunat mâinile.

— Ei bine, nu tocmai grozav pentru victima decedată, dar grozav! Să mergem să cercetăm noul loc şi să sperăm că ne va oferi mai multe informaţii decât acest urât mirositor…

— Nu putem, a intervenit Roma. S-a petrecut pe teritoriul Stacojiilor.

Marshall şi-a desfăcut pumnii, descurajat. Benedict, pe de altă parte, îşi urmărea vărul, curios.

— Şi cum de s-a întâmplat să te afli pe

teritoriul Stacojiilor? a întrebat el.

„Fără să ne iei şi pe noi”, era fără îndoială partea nerostită a întrebării lui.

— Tata m-a trimis să îi chestionez pe Stacojii, i-a replicat Roma.

Era o jumătate de adevăr. Lordul Montagov chiar îl trimisese pe Roma să afle ce ştiau Stacojiii. Să meargă la clubul burlesc fusese ideea lui.

Benedict a ridicat din sprânceană.

— Şi ai obţinut răspunsuri?

— Nu.

Privirea lui Roma s-a pierdut în zare.

— Juliette nu ştia nimic.

Un bocănit neaşteptat *a* întrerupt atmosfera relativ calmă de pe faleză. Benedict dăduse din greşeală un cot lăzilor, uluit, şi cea din vârf se prăvălise la pământ, sfărâmându-se în zeci de aşchii.

— Juliette? a exclamat Benedict.

— Juliette s-a întors? a spus şi Marshall, ca un ecou.

Roma a rămas tăcut, cu privirea încă aţintită spre capătul râului. Începea să simtă o durere în creieri, o tensiune ascuţită care pulsa de fiecare dată când îşi sonda amintirile. Îl durea chiar şi să-i rostească numele. *Juliette*.

Acesta era locul în care o cunoscuse. În vreme ce muncitorii roiau de colo-colo, cu cârpe murdare îndesate în buzunare, pe care le apucau din când în când ea să şteargă mizeria care li se lipea de degete, doi moştenitori se ascundeau în văzul lumii, aproape în fiecare zi, amuzaţi de jocul lor

nevinovat cu mărgele de sticlă.

Roma a alungat imaginile. Cei doi prieteni ai lui nu ştiau ce se întâmplase, dar ştiau că *ceva* se întâmplase. Ştiau că acum tatăl lui Roma îşi punea toată încrederea în fiul său, aşa cum era de aşteptat, iar apoi, brusc, îl privea suspicios, de parcă el ar fi fost duşmanul. Roma îşi amintea cum se uita lumea la el, privirile pe care şi le aruncau cei care erau martori la felul în care îi vorbea Lordul Montagov, la felul în care îl insulta şi îi ardea câte una după ceafă pentru toate nimicurile. Toate Florile Albe simţeau schimbarea, dar nimeni nu îndrăznea să spună ceva cu voce tare. Devenise un fapt acceptat şi trecut sub tăcere, ceva demn de mirare, dar care nu era niciodată adus în discuţie. Roma, la rândul lui, nu vorbea niciodată despre asta. Trebuia să accepte starea de fapt sau să rişte să zguduie şi mai mult lucrurile în urma unei confruntări. Trecuseră patru ani de când păşea în vârful degetelor. Atâta timp cât nu avea să se abată de la drumul care i se trasase, nu avea să-şi piardă echilibrul şi poziţia superioară în rândul Florilor Albe.

— Juliette s-a întors, a confirmat Roma tăcut.

Şi-a încordat pumnii. I se uscase gâtul. Răsufla greu din cauza tremurului care-i zguduia pieptul. Toate acele poveşti abominabile pe care le auzise, toate acele istorisiri care înnegreau Shanghaiul ca o pâclă a terorii, infiltrându-se în inimile celor care nu se aflau sub protecţia Bandei Stacojii – sperase că erau minciuni, sperase că nu erau nimic mai mult decât propagandă prin care se căuta

otrăvirea voinţei bărbaţilor care îşi doreau să îi facă rău lui Juliette Cai. Dar se aflase faţă în faţă cu ea cu o seară în urmă, pentru prima oară după patru ani. O privise în ochi şi, în acea clipă, simţise că acele poveşti erau adevărate, de parcă o mână nevăzută i-ar fi deschis capul şi i-ar fi aşezat înăuntru gândurile acelea.

Ucigaşă. Violentă. Fără milă. Toate astea şi mai mult chiar – asta era ea acum.

Şi Roma o plânsese. Nu voise să o facă, dar o plânsese – îi sângerase inima la gândul că blândeţea tinereţii lor era pierdută pentru totdeauna, că Juliette, cea pe care şi-o amintea el, era moartă demult. Îl durea şi mai mult gândul că, deşi el fusese cel care îi dăduse lovitura fatală, o visase totuşi în aceşti patru ani, că o visase pe acea Juliette al cărei râs răsuna pe faleză. Îl bântuia. O îngropase pe Juliette ca pe un trup fără viaţă, mulţumit să trăiască cu fantomele care îi şopteau în vis. Să o revadă fusese ca şi cum ar fi descoperit nu doar că trupul pe care-l îngropase revenise la viaţă, dar că-şi mai şi îndrepta un pistol spre capul lui.

— Hei, ce-i asta?

Benedict a dat la o parte una dintre bucăţile din lada pe care o sfărâmase şi a luat în palmă ceva de pe jos. Şi-a dus mâna la nas, a aruncat o privire şi apoi a tresărit dezgustat, scuturându-şi palmele de o substanţă care semăna cu un fel de praf. Intrigat, Roma s-a aplecat şi el. Marshall i s-a alăturat şi el în grabă şi amândoi au făcut ochii mici la ceea ce descoperise Benedict, extrem de

nedumeriţi. Au trecut câteva clipe înainte ca cineva să scoată vreun sunet.

— Alea sunt... insecte moarte? a întrebat Marshall.

Şi-a scărpinat bărbia, neputând să-şi explice prezenţa unor creaturi atât de mici în container. Nu semănau cu vreo insectă pe care cei trei băieţi să o mai fi văzut vreodată. Fiecare insectă avea trupul alcătuit din trei segmente şi şase picioare, dar forma lor era stranie – erau de mărimea unghiei unui copil, negre ca smoala.

— Mars, verifică celelalte lăzi! i-a cerut Roma. Benedict, dă-mi geanta ta!

Cu o grimasă pe chip, Benedict i-a întins geanta lui de umăr şi apoi l-a urmărit dezgustat pe Roma cum adună câteva dintre insecte şi le depozitează alături de carneţelele şi creioanele lui. Nu aveau ce face: Roma trebuia să le ia pentru cercetări mai amănunţite.

— Nu-i nimic aici, a raportat Marshall după ce a desfăcut cea de-a doua ladă.

L-au urmărit făcând acelaşi lucru şi cu celelalte. Fiecare container a fost scuturat bine de câteva ori, dar nu au mai găsit şi alte insecte.

Roma şi-a îndreptat privirea spre cer.

— Lada din vârf. Fusese deschisă înainte să o atingi tu, nu-i aşa? Benedict s-a încruntat.

— Presupun că da. Insectele ar fi putut să se târască înăuntru...

O avalanşă bruscă de glasuri chinezeşti, care veneau de după colţ, l-a surprins pe Roma atât de tare, încât a scăpat geanta lui Benedict. S-a întors

pe călcâie şi a dat de privirea uimită a vărului său, apoi şi-a îndreptat ochii spre poziţia combativă pe care Marshall o adoptase instantaneu.

— Stacojii? *a* întrebat Marshall.

— Nu-i nevoie să rămânem ca să ne convingem, a răspuns Benedict imediat.

Până să apuce Marshall să reacţioneze, Benedict l-a împins cu putere. Din cauza şocului, Marshall s-a împiedicat de marginea bordurii, s-a clătinat, încercând să-şi recapete echilibrul, s-a clătinat încă o dată şi în cele din urmă s-a prăvălit, căzând în apă cu un pleoscăit uşor. Până să apuce Roma să protesteze, vărul lui s-a aruncat şi asupra *sa* şi amândoi au plonjat în râul Huangpu, înainte ca vocile vesele să dea colţul.

Roma era înconjurat de ape întunecate şi de fâşii de lumină lichidă. Căzuse în apă fără zgomot, ghidat de Benedict, dar acum era la fel de zgomotos ca inima lui sălbatică, dând sălbatic din braţe în încercarea de a găsi un punct de sprijin printre valuri. Se scufunda sau plutea spre suprafaţă? Era cu faţa în sus sau în jos, înota oare spre fundul râului, până când trupul avea să îi fie îngropat de ape şi să se piardă pentru totdeauna?

O mână l-a împuns în faţă. Roma a căscat ochii.

Benedict plutea în faţa lui, cu părul răsfirat în şuviţe care-i încadrau faţa. Şi-a lipit furios degetul de buze şi apoi l-a tras pe Roma de braţ, înotând împreună până când au ajuns sub faleză. Marshall plutea deja acolo, cu capul iţit în spaţiul de câţiva centimetri dintre fundul promenadei şi râul vălurit.

Roma şi Benedict i-au urmat exemplul, inhalând pe cât de tăcut cu putinţă, ca să-şi regleze respiraţia. Şi-au lipit apoi urechile de scândurile din lemn. Stacojiii de deasupra vorbeau despre un membru al Florilor Albe pe care aproape-l omorâseră în bătaie şi care scăpase doar pentru că apăruseră nişte poliţişti. Stacojiii nu s-au oprit din drum şi nici nu au băgat de seamă geanta pe care Roma o scăpase. Erau mult prea prinşi de adrenalină, de efectul încăierării sângeroase. Vocile le-au răsunat extrem de tare preţ de câteva clipe şi apoi au început să se stingă, pe măsură ce se îndepărtau, fără să aibă habar de cele trei Flori Albe care se ascundeau în apa de sub tălpile lor.

De îndată ce-au dispărut, Marshall s-a întins şi i-a dat una lui Benedict peste ceafă.

— Nu era nevoie să mă *împingi*, a mormăit el supărat. Aţi auzit ce ziceau? Am fi putut să ne batem cu ei. Acum sunt ud în locuri în care niciun bărbat n-ar trebui să fie.

În timp ce Benedict şi Marshall se certau, privirea lui Roma rătăcea în jur, cercetând lemnăria pasarelei. Cum soarele strălucea puternic printre crăpături, lumina scotea la iveală tot soiul de mucegaiuri şi pământ care se adunaseră acolo. Privirea lui Roma s-a îndreptat imediat spre… ceea ce părea a fi un pantof, care plutea în apă şi se lovea de fundul pasarelei.

Roma l-a recunoscut.

— Dumnezeule! a exclamat el.

A înotat după pantof şi l-a scos din apă, ridicându-l deasupra, ca pe un trofeu.

— Ştiţi ce înseamnă asta?

Marshall s-a holbat la pantof şi i-a aruncat lui Roma o privire mai mult decât grăitoare.

— Că râul Huangpu e din ce în ce mai poluat?

Cum Benedict se săturase să se mai scalde în mizeria de sub pasarelă, a înotat afară. Marshall s-a grăbit să-l urmeze, iar Roma – amintindu-şi brusc că acum puteau să iasă din apă în siguranţă – i-a urmat şi el repede. Odată ajuns din nou pe pământ, şi-a scuturat apa din pantaloni.

— Ăsta, a zis Roma, arătând spre pantof, i-a aparţinut bărbatului care a murit pe teritoriul Stacojiilor. A fost şi el *aici*.

Roma a apucat geanta lui Benedict şi a vârât pantoful înăuntru.

— Să mergem. Ştiu unde…

— Hei! a intervenit Marshall.

Cu apa încă şiroind de pe el, s-a uitat atent în valuri.

— Voi aţi…? Voi aţi văzut?

Atunci când şi-a întors privirea spre râu, Roma nu a văzut decât lumina orbitoare a soarelui.

— Ăăă… încerci să fii amuzant?

Marshall s-a întors cu faţa spre el. Expresia teribil de serioasă de pe chipul lui l-a făcut pe Roma să înceteze cu remarcile ironice. A rămas nemişcat, cu un gust amar pe limbă.

— Mi s-a părut că văd nişte ochi în apă.

Un gust amar i s-a răspândit în gură. Aerul din jurul lor s-a impregnat brusc de aroma ca de cupru a nelinişţii, iar Roma a strâns mai tare geanta vărului său, până când a ajuns practic să o

îmbrăţişeze la piept.

— Unde? a întrebat.

— A fost doar o străfulgerare, a spus Marshall, trecându-şi mâinile prin păr, ca să scape de apă. Sincer, e cu putinţă să fi fost doar lumina soarelui, reflectată în râu.

— Păreai convins că erau nişte ochi.

— Dar de ce-ar fi fost nişte *ochi*...

Benedict, cum tocmai ce-şi terminase de scuturat apa de pe pantaloni, şi-a dres vocea. Roma şi Marshall s-au întors amândoi spre el.

— Aţi auzit ce zice lumea, nu?

Au răspuns imediat.

— *Goe-mul*, a şoptit Marshall.

În acelaşi timp Roma a rostit:

— *Ciudoviste*[9].

Benedict a scos un sunet aprobator. Atunci Roma s-a trezit în cele din urmă din stupoare şi şi-a uşuit prietenii, îndemnându-i să se îndepărteze rapid de apă.

— Ah, vă rog, nu puneţi botul la poveştile despre monstrul care bântuie prin oraş! a zis el. Veniţi cu mine!

Roma se grăbea. A străbătut ca fulgerul străzile oraşului, croindu-şi drum printre tarabele din pieţe şi abia aruncându-le câte o privire vânzătorilor, chiar dacă unii se întindeau spre el, sperând să-i vândă vreun nou fruct bizar, adus pe apă dintr-o altă lume. Benedict şi Marshall mârâiau şi pufăiau, încercând să păstreze ritmul şi

9 Goemul (în chineză), respectiv ciudoviste (rusă): monstru, abominație, ciudățenie (n. red.).

schimbând din când în când priviri încruntate, întrebându-se încotro se îndrepta Roma cu atâta fervoare, strângând la piept o geantă plină cu insecte moarte.

— Aici, i-a anunţat Roma în cele din urmă, oprindu-se în faţa laboratoarelor Florilor Albe, cu respiraţia tăiată.

Benedict şi Marshall s-au izbit unul de altul în spatele lui, gata să se prăvălească amândoi, în încercarea de a se opri odată cu Roma. Se uscaseră deja după baia în râu.

— Au! s-a văitat Marshall.

— Scuze! a sărit Benedict. Aproape am alunecat pe asta.

Şi-a ridicat piciorul şi a recuperat o bucată de hârtie, un afiş care căzuse de la avizier. De obicei, făceau reclamă serviciilor de transport sau apartamentelor libere, dar acesta avea un text uriaş, care trâmbiţa: evită nebunia, vaccinează-te!

— Dă-mi aia! a cerut Roma.

Benedict i-a pasat afişul şi Roma l-a împăturit, după care şi-a strecurat pătrăţelul în buzunar, pentru a-l putea analiza mai târziu.

— Urmaţi-mă!

Roma a dat năvală în clădire şi şi-a croit drum pe culoarele lungi, intrând în laborator fără să bată la uşă. Ar fi trebuit să îşi pună un halat de fiecare dată când intra în clădire, dar nimeni nu îndrăznise vreodată să i-o spună, iar tinerii oameni de ştiinţă pe care Florile Albe îi angajaseră abia dacă îşi ridicau privirea atunci când Roma trecea pe acolo, o dată pe lună. Erau destul de familiarizaţi cu

prezenţa lui ca să îl lase în pace, iar şeful lor, Lourens, îl cunoştea destul de bine ca să nu comenteze în privinţa comportamentului său. Şi, în plus, cine s-ar fi deranjat să comenteze în privinţa comportamentului moştenitorului Florilor Albe? Pentru ei, era ca şi cum Roma ar fi fost cel care le plătea salariile.

— Lourens? a strigat Roma. Lourens, unde eşti?

— Aici, sus! a răsunat vocea adâncă a lui Lourens, cu accent rusesc, în timp ce omul de ştiinţă îi făcea cu mâna de la etajul superior.

Roma a urcat scara, sărind treptele câte două o dată, cu Marshall şi Benedict pe urmele lui, ca nişte căţeluşi credincioşi.

Lourens şi-a ridicat privirea şi apoi s-a încruntat la vederea băieţilor. Nu era obişnuit să primească invitaţi. Roma vizita de obicei singur laboratorul şi îşi ţinea mereu capul plecat. Se strecura înăuntru de parcă, dacă s-ar fi micşorat fizic, ar fi putut să-şi activeze un scut împotriva naturii murdare a negoţului lor ilegal. Sperând că poate, dacă nu ar fi păşit cu postura lui impunătoare, s-ar fi putut spăla de vină atunci când venea în fiecare lună să ceară raportul privind progresul produselor care intrau şi ieşeau din acest laborator.

Locul acesta trebuia să fie un institut de cercetare al Florilor Albe, în care să se descopere cele mai avansate produse farmaceutice, medicamente moderne pentru spitalele de pe teritoriul lor. Cel puţin asta era faţada pe care o

menţineau. Adevărul era că în spate se aflau mese pline cu opiu şi mirosea greu a catran, în timp ce oamenii de ştiinţă adăugau propriile lor toxine, unice, în amestecuri, modificând drogurile până când deveneau definiţia dependenţei.

Apoi Florile Albe le trimiteau înapoi pe piaţă, primeau banii şi viaţa mergea mai departe. Nu era un gest umanitar. Era o afacere care făcea ca vieţile amărâţilor să fie şi mai amărâte şi le permitea bogătanilor să-şi umple până la refuz buzunarele.

— Nu te aşteptam astăzi, a spus Lourens, mângâindu-şi barba neîngrijită.

Se sprijinea de balustradă ca să poată supraveghea primul etaj, însă din cauza spatelui său încovoiat, gestul părea teribil de periculos.

— Încă nu am finalizat lotul prezent.

Roma s-a crispat. Mai devreme sau mai târziu, avea să se obişnuiască cu felul blazat în care oamenii de aici îşi tratau munca. Munca era muncă, până la urmă.

— Nu am venit pentru droguri. Am nevoie de părerea ta de expert.

Cum Roma se repezise deja la masa de lucru a lui Lourens şi acum dădea la o parte documentele acestuia ca să-şi facă loc, Marshall a sărit în faţă, profitând de şansă ca să se prezinte cu cât mai multă extravaganţă. I s-a luminat tot chipul, aşa cum se întâmpla ori de câte ori putea să mai adauge un nume la nesfârşita sa listă de cunoştinţe utile.

— Marshall Seo, încântat să vă cunosc!

Marshall a întins mâna, cu o mică plecăciune din cap.

Lourens, cu încheieturile lui bătrâne, a strâns precaut degetele întinse ale lui Marshall. Şi-a întors apoi ochii spre Benedict, aşteptând, iar Benedict, cu un oftat aproape imperceptibil, a întins şi el o mână moale.

— Benedict Ivanovici Montagov.

De parcă nerăbdarea pe care i-o trăda fiecare cuvânt nu ar fi fost îndeajuns, privirea arăta clar încotro se îndrepta atenţia lui: la insectele pe care Roma le împrăştia pe masa de lucru a lui Lourens. Cu chipul încordat, Roma s-a folosit de mânecă pentru a-şi acoperi degetele, ca să poată separa fiecare dintre micile creaturi.

Lourens a scos un sunet gânditor şi l-a arătat pe Roma cu degetul.

— Patronimul *tău* nu este Ivanovici?

Roma a întors spatele insectelor şi a făcut ochii mici la cercetător.

— Lourens, numele tatălui meu nu este Ivan. Doar ştii asta.

— Pe toţi sfinţii, memoria mea e din ce în ce mai slabă odată cu trecerea timpului dacă nu mi-l pot aminti pe al tău, a murmurat Lourens. Nicolaevici? Sergheievici? Mih…

— Am putea să ne uităm la astea în schimb? l-a întrerupt Roma.

— Ah!

Lourens s-a întors spre biroul lui. Fără să ţină cont de problema esenţială a igienei, s-a întins şi a împuns insectele cu degetul, clipind nedumerit din

ochii lui obosiţi.

— La ce mă uit aici?

— Le-am găsit în locul unde a avut loc o crimă – Roma şi-a încrucişat braţele la piept, acoperindu-şi degetele tremurânde în materialul sacoului pe care îl purta –, unde şapte bărbaţi şi-au pierdut minţile şi şi-au sfâşiat singuri beregatele.

Lourens nu a reacţionat în niciun fel în faţa acestei oribile afirmaţii. Şi-a mai trecut doar degetele prin barbă de câteva ori, încruntându-şi sprâncenele până în punctul în care au ajuns să fie doar o formă lungă şi păroasă pe fruntea lui.

— Crezi că insectele astea i-au făcut să-şi sfârtece gâtul?

Roma a schimbat câteva priviri cu Benedict şi cu Marshall. Băieţii au ridicat din umeri.

— Nu ştiu, a recunoscut Roma. Speram că-mi vei putea spune tu. Mărturisesc că nu mi-am putut închipui altminteri de ce am fi găsit *insecte* la locul crimei. Singura ipoteză pe care o mai avem e că un monstru ar fi putut să se ridice din râul Huangpu şi să le provoace nebunia.

Lourens a oftat. Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, Roma ar fi putut să se simtă uşor jignit, să i se pară că nu e luat în serios, în ciuda gravităţii cererii lui. Însă Lourens ofta atunci când îşi făcea ceaiul, dar şi atunci când îşi deschidea scrisorile. Roma îl cunoştea destul de bine pe Lourens Van Dijk, încât să ştie că aceasta era o stare neutră a lui.

Lourens a împuns din nou una dintre insecte. De data asta şi-a tras degetul înapoi repede.

— Ah… *ah*! Interesant!

— Ce anume? a întrebat Roma pe un ton autoritar. Ce e interesant?

Lourens s-a îndepărtat, fără să-i răspundă, târându-şi picioarele pe podea. Şi-a cercetat dulapul, apoi a mormăit ceva în olandeză. Abia după ce a făcut rost de o brichetă, una mică, de culoare roşie, i-a spus:

— Îţi voi arăta.

Benedict s-a strâmbat, fluturându-şi tăcut mâna în aer.

„De ce e aşa?”, a articulat, fără voce.

„Lasă-l să-şi facă numărul”, i-a răspuns Marshall în aceeaşi manieră.

Lourens s-a întors şontâc. A scos un vas Petri dintr-un sertar de la masa lui de lucru şi a ales cu grijă trei insecte moarte, după care le-a dat drumul, una câte una, în vas.

— Probabil ar trebui să porţi mănuşi, a comentat Benedict.

— Şşş! a intervenit Lourens. N-ai observat, nu-i aşa?

Benedict s-a strâmbat din nou, de data asta arătând de parcă ar fi ronţăit o lămâie. Roma şi-a înfrânat începutul de zâmbet care ameninţa să-i inunde chipul şi şi-a dus repede mâna spre cotul vărului său, în semn de avertisment.

— Ce să observ? a întrebat, odată ce s-a asigurat că Benedict nu va zice nimic.

Lourens s-a îndepărtat de birou.

— Veniţi încoace!

Roma, Benedict şi Marshall l-au urmat. Apoi l-

au urmărit pe Lourens aprinzând bricheta şi l-au privit apropiind-o de insecta din centrul vasului Petri, ţinând flacăra cu lumină galbenă, arzătoare, deasupra insectei până când aceasta a început să se sfrijească, exoscheletul reacţionând la stimul chiar şi după moarte.

Însă ceva straniu se petrecea: *celelalte* două insecte, de pe o parte şi de pe cealaltă, ardeau şi ele, se sfrijeau, încinse, aprinse. În timp ce insecta din mijloc se zbârcea din ce în ce mai mult, arzând, celelalte două ardeau la rândul lor la fel.

— Dar ce brichetă puternică ai acolo! a remarcat Marshall.

Lourens a stins flacăra şi s-a îndreptat din nou spre birou. Apoi, cu o rapiditate de care Roma nu îl credea capabil, a trecut vasul Petri pe deasupra insectelor rămase pe suprafaţa de lemn.

— Nu are de-a face cu bricheta, dragă băiete.

A aprins-o din nou. De această dată, în timp ce insectele de sub flacără se preschimbau într-un roşu arzător şi se chirceau, acelaşi lucru se întâmpla şi cu toate celelalte, întinse pe masă – brusc, maliţios, într-o manieră care l-a făcut pe Roma să tresară la gândul că prinseseră viaţă.

Benedict a făcut un pas înapoi. Marshall şi-a dus mâna la gură.

— Cum e cu putinţă? a cerut să afle Roma. Cum e posibil aşa ceva?

— Distanţa e esenţială, a răspuns Lourens. Chiar şi în moarte, acţiunea unei insecte este determinată de cea a celor din apropierea ei. E posibil să nu aibă o minte a lor. E posibil să

acţioneze ca una singură – toate aceste insecte care rămân în viaţă.

— Ce înseamnă asta? a insistat Roma. Ele au provocat moartea acelor oameni?

— Poate, dar e greu de spus.

Lourens a lăsat jos vasul Petri şi apoi s-a frecat la ochi. Părea să ezite, lucru teribil de neaşteptat şi, din cine ştie ce motiv, asta i-a căscat un gol în stomac lui Roma. În toţi aceşti ani de când îl cunoştea, Lourens spusese întotdeauna orice îi trecea prin minte, fără să se gândească de două ori.

— Zi odată! l-a îndemnat Benedict.

Un oftat adânc, foarte adânc.

— Acestea nu sunt nişte creaturi organice, a spus Lourens. Orice or fi, nu Dumnezeu le-a făcut.

Şi, în clipa în care Lourens şi-a făcut cruce, Roma a înţeles în sfârşit caracterul nepământean al lucrurilor cu care se confruntau.

Cinci

Soarele de la amiază se cernea prin fereastra de la dormitorul lui Juliette. În ciuda razelor strălucitoare, afară era răcoare, fiind una dintre acele zile reci în care trandafirii stau puţin mai drepţi, ca şi cum nu şi-ar permite să piardă nici măcar o secundă din căldura care se filtrează prin nori.

— Vă vine să credeţi ce tupeu are Tyler?

Juliette scotea fum pe nări, plimbându-se agitată prin cameră.

— Cine se crede? Şi-a croit drumul în ultimii patru ani prin intimidare?

Rosalind şi Kathleen s-au strâmbat amândouă, cum stăteau pe patul lui Juliette, unde Rosalind începuse să îi împletească părul lui Kathleen. Privirile acelea erau echivalentul unei confirmări.

— Ştii că Tyler nu are nicio influenţă reală în această bandă, a încercat Kathleen să o liniştească. Nu îţi face griji – *au*, Rosalind!

— Dacă nu te-ai mai mişca atât, poate n-ar trebui să te trag aşa tare, i-a replicat Rosalind pe un ton plat. Vrei două cozi egale sau două cozi câş?

Kathleen şi-a strâns mâinile la piept. Ideea pe care voia să i-o demonstreze lui Juliette fusese dată cu totul uitării.

— Aşteaptă tu până când voi învăţa să-mi împletesc singură părul! Atunci nu vei mai avea nicio putere asupra mea.

— Ţi-ai lăsat părul lung de acum cinci ani, *mèimei*. Mai bine ai recunoaşte că şi tu crezi că împletiturile mele sunt superioare!

De cealaltă parte a uşii de la dormitorul lui Juliette s-a auzit un zgomot slab. Juliette s-a încruntat, ascultând, în timp ce Kathleen şi Rosalind îşi continuau discuţia, fără să dea vreun semn că ar fi auzit ceva.

— Bineînţeles că împletiturile tale sunt superioare. În timp ce *tu* învăţai cum să te aranjezi şi să te comporţi ca o doamnă, *eu* eram învăţată cum să ţin în mână o crosă şi să strâng mâna într-un mod cât mai agresiv.

— Ştiu că tutorii au fost nişte bigoţi nenorociţi în privinţa educaţiei tale. Zic doar să nu te mai *fâţâi* acum…

— Hei, hei, şşş! a şoptit repede Juliette, ducându-şi un deget la buze.

Se auziseră paşi. Paşi care se opriseră, sperând probabil să prindă un crâmpei de bârfă.

În vreme ce majoritatea vilelor persoanelor importante se întindeau în lungul Bubbling Well Road, în centrul oraşului, reşedinţa familiei Cai se ridica liniştită tocmai în capătul Shanghaiului, în încercarea de a evita privirile curioase ale străinilor care guvernau oraşul; şi cu toate acestea, în ciuda amplasării ei stranii, era punctul central al Bandei Stacojii. Toţi *cei* de o oarecare importanţă le băteau la uşă atunci când aveau timp liber, chiar dacă membrii familiei Cai aveau nenumărate reşedinţe mai mici în inima oraşului.

În tăcerea care s-a lăsat, paşii au răsunat din nou, îndepărtându-se. Probabil nu avea nicio importanţă dacă menajerele şi mătuşile sau unchii ce treceau pe hol tot timpul încercau să tragă cu urechea – Juliette, Rosalind şi Kathleen vorbeau întotdeauna repede, în engleză, atunci când erau doar ele trei, şi puţini dintre cei din casă aveau abilitatea lingvistică de a înţelege ceva. Cu toate astea, era iritant.

— Cred că s-au dus, a comentat Kathleen după o vreme. În fine, înainte ca Rosalind să îmi *distrugă atenţia* – i-a aruncat surorii ei o privire prefăcut furioasă, pentru a-şi sublinia spusele –, ceea ce voiam să spun era că Tyler nu e decât o pacoste.

Lasă-l să zică ce vrea. Banda Stacojie e suficient de puternică ca să-i taie avântul.

Juliette a oftat adânc.

— Dar tot îmi fac griji.

S-a îndreptat spre uşile de la balcon. Atunci când şi-a apăsat degetele pe geam, căldura pielii ei a aburit imediat suprafaţa cu mici buline: cinci urme identice, acolo unde atinsese sticla.

— Noi nu ţinem socoteala, dar numărul victimelor vendetei creşte. Şi acum, odată cu nebunia aceasta stranie, cât va mai trece până ce nu vom mai avea numărul necesar de oameni pentru a funcţiona?

— Nu se va ajunge la asta, a asigurat-o Rosalind, care tocmai terminase de împletit. Ţinem Shanghaiul într-un pumn de fier…

— Îl *ţineam* într-un pumn de fier! a intervenit sora ei.

Kathleen a pufnit şi a arătat spre harta oraşului, pe care Juliette şi-o întinsese pe birou.

— Acum francezii controlează Concesiunea Franceză. Englezii, americanii şi japonezii au Stabilimentul Internaţional. Iar noi ne batem cu Florile Albe pentru ce mai rămâne, ceea ce e un act de vitejie din partea noastră, având în vedere cât de puţine zone stăpânite de chinezi au mai rămas…

— Ah, *potoleşte-te*! a mormăit Rosalind, prefăcându-se că o apucă leşinul.

Juliette a trebuit să-şi ascundă un chicotit la vederea lui Rosalind, cu mâna dusă la frunte, aruncându-se pe pat.

— Ai ascultat prea multă propagandă comunistă.

Kathleen s-a încruntat.

— Ba nu.

— Cel puţin recunoaşte că ai anumite simpatii comuniste, haide!

— La partea asta nu greşesc, i-a întors-o Kathleen. Oraşul nu mai este chinez.

— *Cui* îi pasă?

Rosalind a dat brusc din picior şi s-a folosit de avânt ca să se ridice, atât de repede, încât părul proaspăt coafat a lovit-o în ochi.

— Toate forţele armate din acest oraş au încheiat alianţe fie cu Banda Stacojie, fie cu Florile Albe. În asta stă puterea. Indiferent de cât de mult pământ pierdem în faţa străinilor, gangsterii sunt cea mai puternică forţă din acest oraş, nu străinii albi.

— Asta până când străinii albi îşi vor aduce propria artilerie, a murmurat Juliette.

S-a îndepărtat de uşile de la balcon şi s-a întors la masa ei de toaletă, zăbovind în dreptul scaunului lung. Aproape fără să-şi dea seama, şi-a întins mâna şi şi-a trecut degetul în lungul vazei de ceramică de lângă produsele *ei* cosmetice. Pe vremuri, acolo ţinea o vază chinezească, în alb şi albastru, dar trandafirii roşii nu se potriveau cu spiralele porţelanului, aşa că o schimbase cu una cu model occidental.

Totul ar fi fost mult mai simplu dacă Stacojiii i-ar fi alungat pe străini, dacă i-ar fi fugărit cu gloanţe şi ameninţări din clipa în care vapoarele şi

bunurile lor simandicoase acostaseră în Batardou. Nici acum nu era prea târziu pentru ca gangsterii să îşi unească forţele cu muncitorii obosiţi din fabrici şi cu boicoturile lor. Împreună, dacă Banda Stacojie ar fi fost de acord, ar fi putut să îi învingă pe străini… Dar nu aveau să fie de acord. Banda Stacojie avea un profit mult prea mare de pe urma lor. Aveau nevoie de investiţiile acelea, de acea economie, de munţii de bani care se împărţeau între rândurile lor şi care îi menţineau la suprafaţă.

Pe Juliette o durea să se gândească la asta. În prima zi când se întorsese, se oprise în faţa Grădinii Publice şi dăduse cu ochii de un semn pe care scria: INTERZIS CHINEZILOR. Izbucnise în râs. Ce persoană întreagă la minte le-ar fi interzis chinezilor să intre într-un loc în propria lor ţară? Abia mai târziu îşi dăduse seama că nu era vorba despre o glumă. Străinii chiar se considerau suficient de puternici, încât să îngrădească spaţii pe care le *rezervau comunităţii lor*, gândind că fondurile străine pe care le turnau în parcurile nou-construite şi în barurile recent deschise le justificau acapararea.

De dragul unor bogăţii efemere, chinezii le permiteau străinilor să lase semne permanente pe pământul lor, iar străinii se făceau din ce în ce mai comozi. Juliette se temea că într-o zi locurile se vor schimba brusc şi că Banda Stacojie va vedea că fusese lăsată pe dinafară.

— Ce-i cu tine?

Juliette a tresărit şi şi-a îndreptat privirea spre Rosalind, prin oglindă.

— Ce?

— Arătai de parcă puneai la cale o crimă.

Înainte să apuce să răspundă, în uşa de la dormitor s-a auzit un ciocănit şi Juliette s-a văzut nevoită să se întoarcă aşa cum trebuie. Ali, una dintre servitoare, a deschis uşa şi a făcut un pas înainte, *dar* a rămas în prag, nevoind să meargă mai departe. Niciunul dintre servitori nu ştia cum să se poarte cu Juliette. Era prea îndrăzneaţă, prea directă, prea occidentală, pe câtă vreme ei erau prea noi, prea nesiguri, niciodată în largul lor. Personalul se schimba prin rotaţie în fiecare lună, pentru că aşa era mai practic. Astfel, familia Cai nu le afla poveştile de viaţă, preocupările, trecutul. Cât ai zice peşte, luna se încheia şi ei erau daţi pe uşă afară, pentru binele lor, iar legăturile care i-ar fi legat pe Lordul şi pe Lady Cai de acei oameni erau tăiate.

— *Xiăojiĕ*[10], aveţi un vizitator jos, a spus Ali pe un ton delicat.

Nu fusese întotdeauna aşa. Pe vremuri, înainte ca Juliette să împlinească cincisprezece ani, avuseseră un grup de servitori. Pe vremuri, Juliette o avusese pe Doică. Doica o învelea pe Juliette înainte de culcare şi îi spunea poveşti pline de nostalgie, despre tărâmuri pustii şi păduri luxuriante.

Juliette s-a întins şi a apucat un trandafir roşu din vază. În clipa în care i-a strâns tulpina, spinii i-au înţepat palma, însă ea abia dacă a simţit,

10 „Domnișoară”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

protejată de bătăturile care-i acopereau pielea, de anii pe care şi-i petrecuse alungând tot ceea ce putea fi calificat drept *delicat* din ea.

La început, Juliette nu înţelesese. Cu patru ani în urmă, în timp ce stătea îngenuncheată în grădina lor şi tundea tufele de trandafiri cu mănuşi groase în mâini, nu îşi dăduse seama de ce temperatura se ridicase atât de mult în jurul ei, de ce i se părea că aproape întreaga proprietate Cai tremura zguduită de… *o explozie*.

Îi ţiuiseră urechile – mai întâi din cauza sunetului aceluia îngrozitor, apoi din cauza ţipetelor, a haosului, a urletelor care se înălţau din spate, acolo unde se afla casa servitorilor. Se grăbise într-acolo şi văzuse moloz. Văzuse un picior. Un lac de sânge. Cineva se aflase chiar în pragul uşii din faţă atunci când tavanul se prăbuşise. Cineva care purta o rochie asemănătoare cu cele ale Doicii, din acelaşi material, de care Juliette se agăţa mereu când era mică, pentru că doar aşa putea să îi atragă atenţia femeii.

Pe aleea care ducea spre casa servitorilor se vedea o singură floare albă. După ce îşi scosese mănuşile de pe mâini şi o ridicase, cu urechile ţiuind şi cu mintea înceţoşată, dăduse de un bileţel care fusese prins de ea. Desfăcându-l, văzuse că era scris în rusă, de mână, cu cerneală proaspătă.

Fiul meu vă trimite salutări.

În acea zi duseseră atâtea trupuri la spital! Cadavre peste cadavre. Familia Cai se purtase frumos, hotărând să slăbească ura veche de zeci

de ani, a cărei cauză fusese uitată în timp – şi iată care fusese rezultatul: moartea le bătuse la uşă. De atunci, Banda Stacojie şi Florile Albe trăgeau unii în alţii, păzind şi apărând graniţele teritoriale ca şi cum onoarea şi reputaţia lor ar fi depins de asta.

— *Xiăojiĕ*?

Juliette a închis ochii strâns şi a dat drumul trandafirului. Şi-a trecut palma rece peste obraji, potolind toate amintirile care ameninţau să erupă. Atunci când a deschis din nou ochii, privirea plictisită şi dezinteresată i s-a oprit asupra unghiilor de la mâini.

— Şi? a zis ea. Nu *eu* mă ocup de vizitatori. Anunţă-i pe părinţii mei.

Ali şi-a dres vocea şi şi-a încleştat mâna pe tivul aspru al cămăşii ei.

— Părinţii dumneavoastră au ieşit. L-aş putea chema pe Cai Tailei…

— Nu! a sărit Juliette.

Şi-a regretat imediat tonul atunci când a văzut expresia şocată a servitoarei. Dintre toţi membrii personalului lor, Ali era cea care o trata pe Juliette cel mai puţin precaut. Nu merita să se răstească la ea.

Juliette a încercat să zâmbească.

— Lasă-l în pace pe Tyler! Probabil că e doar Walter Dexter. Merg eu.

Ali şi-a înclinat capul respectuos şi apoi s-a grăbit să plece, înainte ca pe Juliette să o apuce din nou pandaliile. Juliette şi-a zis că probabil le lăsa o impresie greşită servitorilor. Ar fi fost în

stare de orice pentru Banda Stacojie. Îi păsa de bunăstarea membrilor, de politică, de coaliţiile şi alianţele cu firmele de comerţ şi de investiţii.

Dar nu îi păsa de oamenii de nimic de teapa lui Walter Dexter, care se credeau foarte importanţi fără niciun motiv. Nu avea niciun chef să se ocupe de comisioanele de care tatăl ei nu voia să se ocupe. Era departe de misiunile pe muchie de cuţit cu care se aşteptase să fie întâmpinată atunci când în cele din urmă fusese chemată înapoi. Dacă ar fi ştiut că Lordul Cai avea să o excludă din vendetă şi din lupta asemănătoare care se dădea în paralel pe plan politic, poate că nu s-ar fi grăbit să-şi facă bagajele şi să-şi arunce toate proviziile de alcool când plecase din New York.

După atacul care o ucisese pe Doică, Juliette fusese expediată înapoi la New York, pentru siguranţa ei, şi fusese nevoită să fiarbă în suc propriu, plină de resentimente, timp de patru ani lungi. Nu îi stătea în fire. Ar fi preferat să rămână în oraş pe picioarele ei şi să se lupte cu fruntea sus. Juliette Cai fusese învăţată să nu fugă, însă părinţii ei – aşa cum tind să fie toţi părinţii – erau nişte ipocriţi, şi o obligaseră să fugă, o obligaseră să se desprindă din miezul vendetei şi să devină un personaj ferit de pericol.

Şi acum se întorsese.

Rosalind a mormăit ceva, în timp ce Juliette îşi trăgea o jachetă peste rochia brodată cu mărgele.

— Iat-o, din nou.

— Ce?

— Faţa de asasină, a explicat Kathleen, fără să-

şi ridice privirea din revista ei.

Juliette şi-a dat ochii peste cap.

— Cred că asta e pur şi simplu expresia mea gânditoare.

— Nu, asta e expresia ta gânditoare!

Rosalind a imitat o expresie cât mai deconcertată, cu ochii larg deschişi şi buzele întredeschise, legănându-se în cerc pe pat. Drept răspuns, Juliette a aruncat cu un papuc în ea, făcând-o pe Kathleen să chicotească.

— Hâş! a dojenit-o Rosalind, dând la o parte papucul, în timp ce încerca să îşi înăbuşe râsul. Du-te şi vezi-ţi de treabă!

Juliette o luase deja la pas, aruncând un semn nepoliticos pentru ele peste umăr. Cum îşi târa picioarele pe holul de la etajul unu, rozându-şi oja ciobită de pe unghii, s-a oprit în dreptul uşii de la biroul tatălui ei ca să-şi potrivească pantoful, care nu-i mai venea la fel de bine de când îşi prinsese tocul într-un grătar de canalizare.

Apoi a încremenit, cu mâna la gleznă. Auzea voci, care veneau din birou.

— A, *pardon!* a strigat Juliette, împingând uşa cu pantoful ei cu toc. Menajera a zis că aţi *ieşit* amândoi.

Părinţii ei şi-au ridicat frunţile amândoi deodată, clipind din gene. Mama ei era aplecată deasupra umărului tatălui ei şi se sprijinea cu o mână de birou, în timp ce cealaltă era aşezată pe documentul din faţa lor.

— Servitorii spun ceea ce le cerem noi să spună, *qīn'ài de*, a replicat Lady Cai.

Apoi şi-a fluturat degetele spre Juliette.

— Nu cumva ai un vizitator care te aşteaptă jos?

Fumegând, Juliette a închis uşa la loc, nu înainte de a le arunca nişte priviri ascuţite părinţilor ei. Abia dacă o băgaseră în seamă. Se întorseseră pur şi simplu la discuţia lor, presupunând că Juliette îşi va vedea de treabă.

— Am pierdut deja doi oameni din această cauză şi, dacă zvonurile sunt adevărate, şi mai mulţi vor cădea înainte ca noi să putem afla precis care este izvorul, a spus încet mama ei.

Glasul lui Lady Cay suna diferit în dialectul din Shanghai, vocea ei nu era la fel în nici o altă limbă, în nici un alt dialect. Era greu de exprimat în cuvinte despre ce era vorba mai precis, în afară de faptul că avea un anumit calm, indiferent de subiectul discutat, chiar dacă acesta era teribil de încărcat de emoţii. Asta însemna să vorbeşti în limba maternă, îşi zicea Juliette.

Juliette nu era sigură care era limba *ei* maternă.

— Comuniştii sunt extrem de încântaţi. Zhang Gutai nici măcar nu va mai avea nevoie de megafon pentru a face recrutări.

Tatăl ei era exact opusul. El vorbea repede şi ascuţit. Deşi tonurile dialectului din Shanghai veneau cu totul doar din gură, şi nu din limbă sau gât, el reuşea cumva să facă sunetele să reverbereze înzecit în interiorul lui înainte de a le elibera.

— Dacă oamenii pică precum muştele, avântul

capitalist se domoleşte, iar fabricile devin focare ale revoluţiei. Dezvoltarea comercială a Shanghaiului va ajunge brusc într-un punct mort.

Juliette a făcut o grimasă şi apoi s-a grăbit să plece din dreptul uşii biroului tatălui ei. Oricât de mult se străduise el să o facă să-i pese prin scrisorile lui, Juliette nu dădea doi bani pe cine se afla la guvernare, asta doar dacă nu cumva influenţau în mod direct afacerile Stacojiilor. Ei nu îi păsa decât de Banda Stacojie, de pericolele imediate şi de necazurile cu care se confruntau zi de zi. Ceea ce însemna că, în privinţa strategiilor, mintea lui Juliette gravita mai degrabă spre Florile Albe, nu spre comunişti. Dar dacă cei care eliberaseră acea nebunie asupra oraşului erau comuniştii, aşa cum părea să suspecteze tatăl ei, atunci avea o problemă şi cu ei. Până la urmă, în acea dimineaţă Lordul Cai nu trecuse cu vederea morţile în favoarea politicii. Poate că erau unul şi acelaşi lucru.

Are sens ca responsabili să fie comuniştii, şi-a zis Juliette în timp ce cobora scara spre parter.

Doar că întrebarea era cum ar fi putut să provoace aşa ceva? Războiul civil nu era nicio noutate. Ţara era mai mult agitată din punct de vedere politic decât liniştită. Însă ceva care să îi facă pe nişte oameni nevinovaţi să îşi spintece beregatele era departe de strategiile de război pe care le studiase Juliette.

S-a oprit pe ultima treaptă a scării.

— Bună! a strigat. Sunt aici! Poţi face plecăciunea!

Juliette a intrat în camera de zi şi a tresărit când a dat cu ochii de un străin, care stătea cu afectare pe canapea. Nu era negustorul acela enervant, însă era cineva care îi semăna mult, doar că era mai tânăr, apropiat de vârsta ei.

— Mă voi abţine de la plecăciuni, dacă nu te deranjează, a grăit străinul, cu colţul buzelor uşor ridicat.

S-a ridicat şi şi-a întins mâna.

— Sunt Paul. Paul Dexter. Tatăl meu nu a putut ajunge la întâlnirea de azi, aşa că m-a trimis pe mine.

Juliette a ignorat mâna întinsă. *Lipsă de etichetă*, a băgat ea de seamă imediat. Conform regulilor de etichetă britanice, o domnişoară trebuia să aibă întotdeauna privilegiul de a-şi întinde mâna pentru a-i fi strânsă. Nu că i-ar fi păsat ei de eticheta britanică, nici de regulile lor care defineau o *lady*, dar astfel de detalii trădau lipsa antrenamentului, aşa că Juliette a pus deoparte informaţia.

Şi bărbatul *chiar* ar fi trebuit să facă o plecăciune.

— Presupun că ai venit cu aceeaşi cerere? a spus Juliette, netezindu-şi mânecile.

— Într-adevăr.

Paul Dexter şi-a retras mâna fără resentimente. Zâmbetul lui era împerecherea dintre cel al unui star hollywoodian şi cel al unui clovn disperat.

— Tatăl meu vă asigură că are la dispoziţie mai mult *lernicrom* decât oricare dintre negustorii care

acostează în acest oraş. Nu veţi găsi preţuri mai bune nicăieri.

Juliette a oftat, aşteptând ca o serie de veri şi unchi să treacă prin încăpere. În timp ce grupul traversa camera, domnul Li şi-a pus o mână pe umărul ei şi a bătut-o cu drag.

— Noroc, copilă!

Juliette a *scos* limba la el. Domnul Li a rânjit, încreţindu-şi toată faţa, şi apoi a făcut să-i apară în palmă o bomboană învelită în staniol, pe care i-a întins-o lui Juliette. Juliette nu mai era un copilaş pofticios de patru ani, care ar fi fost în stare să mănânce dulciuri până când o dureau dinţii, dar a cules bomboana oricum şi a înghiţit-o, în timp ce unchiul ei se îndepărta.

— Te rog, ia loc, domnule Dexter…

— Spune-mi Paul, a întrerupt-o el, şi s-a aşezat din nou pe canapea. Suntem o generaţie nouă, de oameni moderni, iar domnul Dexter este tatăl meu.

Juliette abia a reuşit să îşi ascundă greaţa. A spart în schimb bomboana în dinţi şi apoi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu aşezat perpendicular faţă de cel al lui Paul.

— Îi admirăm pe Stacojii de ceva timp, a continuat Paul. Tatăl meu şi-a pus mari speranţe într-un parteneriat.

Pe Juliette a trecut-o în mod vizibil un fior în faţa familiarităţii cu care Paul folosise termenul „Stacojii”. Ca nume, Banda Stacojie suna mult mai bine în chineză. Îşi spuneau *hóng bāng*, cele două silabe învoltându-se într-o ploaie rapidă de vocale. Numele acesta aluneca prin limbile vorbite de

bandă ca un şarpe, iar cei care nu ştiau cum să îl folosească aşa cum trebuie sfârşeau biciuiţi.

Urma biciuirea lui Paul Dexter.

— Îţi voi oferi acelaşi răspuns pe care i l-am dat tatălui tău, a spus Juliette.

Şi-a ridicat picioarele pe braţul fotoliului, faldurile rochiei ei desfăcându-se odată cu mişcarea. Ochii lui Paul o urmăreau. I-a văzut sprânceana ridicându-se în faţa scandaloasei ei coapse, pală şi suplă, expusă.

— Nu mai primim doritori. Suntem destul de ocupaţi deja cu clienţii noştri actuali.

Paul s-a prefăcut dezamăgit. S-a aplecat spre ea, de parcă ar fi putut să o convingă prin contact vizual. Nu a reuşit decât să îi arate lui Juliette că nu îşi pieptănase bine pomada de pe o parte din părul blond-închis.

— Nu fi aşa! a zis el. Am auzit că există o afacere rivală care s-ar arăta mai mult decât entuziasmată în faţa ofertei…

— Atunci, poate că ar trebui să încerci la ei! i-a sugerat Juliette.

S-a îndreptat brusc. El încerca să o facă să asculte sugerându-i că ar fi putut să-şi ducă afacerea Florilor Albe, dar asta conta prea puţin. Walter Dexter era un client de care *doreau* să scape.

— Mă bucur că am putut rezolva chestiunea atât de rapid.

— Stai, nu…

— Acum, la revedere…

Juliette s-a prefăcut că se gândeşte.

— Peter? Paris?

— Paul, a corectat-o el, încruntat.

Juliette a reuşit să schiţeze un zâmbet, nu cu mult diferit de cel tâmp pe care Rosalind îl imitase mai devreme.

— Bun. La revedere!

A sărit în picioare şi a străbătut camera de zi cu pas legănat, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Cât ai clipi din ochi, mâna ei era pe clanţa grea. A deschis uşa larg, nerăbdătoare să scape de vizitatorul englez.

Paul, spre meritul lui, şi-a revenit rapid. A venit la uşă şi şi-a plecat capul.

În sfârşit, ceva maniere.

— Prea bine!

A păşit afară, pe treptele din faţa casei, şi apoi s-a întors pe călcâie, ca să o privească din nou în faţă pe Juliette.

— Îţi pot solicita ceva, domnişoară Cai?

— Ţi-am spus deja că…

Paul a zâmbit.

— Aş putea să te revăd?

Juliette a trântit uşa în urma ei.

— Cu desăvârşire, nu.

Şase

Roma nu avea parte de o zi agreabilă.

În decursul orei de când se trezise, se împiedicase pe scări, îşi spărsese cana preferată plină cu ceaiul lui pe bază de plante preferat şi se lovise atât de rău de masa de la bucătărie, încât

acum avea o vânătaie uriaşă. Apoi fusese obligat să inspecteze locul în care avusese loc o crimă. *Apoi* se văzuse nevoit să accepte posibilitatea că locul crimei era unul de o magnitudine supranaturală.

În timp ce Roma se târa înapoi spre centrul oraşului sub soarele începutului de după-amiază, începea să simtă că ajunsese la limita răbdării. Fiecare şuierat al vapoarelor cu aburi suna ca zgomotul acela pe care tatăl lui îl făcea din gură atunci când se enerva, şi fiecare trosnet care se înălţa de la măcelarii care-şi tăiau carnea cu satârul îi amintea de pocnetul unui pistol.

De obicei, Roma adora forfota care îi înconjura căminul natal. Îşi alegea în mod deliberat drumurile ocolite, ca să dea roată tarabelor, aruncând câte un ochi la grămezile de legume crescute la fermă, mai înalte decât vânzătorii lor. Se strâmba la peşti şi inspecta condiţiile acvariilor lor mici şi murdare. Dacă avea timp de pierdut, alegea dulciuri de pe la toţi vânzătorii şi le înghiţea în timp ce se plimba prin piaţă, ieşind de acolo cu dureri de dinţi şi buzunarele goale.

Piaţa în aer liber era una dintre marile lui iubiri. Însă azi nu era decât o iritaţie apărută deasupra unei mâncărimi deja severe.

Roma s-a aplecat pe sub sârmele cu rufe puse la uscat în lungul aleii înguste care ducea spre reşedinţa Montagov. De sus picura atât apă curată, cât şi murdară, iar pe pavaj se formau bălţoace: transparente dacă apăreau sub o rochie proaspăt spălată, negre şi nămoloase dacă se adunau sub o

ţeavă pe jumătate instalată.

Era o trăsătură care devenea din ce în ce mai distinctă pe măsură ce te cufundai mai adânc în oraş. Părea că un artist leneş fusese desemnat să construiască totul – acoperişurile şi pervazurile se întindeau şi se curbau în cele mai minunate unghiuri şi arcade, doar pentru a se frânge brusc în blocul vecin. În părţile cele mai sărace ale acelui oraş nu era niciodată destul *loc*. Materiile prime se sfârşeau mereu chiar înainte ca meseriaşii să termine treaba. Burlanele erau întotdeauna un pic prea scurte, canalizările erau acoperite doar pe jumătate, trotuarele păreau să se sfărâme. Dacă ar fi vrut, Roma ar fi putut să-şi întindă braţele afară pe fereastra de la dormitorul lui de la nivelul al patrulea şi ar fi atins cu uşurinţă jaluzelele prinse de geamul camerei din clădirea de vizavi. Dacă şi-ar fi întins în schimb picioarele, ar fi putut să sară înăuntru fără probleme, ca să-l sperie pe bătrânul care locuia acolo.

Problema nu era că nu ar fi avut teren. Existau o mulţime de locuri în afara oraşului care ar fi permis extinderea – pământ neatins de influenţa Concesiunii Franceze şi a Stabilimentului Internaţional. Dar proprietăţile Florilor Albe erau cuibărite chiar lângă Concesiunea Franceză şi acolo aveau de gând să le lase. Montagovii se stabiliseră acolo încă de când emigrase bunicul lui Roma. Străinii puseseră mâna pe terenul alăturat în ultimii ani, pe măsură ce deveneau din ce în ce mai neobrăzaţi cu puterea lor legală. Din când în când, Florile Albe treceau prin mari necazuri pentru

că francezii încercau să controleze activităţile bandei, dar lucrurile se rezolvau întotdeauna în favoarea ruşilor. Francezii aveau nevoie de ei; nu ei aveau nevoie de francezi. Florile Albe îi lăsau pe străini să îşi impună regulile într-un spaţiu care nu părea să aparţină niciunuia dintre ei, iar acei negustori pompoşi, cu hainele lor înflorate şi pantofii lustruiţi, se trăgeau la o parte atunci când gangsterii cutreierau liberi străzile.

Era un compromis, însă unul care avea să devină mai încordat odată cu trecerea timpului. Locuri precum acesta deveniseră deja sufocante. Nu făceau decât să le apese şi mai tare perna pe faţă.

Roma şi-a tras mai sus pe umăr geanta lui Benedict. Benedict nu fusese prea încântat că îi luase materialele pentru desen, dar atunci când Roma se prefăcuse că i-o întinde înapoi, fusese îndeajuns doar o privire – la toţi acei gândaci morţi pe care Lourens nu voise să îi păstreze şi la pantoful bărbatului mort pe care Roma îl vârâse acolo – pentru ca vărul lui să i-o împingă rapid înapoi, cerându-i să i-o returneze după ce avea să o spele bine.

Roma a descuiat uşa din faţă şi s-a strecurat înăuntru. Chiar în timp ce îşi târa picioarele spre camera de zi, în dreapta lui s-a trântit o uşă şi pe ea a intrat legănat Dimitri Voronin.

Ziua deja neplăcută a lui Roma devenea şi mai rea.

— Roma! a strigat Dimitri. Pe unde ai umblat toată dimineaţa?

Deşi era doar cu câţiva ani mai mare, Dimitri se purta de parcă i-ar fi fost cu mult superior lui Roma. În timp ce trecea pe lângă el, Dimitri a rânjit şi a întins mâna ca să-i ciufulească părul.

Roma s-a tras la o parte, mijindu-şi ochii. Avea nouăsprezece ani, era moştenitorul unuia dintre cele două cele mai puternice imperii ilegale din acel oraş, dar de fiecare dată când Dimitri se afla în aceeaşi cameră cu el, redevenea copil.

— Pe afară, a replicat Roma vag.

Dacă i-ar fi spus că era ceva legat de treburile Florilor Albe, Dimitri şi-ar fi băgat nasul până când ar fi aflat despre ce era vorba.

Deşi nu era destul de prost ca să îl insulte în mod direct, Roma putea să citească intenţia în fiecare apropo la vârsta lui şi în fiecare ţâţâit pe care îl scotea de fiecare dată când vorbea. Din cauza lui Dimitri, Roma nu îşi permitea să fie moale. Din cauza lui Dimitri îşi cioplise o mască rece şi rea, pe care ura să o vadă de fiecare dată când se uita în oglindă.

— Ce vrei? l-a întrebat Roma, în timp ce îşi turna un pahar cu apă.

— N-are importanţă.

Dimitri l-a urmat în bucătărie şi a pus mâna pe un cuţit. S-a repezit apoi asupra unei farfurii de pe masă, şi-a înfipt cuţitul într-o bucată de carne friptă şi a început să ronţăie în jurul lamei, fără să-i pese cine lăsase farfuria acolo sau de cât timp.

— Şi eu mă pregăteam să ies.

Roma s-a încruntat, dar Dimitri o luase deja la pas, lăsând în urma lui un miros greu de mosc şi

fum. Rămas singur, Roma a inspirat adânc şi s-a întors să-şi lase paharul în chiuvetă.

Doar că, în timp ce se întorcea, şi-a dat seama că e urmărit de o pereche de ochi mari, căprui, aşezaţi pe o feţişoară ca de zână.

Cât pe ce să sară în sus.

— Alisa! a şuierat Roma la sora lui, în timp ce dădea de perete uşile de la bufet.

Nu-şi putea da seama cum de îl urmărise de acolo fără ca el să se prindă sau cum de reuşise să încapă printre condimente şi borcane cu zahăr, însă cu timpul învăţase să nu se mai mire.

— Ai grijă! s-a văitat atunci când Roma a săltat-o afară din dulap.

După ce a lăsat-o jos, fata a arătat demonstrativ spre mâneca pe care Roma i-o strânsese în pumn.

— E nouă.

Era departe de a fi nouă. De fapt, bluza petrecută care îi acoperea umerii mici semăna cu hainele pe care ţăranii le purtau înainte de apusul dinastiilor regale din China, şi era zdrenţuită în aşa hal, încât trăda faptul că posesoarea se strecurase cu ea prin cele mai înguste colţuri. Alisa avea obiceiul să spună lucruri scandaloase uneori, fără alt scop decât acela de a stârni confuzie, făcându-i pe cei din jur să creadă că se afla la fina graniţă dintre nebunie şi o lipsă de maturitate exagerată.

— Şşş!

Roma a dat să-i aşeze guleraşul şi a înmărmurit, mâna oprindu-i-se atunci când a atins lănţişorul pe care Alisa şi-l petrecuse în jurul

gâtului. Era al mamei lor, o moştenire de familie de la Moscova. Ultima oară când îl văzuse atârna pe cadavrul ei, după ce fusese ucisă de Banda Stacojie – un lanţ strălucitor de argint, care contrasta puternic cu sângele care i se scurgea din beregata tăiată.

Lady Montagova se îmbolnăvise la scurt timp după ce se născuse Alisa. Roma o vedea o dată pe lună, atunci când Lordul Montagov îl ducea într-un loc secret, o casă sigură, ascunsă în cotloanele neştiute ale Shanghaiului. În amintirea lui, mama sa fusese întotdeauna costelivă, cu părul alb, însă vivace, gata să zâmbească de fiecare dată când Roma se apropia de patul ei.

Scopul unei locuinţe sigure fusese acela ca Lady Montagova să nu aibă nevoie de gărzi de corp. Ar fi trebuit să fie în siguranţă. Însă cu patru ani în urmă, Banda Stacojie o găsise oricum. Îi spintecaseră gâtul ca răspuns al unui atac ce avusese loc în acea săptămână. Lăsaseră în urmă un singur trandafir roşu ofilit, prins între degetele ei. Atunci când îi îngropaseră trupul, palmele ei erau încă pline de spini.

Roma ar fi trebuit să îi urască pe cei din Banda Stacojie cu mult înainte ca aceştia să îi ucidă mama, şi ar fi trebuit să îi urască şi mai mult – cu o pasiune arzătoare – după ce o omorâseră pe Lady Montagova. Dar nu îi ura. Până la urmă, era *lex talionis*: ochi pentru ochi – aceasta era legea vendetei. Dacă el nu ar fi pornit acel prim atac, atunci ei nu s-ar fi răzbunat ucigându-i mama. Nu aveai cum să împarți vina într-un război la o scară

atât de mare. Dacă cineva trebuia să poarte vina, atunci acela era el. Dacă exista cineva pe care ar fi trebuit să îl urască pentru moartea mamei lui, atunci pe sine însuşi trebuia să se urască.

Alisa şi-a fluturat mâna prin faţa lui Roma.

— Văd ochi, dar nici urmă de creier.

Roma s-a simţit tras înapoi în prezent. Şi-a trecut uşor degetul pe sub lănţişor şi l-a scuturat delicat.

— De unde ai făcut rost de ăsta? a întrebat-o cu blândeţe.

— Era în pod, i-a răspuns Alisa şi i s-au aprins ochii. E drăguţ, nu?

Alisa avea opt ani atunci. Nu i se spusese despre crimă, ci doar că Lady Montagova fusese în cele din urmă înfrântă de boală.

— Foarte drăguţ! a răspuns Roma, cu glas gutural.

Apoi ochii i-au rătăcit în sus, pentru că se auzeau paşi la primul etaj. Tatăl lor era la el în birou.

— Du-te, acum! Te chem când e ora mesei.

Cu o imitaţie de salut milităresc, Alisa a ieşit ţopăind afară din bucătărie şi a luat-o în sus pe scări, cu părul ei fin, blond, fluturând în urmă. După ce a auzit uşa de la dormitorul fetei închizându-se la al treilea *etaj*, Roma a luat-o şi el pe scări, spre biroul tatălui său. A scuturat puternic din cap în faţa uşii şi a ciocănit.

— Intră!

Roma a tras adânc aer în piept, apoi a deschis uşa.

— Ei bine? l-a întâmpinat Lordul Montagov în loc de salut.

Nu şi-a ridicat ochii spre el. Avea atenţia îndreptată asupra scrisorii pe care o ţinea în mână. A parcurs-o rapid, înainte de a o arunca şi de a o ridica pe următoarea din teanc.

— Sper că ai găsit ceva!

Cu grijă, Roma a intrat şi a aşezat geanta pe podea. A vârât mâna înăuntru şi a ezitat preţ de o clipă, apoi a scos pantoful şi l-a aşezat pe biroul tatălui său. Roma şi-a ţinut respiraţia, împreunându-şi mâinile la spate.

Lordul Montagov s-a uitat la pantof de parcă Roma îi adusese un câine turbat. Era o expresie pe care i-o arunca destul de des fiului său.

— Ce-i ăsta?

— L-am găsit acolo unde au murit primii şapte oameni, i-a explicat Roma cu grijă, dar îi aparţine bărbatului care a murit în clubul Stacojiu. Cred că a fost prezent la locul primei crime şi, dacă am dreptate, atunci este vorba despre o contaminare…

Lordul Montagov şi-a izbit mâinile cu toată puterea de birou. Roma a tresărit vizibil, dar s-a forţat să nu îşi închidă ochii, ci să continue să privească drept înainte.

— Contaminare! Nebunie! Monştri! Ce-i cu oraşul ăsta? a dat drumul unui răget Lordul Montagov. Eu îţi cer să îmi găseşti răspunsuri şi tu îmi aduci *asta*?

— Am găsit exact ce mi-ai cerut, i-a replicat Roma, însă încet, abia auzit.

De patru ani, făcea tot ceea ce i se cerea, fie că era vorba de ceva infim sau de ceva groaznic. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi trebuit să îndure consecinţele, şi, deşi ura să fie o Floare Albă, ura şi mai mult gândul că ar fi putut să *nu* mai fie una. Titlul pe care îl deţinea îi conferea putere. Puterea îl menţinea în siguranţă. Îi oferea autoritate, îi ţinea duşmanii la distanţă şi îl ajuta să o protejeze pe Alisa, să îi protejeze pe toţi prietenii din cercul lui.

— Ia ăsta din faţa mea! a ordonat Lordul Montagov, fluturându-şi mâna spre pantof.

Roma a strâns din buze, dar a luat pantoful şi l-a îndesat din nou în geantă.

— Ipoteza rămâne valabilă, *papa*.

A scuturat geanta, lăsând materialul să înghită pantoful.

— Opt bărbaţi se înfruntă pe docurile din Shanghai – şapte dintre ei îşi sfâşie propriile beregate, unul scapă. Dacă acel unu, care a scăpat, îşi sfârtecă şi el gâtul a doua zi, ţie nu îţi sună a fi un fel de boală contagioasă?

Lordul Montagov nu a răspuns vreme îndelungată. În schimb, şi-a răsucit scaunul spre fereastra mică ce dădea într-o alee aglomerată de afară. Roma şi-a urmărit atent tatăl, observând cum mâinile i se încleştau pe braţele fotoliului uriaş, iar capul atent ras i se acoperea de o peliculă de sudoare. Muntele de scrisori fusese dat uitării pentru moment. Numele semnate în colţ, în chineză, îi erau familiare: Chen Duxiu, Li Dazhao, Zhang Gutai. *Comunişti*.

După ce revoluţia bolşevică măturase Moscova, refluxul acelui val politic ajunsese şi aici, în Shanghai. Noile facţiuni, care se treziseră la viaţă cu câţiva ani în urmă, încercau insistent să recruteze Florile Albe ca aliaţi, ignorând faptul că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Florile Albe era o *reaşezarea socială*. Nu după ce Montagovii îşi petrecuseră generaţii întregi urcând spre vârf. Nu când cei mai mulţi membrii ai bandei lor *fugiseră* de bolşevici.

Chiar dacă Partidul Comunist vedea în Florile Albe un posibil aliat, Florile Albe îi vedeau pe comunişti drept duşmani.

Lordul Montagov a scos în cele din urmă un sunet de dezgust şi s-a întors cu spatele la fereastră.

— Nu vreau să fiu amestecat în această afacere a *nebuniei*, a decis el. Prin urmare, va fi treaba ta de acum. Descoperă ce se întâmplă!

Roma a dat încetişor din cap. S-a întrebat dacă ceea ce citea în vocea tatălui său era un semn că gândea că acea nebunie era o chestiune deloc demnă de atenţia lui sau că îi era teamă că ar fi putut să se molipsească şi el. Lui Roma nu îi era frică. Nu îi era frică decât de puterea pe care o aveau ceilalţi. Monştrii şi creaturile care mişunau noaptea erau *puternici*, dar nu *aveau putere*. Asta era diferenţa.

— Voi afla tot ce pot despre acest bărbat, a decis Roma, referindu-se la cea mai recentă victimă.

Lordul Montagov şi-a tras puţin scaunul îndărăt

şi şi-a ridicat picioarele pe birou.

— Nu te pripi, Roma! Mai întâi trebuie să demonstrezi că acest pantof îi aparţine cu adevărat bărbatului care a murit noaptea trecută.

Roma s-a încruntat.

— Ultima victimă se află într-un spital al Stacojiilor. Voi fi împuşcat pe loc.

— Găseşte o cale de a pătrunde înăuntru, i-a răspuns Lordul Montagov cu simplitate. Atunci când ţi-am ordonat să obţii informaţii de la Stacojii, mi s-a părut că te-ai mişcat cu destulă uşurinţă.

Roma a rămas încremenit. Nu era cinstit. Singurul motiv pentru care tatăl lui îl trimisese pe el pe teritoriu Stacojiu de la bun început fusese acela că dacă un lord ar fi înfruntat un alt lord ar fi fost o interacţiune prea brutală. Dacă Lordul Cai şi tatăl lui s-ar fi întâlnit şi interacţiunea dintre ei s-ar fi încheiat amiabil, amândoi şi-ar fi pierdut din prestigiu. Roma, pe de altă parte, putea interacţiona cu Banda Stacojie fără să afecteze în vreun fel Florile Albe. El era doar moştenitorul, trimis într-o misiune importantă.

— Ce vrei să spui? a întrebat Roma. Doar pentru că am avut un pretext pentru a intra în clubul lor nu înseamnă că pot da năvală în spitalul lor…

— Găseşte pe cineva care să te bage înăuntru. Am auzit zvonuri că s-ar fi întors moştenitoarea Stacojie.

Roma a simţit o gheară înfigându-i-se în piept. Nu a îndrăznit să reacţioneze.

— *Papa*, nu mă face să râd!

Lordul Montagov a ridicat din umeri indiferent, dar avea ceva în ochi, ceva care lui Roma nu îi plăcea.

— Nu e o idee atât de absurdă! a zis tatăl lui. Sunt sigur că îi poţi cere o favoare. Până la urmă, a fost iubita ta odată.

Şapte

În decursul a doar câteva zile, în oraş începuse să se vorbească. La început nu fuseseră decât zvonuri: bănuiala că acea nebunie nu era provocată de un duşman sau de o forţă naturală, ci de diavolul însuşi, care venea şi bătea la uşi în miezul nopţii şi, cu o singură privire, dezlănţuia nebunia asupra victimei.

Apoi au început să apară martorii.

Neveste care îşi întindeau rufele pe chei pretindeau că văzuseră tentacule în zare, atunci când se îndreptau să îşi ia lucrurile înapoi, la lăsarea nopţii. Câţiva muncitori Stacojii care întârziaseră la turele lor fuseseră speriaţi de nişte mârâituri, apoi de fulgerele argintii ale unor ochi care îi pironeau din capătul unei alei. Cea mai îngrozitoare poveste era răspândită de patronul unui bordel de lângă râu, care vorbea despre o creatură pe care o văzuse încolăcită printre sacii de gunoi din faţa clădirii lui, pe când se pregătea să închidă. O descrisese respirând greoi, de parcă ar fi avut dureri, de parcă s-ar fi luptat cu ea însăşi. Deşi rămăsese pe jumătate ascunsă în umbre, omul era convins că fusese vorba despre ceva

straniu, nenatural.

— Are o spinare ghintuită cu *lame*! a auzit Juliette şoptindu-se în faţa ei chiar în acea clipă.

Povestea era împărtăşită de această dată de la fiu la mamă, în timp ce cei doi îşi aşteptau mâncarea în faţa ferestrei unui restaurant cu servire rapidă. Băiatul ţopăia entuziasmat, repetând cuvinte pe care le auzise de la un coleg de şcoală sau de la vreun prieten din cartier.

Cu cât apăreau mai multe morţi – şi apăruseră destule de la bărbatul din clubul burlesc –, cu atât oamenii speculau mai mult, de parcă discutând despre asta în amănunt ar fi putut să dea peste adevăr. Însă cu cât vorbeau mai mult oamenii, cu atât mai tare se îndepărtau de adevăr.

Juliette ar fi considerat poveştile simple zvonuri, însă teama care inunda străzile era foarte, foarte reală, şi se îndoia că lucrurile ar fi escaladat atât de mult fără ca în spate să existe ceva adevărat. Şi atunci, despre ce era vorba? *Monştrii* nu erau reali, indiferent de ceea ce consideraseră odată basmele chinezeşti ca fiind real. Trăiau într-o eră nouă, a ştiinţei, a evoluţiei. Aşa-zisul monstru trebuia să fie creaţia cuiva – dar a cui?

— Şşş! *a* încercat mama să îl potolească pe copil, răsucindu-şi agitată mărgelele din jurul încheieturii de la mâna dreaptă.

Erau mătănii budiste pentru rugăciune, folosite la recitarea mantrelor, însă oricare va fi fost mantra pe care o rostea femeia în acea clipă, nu putea concura cu entuziasmul fără limite al fiului ei.

— Cică are gheare mari cât braţul! a continuat băiatul. Se furişează noaptea, în căutarea gangsterilor, şi atunci când simte mirosul sângelui lor, atacă.

— Nu doar gangsterii mor, *qīn'ài de*, a spus mama încetişor.

L-a strâns mai tare de ceafă, ţinându-l în loc la coada care se mişca încet.

Băieţelul s-a liniştit şi în voce i s-a strecurat un tremur:

— *Mama*, *eu* voi muri?

— Ce? a exclamat mama. Bineînţeles că nu! Nu fi caraghios!

Femeia şi-a ridicat privirea, pentru că ajunsese în capătul rândului.

— Două.

Vânzătorul i-a întins punga din hârtie pe geam, iar mama şi fiul s-au grăbit să plece. Juliette a rămas cu privirea aţintită după ei, gândindu-se la frica apărută brusc în vocea băiatului. În clipa aceea, copilul – care nu avea mai mult de cinci ani – înţelesese că şi el ar fi putut să moară, să se alăture cadavrelor din Shanghai, pentru că cine ar fi putut să se apere de nebunie?

— Din partea casei, domnişoară.

Juliette şi-a ridicat brusc privirea, descoperind că avea deja în faţă punga de hârtie.

— Doar ce-i mai bun pentru prinţesa Shanghaiului, a spus bătrânul vânzător, rezemându-şi coatele de pervazul geamului prin care servea.

Juliette a reuşit să schiţeze cel mai strălucitor

zâmbet.

— Mulţumesc! a spus ea şi a luat punga.

Acel cuvânt avea să îi ofere vânzătorului ocazia să se laude din plin atunci când avea să se întâlnească cu prietenii lui pentru mahjong a doua zi.

Juliette s-a întors şi a părăsit coada, strecurându-şi mâna în pungă după o bucată de chiflă din care să ronţăie. Zâmbetul i-a pierit imediat ce bătrânul a ieşit din raza *ei* de vedere. Se făcea târziu şi în curând ar fi trebuit să se întoarcă acasă, dar, cu toate acestea, mai întârzia, înconjurată de magazinele şi agitaţia din Chenghuangmiao – o fată ce păşea încet, în mijlocul unei mulţimi haotice. Nu avea prea des ocazia să se plimbe prin astfel de locuri, însă astăzi era o excepţie. Lordul Cai o trimisese să *verifice un* centru de distribuire a opiului care, din păcate, nu se dovedise a fi pe cât de palpitant crezuse ea. Mirosea urât şi după ce, în cele din urmă, îl identificase pe proprietarul care avea actele pe care le voia tatăl ei, acesta i le întinsese părând pe jumătate adormit. Nici măcar nu o salutase mai întâi, nici nu verificase dacă Juliette avea dreptul să ceară acele informaţii confidenţiale legate de marfa. Juliette nu putea să înţeleagă cum de i se oferise unei astfel de persoane dreptul de a conduce cincizeci de muncitori.

— Scuzaţi-mă! a mormăit ea, făcându-şi loc printr-o gloată care se strânsese în faţa unui magazin cu rechizite.

În ciuda întunericului care se strecura pe

cerurile trandafirii, Chenghuangmiao era încă plin de vizitatori – îndrăgostiţi care se plimbau la pas prin haos, bunici care cumpărau *xiăolóngbāo* pentru nepoţii lor sau străini care pur şi simplu admirau ce vedeau în jur.

Numele „Chenghuangmiao” în sine se referea la templu, dar pentru oamenii din Shanghai, ajunsese să înglobeze toate pieţele aglomerate care îl înconjurau şi lăcaşele din zonă. Armata britanică îşi amplasase acolo biroul central cu aproape un secol în urmă, în Grădinile Yuyuan, prin care trecea acum Juliette. De atunci, chiar şi după plecarea acesteia, străinilor începuse să le placă locul. Era mereu plin de chipuri străine, încărcate de mirare şi amuzament.

— Acesta e sfârşitul! Pune mâna pe leac acum! Există un singur leac!

Şi, uneori, era plin şi de localnici excentrici.

Juliette a făcut o grimasă şi şi-a lăsat capul în jos, ca să evite contactul vizual cu bătrânul care declama pe Podul Jiuqu. Cu toate astea, în pofida încercării ei de a trece neobservată, bătrânul s-a îndreptat de spate când a văzut-o şi a ţâşnit ca din puşcă spre ea pe podul şerpuitor, bocăniturile paşilor lui scoţând nişte sunete destul de îngrijorător de auzit de la o structură atât de bătrână. Omul s-a oprit în faţa ei, înainte ca Juliette să apuce să se ferească.

— Izbăvirea! a ţipat el.

Ridurile i s-au accentuat până când ochii i-au fost cu totul înghiţiţi de pielea lăsată. Abia dacă putea să îşi ridice spatele din cauza cocoaşei

permanente şi, cu toate acestea, se mişca la fel de repede ca o rozătoare agitată pornită la vânătoare.

— Trebuie să propovăduieşti vorbele izbăvirii. *Lā-gespu* ni le va împărtăşi!

Juliette a clipit din ochi, cu sprâncenele ridicate. Ştia că nu trebuie să ia seama la nebunii de pe străzi, însă acest bărbat avea ceva care îi făcea părul măciucă. În ciuda accentului lui rural, înţelesese aproape tot ceea ce spusese în dialectul din Shanghai – mai puţin lucrurile fără sens.

„Lā-gespu?” „S”-ul era oare doar o parte a accentului?

— *Lā gē bē*? a încercat Juliette să ghicească varianta corectă. O *broască* ne va aduce salvarea?

Bătrânul a părut grav jignit. Şi-a scuturat capul dintr-o parte în cealaltă, împrăştiindu-şi cele câteva şuviţe de păr fin şi zburlindu-şi coada subţire împletită pe spate. Era unul dintre puţinii oameni care continuau să se îmbrace de parcă ţara încă n-ar fi ieşit din era imperială.

— Mama mi-a spus un proverb înţelept când eram mică, a continuat Juliette, amuzată de gândurile ei. *Lā gē bō xiāng qiē tī u n-y*.

Bătrânul doar se holba la ea. Oare nu îi înţelegea accentul? Cât fusese plecată, se temuse tot timpul că îşi va pierde accentul, îi fusese teamă că va uita cum să pronunţe acele tonuri plate care nu se regăseau în nici un alt dialect din ţară.

— O glumă proastă? A repetat apoi, în dialectul standard, puţin mai nesigură de această dată: *Lài háma xiăng chī tiān é ròu*? Da? Merit cel puţin un zâmbet, haide!

Bătrânul a bătut din picior, tremurând din cauza frustrării, pentru că nu era luat în serios. Poate că Juliette îşi alesese proverbul greşit cu care să glumească. „Broasca urâtă vrea o bucată din carnea lebedei”. Poate că bătrânul nu fusese crescut cu poveşti despre Prinţul Broscoi şi urâta lui mamă vitregă. Poate că nu îi plăcea faptul că gluma ei sugera că salvatorul lui, *lā-gespu* – orice va fi însemnat asta –, era echivalentul unei creaturi proverbiale, urâte şi uneltitoare, care poftea la lebădă, iubita fratelui său.

— *Lā-gespu* este *bărbat*! s-a răstit bătrânul în faţa lui Juliette, şuierând ca un şarpe. Un bărbat măreţ. El mi-a dat un leac. O injecţie! Ar fi trebuit să mor în clipa în care vecinul meu s-a prăbuşit peste mine, sfârtecându-şi gâtul. Ah! Atât de mult sânge! Aveam sânge în ochi, sângele îmi curgea pe piept! Dar nu am murit. Am fost salvat. *Lā-gespu* m-a salvat.

Juliette a făcut un pas uriaş în spate, unul pe care ar fi trebuit să îl facă în urmă cu cinci minute, înainte să înceapă această discuţie.

— Ah, a fost distractiv, dar chiar trebuie să plec!

Înainte ca bătrânul să aibă ocazia să pună mâna pe ea, l-a ocolit şi şi-a luat tălpăşiţa.

— Izbăvirea! a urlat omul după ea. Doar *lā-gespu* ne mai poate salva acum!

Juliette a luat brusc colţul, dispărând cu totul din raza lui. Acum, că era într-o zonă mai puţin aglomerată, a răsuflat prelung şi a încetinit pasul printre magazine, aruncându-şi din când privirea

peste umăr ca să se asigure că nu e urmărită. După ce s-a convins că nu e nimeni pe urmele ei a oftat, tristă să lase în urmă Chenghuangmiao, şi şi-a croit drum afară prin stupul de magazine înghesuite unul într-altul. A păşit din nou pe străzile oraşului, începându-şi călătoria înapoi spre casă. Ar fi putut să oprească o ricşă sau să ceară unuia dintre Stacojiii care îşi pierdeau vremea în faţa cabaretelor să îi cheme o maşină. Oricare altă fată de vârsta ei ar fi făcut asta, mai ales una cu un colier atât de strălucitor precum cel de la gâtul ei, mai ales dacă paşii i-ar fi răsunat cu un ecou care reverbera până la două străzi distanţă. Răpirile reprezentau o afacere înfloritoare. Traficul uman atinsese cele mai înalte cote, iar economia prospera de pe urma infracţiunilor.

Dar Juliette a continuat să meargă. A trecut pe lângă bărbaţi adunaţi în grupuri mari, apoi pe lângă unii care dădeau roată bordelurilor, holbându-se de parcă aceea ar fi fost a doua lor meserie. A trecut pe lângă gangsteri care aruncau cu cuţite în faţa cazinourilor pe care fuseseră angajaţi să le păzească şi pe lângă negustori dubioşi care îşi curăţau pistoalele, rozând la scobitorile pe care le strângeau între dinţi. Juliette nu a şovăit nicio clipă. Cerul devenea din ce în ce mai roşu, iar ochii ei erau din ce în ce mai aprinşi. Oriunde s-ar fi dus, oricât de departe ar fi coborât în cele mai întunecate unghere ale oraşului, atâta timp cât se afla pe teritoriul ei, *ea* era cea care domnea.

Juliette s-a oprit pentru o clipă şi şi-a frecat

glezna, pentru că pantoful îi era uşor strâmt. Ca răspuns, cinci gangsteri Stacojii din apropiere, care aşteptau în faţa unui restaurant, s-au oprit şi ei, aşteptând să vadă dacă vor fi chemaţi. Ei erau ucigaşi, recuperatori, forţe nestăvilite şi violente, dar Juliette Cai era fata care îşi ucisese iubitul american, strangulându-l cu un şirag de perle. Juliette Cai era moştenitoarea care, în cea de-a doua zi în care se întorsese în Shanghai, intervenise în disputa dintre patru Flori Albe şi doi Stacojii şi îi ucisese pe toţi cei patru rivali cu doar trei gloanţe.

Doar unul dintre zvonuri era adevărat.

Juliette a zâmbit şi le-a făcut cu mâna Stacojiilor. Unul dintre ei i-a făcut cu mâna la rândul lui, iar ceilalţi patru au râs agitaţi între ei. Se temeau de furia Lordului Cai, în cazul în care s-ar fi întâmplat ceva cu ea, dar şi mai tare se temeau de furia ei şi nu voiau să afle dacă zvonurile erau adevărate.

Reputaţia pe care o avea o ţinea în viaţă pe Juliette. Fără aceasta, nu era nimic.

Asta însemna că în clipa în care Juliette a ajuns pe o alee şi a fost oprită de presiunea bruscă pe care a simţit-o din partea a ceea ce părea a fi un pistol apăsat de ceafa ei, a ştiut că nu un Stacojiu fusese cel care îndrăznise să o oprească.

Juliette a înmărmurit. Într-o fracţiune de secundă, a trecut în revistă toate alternativele: un comerciant jignit care căuta răzbunare, un străin lacom care voia răscumpărare, un drogat confuz de pe străzi, care nu o recunoscuse din cauza

mărgelelor strălucitoare ale rochiei străine…

Apoi, dintre toate limbile, o voce cunoscută i-a spus în engleză:

— Nu striga după ajutor! Mergi înainte, urmează-mi instrucţiunile şi nu voi trage!

Gheaţa din vene i s-a topit într-o secundă, fiind înlocuită de o furie arzătoare. Oare aşteptase să ajungă într-o zonă izolată, până când nu mai era nimeni în jurul ei ca să o ajute, gândindu-se că ea va fi prea speriată ca să reacţioneze? Chiar se gândise că va funcţiona?

— Chiar nu mă mai cunoşti deloc, a spus Juliette calm.

Sau poate că Roma Montagov o cunoştea mult prea bine. Poate că se crezuse expert şi ignorase zvonurile pe care ea singură le împrăştiase despre propria persoană, zicându-şi că era imposibil să fi devenit ucigaşa care pretindea că este.

Ucisese primul om când avea paisprezece ani.

Îl ştia pe Roma de o lună doar, dar îşi jurase că nu va urma vendeta, că ea va fi mai bună. Apoi, într-o noapte, în timp ce se îndreptau spre un restaurant, maşina lor fusese atacată de Florile Albe. Mama ei îi strigase să stea plecată, să se ascundă în spatele maşinii cu Tyler, să folosească pistoalele doar dacă era absolut necesar. Lupta aproape se încheiase. Stacojiii uciseseră aproape toate Florile Albe.

Apoi, ultimul dintre Florile Albe s-a aruncat în direcţia lui Juliette şi a lui Tyler. În ochii atacatorului ardeau cele din urmă flăcări ale furiei şi, în acea clipă, deşi nu exista nici urmă de

îndoială că venise acel moment absolut necesar, Juliette împietrise. Tyler fusese cel care apăsase pe trăgaci. Glonţul lui trecuse prin stomacul Florii Albe şi bărbatul se prăvălise, iar Juliette, cuprinsă de groază, privise în lături, spre părinţii ei, care îi urmăreau.

Nu uşurare era ceea ce văzuse în ochii lor. Ci nedumerire. Pentru că nu înţelegeau de ce Juliette înmărmurise. Pentru că nu înţelegeau de ce Tyler fusese mai capabil decât ea. Aşa că Juliette îşi ridicase şi ea pistolul şi trăsese de două ori, încheind totul.

Lui Juliette Cai îi era mai teamă de dezaprobare decât să-şi mânjească sufletul. Acea crimă fusese unul dintre puţinele secrete pe care nu i le împărtăşise lui Roma. Acum ştia că ar fi trebuit să i-l spună, fie şi doar pentru a-i demonstra că era la fel de infamă pe cât se spunea despre ea în tot Shanghaiul.

— Mergi! i-a ordonat Roma.

Juliette a rămas nemişcată. Aşa cum intenţionase, el i-a interpretat greşit reacţia drept frică deoarece, chiar dacă uşor doar, a ezitat şi şi-a slăbit strânsoarea.

Juliette s-a răsucit. Înainte ca Roma să apuce măcar să clipească, i-a apucat încheietura, răsucindu-i mâna dreaptă până când degetele i s-au îndoit într-o poziţie nenaturală. I-a plesnit apoi pistolul cu mâna stângă. Arma a căzut la pământ. Juliette şi-a încleştat falca, pregătindu-se pentru impact, şi apoi şi-a răsucit piciorul în spatele gleznelor lui Roma. Roma a căzut pe spate şi ea i-a

urmat mişcarea, cu o mână în jurul gâtului lui, iar pe cealaltă şi-a strecurat-o în buzunarul rochiei ca să îşi scoată pumnalul subţire cât un ac.

— Bine! s-a opintit Juliette, respirând greoi.

Îl ţintuise pe spate, la pământ, cu genunchii lipiţi de şoldurile lui, cu lama la gât.

— Să încercăm din nou, ca nişte oameni civilizaţi.

Juliette îi simţea pulsul sub degete. Îşi întindea gâtul, încercând să se îndepărteze de cuţit. Se uita la ea cu pupile dilatate, încercând să se acomodeze cu umbrele apusului, în timp ce aleea pălea în amurgul violet. Erau atât de aproape, încât amândoi respirau cu dificultate, în ciuda faptului că se străduiau să pară neafectaţi de efortul luptei.

— Civilizaţi? a repetat Roma, cu vocea întretăiată. Mă ameninţi cu un cuţit.

— *Tu* m-ai ameninţat cu un pistol.

— Sunt pe teritoriul *tău* – n-am avut de ales.

Juliette s-a încruntat şi a apăsat lama până când în vârf a apărut o picătură de sânge.

— Bine, gata, gata! a chiţăit Roma. Am înţeles.

Dacă i-ar fi alunecat uşor mâna în acea clipă, i-ar fi tăiat gâtul. Aproape că era tentată să încerce. Simţea că tot ce se întâmpla între ei era mult prea familiar, că devenea în mod automat intim. O ardea inima să scape de acest sentiment, să şi-l smulgă ca pe o tumoare.

Roma încă mirosea ca pe vremuri: a bronz şi mentă, fraged ca adierea blândă a zefirului. Fiind atât de aproape, putea să îşi dea seama că totul şi

nimic nu se schimbase.

— Haide, l-a îndemnat Juliette, încreţindu-şi nasul. Explică!

Roma a clipit din ochi, vexat. Se purta obraznic, dar Juliette îi simţea pulsul accelerat. I-a simţit fiecare tresărire, fiecare ezitare înfricoşată în timp ce se apleca spre el cu pumnalul ei.

— Am nevoie de informaţii, a îngânat Roma.

— Ce şoc!

Tânărul a ridicat din sprâncene.

— Dacă-mi dai drumul, aş putea să-ţi explic.

— Aş prefera să-mi explici aşa.

— Of, Juliette!

Clic.

Pe alee s-a auzit ecoul siguranţei trase de la un pistol. Surprinsă, Juliette şi-a întors privirea spre stânga, acolo unde încă se afla pistolul de care îl dezarmase, neatins. Şi-a întors privirea înapoi la Roma şi l-a văzut zâmbind, cu buzele lui frumoase, diabolice, ridicate batjocoritor.

— Ce? a întrebat Roma, sunând aproape ca o tachinare. Ai crezut că am doar unul?

A simţit metalul rece atingându-i mijlocul. Răceala lui i s-a strecurat prin materialul rochiei şi şi-a imprimat forma pe pielea ei. Fără să vrea, încetişor, Juliette şi-a îndepărtat pumnalul de la gâtul lui Roma şi şi-a ridicat mâinile. I-a dat drumul din strânsoarea ei mortală şi s-a ridicat, prelungind fiecare mişcare pe cât de mult posibil. S-a tras apoi înapoi, până a ajuns la doi paşi depărtare de pistol.

La unison, pentru că nu aveau de ales, şi-au lăsat armele deoparte.

— Bărbatul care a murit în clubul tău noaptea trecută, a început Roma. Îţi aminteşti pantofii lui desperecheaţi?

Juliette şi-a supt obrajii şi a dat din cap.

— Am găsit jumătatea uneia dintre perechi în râul Huangpu, chiar în locul în care au murit ceilalţi bărbaţi în noaptea Festivalului, a continuat Roma. Cred că a scăpat de prima vărsare de sânge. Dar a luat nebunia cu el, a adus-o în clubul tău o zi mai târziu şi apoi a fost distrus de ea.

— Imposibil! a sărit Juliette imediat. Ce fel de explicaţie *ştiinţifică*…

— Am *depăşit* explicaţiile ştiinţifice, Juliette.

Cu indignarea clocotindu-i în gât, Juliette şi-a ridicat umerii până la urechi şi şi-a strâns palmele în pumni. Ar fi vrut să-i spună lui Roma că e paranoic, iraţional, dar, din nefericire, ştia cât de sârguincios putea să fie atunci când îşi fixa un ţel. Dacă el lua în calcul această ipoteză, atunci era una cât se poate de reală.

— Ce vrei să zici?

Roma şi-a încrucişat braţele la piept.

— Zic că trebuie să mă asigur că e cu adevărat vorba despre acelaşi bărbat. Trebuie să văd celălalt pantof în piciorul mortului.

Şi dacă pantofii se potrivesc, atunci, această nebunie… ar putea fi contagioasă.

Juliette a simţit până în măduva oaselor că nu putea să accepte aşa ceva. Victima murise în clubul *ei*, îşi împrăştiase sângele într-o cameră plină cu oamenii *ei*, îşi vărsase balele într-un loc în care erau adunaţi o mulţime din Stacojiii *ei*. Dacă

era într-adevăr vorba de o boală mentală – o boală mentală *contagioasă* –, Banda Stacojie dăduse de mare necaz.

— Ar putea să fie vorba despre un pact sinucigaş, a sugerat ea, fără prea mare convingere. Poate că bărbatul s-a retras, doar pentru a acţiona mai târziu.

Dar Juliette privise în ochii muribundului. Şi singura emoţie pe care o citise în ei fusese teroarea.

Dumnezeule! Privise în ochii muribundului. Dacă boala era contagioasă, oare risca şi *ea* să o fi luat-o?

— O simţi şi tu, la fel cum o simt şi eu, a continuat Roma. Ceva nu e-n ordine. Până va ajunge cazul la organele oficiale pentru investigaţii, vor muri şi mai mulţi oameni nevinovaţi din cauza acestei stranii nebunii. Trebuie să aflu dacă se răspândeşte.

Roma o privea pe Juliette drept în ochi. Amuţise. Juliette i-a întors privirea, simţind o răceală adâncă împrăştiindu-i-se în pântece.

— De parcă ţi-ar păsa ţie, a spus ea încetişor, refuzând să clipească, de teamă că ar putea să-i scape o lacrimă, că mor oameni nevinovaţi.

Fiecare muşchi din maxilarul lui Roma s-a încordat.

— Bine! a răspuns el ascuţit. Oamenii *mei*.

Juliette i-a evitat privirea. S-au scurs două secunde extrem de lungi. Apoi Juliette s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la pas.

— Hai odată! i-a strigat ea peste umăr.

Avea să îl ajute doar cu această ocazie, o singură dată. Asta doar pentru că şi ea avea nevoie de răspunsuri.

— Morga se va închide în curând.

Opt

Tăcerea dintre ei era încordată, aproape palpabilă.

Nu era vorba de jena, deşi, sincer, asta ar *fi fost de* preferat. Mai degrabă, apropierea dintre ei – Juliette mergând înainte, cu Roma la trei paşi în urmă, astfel încât să nu fie văzuţi împreună – era teribil de familiară, şi adevărul era că ultimul lucru pe care Juliette îşi dorea să-l simtă pentru Roma Montagov era *nostalgie*.

Juliette a îndrăznit să arunce o privire înapoi, în timp ce îşi croiau drum pe străzile lungi şi şerpuite ale Concesiunii Franceze. Pentru că acolo erau atât de mulţi străini care se luptau pentru o bucată din oraş, străzile Concesiunii Franceze le reflecta lăcomia, zbaterea. Casele din fiecare sector se răsuceau înlăuntru, într-o manieră care – privită de deasupra – părea aproape circulară, înghesuindu-se una într-alta ca să îşi protejeze interiorul.

Străzile din acel loc erau la fel de aglomerate ca părţile chinezeşti ale oraşului, dar totul era ceva mai ordonat. Bărbierii îşi făceau treaba pe pavaj, după obicei, doar că, la fiecare câteva secunde, împingeau cu grijă şuviţele de păr mai aproape de canale. Vânzătorii îşi făceau reclamă la produse la un volum moderat, în loc să urle, aşa cum Juliette

era obişnuită să audă în părţile vestice ale Shanghaiului. Nu doar oamenii făceau Concesiunea Franceză să apară diferită – clădirile păreau să se înalţe puţin mai drepte, apa părea să curgă puţin mai curată, păsările păreau să ciripească puţin mai tare.

Poate că simţiseră cu toţii prezenţa lui Roma Montagov şi se zbârleau în chip de avertizare. Şi Roma se burzuluia la rândul lui, cercetând casele cufundate în amurg cu ochi mici.

O durea să îl vadă aşa: neştiutor, curios.

— Ai grijă să nu te împiedici! a replicat Roma.

Juliette i-a aruncat o privire urâtă, deşi el se uita încă la case, şi apoi s-a străduit să îşi întoarcă ochii la drum. Ar fi trebuit să ştie că orice fel de atitudine visătoare care venea din partea lui Roma Montagov era doar un rol. Pe vremuri, îl cunoştea mai bine decât se cunoştea pe ea însăşi. Îi putea anticipa fiecare mişcare… cu excepţia acelei singure dăţi, atunci când contase cu adevărat.

Roma şi Juliette se întâlniseră într-o seară ca aceasta, cu patru ani în urmă, chiar înainte ca oraşul să îşi capete noua reputaţie.

Era anul 1922 şi nimic nu era imposibil. Avioanele coborau şi se înălţau pe cer, şi ultimele rămăşiţe ale Marelui Război erau îndepărtate. Umanitatea părea să fi apucat pe un drum bun după toate luptele, ura şi războiul care dăduseră pe de lături, permiţându-le lucrurilor bune de la fund să se ridice încet la suprafaţă. Până şi vendeta din Shanghai atinsese un echilibru nemaiîntâlnit, care permitea ca atunci când un

Stacojiu şi o Floare Albă se întâlneau pe stradă, să poată doar da din cap cu răceală unul spre altul, în loc să se lupte.

O atmosferă plină de speranţă o întâmpinase pe Juliette atunci când atinsese pământul cu un picior nesigur, după o lună petrecută pe mare. Era în miezul lui octombrie, când aerul e cald, dar începe să devină uşor tăios. Muncitorii se ciorovăiau în port, în timp ce încărcau pachete în vapoarele care le aşteptau.

La cincisprezece ani, când se întorsese, Juliette avea visuri. Voia să facă ceva care urma să fie vrednic de a fi amintit, voia *să fie cineva* de care lumea să-şi aducă aminte, să inspire vieţi pentru care merita să lupte. Era un sentiment pe care nu îl cunoştea atunci când plecase, la vârsta de cinci ani, doar cu nişte haine, un stilou elaborat cu peniţă şi o fotografie, ca să nu uite cum îi arătau părinţii.

Extazul acelui sentiment o făcuse să alerge după Roma Montagov.

Lui Juliette i-a tremurat tot pieptul acum, când a răsuflat în întuneric. O ardeau ochii şi şi-a şters repede lacrima singuratică de pe obraz, strângând tare din dinţi.

— Suntem aproape? a întrebat Roma.

— Relaxează-te! i-a răspuns ea, fără să se întoarcă.

Nu îndrăznea să se întoarcă, pentru că ochii i-ar fi putut luci în lumina slabă a felinarelor de pe stradă.

— Nu te conduc pe un drum greşit.

Pe atunci nu ştia cine e el, dar Roma o ştia pe *ea*. După câteva luni, îi dezvăluise că împinsese acea bilă de sticlă spre ea dinadins, pentru că o văzuse aşteptând în port şi voise să vadă cum va reacţiona. Bila se oprise lângă pantoful ei – pantofi americani, care nu se puteau confunda cu încălţările grele din pânză, cu tălpi groase, care bocăneau în jurul ei.

— E a mea.

Îşi amintea că îşi ridicase capul după ce culesese bila de sticlă, gândindu-se că vocea venea de la un negustor chinez necioplit. În schimb, dăduse cu ochii de un chip tânăr, palid, cu trăsături de străin – un amestec de linii ascuţite şi cu ochi mari, îngrijoraţi. Accentul cu care vorbea dialectul local era chiar mai bun decât al ei, deşi tutorele ei refuza să îi vorbească în altă limbă, ca să nu şi-o uite pe a ei.

Juliette îşi rostogolise bila în palmă şi îşi strânsese degetele în jurul ei.

— Acum este a *mea*.

Fusese aproape amuzant felul în care Roma tresărise atunci când îi auzise rusa – fără cusur, chiar dacă puţin greoaie, pentru că nu şi-o exersase. Băiatul se încruntase.

— Asta nu-i cinstit.

Păstrase dialectul din Shanghai.

— Ce-am găsit, al meu să fie!

Juliette refuzase să renunţe la rusă.

— Bine, îi răspunsese Roma, revenind în sfârşit la limba lui maternă, ca să vorbească amândoi aceeaşi limbă. Joacă un joc cu mine! Dacă vei

câştiga tu, poţi păstra bila. Dacă voi câştiga eu, o primesc înapoi.

Juliette pierduse până la urmă şi, fără tragere de inimă, i-o înapoiase. Însă Roma nu începuse jocul doar de dragul jocului şi nu avea de gând să o lase să-i scape aşa uşor. Atunci când Juliette se întorsese să plece, Roma îi apucase mâna.

— Sunt aici în fiecare săptămână, pe la ora asta, îi zisese cu sinceritate. Am putea juca din nou.

Juliette îşi desprinsese degetele din strânsoarea lui, râzând.

— Aşteaptă şi-ai să vezi! îi strigase în urmă. Ţi le voi câştiga pe toate.

Mai târziu, aflase că băiatul era Roma Montagov, fiul celui mai mare duşman al ei. Dar se întorsese ca să îl reîntâlnească chiar şi aşa, zicându-şi că era uneltitoare, zicându-şi că era inteligentă. Luni de zile, flirtaseră şi se prefăcuseră, la graniţa dintre duşmani şi prieteni, amândoi ştiind cine era celălalt, dar nevoind să o recunoască, amândoi încercând să câştige ceva din această prietenie, dar nefiind atenţi, lăsându-se purtaţi prea departe, fără să îşi dea seama.

Atunci când îşi rostogoleau bilele de sticlă pe pământul inegal, erau doar Roma şi Juliette, nu Roma Montagov şi Juliette Cai, moştenitorii unor bande rivale. Erau doi copii veseli, care găsiseră unul în celălalt un confident, un prieten care înţelegea nevoia de a fi altcineva, fie şi doar pentru câteva momente din zi.

Se îndrăgostiseră.

Sau, cel puţin, aşa *crezuse* Juliette.

— Juliette!

Juliette a tresărit şi s-a oprit în loc. Pierdută în gândurile ei, fusese la doi paşi de a intra fix într-o ricşă parcată. Roma a smucit-o înapoi şi, instinctiv, ea şi-a ridicat privirea spre el, spre siguranţa şi precizia lui, spre ochii aceia raţionali şi reci.

— Dă-mi drumul! a şuierat, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui. Aproape am ajuns la spital. Ţine pasul!

S-a grăbit să o ia înainte, simţind că îi arde carnea acolo unde o atinsese el. Roma a urmat-o imediat, aşa cum o făcuse întotdeauna, aşa cum ştiuse întotdeauna să o facă, ţinându-se după ea în aşa fel încât un ochi străin nu ar fi observat nimic neobişnuit, în aşa fel încât oricine s-ar fi uitat la ei şi-ar fi zis că era o pură întâmplare că Roma Montagov şi Juliette Cai mergeau atât de aproape unul de celălalt, asta dacă ar fi fost recunoscuţi de la bun început de vreun curios.

Clădirea grandioasă şi-a făcut apariţia înaintea lor. Numărul 17, strada Arsenal.

— Am ajuns, a anunţat Juliette rece.

Acelaşi spital la care fuseseră aduse toate cadavrele după explozie.

— Ţine-ţi capul plecat!

Doar de dragul de a o sfida, Roma a ridicat ochii spre spital. S-a încruntat, de parcă ar fi putut să simtă că locul îi era familiar doar din felul în care îi tremura vocea. Dar asta nu era adevărat, fireşte. Juliette l-a privit stând în faţa clădirii, confortabil în pielea lui, şi a simţit cum îi ard

palmele de furie. Bănuia că ştie exact cât de adânc simţea acel oraş povara a ceea ce făcuse. Vendeta nu fusese niciodată atât de sângeroasă ca în acele câteva luni care urmaseră atacului său. Dacă s-ar fi aplecat să miroasă scrisorile pe care Rosalind şi Kathleen le trimiteau peste Oceanul Pacific, dacă ar fi tras în nări mirosul cernelii cu care acopereau dezordonat foi groase de hârtie albă, descriind victimele, îşi imagina că ar fi putut să simtă sângele şi violenţa care mânjeau străzile în roşu.

Crezuse că Roma se află în aceeaşi tabără cu ea. Crezuse că puteau să îşi construiască propria lume, una eliberată de vendetă.

Nimic altceva decât *minciuni*. Explozia din casa servitorilor era cea mai serioasă lovitură cu care Florile Albe puteau să scape basma curată. Ar fi fost văzuţi dacă ar fi încercat să arunce în aer clădirea centrală, dar casa servitorilor era nesupravegheată, nebăgată în seamă, lăsată în plata Domnului.

Atâtea vieţi din Banda Stacojie pieriseră într-o secundă. Fusese o declaraţie de război.

Şi nu ar fi fost cu putinţă fără ajutorul lui Roma. Felul în care se strecuraseră oamenii înăuntru, felul în care poarta fusese lăsată deschisă – erau rezultatele informaţiilor pe care doar Roma le-ar fi putut furniza, după săptămânile petrecute cu Juliette.

Juliette fusese trădată şi acum, iată, suferea încă, patru ani mai târziu. Ducea cu ea acea povară a urii care-i ardea pântecul şi care devenise din ce în ce mai arzătoare odată cu trecerea anilor

în care i se refuzase o confruntare, o explicaţie, şi cu toate acestea, iată, *tot* nu avea curajul să îşi înfigă pumnalul în pieptul lui Roma, să se răzbune în singurul fel în care ştia să o facă.

Sunt slabă, şi-a zis. Chiar dacă ura o mistuia pe dinăuntru, nu era suficient de puternică, încât să ardă toate pornirile ei instinctuale de a-l proteja pe Roma.

Poate că forţa de care avea nevoie pentru a-l distruge urma să vină cu timpul. Juliette trebuia doar să o aştepte.

— Capul *jos*! i-a cerut din nou, în timp ce deschidea uşile de la foaierul spitalului.

— Domnişoară Cai, a întâmpinat-o un doctor, de îndată ce s-a apropiat de biroul de la recepţie. Vă pot ajuta cu ceva?

— Ajută-mă aşa…

Juliette a mimat că îşi trage un fermoar invizibil la gură cu o mână. Cu cealaltă s-a aplecat peste birou şi a pescuit cheia de la morgă. Doctorul a făcut ochii mari, dar s-a uitat în altă parte. Cu cheia rece în palmă, Juliette a pornit mai departe, încercând să respire pe cât de puţin posibil. Aici mirosea întotdeauna a putreziciune.

În scurt timp, au ajuns în partea din spate a spitalului şi Juliette s-a oprit în faţa uşii de la morgă cu un pufăit. S-a întors spre Roma, care mersese în spatele ei, cu ochii în pământ, aşa cum i se comandase. Deşi se străduia, încercarea lui de a părea mic şi neînsemnat nu era prea convingătoare. Postura aplecată nu i se potrivea. Se născuse cu aroganţa lipită de coloana

vertebrală.

— Aici? a întrebat el.

Părea că ezită, de parcă s-ar fi temut că Juliette l-ar putea atrage într-o capcană.

Fără să răspundă, Juliette a strecurat cheia în broască, apoi a deschis uşa şi a apăsat întrerupătorul, luminând singurul cadavru care se afla înăuntru. Era întins pe o masă de metal care ocupa jumătate din spaţiu. În lumina albăstruie, omul, acoperit aproape cu totul de un cearşaf, părea să se fi descompus deja.

Roma a păşit înăuntru după Juliette şi şi-a aruncat privirea în jurul cămăruţei. A înaintat spre cadavru, suflecându-şi mânecile. S-a oprit înainte să ridice cearşaful, ezitând.

— Este un spital mic şi probabil că în ora următoare va sosi un alt cadavru, l-a grăbit Juliette. Mişcă-te, înainte să-l transfere pe acesta la o casă funerară!

Roma şi-a întors privirea spre Juliette, cercetând postura nerăbdătoare pe care o adoptase.

— Trebuie să ajungi undeva?

— Da! a răspuns Juliette, fără să ezite. Mişcă-te!

Vizibil iritat, Roma a smuls cearşaful. Părea surprins să vadă că bărbatul e desculţ.

Juliette s-a îndepărtat de perete.

— Pe toţi sfinţii!

S-a apropiat iute de el şi s-a aplecat spre rafturile de sub masa de metal, de unde a scos o cutie mare, în care se aflau depozitate nişte

obiecte, şi i-a răsturnat conţinutul. După ce a dat la o parte verigheta uşor însângerată, lănţişorul foarte însângerat şi peruca, Juliette a dat de pantofii desperecheaţi cu care fusese încălţat omul în ziua aceea. A desfăcut punga şi l-a tras pe cel mai bun afară.

— Da?

Roma avea obrajii supţi şi maxilarul încordat.

— Da.

— Atunci suntem de acord că acest bărbat s-a aflat într-adevăr la locul crimei? a întrebat Juliette.

Roma a dat din cap.

Şi cu asta, basta. Nu au schimbat niciun cuvânt, în timp ce Juliette aşeza totul înapoi în cutie, mişcându-se rapid. Roma avea o expresie sumbră şi îşi ţinea privirea aţintită într-un punct fix de pe perete. Juliette şi-a zis că probabil abia aştepta să plece de acolo, să se îndepărteze cât mai mult unul de altul şi să se mintă că celălalt nu există – cel puţin până când următorul cadavru al vendetei avea să fie aruncat peste graniţele teritoriilor lor bine stabilite.

Juliette a împins cutia înapoi şi şi-a dat seama că îi tremură mâinile. Şi le-a strâns în pumni, cât de tare a putut, înainte să se ridice şi să-i întâlnească privirea lui Roma.

— După tine, a spus el, arătând spre uşă.

Patru ani. Ar fi trebuit să fie îndeajuns. În vreme ce anotimpurile se schimbau şi timpul se scurgea mai departe, el ar fi trebuit să devină un străin pentru ea. Ar fi trebuit să zâmbească diferit acum, la fel ca Rosalind, sau să aibă un alt mers,

precum Kathleen. Ar fi trebuit să devină mai nesuferit, ca Tyler, sau chiar să adopte un aer mai rece, la fel ca propria ei mamă. Doar că se uita la ea acum şi singurul lucru care se schimbase era că… mai crescuse. O privea, şi Juliette vedea exact aceiaşi ochi, cu exact aceeaşi expresie – care nu putea fi descifrată decât dacă el îi permitea, care nu putea fi abătută decât dacă el voia.

Roma Montagov nu se schimbase. Roma, cel care o iubise. Roma, cel care o trădase.

Juliette s-a forţat să îşi desfacă pumnii. O dureau degetele din cauza tensiunii care se strânsese în ele. Şi-a plecat uşor capul în direcţia lui Roma, permiţându-i să o urmeze afară, şi s-a întins spre uşă, lăsându-l să treacă, apoi a închis morga după ea cu sentimentul greu al unui lucru definitiv, după care *a* deschis gura ca să îşi ia la revedere de la el, ferm şi rece.

Înainte să apuce să scoată o vorbă însă, a fost întreruptă de o hărmălaie de nedescris care izbucnise între pereţii spitalului. În capătul holului, doctorii şi asistentele cărau trupuri aşezate pe tărgi, strigând unii la alţii, încercând să afle care era situaţia şi unde puteau găsi o cameră liberă. Roma şi Juliette au dat imediat fuga înapoi în holul spitalului. Se aşteptau deja să dea cu ochii de o tragedie, dar ceea ce au găsit era chiar mai rău.

Podeaua lucea în roşu intens. Aerul era greu.

Oriunde-şi întorceau privirile, vedeau doar membri ai Bandei Stacojii la un pas de moarte – vărsând sânge din beregate, urlând de durere. Trebuie să fi fost douăzeci, treizeci, patruzeci – fie

muribunzi, fie deja morţi, fie nemişcaţi sau încercând să îşi înfigă degetele în propriile artere.

— Ah, Dumnezeule! a şoptit Roma. A început.

Nouă

— Atunci când am aruncat o privire în camera lui, dormea atât de liniştit, încât, pentru o clipă, mi-a fost teamă că murise peste noapte, a spus Marshall, înghiontind mortul cu piciorul. Cred că se prefăcea.

Benedict şi-a dat ochii peste cap şi apoi a îndepărtat piciorul lui Marshall de cadavru.

— Ai putea să îi acorzi ceva încredere lui Roma?

— Cred că Roma este un mincinos patologic, a replicat Marshall, ridicând din umeri. Pur şi simplu nu a vrut să vină cu noi ca să se uite la cadavre.

Se luminase doar de o oră, dar străzile zumzăiau deja. Clipocitul valurilor care se spărgeau de faleza din apropiere abia răzbea până pe această alee din cauza zgomotelor care veneau dinspre oraş. Lumina strălucitoare a dimineţii învăluia străzile reci ca o aură. Aburul din port şi fumul fabricilor se înălţau constant spre cer, în coloane groase, cenuşii şi cu miros de funingine.

— Ah, taci! i-a răspuns Benedict. Îmi distragi atenţia de la sarcina pe care o aminteai.

Încruntat, Benedict stătea îngenuncheat în dreptul unui cadavru pe care Marshall îl împinsese la perete. Încă o dată, Benedict şi Marshall primiseră sarcina de a curăţa, care presupunea nu

doar adunarea cadavrelor însângerate, dar şi rezolvarea problemelor cu poliţiştii municipali implicaţi, adică faptul că trebuiau să dea bani pentru a închide gura tuturor forţelor legale care ar fi încercat să îşi exercite autoritatea asupra gangsterilor morţi.

— Te distrag?

Marshall s-a lăsat pe vine, ca să fie la acelaşi nivel cu Benedict.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar trebui să îmi mulţumeşti pentru că mai atenuez din morbiditate.

— Ţi-aş mulţumi dacă m-ai ajuta, a mormăit Benedict. Trebuie să îi identificăm pe oamenii ăştia până la amiază. În ritmul ăsta, singurul lucru pe care vom reuşi să îl identificăm este numărul cadavrelor…

Şi-a dat ochii peste cap când l-a văzut pe Marshall rotindu-şi privirea în jur şi apucându-se să numere.

— Şase, Mars.

— Şase, a repetat Marshall. Şase cadavre. Contracte cu şase cifre. Şase luni care se rotesc în jurul lumii.

Marshall îşi adora sunetul propriei voci. Oricând în jur era tăcere, considera că e de datoria lui să o umple, ca o favoare făcută lumii.

— Nu începe…

Protestul lui Benedict a rămas neauzit.

— *Să îl asemăn cu o noapte de iarnă*?[11] a declamat Marshall. *Mai răpitor şi mai aspru*:

11 Trimitere la Sonetul XVIII de William Shakespeare (n. tr.).

furtunile se-nviforează mai puţin măreţ...

— Ai văzut un străin pe stradă preţ de două secunde! l-a întrerupt Benedict cu glas monoton. Te rog să te calmezi!

— *Cu ochi ca umbrele ucigătoare*, *buzele ca fructe proaspete*. *Un pistrui pe obrazul lui stâng* ca...

Marshall a făcut o pauză, apoi s-a ridicat brusc în picioare.

— ... această pată stranie de pe pământ.

Benedict s-a oprit din treabă, încruntat. S-a ridicat şi el, făcând ochii mici la obiectul incriminat de pe pământ. Reprezenta mult mai mult decât ceva cu o formă stranie.

— E o altă insectă.

Marshall s-a prefăcut că se caţără pe peretele de cărămidă de alături.

— Ah, *te rog*, nu!

Printre crăpăturile din pavaj, o pată neagră puncta cimentul, cu nimic specială, la o primă vedere. Dar, la fel cum un artist poate să identifice un tremurat întâmplător al pensulei în mijlocul unei multitudini de tuşe gândite dinainte, în clipa în care ochii lui Benedict s-au oprit asupra petei, acesta a simţit un fior pe şira spinării care i-a spus că pe pânza lumii apăruse ceva greşit. Această creatură nu avea ce căuta acolo.

— E la fel, a spus el, ciupind delicat cu degetele praful din jurul insectei. E acelaşi fel de insectă precum acelea pe care le-am găsit în port şi le-am dus la laborator.

Atunci când Benedict a ridicat creatura moartă

şi i-a arătat-o prietenului său zănatic, se aştepta ca acesta să facă vreun comentariu deocheat sau să inventeze un cântec despre fragilitatea vieţii. În schimb, Marshall s-a încruntat.

— Ţi-o mai aminteşti pe Ţarina? a întrebat el din senin.

Chiar şi pentru Marshall, cu poveştile lui încâlcite, schimbarea aceasta bruscă de subiect era stranie. Cu toate astea, Benedict i-a cântat în strună:

— Bineînţeles.

Căţeaua lor golden retriever murise cu doar un an în urmă. Fusese o zi stranie, de doliu, o dată pentru că era vorba despre prietena lor cu blană şi apoi pentru că reprezenta o moarte aparte, pentru că moartea nu venise, ca de obicei, din cauza unui glonţ, însoţită de un râu de sânge.

— Îţi mai aminteşti când a luat-o Lordul Montagov? a continuat Marshall. Îţi mai aminteşti cum colinda străzile şi îşi freca nasul cu toate animalele pe care le întâlnea, fie că erau pisici sau şobolani?

Marshall voia să ajungă undeva, dar Benedict nu putea să îşi dea seama unde anume. Nu avea să înţeleagă niciodată felul în care vorbeau oamenii precum Marshall, care se învârteau în jurul cozii până ce discursul lor ajungea să fie ca şarpele ouroboros.

— Da, desigur, i-a răspuns Benedict, încruntat. Se alesese cu atât de mulţi purici, încât ajunseseră să-i sară din blană…

Şarpele ouroboros îşi scuipase în sfârşit coada.

— Cuţitul!

Benedict i-a făcut semn lui Marshall să se caute prin buzunare.

— Dă-mi cuţitul tău!

Fără să tresară măcar, Marshall i-a aruncat pumnalul. Mânerul, ghidat de mâna lui Benedict, a alunecat cu precizie, în timp ce acesta tăia de la rădăcină o şuviţă din părul cadavrului, pe cât de atent putea. După ce firele de păr au căzut la pământ, Benedict şi Marshall s-au aplecat amândoi deodată, ca să examineze scalpul mortului.

În acea clipă *lui* Benedict *i-a venit să* vomite.

— Asta, a declarat Marshall, este dezgustător.

Nu se vedeau decât câţiva centimetri de piele, câţiva centimetri cenuşii între două smocuri dese de păr negru. Dar în acest loc atât de mic se vedeau vreo zece umflături de mărimea unei unghii, cuiburile insectelor moarte care îşi făcuseră casă chiar sub primul strat de piele al omului. Pe Benedict a început să-l mănânce capul din cauza unor insecte închipuite pe care le simţea la vederea exoscheletelor care se întrezăreau sub membrană, a picioarelor, antenelor şi toracelor prinse acolo şi încremenite în timp.

Benedict a strâns mai tare cuţitul. Blestemându-se în gând pentru curiozitatea lui, a netezit încetişor şuviţele de păr ale mortului, astfel încât să nu îi împiedice accesul la pielea expusă. Apoi, strângând din dinţi şi cu un junghi în vârful limbii, a împins vârful cuţitului într-una dintre acele umflături.

Nu s-a auzit niciun sunet, nici nu a curs vreun

lichid, aşa cum s-ar fi aşteptat Benedict de la priveliştea dezgustătoare. În tăcerea plină de încordare, întreruptă doar de uruitul câte unei maşini care trecea pe strada din apropiere, Benedict s-a folosit de cuţit pentru a spinteca pielea subţire de deasupra uneia dintre insectele moarte.

— Haide, a zis Benedict văzând cum una dintre insecte iese încetişor la suprafaţă. Trage-o!

Marshall i-a aruncat o privire de parcă i-ar fi sugerat să hăcuiască amândoi un copil şi să-l mănânce.

— Cred că glumeşti!

— Eu am ambele mâini ocupate, Mars.

— Te urăsc!

Marshall a tras adânc aer în piept. A strecurat cu grijă două degete în tăietură şi a tras afară insecta moartă. A venit pe lume cu vinişoare şi capilare ataşate de burtă. De parcă insecta ar fi fost o entitate în sine şi mortul crescuse din ea, când, de fapt, firicelele subţiri ca o coală de hârtie, roz şi albe, care ieşeau din insectă, erau practic trase din *creierul* omului. Benedict s-ar fi putut lăsa păcălit.

Vinişoarele au tremurat în adierea de vânt care venea dinspre apă.

— Ce să vezi? a declarat Benedict. Cred că am descoperit ce provoacă nebunia.

Zece

Câteva zile mai târziu, Juliette era pornită să

găsească piste.

— Rămâneţi în gardă! le-a cerut, pe un ton scăzut, lui Rosalind şi lui Kathleen în faţa barului în care se fuma opiu.

Vizavi se aflau două uşi cu trandafiri roşii prinşi în ele – cartea de vizită a Stacojiilor în teorie, care era în fapt o ameninţare clară şi răspicată. Se zvonea că Stacojiii începuseră să folosească trandafiri roşii doar pentru a-i batjocori pe Florile Albe, care prindeau orice floare albă amărâtă de uşile clădirilor pe care le câştigau în disputele teritoriale. Însă practica trandafirului roşu era atât de veche, încât Juliette nu era sigură dacă exista vreun sâmbure de adevăr în această poveste. Ce era sigur era că un trandafir roşu prins de uşă era un ultim avertisment: pentru a plăti, pentru a ceda, pentru a încasa sau orice altceva mai cerea Banda Stacojie. Altfel trebuia să suporţi consecinţele.

Toată strada se afla sub controlul Stacojiilor, dar fiecare teritoriu avea zonele lui problematice.

— Rămâneţi prin preajma mea! a continuat Juliette, împingându-şi verişoarele în faţă.

În clipa în care au intrat în bar şi au păşit pe podelele umede şi neregulate, cele trei fete şi-au dus instinctiv mâna spre şold sau spre talie, liniştite să simtă prezenţa armelor care se ascundeau sub materialul bogat al hainelor.

— S-ar putea ca în acest loc să lucreze asasini.

— Asasini? a repetat Kathleen cu voce ascuţită. Credeam că am venit aici ca să facem rost de banii neplătiţi pentru chirie tatălui tău.

— Da, aşa este.

Juliette a desfăcut perdeaua de mărgele şi a trecut din anticameră în sala principală, în care miasmele poveştilor distorsionate şi ale dependenţelor induse pluteau în voie. Mirosul pe care îl simţea în nări îi amintea de un trandafir arzând, de parfum amestecat cu benzină, aprins de flăcări până când cenuşa care rămânea în urmă s-ar fi putut folosi ca produs cosmetic, dens, cu miresme ameţitoare.

— Dar ceva îmi spune că e şi un loc de socializare pentru comunişti.

S-au oprit în mijlocul sălii. Vestigiile Chinei vechi erau mai puternice aici, înconjurate de diferite accesorii – ţevi şi lămpi cu ulei – care fuseseră aduse din secolul trecut. Decorul era şi el din alte vremuri, pentru că, deşi candelabrele prinse de tavane arătau la fel precum cele aurii şi sclipitoare care se găseau în toate cluburile din Shanghai, becurile erau acoperite de un strat subţire de murdărie, care le împrumuta un aspect uleios.

— Aveţi grijă! le-a avertizat Juliette, cu ochii aţintiţi asupra trupurilor rezemate de pereţi. Mă îndoiesc că oamenii ăştia sunt pe cât de docili se arată.

Cu câteva secole în urmă, pe când locul aparţinuse vreunui general sau nobil, poate că fusese opulent şi luxos. Acum era o clădire decolorată din podeaua căreia lipseau şipci, cu un tavan curbat din cauza propriei greutăţi. Acum canapelele aveau găuri acolo unde clienţii îşi întindeau picioarele, iar braţele erau tocite din

cauza mâinilor murdare pe care şi le frecau de ele, înainte să arunce câţiva cenţi, grăbindu-se să plece – asta dacă nu erau mai întâi ademeniţi în camerele din spate. În timp ce Juliette îşi lungea gâtul, încercând să o găsească pe dama care se ocupa de loc, a auzit ecoul unor râsete venind dinspre coridor. În clipa următoare a intrat un grup de tinere femei, fiecare dintre ele îmbrăcată într-un *hanfu*[12] cu model diferit, de culoare pală, ceea ce Juliette bănuia că era încă o încercare de a invoca nostalgia Chinei de altădată. Doar că poalele le erau mânjite de noroi, iar acele de păr stăteau gata să le cadă din păr. Doar că râsetele lor erau teribil de false, chiar şi pentru o ureche mai puţin deprinsă cu locul. Buzele lor roşii erau curbate în zâmbete vioaie, dar privirea le era stinsă.

Juliette a oftat. În Shanghai era mai uşor să numeri locurile care *nu* erau şi bordeluri decât pe acelea care erau.

— Cu ce pot să vă ajut?

Juliette s-a întors, căutând vocea care se auzise vorbindu-i cu atâta veselie din spate. Madam, aşa cum îşi spunea, era rezemată de una dintre canapele, cu o lampă arzând lângă ea şi o pipă prinsă neglijent la brâu. Atunci când a văzut-o pe Juliette încreţindu-şi nasul, Madam s-a ridicat. A cercetat-o pe Juliette cu aceeaşi atenţie cu care Juliette cerceta petele negre de pe mâinile femeii mai în vârstă.

— Măi să fie! a zis Madam. Juliette Cai. Nu te-

12 Termen folosit pentru a descrie stilul de îmbrăcăminte purtat de poporul Han din China (n. tr.).

am mai văzut de când aveai patru ani.

Juliette a ridicat o sprânceană.

— Nu ştiam că ne-am cunoscut.

Madam a strâns din buzele ei palide.

— Nu ai cum să-ţi aminteşti, desigur. În mintea mea vei rămâne mereu mogâldeaţa aceea care bâjbâia prin grădină, fără să îi pese de nimic din ceea ce se întâmplă în lume.

— Îhî, a făcut Juliette, dând din umeri cu nepăsare. Tata a uitat să menţioneze asta.

Privirea femeii a rămas neschimbată, dar umerii i-au tremurat uşor, semn că se simţea niţel jignită.

— Am fost o prietenă bună de-ale mamei tale pentru un timp – a pufnit –, până când… ei bine, sunt sigură că ai auzit că cineva m-a acuzat că aş fi fost prea prietenoasă cu Florile Albe, cu zece ani în urmă. Numai prostii, desigur. Ştii bine că îi urăsc la fel de mult ca tine!

— Nu urăsc Florile Albe, i-a răspuns Juliette imediat. Îi urăsc pe cei care le fac rău oamenilor pe care îi iubesc. Cel mai adesea, aceştia tind să fie Flori Albe. E o diferenţă.

Madam şi-a tras nasul. Fiecare încercare pe care o făcea pentru a se apropia de Juliette era sufocată în faşă. Juliette ar fi putut să continue aşa toată ziua. Adora să-i prindă pe alţii pe picior greşit.

— Într-adevăr, dar nu-i lăsa să te audă spunând asta, a mormăit Madam.

Şi-a mutat apoi atenţia de la Juliette. Schimbând tactica, a prins-o pe Rosalind de

încheietură, gângurind:

— Ah, te cunosc. Rosalind Lang. L-am cunoscut şi pe tatăl tău, desigur. Ce copii adorabili! Am fost atât de tristă atunci când aţi fost trimişi în Franţa! Nici nu ştiţi cât a perorat tatăl vostru despre excelenţa educaţiei occidentale!

Ochii i s-au întors spre Kathleen, lăsând să se scurgă o clipă de tăcere.

Juliette şi-a dres vocea:

— *Bàba* ne-a trimis aici să ridicăm banii, a explicat ea, sperând că-i va întoarce atenţia din nou spre ea. Datorezi…

— Dar tu cine eşti? a întrerupt-o Madam pe Juliette, pentru a i se adresa lui Kathleen.

Kathleen a făcut ochii mici. Puţin înţepat, i-a răspuns:

— Eu sunt Kathleen.

Teatral, Madam s-a prefăcut că încearcă să îşi amintească.

— Ah, Kathleen! Îmi amintesc acum! a strigat ea, pocnind din degete. Erai atât de obraznică, mereu scoteai limba la mine!

— Păi, eram doar un *copil*, aşa că va trebui să mă ierţi pentru greşelile mele din trecut, i-a replicat Kathleen sec.

Madam a arătat cu degetul spre fruntea lui Kathleen.

— Şi tu eşti născută tot în constelaţia săgetătorului. Credeam că-mi amintesc de…

— Cine? a întrerupt-o Kathleen.

Suna ca un fel de provocare.

— Cine o mai avea?

— Ei bine, a început Madam, ruşinată acum. Eraţi trei, voi, fraţii Lang, nu-i aşa? Aveaţi şi un frate.

Juliette a strâns din buze. Rosalind a şuierat printre dinţi. Dar Kathleen… Kathleen doar a privit-o pe Madam cu cea mai insipidă expresie şi a spus:

— Fratele nostru este mort. Sunt sigură că ai auzit!

— Da, păi, îmi pare foarte rău! a zis Madam, fără să sune deloc ca şi cum chiar i-ar fi părut. Şi eu am pierdut un frate. Uneori, mă gândesc că…

— Destul! a întrerupt-o Juliette. Am lălăit-o destul. Putem discuta altundeva?

Madam şi-a încrucişat braţele strâns la piept şi s-a răsucit pe călcâie. Nu le-a rugat pe cele trei Stacojii să o urmeze, dar ele au urmat-o oricum, lipindu-se de pereţi atunci când trebuiau să treacă pe lângă fetele înveşmântate în nuanţe pastel care se foiau pe holurile înguste. Madam le-a condus într-un dormitor decorat în diferite tonuri de roşu. Înăuntru se mai afla o uşă, care dădea direct în stradă. Juliette s-a întrebat dacă era pentru a facilita ieşirea sau intrarea.

— Am banii pentru chirie.

Au urmărit-o pe femeie croindu-şi drum printre hainele aruncate pe jos, apoi strecurându-şi mâna sub salteaua pe care o folosea drept pat pentru a-şi scoate banii. Mormăind în barbă, Madam a numărat monedele, fiecare dintre acestea zornăindu-i în palmă în armonie cu scârţâitul grinzilor din tavan.

A întins apoi mâna, oferindu-i lui Juliette banii

pe care îi strângea în pumn.

— De fapt…

Juliette şi-a strâns mâna în jurul pumnului lui Madam şi i-a împins banii înapoi.

— Păstrează-i. Aş prefera altceva în schimb.

Expresia mulţumită a femeii a pălit. Ochii i-au alunecat într-o parte, spre cea de-a doua uşă.

— Şi ce anume ar fi?

Juliette a zâmbit.

— Informaţii. Vreau să aflu ce ştii despre comunişti.

Madam şi-a pierdut cu totul expresia mulţumită.

— Pardon?

— Ştiu că le permiţi să folosească locul acesta pentru întâlnirile lor.

Juliette şi-a lăsat capul într-o parte, o dată spre Kathleen şi apoi spre Rosalind. Cele două surori s-au pus în mişcare, una dintre ele proţăpindu-se în faţa unei ieşiri, cealaltă în faţa celei de-a doua.

— Ştiu că una dintre camerele astea dosite nu adăposteşte o fată şi plăcerile perpetue pe care le oferă, ci o masă şi un şemineu, care să le ţină de cald membrilor Partidului Comunist al Chinei.

Aşa că, spune-mi, ce ai auzit în legătură cu rolul lor în nebunia aceasta care bântuie prin oraş?

Madam a dat brusc drumul unui râs ca un lătrat. Rânjea prea tare. Juliette putea să-i vadă strungăreaţa largă dintre dinţii din faţă.

— Nu am nicio idee despre ce vorbeşti, a spus ea. Nu mă amestec în treburile lor.

Oare teama sau loialitatea o împiedică să

vorbească? s-a întrebat Juliette.

Madam era asociată cu Banda Stacojie, dar nu era gangster – era loială cauzei, dar nu tocmai gata să moară pentru ea.

— Desigur. Cât de urât din partea mea să presupun altfel! a spus Juliette.

S-a căutat prin buzunar şi a zâmbit şi mai strălucitor decât colierul subţire cu diamante pe care îl pescuise de acolo şi care acum i se legăna între degete.

— Accepţi acest dar din partea mea pentru a mă revanşa pentru insolenţa mea?

Juliette s-a postat în spatele femeii, înainte ca aceasta să apuce să protesteze, şi Madam nu s-a mişcat nici ea, pentru că ce era rău în a accepta un colier cu diamante?

Nu era un colier cu diamante.

Madam a scos un ţipăt ascuţit atunci când Juliette a strâns firul garotei, îndreptându-şi rapid degetele spre gât, în încercarea de-a îndepărta apăsarea care îi tăia în carne. Laţul îi era însă deja înfăşurat în jurul gâtului, iar lamele micuţe, înfipte în piele.

— Cei care îi sunt loiali Bandei Stacojii cad ca muştele, a şuierat Juliette. Cei care îşi murdăresc mâinile pentru noi cad pradă nebuniei, în vreme ce oamenii de teapa ta rămân cu pliscul închis, neputând să se hotărască dacă sângele lor este stacojiu sau dacă luptă pentru cârpele roşii ale muncitorilor.

Broboane mici de sânge au apărut pe pielea moale a lui Madam, suficient cât să-i păteze

nuanţa tenului. Dacă Juliette ar fi tras un milimetru mai mult, lamele s-ar fi înfipt suficient de adânc ca să lase cicatrici.

— Ce culoare are sângele tău, Madam? Stacojiu sau roşu?

— Opreşte-te, opreşte-te! a implorat femeia. Vorbesc! Vorbesc!

Juliette a slăbit laţul un milimetru.

— *Vorbeşte*, atunci! Ce rol joacă în această nebunie comuniştii?

— Nu îşi asumă responsabilitatea pentru nebunie, a reuşit să îngaime Madam. Ca grup, sunt unanim de părere că nu are nimic de-a face cu rezoluţiile lor politice. În particular însă, speculează.

— În legătură cu ce? a cerut Juliette să afle.

— Ei cred că un geniu din Partid a pus totul la cale.

Madam a încercat din nou să tragă cu ghearele de laţ, dar acesta era prea subţire ca să-l poată apuca bine. Nu a reuşit decât să îşi zgârie gâtul, de parcă ceea ce făcea nu ar fi fost decât o imitaţie batjocoritoare a nebuniei victimelor.

— Şoptesc că ar fi văzut însemnările unui bărbat, care a pus totul la cale.

— Cine?

Cum Madam părea să ezite, cu limba scoasă afară, Juliette a tras mai tare de laţ. Din dreptul uşii, Rosalind a tuşit, sugerându-i fără cuvinte să se liniştească şi să aibă grijă, însă Juliette a rămas de neclintit, spunând doar, cu o voce la fel de calmă ca mareea:

— Vreau un nume.

— Zhang Gutai, a turnat Madam. Secretarul general al comuniştilor.

Imediat, Juliette a dat drumul laţului şi l-a scuturat bine. A scos o batistă din buzunar şi l-a şters cu ea până când a rămas iar strălucitor şi argintiu. După ce l-a pus bine, i-a oferit femeii batista cu acelaşi zâmbet strălucitor pe care şi-l rezerva pentru petrecerile la care era datoare să participe şi pentru a vrăji bărbaţii trecuţi de prima tinereţe.

Madam era palidă şi tremura. Nu s-a împotrivit atunci când Juliette i-a legat batista în jurul gâtului, potrivind cu grijă materialul, astfel încât să absoarbă dunga de sânge.

— Îmi cer scuze pentru deranj! a adăugat Juliette. Asta va rămâne între noi, nu-i aşa?

Madam a dat din cap, fără nicio expresie pe chip. Nu s-a mişcat atunci când Juliette le-a chemat pe Rosalind şi pe Kathleen înapoi la ea, nici nu a protestat atunci când Juliette a aruncat pe măsuţă toţi banii pe care îi avea în buzunar, ca să o plătească cu întârziere pentru informaţiile oferite.

Juliette a ieşit din cameră, tocurile răsunându-i pe holuri în timp ce părăsea barul alături de verişoarele ei. Începea deja să uite cu câtă convingere ţinuse laţul, cât de dispusă fusese să *îi* facă rău lui Madam pentru a obţine ceea ce îşi dorea. Singurul lucru la care se putea gândi era numele pe care îl aflase – Zhang Gutai – şi la ce trebuia să facă mai departe.

Kathleen şi-a păstrat privirea aţintită asupra ei

pe tot drumul spre casă. Juliette o simţea ca pe o dâră de grăsime pe frunte: o deranja, dar nu-i făcea rău.

— Ce? a întrebat în sfârşit pe un ton imperativ, după ce a oprit maşina ca să o lase pe Rosalind să coboare.

Rosalind a trântit uşa după ea şi şi-a tras şalul din blană pe umeri, păşind legănându-se spre clubul burlesc pentru tura ei de noapte. Juliette s-a strecurat pe bancheta din spate, astfel încât să stea faţă în faţă cu Kathleen, care era tolănită acolo.

— De ce te tot uiţi aşa bizar la mine?

Kathleen a clipit din gene.

— Ah! Nu mi-am dat seama că ai observat.

Juliette şi-a dat ochii peste cap şi şi-a ridicat picioarele, ca să şi le odihnească pe puii moi de pernă de lângă Kathleen. Maşina a pornit din nou, pietrişul scrâşnind puternic sub roţi.

— *Biăojiě*, îmi subestimezi ochii – şi-a fluturat mâna în jurul feţei –, pe care îi am peste tot. Te-am ofensat?

— Nu, bineînţeles că nu, a răspuns Kathleen repede.

S-a ridicat încetişor şi apoi a arătat spre mâinile lui Juliette. Juliette şi-a coborât privirea. În spaţiul dintre degetul mare şi arătător era o pată de sânge *pe care nu apucase să* şi-o şteargă.

— Presupun că mă aşteptam doar să fluturi un pistol sau ceva de genul. Nu mi-am închipuit că o vei ameninţa cu adevărat.

Kathleen fusese dintotdeauna pacifista. Când

citea scrisorile pe care ea şi Rosalind i le trimiteau în America – mereu împăturite în acelaşi plic –, Juliette îşi putea da seama imediat de diferenţa dintre surori. Era vorba şi despre scris, desigur. Rosalind făcea nişte litere mari şi lăbărţate atunci când scria în engleză sau franceză, iar caracterele chinezeşti erau întinse pe toată foaia, de parcă ar fi încercat să fugă unele de altele. Kathleen, pe de altă parte, scria mereu de parcă nu i-ar fi ajuns hârtia. Îşi îndesa literele şi caracterele unele într-altele, până când ajungeau să se suprapună, uneori rupând din cele de dinainte. Dar chiar dacă şi-ar fi bătut scrisorile la maşina de scris, Juliette le-ar fi putut diferenţia oricum. Rosalind descria starea de fapt aşa cum ar fi făcut-o oricine din oraş. Era inteligentă şi spirituală, datorită anilor în care studiase literatură clasică. Dulceaţa cuvintelor ei picura de pe pagină când plângea absenţa lui Juliette şi îi spunea că ar fi fost copleşită de emoţie dacă l-ar fi văzut pe domnul Ping cu o săptămână în urmă, când i se rupseseră în fund pantalonii. Iar Kathleen, ei bine, ea nu era mai puţin citită – doar că privea înlăuntru. Ea nu ar fi scris niciodată un rezumat în care să treacă ultimele victime ale vendetei şi pe care să îl încheie cu un citat înţelept despre natura ciclică a violenţei. Ea ar fi descris, pas cu pas, o procedură prin care să fie oprite violenţele, astfel încât să se poată trăi în pace, şi ar fi încheiat întrebându-se de ce nimeni din Banda Stacojie nu părea să fie capabil să o pună în aplicare.

Juliette ştiuse dintotdeauna care era răspunsul.

Doar că nu o lăsase niciodată inima să i-l împărtăşească lui Kathleen.

Răspunsul era că nu voiau să o facă.

— Madam are de-a face cu tot felul de indivizi, zi şi noapte.

Juliette şi-a sprijinit bărbia în palmă.

— Crezi că s-ar fi speriat să vadă un pistol?

Kathleen a oftat agasată, netezindu-şi părul.

— Oricum ar fi, Juliette, nu-i ca şi cum…

— Ai fost de faţă la câteva dintre întâlnirile de afaceri ale tatălui meu, aşa-i? a întrerupt-o Juliette.

— Am auzit-o pe *māma* spunând că *jiùjiu* v-a luat pe tine şi pe Rosalind de câteva ori, cu câţiva ani în urmă, înainte să vă pierdeţi puterea de a îndura.

— Rosalind a fost cea care nu a mai putut rezistat, a contracarat Kathleen, dar da, tata ne-a luat cu el la câteva negocieri.

— *Negocieri*, a repetat Juliette ironic, rezemându-se de banchetă.

Vocea îi suna ca un mârâit, însă ironia nu îi era îndreptată spre Kathleen. Ci spre limbajul pe care îl adopta Banda Stacojie, de parcă nu ar fi ştiut toată lumea adevărul. Ar fi trebuit să înceapă să îi spună pe nume: extorcare, şantaj.

Cum au ajuns la destinaţie, maşina a oprit în faţa porţilor vilei. Motorul torcea. Porţile din faţa casei erau noi, fiind înlocuite imediat după plecarea lui Juliette. Erau o adevărată bătaie de cap pentru bărbaţii care stăteau de pază afară ori de câte ori îşi făceau apariţia rude din cinci în cinci minute, aşa că acum, cei doi care se aflau la

datorie s-au grăbit să tragă de ţepuşele grele de metal, înainte ca Juliette să apuce să ţipe la ei că se mişcă prea lent.

Însă acela era preţul siguranţei în faţa pericolului mereu prezent.

— Îţi aminteşti, nu-i aşa? a întrebat Juliette. Tacticile tatălui meu? Le văzuse de suficient de multe ori în acele câteva luni care se scurseseră de când se întorsese. Chiar şi mai demult, pe când Juliette era copil doar, unele dintre cele mai vechi amintiri pe care le avea erau legate de braţele tatălui ei, care o săltau în sus, şi de mirosul de sânge pe care îl emana.

Banda Stacojie nu tolera slăbiciunile.

— Da, i-a răspuns Kathleen.

— Atunci, dacă el poate să o facă, a continuat Juliette, eu de ce n-aş face-o?

Kathleen nu avea ce replică să dea. A oftat doar uşor şi şi-a lăsat mâinile în jos, înfrântă.

Motorul maşinii s-a oprit. O menajeră aştepta deja să deschidă uşa şi, deşi Juliette i-a primit ajutorul, a făcut-o doar din curtoazie; îmbrăcată în rochia ei bătută cu mărgele, îi era uşor să coboare din maşină şi să păşească afară. Kathleen, pe de altă parte, avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi face o ieşire demnă, *qipao* fiind mult mai restrictiv. Până au ţăcănit pantofii lui Kathleen pe asfalt, Juliette se îndrepta deja spre uşa de la intrare, înclinându-şi capul spre lumină, ca să îşi încălzească faţa rece.

Lucrurile aveau să se aşeze. Nu trebuia să îşi facă griji. Avea un nume. Primul lucru pe care avea

să-l facă a doua zi, de dimineaţă, era să se prezinte la locul de muncă al lui Zhang Gutai şi să-i ceară socoteală. Într-un fel sau altul, Juliette avea să pună capăt acestei nebunii fără sens, înainte ca aceasta să îi afecteze pe oamenii ei.

Atunci s-a auzit un strigăt ascuţit, care a spintecat grădina.

— *Ali*, *ce ai*?

Juliette s-a răsucit, reacţionând rapid în faţa panicii care cuprinsese grădina. Inima i-a tremurat, cuprinsă de groază.

E prea târziu.

Nebunia ajunsese deja la uşa lor.

— Nu, nu, nu! a şuierat Juliette, alergând spre straturile de flori.

Acolo, a văzut-o pe Ali, care se pregătea să se întoarcă în casă, cu un coş cu rufe proaspăt spălate sprijinit de şold. Doar că, în acea clipă, coşul cu rufe era răsturnat peste trandafiri, hainele strivindu-i fără milă.

Iar Ali… Ali îşi sfâşia gâtul.

— Pune-o la pământ! a strigat Juliette la grădinarul din apropiere, cel care îi atrăsese atenţia cu ţipătul lui.

— Kathleen, cheamă ajutoare!

Juliette a prins-o pe Ali de un umăr. Grădinarul a prins-o de celălalt. Împreună, s-au străduit din răsputeri să o pună la pământ. Degetele îi erau deja înfipte până la rădăcină în muşchi şi tendoane.

S-a auzit un sunet umed, sfâşietor, oribil – o senzaţie de umezeală atunci când sângele a ţâşnit

–, şi apoi Juliette a putut să vadă os, să vadă clar fiecare părticică de alb ivoriu arătându-se prin roşul rozaliu al gâtului lui Ali.

Ochii lui Ali deveniseră sticloşi. I s-au înmuiat mâinile, bucăţile de carne vie alunecându-i din pumnii desfăcuţi, şi s-a prăvălit la pământ.

Lui Juliette îi venea să vomite. Sângele care ţâşnea din beregata lui Ali curgea şi tot curgea, îmbibându-se în sol, până când pământul s-a făcut negru, până când pata a crescut într-atât, încât a ajuns la doar câţiva paşi de fostul loc în care se aflase casa servitorilor, acolo unde Dădaca îşi găsise şi ea sfârşitul.

De aceea, şi-a zis Juliette, amorţită. *De aceea nu trebuie să iubim mai mult decât trebuie*. *Moartea va veni după toţi până la urmă*...

Din vilă a răsunat un ţipăt îngrozit.

Kathleen.

Juliette a sărit în picioare.

— Kathleen! a strigat ea. Kathleen, unde eşti?

— Juliette, *vino*!

Juliette a dat năvală pe uşa de la intrare şi a alergat prin camera de zi, alegându-se cu suspine îngrijorate din partea câtorva mătuşi confuze, care atunci se ridicaseră de pe canapele după bârfa. Cuprinsă de frenezie, a pătruns în bucătărie şi a găsit-o pe Kathleen stând în dreptul blatului lung, împietrită de groază, cu mâinile la gură, încercând să îşi înăbuşe ţipetele.

Un bucătar se zbătea pe podea, cu sângele scurgându-i-se deja pe braţe. La câţiva paşi, sub arcada care ducea spre holul principal, o altă

menajeră era pe punctul de a se prăvăli la pământ. Se rezemase de uscior şi îşi dădea palme, încercând să reziste nebuniei.

— Înapoi.

Menajera s-a prăbuşit. Primul şuvoi de sânge din beregata ei a zburat, pătând sculpturile detaliate ale uşii, transformând pereţii bej într-un tablou abstract. Vag, Juliette s-a întrebat dacă vor mai putea să scoată vreodată o asemenea pată sau dacă va rămâne pentru totdeauna în această casă. Chiar dacă ar fi dat cu var pe deasupra, chiar dacă ar fi cojit pereţii, prezenţa ei avea să rămână, umplând camera cu miasma neputinţei Stacojiilor de a-şi proteja oamenii.

Menajera s-a liniştit. Aparent, această reacţie a trezit-o în sfârşit pe Kathleen din stupoare, pentru că s-a avântat spre femeie cu un suspin gâtuit, cu părul lung fluturând şi acoperindu-i chipul.

Nebunia asta… ar putea fi contagioasă.

— Opreşte-te! a ţipat Juliette.

Kathleen a încremenit. Singurul sunet care se auzea în tăcerea care se aşternuse brusc era cel *al* respiraţiei greoaie a lui Juliette.

S-a întors spre cele două mătuşi care se strecuraseră cu precauţie în bucătărie. Femeile şi-au acoperit gurile îngrozite, însă Juliette nu le-a lăsat timp ca să rămână îngrozite.

— Chemaţi din bărbaţii de afară să cureţe aici! a spus ea. Spuneţi-le să îşi pună mănuşi!

Unsprezece

Juliette a trântit uşa portbagajului cu atâta putere, încât vehiculul s-a balansat în sus şi-n jos pe roţi.

— Gata! i-a strigat ea şoferului. Dă-i drumul!

Şoferul a dat din cap sumbru în oglinda retrovizoare. Maşina a ieşit de pe aleea pietruită, hurducându-se în direcţia porţii centrale, destinaţia fiind cel mai apropiat spital. După ce ajungeau, cadavrele din portbagaj nu aveau să mai fie responsabilitatea lui Juliette. Spera că cei de la spital vor aprecia cât de delicat înfăşuraseră Stacojiii trupurile în cearşafuri.

— Domnişoară Cai.

Juliette s-a întors şi l-a văzut pe mesager venind spre ea.

— Da?

Mesagerul a arătat înapoi spre casă.

— Părinţii dumneavoastră au coborât. Vor să afle ce se întâmplă.

— Ah, *acum* au coborât! a mormăit Juliette în barbă.

Nu când holurile erau pline de ţipete. Nu când Juliette înjura cât o ţineau plămânii, cerându-le gangsterilor să se grăbească cu cearşafurile şi menajerelor să aducă apă, astfel încât servitorii să încerce să cureţe petele de sânge de pe podele.

Aveau să fie nevoiţi să angajeze o curăţătorie specializată.

— Merg să vorbesc cu părinţii mei, a oftat Juliette.

A păşit pe lângă mesager, simţind pe umeri povara a ceea ce avea să urmeze.

Poate că părinţii ei fuseseră prinşi sus cu o întâlnire, dar zeci de rude fuseseră martore la morţile îngrozitoare, iar veştile circulau repede în această casă.

Însă, atunci când Juliette s-a întors în camera de zi, a rămas uimită să îşi vadă adunată acolo aproape întreaga familie.

— E vreo petrecere la care nu am fost şi eu invitată? a întrebat Juliette cu ironie, oprindu-se în prag.

În bucătărie erau încă pete de sânge, dar rudele ei se adunaseră acolo buluc? Îşi *doreau* să se infecteze şi să moară?

Lordul Cai s-a ridicat, tăindu-i vorba celui sau celei care vorbise până atunci.

— Juliette, a spus el, înclinându-şi capul spre scară.

Ţinea ceva în mână. Câteva foi de hârtie de un alb cremos. Hârtie scumpă.

— Vino!

Restul gospodăriei era în mod clar concediată. Însă, în vreme ce toţi ceilalţi se împrăştiau, Tyler a rămas întins pe canapea, cu mâinile la ceafă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. În faţa privirii ucigătoare a lui Juliette şi-a lăsat capul într-o parte, prefăcându-se confuz.

Juliette şi-a muşcat limba şi a luat-o pe scări, după tatăl ei.

— Ce vom face în privinţa petelor de sânge? a întrebat ea, în timp ce intrau în birou.

Mama ei era deja acolo, aşezată de cealaltă parte a biroului, şi frunzărea nişte rapoarte.

— Vom chema pe cineva să le cureţe, a replicat Lady Cai, ridicându-şi privirea, apoi şi-a scuturat o scamă invizibilă de pe mâneca de la *qipao*. Sunt mai îngrijorată de *ceea* ce i-a făcut pe oamenii din această casă să-şi sfâşie beregatele de la bun început…

— E nebunia, a întrerupt-o Juliette. A ajuns aici şi e posibil să fie extrem de contagioasă. Trebuie să le cerem menajerelor care au intrat în contact cu victimele să rămână în camerele lor pentru câteva zile.

Lordul Cai s-a aşezat în fotoliul lui şi şi-a încrucişat mâinile peste pântec. Mama ei şi-a plecat capul într-o parte, zeflemitor.

— Şi de unde ştii că este contagioasă? a întrebat Lordul Cai.

Juliette a împietrit când a auzit întrebarea, dându-şi seama cu întârziere că dezvăluise un detaliu pe care îl cunoştea datorită lui Roma, însă tatăl ei nu părea suspicios. Pusese întrebarea simplu, aşa cum o făcea întotdeauna. Şi-a zis că trebuie să se liniştească. Dacă tatăl ei ar fi bănuit ceva, i-ar fi spus asta clar şi direct.

— Aşa umblă vorba pe străzi, a replicat Juliette. S-ar putea ca lucrurile să se înrăutăţească abia de acum încolo.

Lady Cai şi-a ciupit rădăcina nasului. Şi-a scuturat capul, îndepărtând acel gând.

— Trei morţi într-o casă tot nu se compară cu sutele care sunt secerate de valul politic.

Juliette a clipit din ochi.

— Dar, *māma*…

— Nu vrei să ştii de ce se adunase toată lumea jos? a întrerupt-o Lordul Cai.

Tatăl ei a împins pe birou foile pe care le avea în mână, astfel încât Juliette să poată arunca o privire. Discuţia se schimbase deja; nebunia era cu adevărat doar o ramificaţie a politicii în mintea lor.

Prea bine, şi-a zis Juliette. Dacă ea era singura care îşi cunoştea corect prioritățile, atunci putea să rezolve singură toată această încurcătură.

A ridicat bucata mai mică de hârtie şi cel care i-a atras imediat atenţia a fost propriul ei nume.

Domnişoară Cai, *mi-ar plăcea să te întâlnesc acolo*. *Paul*

— Ce e asta? a cerut Juliette să afle.

— O invitaţie, a explicat Lady Cai, la un bal mascat la Concesiunea Franceză, săptămâna viitoare.

Juliette s-a aplecat ca să citească foaia mai mare, ţâţâind în barbă. Nu îi plăcea cum sună lucrurile. Faptul că nişte străini le întindeau mâna nu putea însemna decât că aveau aşteptări şi cereri.

— Francezii sunt cei care ne cheamă pe noi? a întrebat Juliette.

— Întreprinderea este o iniţiativă comună, pusă la cale de mai multe puteri străine, i-a răspuns blând tatăl ei. Pe un ton zeflemitor a adăugat: Francezii, englezii, americanii şi toţi ceilalţi – îşi doresc să se adune cu toţii pentru *a celebra puterile native din Shanghai*, a recitat el textul în acelaşi timp cu Juliette, care îl citea de pe foaie.

Ospitalitatea noastră se îndreaptă asupra tuturor celor care se află sub protecţia Lordului Cai, scria. La petrecere erau invitaţi toţi membrii Bandei Stacojii.

Lady Cai a zis pe un ton batjocoritor:

— Dacă străinii voiau să ne sărbătorească, ar fi trebuit să înceapă prin a-şi aminti că aceasta este ţara noastră, nu a lor.

Juliette s-a întors spre mama ei, curioasă. Dezgustul îi accentua ridurile pe care se străduia să le acopere în fiecare dimineaţă cu un strat de pudră.

— Cu toate acestea, a continuat Lordul Cai, de parcă nevasta lui nu ar fi făcut o observaţie usturătoare, francezii sunt cei care vor să se întâlnească cu noi. Mai e ceva la mijloc, pe acolo, pe undeva.

După câteva secunde în care a căutat confuză, Juliette a ridicat foaia mai mare de hârtie şi a dat de cea de-a treia şi ultima invitaţie, care era de mărimea celei de la Paul. Aceasta era adresată tatălui ei, din partea consulului Franţei în Shanghai. Erau doar două rânduri. Consulul cerea o întâlnire la petrecere, pentru a discuta situaţia din Shanghai, orice va fi însemnând asta.

— Ei bine, a spus Juliette, asta înseamnă necazuri pentru noi?

— S-ar putea să nu fie necazuri, a răspuns ridicând din umeri Lordul Cai. Vom vedea.

Juliette şi-a îngustat privirea. Nu îi plăcea faptul că părinţii ei se cufundaseră în tăcere, o tăcere care pândea ceva… ceva…

— Sper că nu *mă* veţi obliga să merg la acest bal mascat! a ghicit Juliette dispreţuitoare.

— Nu te voi *obliga* să mergi, nu sunt un tiran, i-a replicat tatăl ei. Dar aş prefera cu siguranţă să mă însoţeşti.

— *Bàba*! s-a văitat Juliette. Am petrecut deja în New York cât pentru nouă vieţi. Francezii pot să declare că vor să discute despre starea lucrurilor în Shanghai cât poftesc, dar noi *ştim* că sunt inutili.

— Juliette! a mustrat-o mama ei.

— Ce? i-a întors-o Juliette, simţindu-se îndreptăţită.

— Nu, nu, are dreptate, a spus Lordul Cai. Francezii vor să ne întâlnim doar pentru a discuta despre miliţia Stacojie. Vor să afle câţi oameni controlez şi vor să se asigure de cooperarea mea în cazul unei revolte comuniste. Are perfectă dreptate.

Lordul Cai s-a aplecat spre ele, ţintuind-o pe Juliette cu privirea şi, brusc, lui Juliette i-a părut rău că se văitase, pentru că acum se simţea ca un copil care protestase că e trimis mai devreme la culcare.

— Dar tot avem nevoie de aliaţi. Avem nevoie de putere, avem nevoie de clienţi şi avem nevoie de sprijinul lor. Şi eu am nevoie de tine, să fii mica mea translatoare atunci când şuşotesc între ei, închipuindu-şi că nu-i înţeleg.

Juliette a mormăit, nefericită.

— Prea bine! a cedat ea.

A apucat invitaţia şi şi-a îndesat-o în buzunar, plănuind să o examineze cu mai multă atenţie mai

târziu.

— Merg, *mais ce n'est pas de bon gré*[13]!

Juliette a luat-o spre uşă, fără să mai aştepte să i se spună că poate pleca. Era atât de aproape – avea deja o mână pe clanţă şi trupul aplecat – când mama ei a strigat după ea:

— Aşteaptă!

Juliette s-a oprit.

— Acest... Paul. De ce te caută?

Lady Cai îi rostise numele de parcă ar *fi* fost un soi de vrajă folosită pentru invocări. De parcă ar fi avut vreo greutate măreaţă, în loc să fie doar un cuvânt lipsit de strălucire şi extrem de iritant.

— E fiul lui Walter Dexter, a răspuns Juliette, apatică. Încă încearcă să ne angajeze ca mijlocitori pentru negoţul lui cu droguri.

Lady Cai a meditat o vreme asupra informaţiei. Apoi a spus:

— E chipeş?

— Ah, te rog! Juliette a apăsat pe clanţă, adăugând: Se foloseşte de mine, *māma*. E simplu. Acum, te rog să mă scuzi! Am de lucru... *Ce* faci?

Ultima parte îi era adresată lui Tyler, care dădea târcoale atât de aproape de uşă, încât, atunci când Juliette o deschisese, îl lovise în umăr.

— Calmează-te, i-a răspuns Tyler, eram în drum spre baie.

Amândoi ştiau că e o minciună gogonată – la fel de mare precum zâmbetul lui monstruos şi la fel de lăbărţată precum lista crimelor sale.

13 „Dar nu de bunăvoie", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Juliette a închis uşa de la biroul tatălui ei cu pocnet. L-a privit în ochi pe vărul ei, aşteptând, dar el doar se holba la ea. Pe obrazul lui se mai putea vedea urma tăieturii, care încă nu se vindecase.

— Ai ceva să-mi spui, Tyler? l-a întrebat Juliette.

— Un singur lucru, i-a răspuns el.

Ochii i-au fluturat în sus, conştient că părinţii ei încă puteau să le audă discuţia.

— Sunt foarte entuziasmat să particip la această petrecere. *Le moment où tu n'es plus utile*, *je serai prêt à prendre ta place*.

Juliette s-a încordat. Mulţumit de reacţia pe care o stârnise, Tyler a rânjit din nou şi s-a răsucit vesel pe călcâie, pornind legănat pe hol, cu mâinile îndesate în buzunare şi fluierând încetişor din buze.

„În clipa în care nu vei mai fi utilă, eu voi fi pregătit să îţi iau locul".

— *Va te faire foutre*[14], a mormăit Juliette.

A coborât scările două câte două, le-a aruncat o privire urâtă rudelor care încă stăteau la discuţii pe canapele şi a mers aţă spre bucătărie. Acolo a dat de Kathleen, care se holba încă la petele de pe podea. Mai ronţăia şi un măr, deşi Juliette nu putea să înţeleagă cum de verişoara ei mai avea poftă de mâncare.

— Ai avut noroc? a întrebat Juliette.

— Ah, am renunţat să mai frec la pete acum zece minute, i-a răspuns Kathleen. O cercetez doar

14 „Du-te dracului!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

pe aceea, pentru că seamănă cu o pisică.

Juliette a clipit din gene.

Kathleen a mai luat o gură din măr.

— Prea devreme?

— Mult prea devreme, i-a răspuns Juliette. Eşti ocupată acum? Am nevoie de legăturile tale cu comuniştii.

— Repet pentru ultima oară… Kathleen a aruncat cotorul în coşul de gunoi şi a adăugat: Faptul că ştiu care sunt spionii noştri în Partid nu înseamnă că sunt comunistă. De ce ai nevoie?

Juliette şi-a înfipt mâinile-n şolduri.

— Adresa de acasă a lui Zhang Gutai.

Kathleen s-a încruntat, încercând să îşi dea seama unde auzise numele.

— Nu poţi afla unde lucrează? Redactează ziarul ăla, nu-i aşa?

— Aş putea să scormonesc şi la locul lui de muncă, a aprobat Juliette, dar vreau să am mai multe alternative.

Alternative era un fel de-a spune. Juliette voia să aibă adresa lui de acasă pentru a putea să îi scotocească prin lucruri, dacă răspunsurile pe care avea să i le ofere în persoană nu ar fi mulţumit-o.

Nu era însă nevoie să clarifice asta pentru Kathleen. Kathleen ştia. A salutat-o ironic, cu un mic rânjet.

— Mă ocup.

— „Păduchi?” a repetat Roma îngrozit.

— *Ca* nişte păduchi, a accentuat Lourens, însoţindu-şi observaţia cu un suspin.

Bărbatul a arătat spre bucata de piele pe care o retezase de pe craniu, spre locul unde membrana avea umflăturile pline cu insecte moarte. Benedict avea o tentă uşor verzuie, iar Marshall îşi ţinea mâna la gură.

— Se mută de la gazdă la gazdă prin păr şi apoi îşi fac cuib în scalp, a continuat Lourens, împungând una dintre insecte cu degetul.

În apropiere, unul dintre cercetători albise în faţa priveliştii, neputând însă să îşi pună frâu curiozităţii de a vedea ce se întâmplă cu autopsia neconvenţională care avea loc chiar pe masa de lucru. Oricum – Florile Albe văzuseră lucruri mai stranii de atât.

— Sfinte Dumnezeule! a murmurat Marshall. E posibil ca şi noi să fi fost infectaţi.

Benedict a scos un sunet jignit.

— Sunt deja *moarte*, i-a replicat, arătând cu mâna spre ele.

— Şi cu toate acestea, m-ai pus să scot una afară, a insistat Marshall şi s-a cutremurat. Atât de respingătoare…

Roma a bătut cu degetul în masă. În laborator nu era aproape deloc aer curat, iar el abia dacă reuşise să adoarmă noaptea trecută. Tâmplele începeau să îi pulseze dureros.

— Domnilor, a început el, încercând să le atragă din nou atenţia la Lourens lui Benedict şi lui Marshall.

Fără sorţi de izbândă.

— Bunăstarea viitoare a Florilor Albe ţi se va datora ţie.

— Ah, te rog, ce vor şti ei despre eroismul meu?

Roma a schimbat câteva priviri cu Lourens şi a dat din cap. Nu avea niciun rost să încerce să intervină atunci când Benedict şi Marshall se certau. Atunci când nu ţipau amândoi la el, se ciorovăiau între ei. Aproape întotdeauna pretextul era unul prostesc, care chiar nu avea nevoie de o dezbatere de o oră, dar, cu toate acestea, cei doi prieteni ai lui Roma purtau dezbaterile oricum, uneori până când li se înroşeau feţele. Roma nu era sigur dacă Benedict şi Marshall erau meniţi să se ucidă până la urmă sau să se sărute.

— În fine, a grăit Lourens tuşind, atunci când a prins o clipă de linişte în discuţia celor doi, cu resursele pe care le avem aici, s-ar putea să fim în avantaj faţă de spitalele din Shanghai. Aş putea încerca să îmi dau seama cum să creez un leac, dacă vreţi asta.

— *Da*! a răspuns Roma, rugându-se aproape. Asta ar fi grozav! Îţi mulţumesc, Lourens…

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti! a ţâţâit Lourens. Nu voi putea găsi un leac pentru această infestare bizară fără ajutorul vostru, tinerilor.

Marshall a ridicat din sprânceană. Benedict i-a dat un cot în coaste lui Marshall, ca să se asigure că îl împiedică să facă vreo remarcă sarcastică legată de *tinereţea* lui.

— Orice, a promis Roma.

— Trebuie să fac experimente, a spus Lourens, dând din cap pentru sine. Trebuie să îmi găsiţi o victimă care să fie încă în viaţă.

— O victimă *în viaţă*...

De această dată Roma a fost cel care şi-a înfipt cotul în coastele lui Marshall.

— Ne ocupăm de asta! a spus Roma repede. Îţi mulţumesc, Lourens! Sincer.

După ce Lourens a dat din cap, acceptând vrând-nevrând efuziunea, Roma s-a îndepărtat de masă, chemându-i la el pe Benedict şi pe Marshall, şi au plecat toţi trei. Roma era chiar impresionat că Marshall a reuşit să rămână tăcut până când au ieşit pe uşile din faţă. Abia după ce au ajuns pe trotuar, sub norii groşi ai oraşului, Marshall a răbufnit:

— Cum *naiba* sugerezi să îi aducem o victimă vie?

Roma a oftat şi şi-a îndesat mâinile adânc în buzunar. Apoi a luat-o înapoi, în direcţia cartierului general al Florilor Albe, cu vărul lui după el. Marshall, în schimb, un ghem de energie, când o lua în faţa lor, când rămânea în urmă.

— Te vei împiedica de o piatră! l-a avertizat Benedict.

— Mă ameţeşti, a adăugat Roma.

— Nu ne putem da seama că o persoană este victima nebuniei până când nu se lasă în voia ei, a continuat Marshall, ignorându-i pe amândoi. După ce persoana *cedează*, cum vom putea să o ţinem suficient timp în viaţă ca să o ducem la laborator?

Roma şi-a închis ochii pentru o clipă. Redeschizându-i, a simţit că pleoapele *îi* cântăresc o sută de tone.

— Nu *ştiu*.

Zbaterea pe care o simţea în tâmple se înrăutăţea. Abia dacă a mai participat la discuţie în timp ce-şi croiau drum spre casă, iar atunci când au făcut colţul şi înaintea lor a apărut complexul de blocuri, a luat-o înainte cu un *la revedere* mormăit, lăsându-i pe Benedict şi pe Marshall să privească lung în urma lui, înainte de a se îndrepta la rândul lor spre propriile apartamente. Prietenii lui aveau să-l ierte. Roma avea nevoie de linişte atunci când voia să cugete, când oraşul devenea prea zgomotos şi el abia putea să-şi mai audă propriile gânduri.

A închis uşa de la intrare. Nu avea nevoie decât de o clipă de tăcere, şi avea să coacă imediat un plan pentru Lourens…

— Roma.

Roma şi-a ridicat brusc capul, cu piciorul pe prima treaptă. În capătul scării se afla tatăl lui, care se holba în jos, la el.

— Da?

Fără nicio introducere, Lordul Montagov şi-a întins mâna în care ţinea o bucată de hârtie. Roma şi-a zis că tatăl lui îi va coborî în întâmpinare, dar Lordul Montagov a rămas acolo unde se afla, obligându-l pe Roma să alerge pe scări, ca să nu îşi lase tatăl să aştepte, ajungând să răsufle din greu până a reuşit să se întindă ca să ia bucata de hârtie.

Pe ea erau mâzgălite lăbărţat un nume şi o adresă.

— Găseşte-l! a mârâit Lordul Montagov atunci când Roma şi-a ridicat privirea, căutând o

explicaţie. Sursele mele dau numele comuniştilor ca posibilă cauză a acestei nebunii plictisitoare.

Roma a strâns mai tare bucata de hârtie.

— Ce? Comuniştii ne caută ajutorul de ani de zile…

— Şi, având în vedere că noi îi tot refuzăm, l-a întrerupt tatăl lui, acum schimbă tactica. Îşi împlinesc revoluţia nimicindu-ne puterea, înainte ca noi să apucăm să ripostăm. Opreşte-i!

Ar fi putut să fie vorba despre un motiv atât de simplu cum era politica? Ar fi putut comuniştii să îi omoare pe gangsteri, astfel încât să nu mai aibă opoziţie? Să îi infecteze pe muncitori, astfel încât aceştia să devină furioşi şi suficient de disperaţi ca să creadă orice revoluţionar care venea să le spargă timpanele? Ar fi fost prea simplu.

— Cum să opresc o întreagă facţiune politică? a murmurat Roma, gândind cu voce tare. Cum să…

A fost izbit de un ciocănit în tâmplă. Roma a tresărit, ferindu-se de mâna tatălui său, ca să evite o a doua lovitură. Ar fi trebuit să fie mai precaut, să se aştepte la asta.

— Ţi-am dat o adresă, nu? s-a răstit Lordul Montagov. Du-te! Află cât de adevărată este acuzaţia!

Cu aceste cuvinte, tatăl lui s-a întors şi a dispărut în birou, trântind uşa după el. Roma a rămas singur pe trepte, cu bucata de hârtie în mână şi cu o durere de cap mai mare decât avusese înainte.

— Prea bine, a mormăit el cu amărăciune.

Kathleen păşea în lungul falezei; paşi moi pe granitul dur. În extremitatea de est a oraşului era aproape linişte, strigătele obişnuite din zona Batardoului fiind înlocuite de zăngănitul depozitelor în care se construiau nave şi de hodorogitul companiilor de cherestea. Era *aproape* linişte, dar departe de a fi liniştitor. Nu exista niciun loc în Shanghai care ar fi putut să fie descris drept *liniştitor*.

— Ar fi bine să mă grăbesc, şi-a zis, verificându-şi ceasul de buzunar.

Soarele avea să apună curând şi se lăsa răcoare în preajma râului Huangpu.

Kathleen a grăbit pasul până la filatura de bumbac. Nu a intrat prin faţă, ci pe o fereastră din spate, drept în camera în care muncitorii îşi luau pauza. Acelor muncitori nu li se ofereau multe pauze, dar pe măsură ce li se apropia sfârşitul turei, din ce în ce mai mulţi veneau acolo pentru a lua o gură de aer. Aşa că, atunci când Kathleen s-a strecurat delicat pe fereastră, trăgându-şi picioarele înăuntru, a dat de o femeie care stătea acolo şi mânca orez dintr-o casoletă.

Femeii aproape că i-a ţâşnit orezul pe nas.

— Scuze, scuze, nu am vrut să te sperii! i-a spus Kathleen repede. Ai putea să-l chemi pe Da Nao? Afaceri importante ale Bandei Stacojii! Pe şef nu-l va deranja.

— Banda Stacojie? a repetat femeia, lăsându-şi jos casoleta.

Purta o brăţară roşie, ceea ce însemna că era asociată cu Stacojiii, deşi vocea ei suna sceptic.

Femeia s-a ridicat şi apoi s-a oprit, cercetând-o pentru o clipă pe Kathleen.

Instinctiv, Kathleen şi-a dus mâna la păr, ca să se asigure că şuviţele bretonului îi erau aşezate chiar deasupra sprâncenelor arcuite, pe care le trasase cu grijă. Avea întotdeauna grijă să nu îşi atingă faţa prea mult – îşi petrecea mult prea mult timp în fiecare dimineaţă machiindu-se, până când pielea îi era destul de netedă şi bărbia suficient de ascuţită, ca să strice totul în miezul zilei.

S-au scurs câteva clipe lungi. În cele din urmă, femeia a dat din cap.

— O secundă.

Kathleen a răsuflat prelung de îndată ce a rămas singură. Nu îşi dăduse seama până atunci cât de încordată era, că aproape se aştepta ca femeia să spună ce gândeşte, să o întrebe cu ce drept se afla acolo şi să îşi bage nasul în afacerile Stacojiilor. Dar, până la urmă, Kathleen era cea care purta un *qipao* de mătase, în timp ce femeia aia era îmbrăcată într-o uniformă din bumbac, care cel mai probabil nu mai fusese înnoită de ani de zile. Nu ar fi îndrăznit.

Singurul care îndrăznea să îi pună la îndoială dreptul de a exista era propriul ei tată.

— Nu te gândi la asta! şi-a şoptit Kathleen. Nu te mai gândi la asta!

Însă deja începuse să se gândească. La prima ceartă pe care o avuseseră atunci când tatăl ei ajunsese la Paris, chemat pentru că unul dintre cei trei copii ai lui se îmbolnăvise.

— Este gripă, spuseseră doctorii. S-ar putea să

nu îşi revină.

Tatăl ei era deja cu nervii întinşi la maximum. Franceza lui nu era suficient de bună ca să înţeleagă ce spun doctorii. Iar atunci când Kathleen încercase să ajute şi îl trăsese pe hol după ce plecaseră doctorii, ca să se asigure că tatăl ei înţelesese ce alternative aveau…

— Nici măcar nu pot să te ascult în clipa asta, mârâise el.

O privise de sus în jos, cercetându-i rochia, plin de dezgust.

— Până nu încetezi să mai porţi astfel de…

— Nu! îl întrerupsese Kathleen.

Tatăl ei se trăsese înapoi. Poate că fusese mai jignit de întrerupere. Poate că fusese tonul ei, hotărârea din porunca ei.

— Ce te-au învăţat profesorii? răbufnise el. Să *nu* îmi răspunzi…

— Sau ce, *bàba*? a întrebat ea pe un ton plat. Ce vei face?

Timp de sute de ani, în China, cea mai mare crimă fusese lipsa de respect faţă de părinţi. Să ai copii fără *xiàoshùn* era o soartă mai rea decât moartea. Însemna că vei fi uitat în viaţa de apoi, că vei fi blestemat să rămâi un spirit rătăcitor, menit să flămânzeşti pentru că nu primeşti ofrande din partea descendenţilor lipsiţi de respect.

Însă tatăl ei fusese cel care le trimisese acolo, cel care slăbise funia pe care China le-o legase în jurul încheieturilor. Le trimisese în vest, acolo unde intraseră în contact cu alte idei, unde învăţaseră despre o altă viaţă de apoi, care nu avea nimic de

a face cu arderea unor bancnote. Occidentul le schimbase – şi a cui era vina?

Tatăl ei nu mai avea nimic de spus.

— Du-te! răbufnise. Du-te înapoi la tine în cameră, la surorile tale! Voi vorbi eu cu doctorii.

Kathleen nu protestase. În clipa aceea, se întrebase, aruncându-i o privire tatălui ei peste umăr, dacă blestemase vreodată universul pentru că îi luase nevasta la naştere, dacă regretase că o pierduse pentru trei străine. Pentru Kathleen, Rosalind şi Celia.

O fată care fusese bolnăvicioasă toată viaţa.

O fată care se pregătea să devină vedeta Shanghaiului.

Şi o fată care voia doar să fie lăsată să-şi trăiască viaţa aşa cum era.

Kathleen şi-a strâns pumnii şi a scrâşnit din dinţi, forţându-şi amintirile să tacă. Dacă ar fi fost după tatăl ei, ar fi fost forţată să se ascundă. Mai degrabă ar fi dezmoştenit-o decât să o lase să se întoarcă îmbrăcată în *qipao*, iar Kathleen ar fi preferat să-şi facă bagajele şi să străbată toată Europa singură decât să se întoarcă în chip de fiică rătăcitoare.

Îşi zicea că avusese noroc, deoarece Kathleen Lang – adevărata Kathleen – murise din cauza gripei la două săptămâni după ce se îmbolnăvise, cei paisprezece ani de existenţă încheindu-i-se fără prieteni adevăraţi, după ce fusese distantă faţă de surorile ei întreaga viaţă. Cum ai fi putut să plângi după cineva pe care nu-l cunoscuseşi cu adevărat? Fuseseră doar chipuri goale pe sub văluri negre şi

priviri reci aruncate vasului cu cenuşă. Chiar şi sângele se putea face apă dacă era lăsat să curgă într-un spaţiu vid.

— Nu-ţi voi spune Celia, îi zisese tatăl ei în port, când le ridica valizele. Nu este numele pe care ţi l-am dat la naştere.

Îi aruncase o privire piezişă.

— Dar îţi voi spune Kathleen. Şi, în afară de Rosalind, nimeni nu va şti. Pentru propria ta siguranţă. Trebuie să înţelegi asta.

Înţelegea. Se luptase atât de mult întreaga viaţă să i se spună Celia, iar tatăl ei voia să îi dea un alt nume şi... ea putea să accepte asta. Tripletele Lang lipsiseră din Shanghai atâta timp, încât nimeni nu observase schimbarea la chip a lui Kathleen atunci când, în cele din urmă, se întorseseră. Cu excepţia lui Juliette – Juliette observa totul –, dar verişoara lor se adaptase imediat, făcând trecerea de la Celia la Kathleen la fel de repede pe cât o făcuse pe cea la Celia.

Acum, Kathleen răspundea la nume ca şi cum ar fi fost al ei, ca şi cum ar fi fost singurul nume pe care îl avusese vreodată, şi era reconfortant, oricât de straniu ar fi putut să pară.

— Bună!

Kathleen a tresărit în faţa lui Da Nao, care îşi făcuse brusc apariţia în cameră, şi şi-a dus mâna la inimă.

— Eşti bine? a întrebat-o Da Nao.

— Grozav! a respirat adânc Kathleen, apoi şi-a îndreptat umerii, reluându-şi atitudinea de afaceristă.

— Am nevoie de o favoare. Caut adresa personală a lui Zhang Gutai.

Deşi verişoara ei nu îşi dădea seama de asta, Juliette îl ştia de fapt pe Da Nao – al cărui nume se traducea, literalmente, prin Creier Mare. Lucra câteva ore la această filatură de bumbac şi câteva ca pescar în Batardou, aprovizionând Banda Stacojie cu peşte proaspăt. Fusese prin preajma lor în copilărie şi trecuse pe la reşedinţa Stacojiilor de cel puţin trei ori de când se întorsese Juliette. Bandei Stacojii îi plăcea peştele proaspăt. Şi nu aveau de ce să ştie că cel care îi aproviziona era şi ochii şi urechile lor în Partid.

— Zhang Gutai, a repetat Da Nao. Vrei adresa personală a secretarului general?

— Într-adevăr.

Da Nao avea o faţă de parcă s-ar fi întrebat: „De ce naiba ai nevoie de aşa ceva?” Dar nu a pus întrebarea, şi Kathleen nu i-a spus, aşa că pescarul şi-a frecat bărbia gânditor şi i-a zis:

— Pot să îţi fac rost de ea. Dar următoarea noastră întâlnire are loc abia sâmbătă. Va trebui să aşteptăm până atunci.

Kathleen a dat din cap.

— E în ordine. Mulţumesc!

Da Nao a părăsit camera fără surle şi trâmbiţe. Pentru că îşi împlinise misiunea, Kathleen s-a apucat să se caţăre iar pe fereastră, doar că, de această dată, cum aluneca pe margine, a dat cu mâna de un afiş care se afla acolo, cu faţa în jos, murdar de pământ şi unsoare.

Kathleen l-a întors cu faţa în sus.

SUPREMAŢIA GANGSTERILOR A LUAT SFÂRŞIT”. E TIMPUL SĂ ALCĂTUIM UN SINDICAT.

A ridicat din sprâncene. Se întreba dacă fusese mâna lui Da Nao, deşi nu-şi putea închipui aşa ceva. Şi cu toate acestea, în josul afişului, bătut la maşină în rând drept, scrisul aproape decolorat anunţa: *Distribuit în numele Partidului Comunist al Chinei*.

Din câte se vedea, Da Nao nu era singurul angajat cu legături comuniste de aici.

Un pleoscăit straniu care venea dinspre debarcader a trezit-o pe Kathleen din reverie, îndemnând-o să sară de pe marginea ferestrei înapoi afară. Atunci când şi-a îndreptat privirea spre apă, lui Kathleen i s-a părut că surprinde ceva lucind ca un fulger printre valuri.

— Straniu! a murmurat.

S-a grăbit să ajungă acasă.

Doisprezece

Se zice că Shanghai arată ca fiica cea urâtă a unui împărat. Străzile se întind precum membrele unei prinţese deşelate. N-a fost întotdeauna aşa. Pe vremuri, a fost o zonă frumoasă. Pretendenţii se aplecau asupra ei şi îi examinau liniile trupului dând din cap, hotărând că era potrivită pentru copii. Apoi Shanghai s-a automutilat, cu un rânjet larg pe chip. Şi-a crestat obrajii şi apoi şi-a înfipt pumnalul în piept. Acum nu se mai gândeşte la peţitori, vrea doar să fie liberă, îmbătată de invulnerabilitatea puterii moştenite. Acum e

potrivită doar pentru a face profit şi a petrece, pentru banchete şi pentru destrăbălări.

Poate că acum este urâtă, dar e şi preamărită.

Noaptea coboară întotdeauna brusc peste Shanghai. Atunci când se aprind luminile – zumzăitul electricităţii atât de dorite, ce străbate cablurile care mărginesc străzile ca nişte vene negre –, e uşor să uiţi că noaptea înseamnă, de fapt, întuneric. Pentru că în Shanghai noaptea este vibrantă, ea înseamnă vitalitate şi neon de la felinarele aflate alături de steagurile triunghiulare ce flutură în adierea brizei.

În mijlocul acestei agitaţii, o dansatoare iese afară din cel mai aglomerat club burlesc din partea ei de oraş, scuturându-şi fundele din păr.

Păstrează una singură: o panglică roşie, un semn al devotamentului ei pentru Banda Stacojie, ca să fie lăsată în pace în timp ce-şi croieşte drum prin teritoriul Stacojiu în drum spre casă, ca să le trimită un semnal gangsterilor care pândesc pe aleile din Batardou, scobindu-se între dinţi cu lamele lor ascuţite, şi ca aceştia să ştie că nu trebuie să se lege de ea, pentru că e de aceeaşi parte cu ei.

Pe dansatoare o trec fiorii când păşeşte în stradă. Îşi aruncă jos ţigara lungă şi o stinge cu pantoful. Având mâinile libere acum, şi le trece în lungul braţelor cu piele de găină. Nu e în apele ei. Nu o urmăreşte nimeni şi nu se află nimeni în faţa ei. Cu toate acestea, e convinsă că o urmăreşte cineva.

Nu e un concept întru totul absurd. Oraşul

acesta nu se cunoaşte pe sine însuşi; nu ar simţi paraziţii care îi cresc pe piele decât atunci când ar fi deja prea târziu. Oraşul acesta e un amalgam de părţi amestecate la un loc, care funcţionează printr-un efort colectiv, dar dacă i-ai pune un pistol la tâmplă doar ţi-ar râde în faţă, fără să înţeleagă violenţa unei astfel de intenţii.

Mereu s-a spus că Shanghai e o fiică urâtă, dar, odată cu trecerea anilor, a ajuns să nu mai fie îndeajuns ca acest oraş să fie descris drept o singură entitate. Locul acesta merge mai departe datorită idealismului occidental şi al forţei de muncă orientale, îşi urăşte clivajul, dar nu poate funcţiona fără el, multiplele lui faţete luptându-se între ele constant.

Pe jumătate Stacojiu, pe jumătate Floare Albă; pe jumătate putred de bogat, pe jumătate sărac lipit; jumătate pământ, jumătate apă curgătoare dinspre Marea Filipinelor. În estul Shanghaiului nu era nimic mai mult decât apă. Poate că de aceea au venit ruşii aici, roiuri de exilaţi care au fugit de revoluţia bolşevică şi chiar înainte de asta, atunci când patria lor nu le mai era patrie. Dacă te hotărai să fugi, era bine să fugi până la capătul lumii.

Şi asta reprezintă acest oraş. Petrecerea de la sfârşitul lumii. Dansatoarea lui de frunte s-a oprit acum, lăsând tăcerea să îi zvâcnească în urechi, fără să poată desluşi ce îi irită nervii. Cu cât se concentrează mai mult, cu atât auzul îi devine mai ascuţit, aude *pic-pic-pic-ul* de la o ţeavă din apropiere şi vorbăria muncitorilor din tura de noapte.

Chestia e că nu o urmăreşte *cineva*. Ci *ceva*.

Ceva care iese la suprafaţă. Ceva cu un şir de coarne care îi cresc din spinarea curbată, scânteind la suprafaţa apei precum zece pumnale ce prevestesc răul. Ceva care îşi ridică fruntea şi clipeşte din ochii de argint opac la ea.

Dansatoarea fuge. E atât de îngrozită, se mişcă atât de panicată, vrând să scape de priveliştea îngrozitoare, încât se împiedică chiar în faţa unei ambarcaţiuni ale cărei culori nu sunt cele care trebuie.

Floarea Albă care încarcă nava o zăreşte.

— Pardon! îi strigă el de sus. Te-ai pierdut?

A interpretat greşit nemişcarea dansatoarei drept confuzie. Coboară de la prova ambarcaţiunii şi o ia spre femeie, oprindu-se brusc când îi vede funda roşie.

Expresia Florii Albe se transformă din prietenoasă în duşmănoasă într-o secundă. Dansatoarea încearcă să zâmbească, strâmbându-şi chipul într-o grimasă încordată, înfrântă, şi îşi ridică mâinile, încercând să domolească lucrurile strigându-i:

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! Nu am fost atentă la graniţele teritoriale!

Dar el şi-a scos deja pistolul, ţintind alene cu un ochi închis.

— Stacojii nenorociţi! mormăie. Credeţi că puteţi valsa pe oriunde vreţi, nu-i aşa?

Dansatoarea, aproape disperată, îşi caută tremurând propria armă: un pistol mic, prins de coapsă.

— Aşteaptă! îi strigă. Nu sunt duşmanul tău – e ceva acolo, în spate. Se apropie…

Se aude un clipocit. Un strop de apă i-a atins pielea moale din spatele genunchiului şi îi alunecă în josul piciorului. Atunci când dansatoarea priveşte în jos, vede că dâra de apă este complet neagră.

O ia la fugă spre dreapta, se avântă pe o alee şi se lipeşte de scobitura din perete. Se aud împuşcături în noapte, pentru că Floarea Albă i-a interpretat reacţia ca pe un act de război, dar ea stă deja ascunsă, ferită de apă, tremurând din tot trupul.

Apoi *ceva* erupe din râul Huangpu.

Ţipetele răsună în noapte.

E greu să explici ce se întâmplă în portul din Shanghai. În timp ce dansatoarea îşi mişcă încetişor buzele, rostind o rugăciune mută, cu mâinile strânse la piept, cu genunchii lipiţi de frunte, Floarea Albă şi toţi oamenii săi sunt încă pe vapor, în raza pericolului. Aleargă şi urlă şi încearcă să reziste, dar infestaţia s-a coborât asupra lor şi nimic nu o mai poate opri.

Atunci când ţipetele încetează, dansatoarea se strecoară de pe alee, temându-se că va da peste un adevărat dezastru.

Ceea ce vede însă în faţa ochilor sunt insecte.

Sute de insecte – mici, scârboase, care se târăsc pe pământ. Se suie una peste alta şi bâjbâie, dar, ca un singur trup, se mişcă toate în aceeaşi direcţie: spre apă.

Pentru prima dată, acest oraş s-ar putea să se

teamă totuşi de pistolul apăsat de tâmpla sa ca o mângâiere otrăvită.

Pentru că, pe malul râului Huangpu, cel de-al doilea val al nebuniei se dezlănţuie, începând cu cele şapte cadavre care zac pe puntea unei nave ruseşti.

Treisprezece

Juliette şi-a netezit materialul *Qipao-lui*, apăsând cutele care i se strângeau sub haină. Şi-a înghiţit disconfortul cu noduri, de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o pastilă amară. I se părea a fi un fel de înşelăciune să se îmbrace cu o haină pe care nu o mai purtase de ani de zile. I se părea că minte – că se minte singură, că îşi trădează imaginea pe care şi-o construise până în clipa în care pusese piciorul înapoi în acest oraş.

Dar dacă voia să se integreze la locul de muncă al lui Zhang Gutai, trebuia să arate ca oricare dintre fetele de optsprezece ani din elită, care ţăcăneau cu tocurile lor pe acele străzi, cu cercei de perlă agăţaţi în părul despletit şi fără să poarte pomadă.

Juliette a respirat adânc, şi-a strâns mai bine mânecile hainei şi a intrat ţanţoş în clădire.

Zhang Gutai – fiind o figură importantă într-un partid relativ nou şi fragil – era o persoană rezervată. Dar era şi redactor-şef al unui ziar pe nume *Cotidianul muncitorilor* şi adresa lor era publică. Deşi nu se aşteptase să găsească ceva mai mult decât un complex de birouri sărăcăcioase

atunci când o luase spre marginea industrială a părţii chinezeşti a oraşului, Juliette a fost întâmpinată de o activitate frenetică în sediul ziarului: oamenii alergau de colo-colo cu teancuri de hârtii şi maşini de scris la subsuoară, strigând după cele mai noi ştiri legate de lotul care intrase la tipărit.

Juliette şi-a încreţit nasul şi a trecut pe lângă recepţie cu fruntea sus. Oamenii aceştia erau comunişti, nu-i aşa? Până la urmă, credeau în egalitate. Era sigură că aveau să creadă şi faptul că ea putea să arunce singură o privire prin jur, până când ar fi dat peste biroul lui Zhang Gutai. Nu avea nevoie de cineva care să o conducă.

Juliette a zâmbit în barbă.

Grosul activităţii părea să se desfăşoare pe o scară ce cobora la subsol, aşa că Juliette a luat-o într-acolo, apucând o tăbliţă de pe o masă, ca să pară ocupată. La subsol nu era lumină naturală. A trecut pe lângă ceea ce părea să fie o ieşire laterală, apoi a cotit la dreapta, a ajuns în zona centrală şi s-a oprit să analizeze scena care se desfăşura înaintea ochilor ei. Podeaua şi pereţii erau din ciment. Singura sursă de iluminat erau cele câteva aplice fixate pe pereţi, lucru care părea teribil de incomod pentru toţi acei oameni de la birouri, care se chiorau în semiîntuneric.

Lui Juliette locul îi amintea de felul în care ar fi trebuit să arate celulele din Marele Război. Nu ar fi fost deloc surprinsă să afle că această clădire fusese convertită dintr-un loc în care erau ţinuţi prizonierii înainte.

A pornit mai departe, înaintând în adâncul acelui spaţiu pentru birouri ce semăna cu o închisoare, îndreptându-şi privirea spre fiecare colţişor. Tocurile îi ţăcăneau tare pe podea, dar era atât de mult haos acolo, încât deocamdată nimeni nu o băga în seamă. Scriitorii hăituiţi – atât bătrâni, cât şi tineri – erau ocupaţi să scrie de mână sau la maşină, ori răspundeau la telefoane. Firele care purtau semnalele până la acest nivel subteran erau încurcate într-un ghem mare în spatele sălii uriaşe. În timp ce Juliette cerceta birourile pe lângă care trecea, căutând ceva ce s-ar fi putut dovedi relevant, atenţia i s-a oprit asupra unui birou care nu părea ocupat.

Un astfel de detaliu era destul de straniu în această mică bulă de activitate continuă. Juliette a devenit şi mai interesată după ce a sucit capul ca să poată citi ce scrie deasupra dosarelor de lângă telefon în chineză: ÎN ATENŢIA LUI ZHANG GUTAI.

S-a ascuns repede sub birou, cu tăbliţa la subsuoară, ca să poată frunzări dosarele. În rapoartele politice nu era nimic interesant, dar atunci când s-a lăsat pe vine ca să cerceteze podeaua, a dat de nişte *desene*.

Dacă toată lumea este atât de ocupată, *de ce acest birou e gol*? s-a întrebat Juliette. Şi al cui era? Cu siguranţă nu al lui Zhang Gutai, care avea probabil un spaţiu personal. Juliette a scuturat din cap şi s-a întins după câteva desene, hotărâtă să nu caute calul de dar la dinţi.

Dar atunci când şi-a aruncat ochii asupra primului dintre ele, au trecut-o sudorile – de la

gulerul înalt, până la poalele *qipao-lui* care-i atingea gleznele. Unul dintre desene reprezenta o pereche de ochi mari, reptilieni. Un altul înfăţişa cinci gheare agăţate de un panou de lemn şi solzi care cumva luceau, în ciuda petelor de cerneală împrăştiate pe pagină. Lui Juliette i-au încremenit degetele, îngrozită de ceea ce vedea: zeci de imagini, toate ilustrând versiuni ale aceluiaşi subiect.

— *Guài wù*, a şoptit Juliette.

Monstru.

Înainte să proceseze bine ce se întâmplă, a apucat unul dintre desene – cel care ilustra înceţoşat creatura în întregime – şi l-a împăturit, îndesând bucăţica de hârtie în buzunarul de la haină. Desenul s-a alăturat invitaţiei pe care şi-o pusese acolo cu o zi în urmă şi de care uitase. După ce a aruncat o privire în jur, ca să se asigure că e încă la adăpost, Juliette s-a ridicat şi şi-a şters sudoarea de pe palme. Apoi a pornit spre scara îngustă, cu pumnii strâns încleştaţi.

S-a oprit brusc, cu piciorul deasupra primei trepte. Pe partea stângă se afla uşa aceea care dădea spre ieşirea din spate.

Se *zgâlţâia*.

Brusc, singurul lucru la care se mai putea gândi era acel desen pe care-l avea în buzunar.

Şi-a închipuit un monstru de cealaltă parte a uşii, respirând greoi, aşteptând cel mai potrivit moment în care să se elibereze şi să atace oamenii nevinovaţi de aici.

Juliette a păşit ezitant spre uşă şi şi-a coborât

mâna pe clanţă.

— Hei? a strigat ea, cu voce răguşită. E cineva…

— Ce cauţi aici?

Juliette a tresărit. Şi-a luat repede mâna de pe clanţă. Uşa nu se mai zgâlţâia. S-a răsucit cu totul.

— A, eu?

Bărbatul dinaintea ei purta o pălărie de fetru pe cap, iar costumul pe care îl avea arăta mai occidental decât al oricărui alt angajat de acolo. Era cu siguranţă o persoană importantă, de acelaşi nivel cu Zhang Gutai mai degrabă, decât un simplu asistent care răspundea la telefoane.

— Am venit la redactorul-şef cu o treabă importantă, a continuat Juliette. M-am rătăcit puţin.

— Ieşirea e pe acolo, i-a spus bărbatul, arătând cu degetul.

Lui Juliette i-a îngheţat zâmbetul.

— Treabă oficială din partea Bandei Stacojii, s-a corectat ea. Tatăl meu – Lordul Cai – m-a trimis.

Au urmat câteva clipe de tăcere, în vreme ce bărbatul îi asimila cuvintele, plictiseala întipărindu-i-se treptat pe chip. Juliette ajunsese să-şi perfecţioneze arta vicleniei: îşi ascundea identitatea atunci când era nevoie, iar atunci când îi era de folos, o utiliza ca pe o armă. Doar că bărbatul din faţa ei a părut şi el să rânjească, puţin amuzat, la fel ca Juliette. A dat însă din cap şi i-a făcut semn să-l urmeze.

Clădirea avea încă un etaj, spre care bărbatul a condus-o grăbit. Urca treptele scării modeste, de culoare maro, câte trei deodată, în timp ce Juliette

bocănea încetişor, privind în jur. Scara aceea, cu balustrada ei solidă şi geamurile ovale, poleite, ar fi putut arăta fermecător, într-un stil decadent, însă comuniştii erau chitiţi să se prezinte ca fiind la fel ca oamenii de rând. Tot ce se găsea în această clădire ar fi putut arăta glorios. Însă gloria nu mai era obiectivul ţintit, nu-i aşa?

La etajul al doilea, Juliette s-a aplecat peste balustradă cu un oftat, cercetând frenezia hârtiilor şi a maşinilor de scris de jos. Cum bărbatul îi făcea semn nerăbdător să îl urmeze, Juliette a schiţat o grimasă şi şi-a continuat drumul.

Bărbatul a luat colţul şi a condus-o într-o sală de aşteptare spaţioasă. Acolo se aflau două rânduri de scaune, ambele lipite de pereţi, în faţa uşii închise a unui birou. Juliette i-a înţeles în sfârşit amuzamentul. Cineva se afla deja acolo, aşezat pe unul dintre scaunele galbene, cu picioarele întinse în faţă.

Roma s-a îndreptat brusc.

— Ce cauţi aici? au întrebat amândoi odată.

Bărbatul cu pălărie de fetru s-a grăbit să se facă nevăzut. Cum a dispărut din peisaj, Roma a sărit de pe scaun şi a apucat-o pe Juliette de braţ. Juliette era atât de ofensată că îndrăznise să o atingă, încât nici măcar nu a putut să reacţioneze imediat, lăsându-se purtată de Roma într-un colţ al încăperii, unde acesta a lipit-o cu spatele de peretele rece.

— Dă-mi drumul! a şuierat ea, smulgându-şi braţul din strânsoare.

Roma obţinuse probabil aceeaşi informaţie pe

care o avea şi ea. Voia să afle despre implicarea lui Zhang Gutai în această nebunie.

Juliette şi-a muşcat buza ca să nu înjure. Dacă Florile Albe ar fi obţinut informaţiile înaintea ei, le-ar fi folosit în acelaşi fel în care se foloseau şi de piaţa neagră. Aveau să facă tot ce le stătea în putinţă ca să îşi asigure monopolul, aveau să cumpere surse şi să ucidă, aşa încât Stacojiii să nu aibă cum să mai afle ceea ce ştiau ei. Astfel, doar Florile Albe se puteau pune la adăpost, asta dacă *exista* vreo cale prin care această nebunie putea fi oprită. În acest fel, oraşul avea să se umple de cadavrele duşmanilor lor. Şi apoi, oamenii urmau să înceapă să schimbe taberele.

Şi astfel Florile Albe îşi puteau asigura victoria. Iar Stacojiii aveau de suferit.

— Ascultă! s-a răstit Roma. Trebuie să pleci.

Juliette a clipit din ochi, dându-şi capul pe spate.

— *Eu* trebuie să plec?

— Da.

Roma şi-a întins mâna, cu o expresie batjocoritoare pe chip, şi i-a scuturat unul dintre cerceii care îi atârnau în urechi. Perla s-a legănat, mângâindu-i maxilarul. Juliette abia a reuşit să-şi controleze aerul care ameninţa să-i scape din piept şi să înăbuşe focul pe care ar fi vrut să-l reverse pe gură.

— Du-te să faci parada modei în altă parte! a continuat Roma. Eu am ajuns primul aici.

— Eşti pe teritoriu *Stacojiu*.

— Iar aceştia sunt comunişti. Nu ai nicio

autoritate asupra lor.

Juliette a scrâşnit din dinţi. Era adevărat, Banda Stacojie nu avea niciun fel de control aici. Singura ei consolare era că nici Roma nu părea prea încântat, ceea ce însemna că nici Florile Albe nu îi controlau pe comunişti. Deocamdată, această neutralitate era un lucru bun. Bărbatul cu pălărie de fetru închisese imediat gura când aflase identitatea lui Juliette, tocmai pentru a evita să se pună rău cu Banda Stacojie. Dar mersul acela pe gheaţă subţire nu avea să ţină pentru totdeauna. Modelul de progres al comuniştilor reprezenta schimbarea la faţă a Shanghaiului aşa cum era – aşa cum îi făcea pe gangsteri să prospere: păcătos, profitabil. Dacă li se oferea ocazia de a alege între a-i ucide pe capitalişti sau pe toţi gangsterii, ei ar fi ales ambele variante.

— Relaţia noastră cu comuniştii nu este, aşa cum nici n-a fost vreodată, treaba ta, i-a spus Juliette. Şi acum, dacă eşti drăguţ, dă-te din faţa mea!

Roma a făcut ochii mici. I-a interpretat comanda ca pe o ameninţare. Poate că asta şi intenţionase să fie.

— Nu plec nicăieri.

Pe zei, *ce tupeu*! Juliette s-a îndreptat de spate. Diferenţa de înălţime dintre ei nu era chiar atât de mare – Roma abia dacă era cu un centimetru mai înalt atunci când ea purta tocuri.

— Nu o voi mai zice încă o dată, a şuierat ea. Piei din faţa mea! *Acum*!

Roma a strâns din buze. Încetişor, plin de

resentimente, i-a ascultat ameninţarea. A făcut un pas înapoi, uitându-se urât la ea în timp ce-şi freca ochii cu mâna. Dacă Juliette nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut să creadă că era un semn care îi trădează ezitarea. Dar nu – era vorba despre extenuare; cearcănele din jurul ochilor erau aproape fumurii, de parcă genele i-ar fi fost acoperite de cenuşă.

— N-ai prea dormit în ultimul timp? s-a trezit Juliette întrebând.

Bunăvoinţa şi politeţea lui Juliette erau direct proporţionale cu distanţa dintre ei. Dacă Roma era la o oarecare distanţă, atunci şi ei îi scădea pofta de a ucide.

Roma şi-a luat mâna de la ochi.

— Te anunţ că sunt *bine*, mersi!

— Nu am întrebat despre starea ta de bine.

— Ah, las-o moartă, Juliette!

Juliette şi-a încrucişat mâinile la piept, gânditoare. Noaptea trecută auzise veştile despre creşterea bruscă a numărului de morţi printre Florile Albe cauzată de nebunie. Era cea mai mare pierdere în masă de până acum. Ceea ce însemna că Roma nu avea să plece doar pentru că ea făcuse câteva observaţii tăioase – se afla acolo tocmai pentru că nebunia se apropiase prea mult de ai lui.

Şi-a plecat capul spre uşa închisă.

— Acela e biroul lui?

Roma nu avea nevoie de clarificări. A dat din cap.

— Zhang Gutai nu va primi vizite până la ora

potrivită. Să nu faci vreo fază!

Cum ar fi? şi-a zis Juliette iritată. Nu avea cum să-l elimine pe Roma fără să facă o scenă şi să îi jignească pe comunişti, şi în mod clar nu avea de gând să plece până când nu discuta cu Zhang Gutai. Pentru a putea afla răspunsurile de care avea nevoie, trebuia să se supună.

Juliette s-a apropiat de un scaun şi a luat loc. Şi-a lăsat capul pe spate şi s-a holbat la tavan, hotărâtă să nu privească nicăieri în altă parte. Hotărâtă să-şi lase mintea să rătăcească, şi-a strecurat mâna în buzunarul de la haină şi a pipăit desenul pe care îl dosise acolo. Nu era clar dacă aceste înspăimântătoare schiţe confirmau faptul că aveau necazuri cu comuniştii, dar *ceva* confirmau totuşi. Trebuia să investigheze mai în amănunt, pentru că i se părea că fundalul din desen reda Batardoul. Erau trasate doar câteva linii dure, dar pentru un loc atât de distinctiv, câteva linii pronunţate erau îndeajuns.

Între timp, Roma se aşezase înapoi pe scaunul lui, pe celălalt rând, răpăind cu degetele în ritmul ceasului de pe perete. Îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Juliette, spre iritarea acesteia. Îl simţea cercetând-o, de parcă ar fi atins-o fizic, de parcă ar fi fost la doar câţiva centimetri de ea şi nu în cealaltă parte a camerei. De fiecare dată când Roma clipea, Juliette se simţea de parcă ar fi fost dezasamblată, bucată cu bucată, până când toate organele îi erau scoase afară, pentru a fi inspectate. Simţea cum i se strecoară o fierbinţeală în piept, cum i se înroşeşte gâtul din

cauza disconfortului şi apoi i se înteţeşte pulsul până când i se aprind obrajii.

Avea să se jupoaie singură, cu propriul ei cuţit. Celulele o trădau la nivel molecular. O *privea* doar, pe toţi sfinţii! Nu era un atac. Juliette nu avea de gând să se lase provocată. Avea să stea acolo până când Zhang Gutai era gata să o primească şi apoi…

— *Ce*? a răbufnit Juliette, nemaiputând să se abţină.

Şi-a coborât privirea din tavan, scoţându-şi în sfârşit şi ea artileria pentru a face faţă atitudinii războinice a lui Roma.

Roma a scos un sunet întrebător. A strâns încetişor din buze şi apoi şi-a înclinat barba.

— Ce te-a iritat aşa tare?

Juliette şi-a întors privirea în direcţia în care arăta Roma şi şi-a smuls mâna din buzunar.

— Din nou, nu-i treaba ta.

— Dacă are legătură cu nebuni…

— Ce te face să crezi asta?

Roma s-a încruntat.

— Îmi dai voie să-mi *termin* fra…

Uşa de la birou s-a deschis, întrerupându-l. O secretară grăbită a ieşit şi l-a chemat pe Roma, apoi a intrat la loc cu aceeaşi grabă. Roma a pufăit şi i-a aruncat o privire lui Juliette prin care îi transmitea că lucrurile *nu aveau să rămână aşa*. Apoi a intrat în birou.

Aşteptarea o făcea să fiarbă în suc propriu. Bătea din picior în podeaua dură de lemn şi îşi trosnea degetele nerăbdătoare. Preţ de zece

minute, s-a adus singură la disperare, închipuindu-şi cum Roma făcea tot ce îi stă în putere ca să îl convingă pe Zhang Gutai să îi ofere *lui* toate răspunsurile şi pe ea să o ignore. Roma era un mincinos fără pereche – tacticile lui de persuasiune nu cunoşteau limite.

Însă atunci când a ieşit pe uşă afară, a devenit imediat clar, după felul în care îşi ţinea capul plecat, că nu obţinuse ceea ce îşi dorea.

— Nu mai fi aşa îngâmfată! i-a şoptit el lui Juliette când aceasta a trecut pe lângă el.

— Aşa-i faţa mea, i-a şuierat la rândul ei.

Cu bărbia ridicată, Juliette a păşit în biroul lui Zhang Gutai.

— Ei, dar asta trebuie să fie ziua mea norocoasă! a început domnul Zhang când a văzut-o intrând, lăsându-şi apoi jos stiloul.

În ciuda tonului său laudativ, chipul îi era încruntat.

— Mai întâi, moştenitorul Florilor Albe, şi acum, prinţesa Stacojie. Cu ce pot să vă ajut, domnişoară Cai?

Juliette s-a lăsat într-unul dintre cele două scaune mari din faţa biroului masiv din lemn de mahon al domnului Zhang. În câteva secunde, a cercetat mediul înconjurător: fotografiile alb-negru ale părinţilor lui în vârstă, steagul cu secera şi ciocanul, atârnat dintr-o parte în cealaltă a dulapului cu acte, calendarul roşu de pe perete, în care erau însemnate întâlniri pe zile. Juliette şi-a întors privirea la comunistul din faţa ei, relaxată. S-a prezentat aşa cum voia el să o vadă, dând

drumul unui mic râset lipsit de griji, pe cât de superficial ştia să-l facă.

— Ştii şi tu cum circulă zvonurile în oraşul acesta, domnule Zhang.

Şi-a mutat atenţia asupra unghiilor, strângând din gene la o mică imperfecţiune de pe degetul mic.

— Ajung la mine şi eu le urmez. Şi ştii ce mi-a ajuns la urechi zilele trecute?

Zhang Gutai părea vag distrat.

— Spune-mi, te rog!

— Umblă vorba – Juliette s-a aplecat spre el – că tu ştii de ce bântuie nebunia prin Shanghai.

O bună bucată de vreme domnul Zhang nu a scos niciun cuvânt. Apoi a clipit des şi i-a replicat:

— Domnişoară Cai, nu am nicio idee de ce ai crede asta.

— Nu? a întrebat Juliette veselă. Nu tu ai copt o formă de nebunie pe care ai împrăştiat-o prin oraş? Nu tu ţi-ai făcut planuri pentru a provoca suficient de multe morţi, astfel încât gangsterii să fie slăbiţi, iar muncitorii să fie cuprinşi de teamă, până când în fabrici să se ajungă la condiţiile ideale de care au nevoie comuniştii pentru a profita ca să incite la revoluţie?

Juliette s-a bucurat să îi vadă uimirea, uluirea în faţa faptului că era confruntat. Roma nu îl întrebase probabil în mod direct despre nebunie – o luase probabil mai pe ocolite, păşind în vârful degetelor, în loc să spună de-a dreptul ce avea de spus. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Abordarea directă era mai degrabă specialitatea ei.

— Domnişoară Cai, a grăit Zhang Gutai sobru. E de-a dreptul *absurd*!

Juliette nu avea să ajungă nicăieri în acel ritm. S-a îndreptat de spate şi a renunţat la zâmbet, încleştându-şi mâinile pe braţele fotoliului. Atitudinea degajată, uşuratică, de fetişcană, dispăruse. Fusese înlocuită de cea a moştenitoarei celei mai sângeroase bande din Shanghai.

— Voi afla adevărul într-un fel sau altul, a spus Juliette. Aşa că, vorbeşte acum, dacă vrei să ţi se arate milă! Altfel, voi smulge răspunsul de la tine, bucăţică cu bucăţică…

— Domnişoară Cai, chiar nu am idee despre ce vorbeşti, a întrerupt-o domnul Zhang. Te rog să pleci acum! Aici e un loc în care se munceşte, şi nu voi permite ca acuzaţiile dumitale ridicole să îmi irosească timpul!

Juliette şi-a trecut în revistă opţiunile. Zhang Gutai suna convingător, dar era agitat. Dacă nu cumva era un actor foarte, foarte bun – nu minţea. Însă îşi tot îndrepta privirea spre uşă şi bătea darabana cu degetele în birou. *De ce*? Ce ştia el şi ea nu? Chiar dacă nu el pusese la cale nebunia, în ce fel era implicat?

Juliette s-a lăsat la loc pe spate în scaun, relaxându-şi coloana într-o stare aparentă degajată.

— Şi dacă am întrebări legate de Partidul Comunist? Eşti secretarul general, nu-i aşa?

— Eşti bine-venită să asişti la întâlnirile noastre dacă îţi doreşti să afli mai multe despre Partid, i-a răspuns domnul Zhang, băţos. Aşa că, domnişoară

Cai, te poftesc să ieşi!

Juliette s-a ridicat, întinzându-se apoi pe-ndelete şi trosnindu-şi gâtul. La sfârşit, a făcut o plecăciune adâncă şi teatrală şi a zâmbit:

— Mulţumesc pentru preţiosul timp acordat!

A ieşit din birou.

Şi acum? şi-a zis, închizând uşa în urma ei cu un ţăcănit uşor. A făcut câţiva paşi. *Dacă el nu va*...

— Au!

Juliette s-a dat clătinându-se îndărăt. I se învârtea capul. Se izbise de cineva atunci când luase colţul. În clipa în care şi-a ridicat privirea ca să vadă cine naiba îi tăia calea, a văzut roşu în faţa ochilor.

Roma a prins-o de încheietură, înainte să apuce să îl pălmuiască. Braţele li s-au încrucişat în aer, de parcă s-ar fi duelat cu săbiile.

— Ai grijă! i-a spus Roma încetişor.

Vocea lui era prea moale pentru furia violentă care ardea sub pielea lui Juliette. Era un truc. Încerca să îi atragă atenţia spre buzele lui, spre respiraţia lui regulată, spre calmul lui, să o distragă de la strânsoarea dură care îi săpa şanţuri în încheietură. *Şi funcţiona*. Juliette ar fi vrut să îl ucidă doar pentru asta.

Roma i-a zâmbit batjocoritor, de parcă ar fi ştiut la ce se gândeşte.

— N-ai vrea să te dai în spectacol într-un sediu comunist, nu-i aşa?

Juliette a încercat să-şi tragă înapoi braţul, dar Roma a rămas ferm pe poziţii. Dacă nu avea să îi

dea drumul în trei secunde, îşi scotea pistolul. *Unu*, *doi*…

Roma i-a dat drumul.

Juliette şi-a frecat încheietura, trecându-şi palma peste pulsul agitat, în timp ce bombănea ceva indistinctibil în barbă. Cum Roma stătea acolo pur şi simplu, l-a întrebat pe un ton autoritar:

— Ce *mai* cauţi aici?

Roma a arătat inocent spre scaune.

— Mi-am uitat pălăria.

— Nici măcar nu purtai pălărie.

Însă adevărul era că, pe scaun, acolo unde stătuse Roma, se afla o pălărie răsturnată. Roma a ridicat din umeri şi s-a dus să şi-o ridice. Juliette s-a răsucit pe călcâie şi a plecat pe cât de repede a putut, grăbindu-se să părăsească clădirea.

Abia după ce străbătuse jumătate din drum, strângându-şi bine haina în jurul trupului, s-a oprit şi a înjurat.

— Spre binele lui, sper că nu a…

Juliette şi-a îndesat mâna în buzunar şi a scos o singură bucată de hârtie. A desfăcut-o şi a văzut că monstrul era încă acolo, privind-o, liniile lui fiind acum uşor întinse din cauza împăturirilor şi despăturirilor.

Juliette a pufnit. Roma îi luase în schimb invitaţia la bal.

— Fraierul! a murmurat ea.

Atunci când a ajuns acasă, Juliette a găsit-o pe Kathleen întinsă deja pe canapelele din camera de zi. A mers să i se alăture verişoarei ei, bombănind

în barbă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Kathleen cu mintea în altă parte, frunzărindu-şi revista.

— O mulţime de lucruri, a mormăit Juliette. Ai făcut rost de adresă?

Kathleen a mişcat uşor din cap, părând să confirme.

— Oarecum. O voi avea în câteva zile.

— Destul de bine! a murmurat Juliette. Am pe cap balul mascat până atunci.

Simţea în ceafă cum începe să o apuce o durere de cap. Încerca să-şi pună la cale următoarea mişcare, însă era greu să se hotărască unde să caute. Trebuia să existe un motiv pentru faptul că Madam auzise ceea ce auzise. Trebuia să existe un motiv pentru faptul că membrii Partidului Comunist spuseseră ceea ce spuseseră. Şi dacă nu era nimic mai mult decât un zvon, atunci Juliette avea să-şi lase deoparte suspiciunile după ce cerceta toate pistele legate de Zhang Gutai.

Juliette s-a mai înveselit niţel. Şi-a băgat din nou mâna în buzunar şi a atins desenul. Mai avea de lucru până să poată spune că a cercetat *toate* pistele.

Atunci s-a auzit un fluierat venind de la uşa din faţă, care i-a întrerupt lui Juliette meditaţiile sumbre. Şi-a ridicat privirea şi a văzut un mesager Stacojiu, care bâjbâia în foaier. Îi făcea semn cu o mână şi încerca să-şi aşeze mai bine pantoful cu cealaltă.

— Dă-mi pachetul acela de lângă tine!

Juliette s-a uitat în jur. Într-adevăr, pe masa

rotundă de lângă canapeaua pe care se trântise se afla un pachet, dar ce era în capul acestui mesager de-i cerea *ei* să-i aducă ceva pe care l-ar fi putut lua foarte uşor şi singur…

I-a picat fisa. *Qipao*. Gangsterii Stacojii se obişnuiseră să o asocieze cu rochii strălucitoare, încărcate de mărgele, şi cu pomada din părul ondulat. Dat fiind că se îmbrăcase în haine chinezeşti – parcă vedeau prin ea.

Juliette a încercat să tragă aer în piept, dar s-a trezit că îi e aproape imposibil. Nu putea să fie ambele în acelaşi timp? Era blestemată să aleagă o ţară în defavoarea celeilalte? Să fie o fată americană sau nimic?

Mesagerul a fluierat din nou.

— Hei…

Juliette şi-a smuls pumnalul prins de coapsă, acolo unde se termina crăpătura de la *qipao*, *şi* l-a aruncat. Lama s-a înfipt perfect în uşa de la intrare cu un bufnet adânc, răsunător. În drumul ei, storsese o singură picătură din urechea mesagerului, în locul în care o zgâriase.

— Nu tu fluieri la mine! i-a spus Juliette cu răceală. Eu fluier la tine. Ai înţeles?

Mesagerul s-a uitat la ea – s-a uitat cu adevărat la ea de data aceasta. Şi-a dus mâna la ureche. Sângerarea se oprise deja. A dat însă din cap, cu ochii ieşiţi din orbite.

Juliette a luat pachetul şi s-a ridicat. S-a dus drept la mesager şi i l-a întins delicat, de parcă ar fi fost un pachet cu mâncare pentru un prieten.

— Şi, dacă tot eşti aici, a adăugat ea, vreau să

faci ceva pentru mine. Mergi în Batardou şi ia-i la întrebări pe bancherii care lucrează pe fâşia principală. Întreabă-i dacă au văzut ceva straniu dând târcoale prin zonă.

Mesagerul a deschis gura şi apoi a închis-o la loc.

— Pe toţi?

— Pe. Toţi.

— Dar…

— Juliette, stai puţin!

Kathleen s-a ridicat şi ea de pe canapea.

— Dă-mi voie!

Juliette a ridicat o sprânceană. Kathleen a fluturat din mână spre mesager cu un gest expeditiv, iar acesta a profitat de ocazie ca să o ia la fugă, închizând după el uşa cu pumnalul încă înfipt în ea.

— Vrei să-ţi pierzi tu timpul cu *asta*? a întrebat Juliette.

— Nu-mi pierd timpul dacă obţin informaţii care să îţi fie de folos.

Kathleen s-a îndreptat spre cuierul de lângă uşă.

— De ce te interesează această chestie?

— Pot trimite oricare alt mesager, a insistat Juliette, încreţindu-şi fruntea.

Nu îi plăcea să le dea ordine verişoarelor ei. Una era o misiune aparte, cu un scop precis, mai ales când Kathleen avea legături pe care şi le putea folosi pentru a asigura reuşita acesteia. Alta era să o trimită să umble brambura.

— Juliette…

— Voiam în primul rând să îl sperii pe mesager. Totul e în ordine…

Kathleen a prins-o pe vara ei de încheietură şi a strâns-o, nu cât să o doară, însă suficient de puternic ca Juliette să ştie că e vorba despre ceva serios.

— Nu fac asta doar din mărinimie, a declarat ea ferm. În câţiva ani, această bandă va ajunge fie pe mâna ta, fie pe-a altcuiva. Şi uitându-mă la ceilalţi pretendenţi…

Kathleen a făcut o pauză. Amândouă s-au gândit la aceiaşi oameni: la Tyler mai întâi, urmat poate de alţi veri, care ar fi putut avea o şansă doar în cazul în care Tyler ar fi dispărut în mod misterios. Cu toţii erau nişte persoane îngrozitoare şi nemiloase, pline de ură, dar la fel era şi Juliette. Singura mică diferenţă era că Juliette era şi atentă, şi controla cu precizie cât de mult din acea ură lăsa să-i scape din mâna cu care conducea.

— Ar putea ajunge şi pe mâna ta, i-a spus Juliette lui Kathleen cu seninătate. Nu ştim ce se va întâmpla în următorii ani.

Kathleen şi-a dat ochii peste cap.

— Numele meu de familie nu este Cai, Juliette. Posibilitatea aceasta este exclusă.

Juliette nu avea ce contraargumente să ofere. Kathleen provenea din partea mamei a familiei. Cum Lordul Cai era chipul Bandei Stacojii, nu era surprinzător că doar aceia care îi purtau numele erau văzuţi drept pretendenţi legitimi. Era îndeajuns să vezi cât de uşor pătrunseseră în cercul interior verii lui, în vreme ce domnul Lang,

fratele mamei ei, încă nu se alesese cu nicio favoare în cele două decenii de când le era alături.

— Trebuie să fii tu, a spus Kathleen pe un ton ce nu lăsa loc pentru discuţii. Toţi cei care ar vrea să-ţi ia coroana sunt periculoşi. Şi tu eşti, dar – a ezitat o clipă, gândindu-se cum să formuleze – cel puţin tu nu îi vei pune pe ai tăi în pericol doar pentru a-ţi hrăni orgoliul. Tu eşti singura în care am încredere că va ţine această bandă unită ca o structură stabilă din oţel, în loc să o transforme într-o luptă a orgoliilor. Dacă tu dai greş în a fi o bună moştenitoare – dacă tu te *prăbuşeşti* –, atunci tot acest stil de viaţă se va prăbuşi şi el la pământ. Dă-mi voie să te ajut!

Juliette a deschis gura şi apoi a închis-o la loc. Cum nu a reuşit să scoată mai mult decât un „Bine” moale, verişoara ei a chicotit.

Atmosfera serioasă s-a destrămat. Kathleen şi-a tras haina pe ea.

— Aşadar, ce vrei să afli de la bancherii din Batardou?

Juliette se gândea încă la cuvintele verişoarei ei. Se văzuse întotdeauna ca fiind moştenitoarea Bandei Stacojii, dar nu doar despre asta era vorba până la urmă. Era moştenitoarea versiunii tatălui ei a Bandei Stacojii.

Şi chiar era un lucru atât de bun? Acea versiune a Bandei Stacojii se destrăma din încheieturi. Poate că o alta ar fi câştigat războiul sângeros împotriva Florilor Albe cu generaţii în urmă. Poate că o alta ar fi pus deja capăt nebuniei.

— Zvonuri despre un monstru, a răspuns

Juliette cu voce tare, trezindu-se la realitate.

Încă mai erau o mulţime de bucăţele din puzzle care nu se potriveau: un monstru, nebunia, comuniştii – trebuia să se concentreze asupra lor, nu a îndoielilor ei.

— Am motive să cred că ar fi putut să vadă ceva. Nu-mi fac speranţe foarte mari, dar ele există totuşi.

Kathleen a dat din cap.

— Îţi voi transmite ce aflu.

Cu acele cuvinte, vara ei şi-a fluturat mâna în semn de la revedere şi a închis uşa după ea, bocănitul reverberând până în camera de zi. Pumnalul arăta destul de comic acolo, mişcându-se odată cu uşa. Juliette a oftat şi l-a smuls. Şi l-a prins la loc, sub rochie, şi a luat-o în sus, pe scări. Părinţii ei aveau să fie îngroziţi să descopere o gaură în uşă. Gândul a făcut-o să zâmbească şi a rămas cu o dispoziţie destul de bună până când a intrat în camera ei şi a dat cu ochii *de* silueta întinsă pe pat.

Juliette aproape că a sărit în sus.

— Ah, cerurilor! M-ai speriat, a oftat o secundă mai târziu.

Surorile îşi făceau rareori apariţia în camera ei singure, aşa că nu o recunoscuse pe Rosalind imediat, mai ales având în vedere că vara ei avea capul întors spre razele soarelui de după-amiază care pătrundeau prin fereastră.

— Tu şi sora ta v-aţi vorbit ca să mă luaţi prin surprindere azi?

Rosalind s-a întors spre Juliette, puţin

bosumflată.

— Ai stat cu Kathleen până acum? Te aştept de ore bune aici. Juliette a clipit din gene. Nu prea ştia ce ar fi putut spune.

— Îmi pare rău! a zis în cele din urmă, deşi, pentru că era nedumerită, cuvintele ei nu sunaseră sincer.

Rosalind a clătinat din cap şi a mormăit:

— Nu contează.

Acesta era unul dintre amănuntele pe care Juliette şi-l amintea din copilăria lor, dinainte ca vreuna dintre ele să fi fost trimisă în Occident. Rosalind ţinea supărarea de parcă ar fi fost un soi de competiţie. Era plină de pasiune şi căpoasă, şi avea nervi de oţel, dar atunci când priveai dincolo de cuvintele ei frumoase, puteai să descoperi că insista asupra unor lucruri care ar fi putut să fie uşor trecute cu vederea.

— Nu te bosumfla la mine! a ţâţâit Juliette.

Trebuia să discute problema atunci, altfel i-ar fi suportat consecinţele pe viitor. Îşi cunoştea verişoara, fusese martoră la felul în care i se clădea ura faţă de cei care o supărau – faţă de mătuşile ei materne, care încercau să îi ia locul mamei ei moarte; faţă de tatăl ei, pentru care era mai important să îşi întărească *guānxì* în Banda Stacojie decât să aibă grijă de copiii lui; chiar şi faţă de colegele ei dansatoare de la clubul burlesc, care erau într-atât de geloase pe statutul de stea al lui Rosalind, încât încercau să o excludă din cercurile lor.

Uneori, Juliette se întreba cum reuşea să

reziste cu atâtea carenţe în viaţa ei. Gândul acesta o făcea să îi pară rău că nu discutase mai des cu verişoara ei, chiar dacă nu se întorsese în oraş de prea mult timp. Cei din familia Cai erau ocupaţi întotdeauna cu lucruri mai importante. Cel puţin, Kathleen era o fire mai optimistă. Rosalind, nu. Însă grija pentru verişoarele sale nu era o prioritate atunci când afară oamenii îşi sfâşiau beregatele pe străzi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat totuşi Juliette.

Putea să-şi smulgă măcar un minut, dacă Rosalind îşi petrecuse ore întregi aşteptând-o.

Rosalind nu a răspuns. Pentru o clipă, lui Juliette i-a fost teamă că vara ei nu o iertase. Apoi, dintr-odată, Rosalind şi-a cuprins capul în palme.

Mişcarea aceasta avea ceva dramatic, care a cutremurat-o pe Juliette până în adâncul sufletului, ceva trist, de copil pierdut.

— Insecte, a şoptit Rosalind, cuvintele ieşind înfundate de palme.

În cameră s-a aşternut un val de aer rece. Juliette şi-a simţit perii de pe ceafă ridicându-se şi carnea de pe ea chircindu-se aproape dureros.

— Atât de multe! a continuat Rosalind.

Fiecare tremur din vocea verişoarei ei îi trezea fiori pe şira spinării.

— Atât de multe, toate venite din apă, toate întorcându-se în apă! Încetişor, Juliette a reuşit să se lase în genunchi pe covor. Şi-a coborât fruntea, ca să întâlnească ochii plecaţi, îngroziţi, ai verei ei.

— Ce spui? a întrebat Juliette blând. Ce insecte?

Rosalind şi-a scuturat capul.

— Cred că l-am văzut. L-am văzut în apă.

Asta tot nu o lămurea pe Juliette.

— Ce ai văzut? a încercat ea din nou să afle.

Cum Rosalind amuţise, Juliette a apucat-o de braţ şi a scuturat-o.

— Rosalind, ce ai văzut?

Rosalind a tras aer în piept. Părea că încearcă astfel să absoarbă tot oxigenul din cameră, să se convingă cu ideea că orice va fi fost ceea ce văzuse, putea fi explicat raţional. Juliette simţea că inima îi pulsează în craniu – o presiune care creştea din interior, care îi cerea *să asculte*, *să-şi adune curajul*, *să se pregătească pentru ce e mai rău*. Cumva, ştia că ceea ce urma să audă avea să schimbe totul.

— Rosalind, a îndemnat-o Juliette pentru ultima oară.

— Ochi argintii, a răspuns în sfârşit Rosalind, tremurând, înecându-se.

Acum, că în sfârşit începuse să vorbească, cuvintele curgeau ca o avalanşă. Respiraţia lui Rosalind devenea din ce în ce mai slabă, iar Juliette o strângea din ce în ce mai tare de braţe. Verişoara ei nici nu părea să observe.

— Avea ochi argintii. Şi o spinare curbată. Şi ţepi ascuţiţi. Şi solzi, şi gheare, şi… eu… nu ştiu, Juliette. Nu ştiu *ce* e. *Guài wù*, poate. Un monstru.

Un vuiet a umplut cu totul urechile lui Juliette. Cu grijă, şi-a desprins degetele de pe braţele verişoarei ei şi apoi şi-a dus mâna în buzunar, scoţând afară desenul pe care îl furase. A

despăturit hârtia boţită şi a netezit-o.

— Rosalind, a început Juliette încetişor. Uită-te la acest desen!

Rosalind şi-a întins mâna după bucăţica subţire de hârtie. A strâns-o între degete. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Asta ai văzut? a şoptit Juliette.

Încet, foarte încet, Rosalind a dat din cap aprobator.

Paisprezece

Dacă l-ar fi întrebat cineva pe Benedict Montagov ce îşi dorea în viaţă, tânărul ar fi oferit un răspuns simplu: să picteze sfera perfectă.

Dacă aceeaşi întrebare i-ar fi fost adresată oricărei alte Flori Albe, răspunsurile ar fi fost foarte diverse. Avere, iubire, răzbunare – şi Benedict îşi dorea toate acestea, şi chiar mai mult. Dar totul devenea doar zgomot de fundal atunci când picta, nu se mai gândea la nimic în afară de mişcarea din încheietură şi la arcuirea pensulei. Era o activitate atât de grijulie, de meticuloasă, de frumoasă!

Devenise aproape o obsesie – dorinţa aceasta a lui de a obţine sfera perfectă. Era una dintre fanteziile pe care le păstrase din copilărie, o fantezie care părea să se fi întrupat în mintea lui parcă de nicăieri, deşi dacă va fi avut vreo origine, era posibil să fi fost atât de îndepărtată, încât pur şi simplu Benedict nu îşi mai aducea aminte de ea. Totul era oricum iraţional. Era vorba despre credinţa că, dacă ar fi reuşit să realizeze un lucru

imposibil, atunci poate că toate celelalte elemente imposibile din viaţa lui s-ar fi legat, chiar dacă se potriveau sau nu.

Atunci când avea cinci ani, Benedict credea că, dacă va reuşi să recite toată Biblia, de la început până la sfârşit, tatăl lui avea să îşi învingă boala şi să trăiască. Tatăl lui a murit oricum, şi apoi a murit şi mama lui, şase luni mai târziu, cu un glonţ rătăcit în piept.

Pe când avea opt ani, Benedict se convinsese singur că *trebuia* să alerge în fiecare dimineaţă din dormitor până la uşa din faţă în zece secunde, pentru că altfel ar fi avut o zi proastă. Asta era pe vremea când locuia încă în reşedinţa centrală, în dormitorul de lângă cel al lui Roma, la cel de-al treilea etaj. Pe atunci zilele lui erau grele, îngrozitoare – dar nu ştia în ce măsură erau rezultatul faptului că nu alerga destul de repede.

Acum avea nouăsprezece ani şi tot nu scăpase de obicei; doar că dorinţele lui iraţionale se aleseseră şi se condensaseră într-un punct fix, lăsând în urmă o dorinţă supremă, care se aşezase în vârful piramidei celorlalte dorinţe imposibile.

— La naiba, a murmurat Benedict. La naiba, *la naiba!*

A rupt coala de pe şevalet şi a făcut-o cocoloş, apoi a aruncat-o cu putere spre peretele atelierului. Sentimentul inutilităţii s-a coborât asupra lui, pulsându-i în tâmple, invadându-i ochii uscaţi şi obosiţi. Undeva, în adâncul lui, ştia că ceea ce îşi dorea e imposibil. Ce e o sferă? Un cerc tridimensional, iar cercurile nu există. Cercurile au

puncte echidistante faţă de centru, care, pentru a fi identice, trebuie să se potrivească cu exactă precizie. Până unde era dispus să meargă Benedict în căutarea perfecţiunii? Până la tuşe? La particule? Atomi? Dacă un cerc real nu exista în universul lor, cum putea el să picteze unul?

Benedict a lăsat pensula jos, scărpinându-se în cap, şi a ieşit din atelier.

S-a oprit în hol atunci când a auzit o voce venind dinspre camera de vizavi. Suna plictisită, crispată, coborâtă.

— De ce naiba înjuri?

Acum, el şi Marshall împărţeau clădirea dărâmată de la o stradă depărtare de reşedinţa Montagov, deşi în acte era trecut doar numele lui Benedict. Practic, Marshall locuia acolo ilegal, însă pe Benedict nu îl deranja asta. Marshall era nebun de legat, dar era şi un bucătar excelent, şi se pricepea mai bine ca oricine la reparat ţevi. Poate că datorită antrenamentului pe care îl avea în a-şi pune la loc propriile oase rupte. Sau poate că îl ajuta experienţa tuturor acelor ani pe care şi-i petrecuse purtându-şi singur de grijă pe străzi, înainte să îl ia Florile Albe alături de ele. Nici până astăzi, niciunul dintre Montagovi nu aflase cu precizie ce se întâmplase cu familia lui Marshall. Benedict ştia un singur lucru: erau cu toţii morţi.

Marshall a ieşit din cameră, îmbrăcat fiind cu o pereche de pantaloni de pijama mâncaţi de molii, care îi atârnau în jos, pe şolduri. Şi-a încrucişat braţele la piept şi tricoul lui jegos s-a ridicat, descoperindu-i abdomenul cu o mulţime de

tăieturi, care începuseră să se acopere de coajă.

Benedict rămăsese holbat. Pulsul i s-a accelerat odată ce şi-a dat seama cu groază de asta, apoi a crescut din nou, la gândul că ar fi putut să fie prins.

— Ai mai multe cicatrice.

Benedict îşi revenise rapid, vocea tremurându-i insesizabil, chiar dacă gâtul îi ardea încă. Acel moment avea să-l chinuie probabil atunci când mergea la culcare şi avea să-l facă să se crispeze atât de tare, încât să vrea să-şi iasă din piele. Şi-a dres vocea şi a continuat:

— De unde tot apar?

— Oraşul ăsta e un loc periculos, i-a răspuns Marshall, fără să-i răspundă de fapt cu adevărat, rânjind din ce în ce mai larg.

Părea să-l tachineze, însă Benedict începuse să se încrunte. Benedict se gândea întotdeauna la o mie de lucruri, dar atunci când unul dintre acele gânduri *ieşea* la suprafaţă, îi acorda atenţie. Marshall a luat-o în jos pe hol şi a dispărut în bucătărie ca să scotocească prin dulapuri. Benedict a rămas în faţa atelierului Său, meditând.

— Nu e interesant?

— Tot cu mine vorbeşti?

Benedict şi-a dat ochii peste cap şi s-a grăbit să i se alăture lui Marshall în bucătărie. Marshall scotea tigăi şi cratiţe de prin dulapuri, cu o bucată de ţelină în gură. Benedict nici măcar nu voia să întrebe de ce. Bănuia că Marshall era genul acela de tip care ronţăia ţelină crudă fără motiv.

— Cu cine altcineva să vorbesc? i-a replicat

Benedict, aşezându-se pe blatul de bucătărie. Oraşul *Devine* mai periculos, nu-i aşa?

Marshall şi-a scos ţelina din gură şi a fluturat-o în direcţia lui Benedict. Cum Benedict doar se uita urât la el, fără să fie dispus să deschidă gura şi să ia o îmbucătură, Marshall a ridicat din umeri şi a aruncat ţelina la gunoi.

— Ben, Ben, scumpule! Încercam doar să fiu amuzant.

Marshall a aprins un chibrit. Flacăra a prins viaţă în palma lui – o stea fierbinte, arzătoare, prinsă între degetele lui.

— Oraşul ăsta a fost mereu periculos. E centrul păcatelor umane, pulsul…

— Dar, în ultimul timp, l-a întrerupt Benedict, aplecându-se, cu mâinile sprijinite de granitul dur al blatului de bucătărie, n-ai observat grupurile din cabarete? Cât de des sar bărbaţii pe scenă ca să le hărţuiască pe tinerele dansatoare? Urletele care se aud pe străzi atunci când nu sunt destule ricşe pentru toţi clienţii? Ai crede că numărul muşteriilor din cluburi ar trebui să scadă din ce în ce mai mult din cauza nebuniei. Însă localurile de noapte sunt cam singurele locuri care nu au întârziat cu plata chiriei către unchiul meu.

Pentru prima oară, Marshall a avut nevoie de câteva clipe de gândire înainte de a răspunde. Avea un zâmbet îngheţat în colţul buzelor, dar era mai degrabă unul trist.

— Ben, a început el.

Apoi s-a oprit. Poate că se chinuia să găsească cuvintele potrivite în rusă, pentru că a încercat să

continue de câteva ori, fără să reuşească să fie coerent, aşa că a trecut la limba maternă:

— Nu e vorba de faptul că oraşul a devenit mai puternic, ci de faptul că s-a schimbat.

— S-a schimbat? a repetat Benedict, trecând şi el la coreeană.

Nu urmase toate acele cursuri de pomană. Avea un accent oribil, dar cel puţin era fluent.

— Nebunia loveşte peste tot.

Marshall a scot o crenguţă de coriandru din punga de la picioarele lui şi a început să o ronţăie şi pe aceasta.

— Se mişcă având viteza unei epidemii: mai întâi, toate cazurile care apăreau erau în preajma râului, apoi s-au întins în interiorul oraşului, în cartiere, iar acum din ce în ce mai multe vile de la marginea oraşului trimit victime la morgă. Gândeşte-te şi tu: cei care vor să se protejeze rămân la interior, îşi pun lacăt la uşi şi îşi baricadează ferestrele. Cei cărora nu le pasă, cei care sunt violenţi, cei care găsesc plăcere în lucrurile teribile – Marshall a ridicat din umeri, fluturându-şi mâna, în timp ce îşi alegea cuvintele potrivite – prosperă. Ies la lumină. Oraşul nu a devenit mai violent. E vorba de faptul că oamenii lui au început să se schimbe.

Parcă la un semnal, un zgomot de sticlă spartă a răsunat în apartament, făcându-l pe Marshall să tresară, iar pe Benedict să se întoarcă pur şi simplu, încruntat. Au ascultat amândoi cu atenţie, ca să îşi dea seama dacă era vorba despre o ameninţare. Atunci când au auzit strigăte legate de

plata chiriei, venind de pe aleea de lângă clădire, au înţeles că nu au de ce să-şi facă griji.

Benedict a sărit jos de pe blatul de bucătărie. Şi-a suflecat mânecile şi a luat-o spre hol. A dat năvală în camera lui Marshall şi a pus mâna pe primul articol de îmbrăcăminte pe care l-a văzut.

— Bun, să mergem! a zis el cu autoritate după ce s-a întors în bucătărie.

— Cum adică? a exclamat Marshall. Pregătesc de mâncare!

— Îţi cumpăr eu de mâncare de la o dugheană de pe stradă.

Benedict i-a aruncat jacheta.

— Astăzi trebuie să găsim o victimă vie.

Marshall şi Benedict rătăciseră ore întregi pe teritoriul Florilor Albe, fără pic de noroc. Ştiau că pe aleile lăturalnice nebunia se împrăştia cu repeziciune, aşa că aleseseră să meargă doar pe drumurile înguste ale oraşului – învârtindu-se printr-un labirint cu care erau foarte familiarizaţi. Curând însă, şi-au dat seama că nu conta cât de grijulii erau sau cât de încet se mişcau când se opreau în capătul unei alei atunci când auzeau cel mai vag foşnet, însoţit de un miros metalic pregnant. Li se întâmplase deja de două ori să sară la atac, doar pentru a descoperi că zgomotul venea de la şoarecii care amuşinau în jurul unui cadavru, mort demult.

Dacă nu era un cadavru, atunci era tăcere. Erau alei care păreau fotografii nemişcate, netulburate, toate duhnind din cauza sacilor care

dădeau pe afară de gunoaie şi a tomberoanelor sparte, pentru că oamenilor le era teamă să se aventureze prea departe pentru a-şi arunca lucrurile aşa cum trebuie. Benedict aproape că s-a simţit uşurat atunci când au păşit în cele din urmă pe o stradă centrală, pătrunzând din nou într-o lume în care fragmente din conversaţiile dintre vânzători şi cumpărători treceau pe lângă el în timp ce mergea la pas. *Aceasta* era partea reală a oraşului. Aleile dosnice deveniseră versiuni fantomatice ale Shanghaiului: inima oraşului era acum o coajă găunoasă.

— Deci asta a fost o pierdere de timp, a concluzionat Marshall.

Şi-a verificat ceasul de buzunar.

— Vrei să-i spui tu lui Roma despre eşecul nostru colosal sau îi spun eu?

Benedict s-a strâmbat şi şi-a suflat în mâinile îngheţate. Încă nu era chiar atât de frig ca să ai nevoie de mănuşi, însă în această după-amiază, gerul era destul de muşcător.

— Unde e Roma până la urmă? a întrebat el. Aceasta ar fi trebuit să fie misiunea lui.

— El e moştenitorul Florilor Albe.

Marshall şi-a ascuns la loc ceasul sub manşetă.

— Poate să facă orice vrea.

— Ştii că asta nu e adevărat.

Marshall a ridicat imediat din sprâncenele care i-au dispărut instantaneu sub claia de păr negru revărsată pe frunte. Au rămas amândoi tăcuţi pentru o clipă, holbându-se unul la altul, prinşi într-un rar moment de confuzie.

— Vreau să zic că, s-a grăbit să se corecteze Benedict, încă trebuie să-i dea socoteală tatălui său.

— Ah! a murmurat Marshall.

Avea o expresie neliniştită pe chip, pe care Benedict nu i-o cunoştea şi care îl făcea şi pe el să se simtă neliniştit. Îl făcea să simtă un gol în stomac şi să îşi dorească să fi putut să apuce din aer cuvintele pe care le rostise şi să şi le înghită, pentru ca Marshall să se poată reîntoarce la starea lui obişnuită, relaxată.

— Ah? a repetat Benedict, întrebător.

Marshall a scuturat din cap şi a râs. Sunetul acesta l-a făcut imediat pe Benedict să se relaxeze.

— Pentru o clipă, am crezut că vrei să spui că nu el este moştenitorul.

Benedict şi-a ridicat privirea spre cerul acoperit de nori gri.

— Nu, a zis el, nu asta am vrut să spun.

Însă, în adâncul lor, amândoi ştiau despre ce e vorba. Benedict Montagov şi Marshall Seo erau printre puţinele Flori Albe care îşi declaraseră public devotamentul faţă de Roma. Cei mai mulţi rămâneau tăcuţi, aşteptând să vadă dacă Roma va reuşi să îşi împlinească dreptul pe care îl avea din naştere sau dacă va fi înfrânt de un altul, pe care Lordul Montagov s-ar fi hotărât să-l prefere în locul lui.

— Vrei să mergem acasă acum?

Benedict a oftat şi a dat din cap.

— Am putea.

Pe o altă stradă, în timp ce Benedict şi Marshall se grăbeau spre sud, Kathleen se îndrepta spre nord, coborând şi urcând pe cheiurile din Batardou.

Batardou, şi-a zis ea distrată. Ce mod straniu de a traduce numele zonei. În chineză era *wàitān*, ceea ce însemna că ar fi trebuit să i se spună „malul exterior”. Şi asta şi era: o bucată de pământ care se lipea de râul Huangpu spre vărsare. Spunându-i-se Batardoul în schimb, devenea un soi de debarcader. Devenea un loc al sosirilor şi plecărilor, în care ambarcaţiunile se înghesuiau cu speranţa de a obţine şansa de a accede la viaţa de pe chei, la casele de comerţ şi la consulatele străine, care emanau putere.

Acesta era locul în care se strângeau cele mai multe bogăţii, în mijlocul clădirilor decadente, inspirate de Beaux Arts şi sponsorizate de fonduri din Vest, care nu făceau decât să producă şi mai multă bogăţie, într-un cerc care se autoîntreţinea. Multe dintre clădiri nu erau încă finalizate, lăsând briza să bată printre bârnele deschise ale schelăriei. Zgomotele muncitorilor care lucrau din greu răsunau cu frenezie, chiar şi la acea oră. Batardoul era o zonă în care restricţiile pentru construcţii *înalte* erau extrem de severe, aşa că nu aveau încotro şi trebuiau să construiască *bine*.

Chiar şi doar pe jumătate finisat, tot ce se afla acolo era minunat. Părea că fiecare nou proiect îşi dorea să fie mai frumos decât predecesorul său. Preferata lui Kathleen era clădirea CBHS – o construcţie uriaşă, în stil neoclasic, care adăpostea

Corporaţia Bancară din Hongkong şi Shanghai şi care strălucea pe dinafară la fel de mult pe cât strălucea pe dinăuntru. Era greu de crezut că o cantitate colosală de marmură şi metal reuşise să se îmbine în acest fel, creând coloane, dantelării şi un dom uriaş. Întreaga structură arăta de parcă şi-ar fi avut locul printre templele Greciei antice şi nu în epicentrul erei de aur a finanţelor din Shanghai.

Păcat că *oamenii care* lucrau în astfel de clădiri primitoare erau la fel de agreabili ca o porţie de orez mucezit.

Kathleen a ieşit din clădirea CBHS înciudată, mormăind în barbă. Obosită până în oase, s-a rezemat de una dintre arcadele exterioare, aşteptând câteva minute pentru a se gândi la următorii ei paşi.

„Nu am nicio idee la ce te referi” era fraza care astăzi i se aruncase în faţă cel mai des şi Kathleen ura să nu îşi împlinească obiectivele. De îndată ce bancherii îşi dădeau seama că nu venise ca să întrebe despre contul ei de credit, ci ca să afle dacă văzuseră vreun monstru în drum spre muncă, deveneau imediat refractari, îşi dădeau ochii peste cap şi îi cereau amabil să îşi vadă de drum. Kathleen presupunea că între pereţii aceia de granit, printre seifuri solide, oamenii care îşi petreceau fiecare zi acolo se considerau ocrotiţi din calea nebuniei, de zvonurile despre monştrii care o împrăştiau.

Kathleen îşi putea da seama de asta. Se citea în fluturarea relaxată a mâinii atunci când chemau următorul client şi în felul degajat în care dădeau

deoparte întrebarea lui Kathleen, de parcă pur şi simplu nu ar fi fost demnă de ei. Bogaţii şi străinii nu credeau cu adevărat zvonurile. Pentru ei, această *nebunie* care bântuia pe străzile oraşului nu era nimic mai mult decât un nonsens chinezesc – menit să îi afecteze doar pe săracii fără nicio şansă şi care îi atingea doar pe habotnicii închistaţi în tradiţiile lor. Credeau că marmura lor lucioasă putea să ţină la distanţă epidemia, pentru că aceasta nu era nimic mai mult decât o isterie a barbarilor.

Atunci când nebunia va pătrunde printre aceste coloane, şi-a zis Kathleen, *oamenii ăştia nici nu vor şti ce i-a lovit*.

Apoi, cu cruzime, aproape că a gândit: *Bine*.

— Hei, tu! *Xiăo gūniáng*![15]

Kathleen s-a răsucit atunci când a auzit vocea. Inima i-a tresărit cu speranţa că vreunul dintre bancheri venise să îi spună că îşi adusese aminte de ceva. Doar că, atunci când s-a întors, a dat cu ochii de o femeie în vârstă, cu părul alb şi des, care venea încetişor spre ea, strângând bine în mâini o geantă mare.

— Da? a întrebat Kathleen.

Bătrâna s-a oprit în faţa ei, cu ochii aţintiţi la pandantivul din jad pe care Kathleen îl avea la gât. Lui Kathleen i s-a făcut pielea de găină, dar a rezistat impulsului de a-şi atinge părul.

— Te-am auzit întrebând – femeia s-a aplecat spre ea, cu un ton conspirativ – despre un

15 „Fetiţo!”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

monstru?

Kathleen a făcut o grimasă şi a respirat uşor.

— Îmi pare rău, a răspuns ea. Nici eu nu am informaţii…

— Ah, dar eu am! a întrerupt-o femeia. N-ai s-o scoţi la capăt cu bancherii ăştia. Ei abia dacă-şi ridică nasul din registrele lor. Dar eu am fost aici cu trei zile în urmă. L-am văzut.

— Tu… Kathleen a aruncat o privire peste umăr şi apoi s-a aplecat spre bătrână, coborându-şi glasul: L-ai văzut aici? Cu ochii tăi?

Femeia i-a făcut semn să o urmeze şi Kathleen a urmat-o, privind şi în stânga, şi în dreapta atunci când au traversat strada. S-au îndreptat spre apă, spre debarcaderele care coborau spre râu. Bătrâna s-a oprit şi şi-a lăsat jos geanta, apoi s-a folosit de ambele braţe ca să-i arate.

— Chiar aici, a spus ea. Ieşeam din bancă împreună cu fiul meu. Un copil bun – dar un adevărat *bèndàn* atunci când vine vorba de banii lui. În fine, în timp ce el s-a dus să cheme o ricşă, eu m-am aşezat în faţa băncii, ca să-l aştept, şi am văzut pe strada de acolo – şi-a întins mâinile ca să arate spre una dintre străzile care se afunda în oraş – o *chestie*… ieşind în fugă.

— O chestie, a repetat Kathleen. Monstrul, vrei să spui?

— Da…

Femeia a ezitat. Îşi începuse povestea plină de energie, cu genul de entuziasm pe care îl ai atunci când te afli în faţa unui public fascinat. Acum vigoarea începea să pălească, bătrâna dându-şi

parcă brusc seama de oroarea a ceea ce văzuse.

— Monstrul. O chestie îngrozitoare, nemuritoare.

— Dar eşti sigură? a insistat Kathleen.

Pe de o parte, ar fi vrut să se grăbească acasă cu informaţiile culese şi să vorbească cu Juliette, astfel încât verişoara ei să adune forţele Stacojii. Pe de alta, raţiunea îi dicta că această poveste nu era îndeajuns. Aveau nevoie de mai mult.

— Eşti sigură că a fost monstrul, şi nu vreo umbră sau…

— Sunt sigură, a declarat femeia ferm. Sunt convinsă, pentru că un pescar care îşi trăgea barca la mal a încercat să-l împuşte când l-a văzut trecând chiar pe lângă acest debarcader.

A arătat în faţă, spre debarcaderul care se întindea înspre râul larg, zumzăind de activitatea în desfăşurare pe ambarcaţiunile trase acolo.

— Sunt sigură, pentru că gloanţele i-au ricoşat de pe spinare şi au zornăit la pământ, de parcă nu ar fi fost *o fiinţă* cu două picioare, ci un *zeu*. Era un monstru. Sunt sigură de asta.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit Kathleen.

Simţea un fior pe ceafă şi în lungul braţelor. Ştia că nu din cauza brizei. Era ceva sinistru.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Femeia a clipit. Părea să fi ieşit din ceaţă, de parcă nu şi-ar fi dat seama până atunci cât de adânc se pierduse în gândurile ei.

— Ei bine, aici e problema! a răspuns bătrâna. Ochii mei, vezi tu, nu mai sunt la fel. Am văzut creatura sărind în apă şi apoi…

Kathleen s-a aplecat spre ea.

— Şi apoi…

Bătrâna a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Totul a devenit uşor înceţoşat. Mi s-a părut că aud foşnete. Părea ca şi cum întunecimea de acolo – şi-a întins braţul – s-ar fi mişcat. Chestii mici se împrăştiau în întuneric.

A scuturat din nou din cap, cu mai multă vigoare de această dată. Nu a părut să o ajute prea mult, pentru că vocea femeii îşi pierduse toată energia de la început.

— Fiul meu s-a întors cu ricşa. I-am spus să meargă şi să se uite. I-am spus că mi se păruse că văd un monstru în apă. A alergat în lungul debarcaderului ca să-l prindă.

Kathleen a tresărit.

— Şi… l-a prins?

— Nu.

Femeia s-a încruntat, cu privirea aţintită spre râul Huangpu.

— Mi-a zis că debitez prostii. Mi-a zis că nu a văzut decât un bărbat care înota în larg. Era convins că nu fusese decât un pescar care căzuse pur şi simplu din barcă.

„Un bărbat”. Cum ar fi fost cu putinţă să fie un bărbat în apă când monstrul era acolo? Cum ar fi putut acesta să supravieţuiască?

Doar dacă nu cumva…

Femeia a inspirat cutremurându-se, şi-a ridicat geanta şi apoi a părut să se răzgândească şi a întins mâna spre Kathleen.

— Te-am recunoscut, ştiu că faci parte din

Banda Stacojie, a zis ea încetişor. În apele care înconjoară acest oraş se află ceva care se trezeşte la viaţă. Ceva se trezeşte la viaţă în multe alte locuri, pe care nu le putem vedea.

Bătrâna a strâns-o atât de tare, încât Kathleen a simţit că-i taie circulaţia sângelui în mâini.

— Vă rog! a şoptit ea. Protejaţi-ne!

Cincisprezece

Câteva zile mai târziu, Juliette nu se putea gândi la nimic altceva în afară de nebunie. Abia dacă mai reacţiona atunci când lumea o striga pe nume. Nu mai avea urechi decât pentru ţipete şi ori de câte ori ţipetele răsunau pe străzi se crispa, dorindu-şi din tot *sufletul* să fi putut face ceva.

Un monstru, şi-a zis Juliette, gândurile ei învârtindu-se în acelaşi cerc, în timp ce stătea rezemată de scară şi aştepta. *Pe străzile din Shanghai umblă un monstru care răspândeşte nebunie*.

— Eşti gata? a întrebat-o Lordul Cai din capul scărilor, oprindu-se ca să îşi îndrepte gulerul hainei.

Juliette s-a forţat să revină în prezent. A oftat şi şi-a răsucit gentuţa pe care o ţinea în mână.

— Pe cât de gata pot fi.

Lordul Cai a coborât scările şi s-a oprit în faţa fetei lui, încruntat. Juliette şi-a lăsat privirea în jos, cercetându-se, încercând să afle ce atrăsese dezaprobarea tatălui ei. Purta din nou una dintre rochiile ei americane, una puţin mai elegantă de

această dată, cu mâneci bufante din tul, pentru a fi în ton cu ocazia. Oare decolteul era prea adânc? Oare – pentru prima oară – era vorba despre o îngrijorare paternă normală, una care nu avea de-a face cu faptul că ar fi putut sau nu să ucidă un om fără să clipească?

— Unde ţi-a masca?

Pe aproape, *mă mulţumesc cu asta*.

— De ce să mă mai deranjez? a oftat Juliette. Tu nu ai mască.

Lordul Cai s-a frecat la ochi. Juliette nu-şi putea da seama dacă din cauza faptului că se simţea obosit la gândul că va trebui să aibă de-a face cu francezii sau pentru că era exasperat de comportamentul ei copilăresc.

— Da, pentru că eu sunt un bărbat de cincizeci de ani, i-a replicat tatăl ei. Ar arăta ridicol.

Juliette a ridicat din umeri şi s-a îndreptat spre uşă.

— Tu ai zis-o, nu eu.

Afară, noaptea era răcoroasă şi Juliette a tremurat uşor şi şi-a frecat braţele goale. Nu conta. Era prea târziu ca să se mai întoarcă după haină. S-a urcat în maşină cu ajutorul şoferului şi s-a tras într-o parte ca să-i facă loc tatălui ei.

Majoritatea celorlalţi membri ai familiei care mergeau la bal plecaseră deja. Juliette nu voia să meargă oricum, aşa că îl aşteptase pe Lordul Cai să îşi termine treaba. Abia după ce cerul căpătase o nuanţă de roz şi soarele portocaliu şi arzător începuse să vopsească în toate culorile orizontul, acesta anunţase că e timpul să meargă.

Lordul Cai a urcat în maşină. După ce s-a aşezat la locul lui, şi-a lăsat mâinile-n poală şi i-a aruncat o privire lui Juliette. S-a încruntat din nou. De această dată privirea i s-a oprit asupra lănţişorului strâns în jurul gâtului ei.

— Acela nu e un lănţişor, nu-i aşa?

— Nu este, *bàba*.

— E un laţ de garotă, nu?

— Într-adevăr, *bàba*.

— Câte arme mai ai ascunse?

— Cinci, *bàba*.

Lordul Cai şi-a frecat rădăcina nasului şi a mormăit:

— *Wǒde māyā*[16], ai milă de sufletul meu!

Juliette a zâmbit, de parcă ar fi primit un compliment.

Maşina lor a pornit, torcând delicat pe drumurile rurale line, spre oraş, acolo unde s-au văzut nevoiţi să claxoneze din trei în trei secunde pentru ca muncitorii şi ricşele să li se dea din cale. Juliette avea obiceiul să nu se uite pe geam, de teamă că ar fi putut să privească în ochi vreun cerşetor şi să-l facă să se apropie. Dar din cine ştie ce motiv inexplicabil, în această seară a privit pe geam. Chiar la timp ca să vadă o femeie urlând pe trotuar, cu un cadavru pe care îl legăna în poală.

Mortul era plin de sânge, avea mâinile pătate în roşu şi gâtul atât de sfâşiat, încât capul abia se mai ţinea, atârnat de os. Femeia ce plângea întruna i-a strâns capul în mâini, lipindu-şi obrazul

16 „Vai de mine!”, „Dumnezeule!”, „O, Doamne!”, „Vai, mie!”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

de chipul palid ca moartea.

Maşina s-a pus din nou în mişcare. Juliette şi-a întors privirea înainte, spre drumul înceţoşat care se vedea prin parbriz, şi şi-a înghiţit nodul din gât.

De ce se întâmplă asta? şi-a zis ea cu disperare. *Oare oraşul acesta a comis nişte păcate într-atât de îngrozitoare*, *încât am ajuns să meritǎm pedeapsa*?

Răspuns era *da*. Dar nu era întru totul vina lor. Chinezii săpaseră groapa, adunaseră lemnele şi aprinseseră chibritul, dar străinii erau cei care veniseră şi turnaseră benzină peste tot, lăsând oraşul să ardă în flăcările neîmblânzite ale destrăbălării.

— Am ajuns! a anunţat şoferul, frânând.

Juliette a coborât din maşină cu maxilarul încordat. În Concesiunea Franceză, totul strălucea, chiar şi iarba pe care călca. Grădinile acestea erau de obicei îngrădite, dar fuseseră deschise larg în această seară, special pentru eveniment. În clipa în care a intrat pe porţi, Juliette s-a simţit de parcă ar fi pătruns într-o altă lume – una care era departe de străzile murdare şi de aleile înguste şi înghesuite pe care veniseră până aici. O lume cu vegetaţie luxuriantă, cu iederă cățărătoare şi intenţii insidioase, în care foişoare mici aşteptau răbdătoare în colţuri umbroase, iar întunericul se cobora, strângând laolaltă umbrele porţilor înalte din fier care mărgineau grădina, umbre care creşteau şi se alungeau pe iarbă cu fiecare secundă ce se scurgea în amurgul violet.

În ciuda faptului că era răcoare, Juliette asuda

uşor urmărind grupurile de invitaţi împrăştiate prin aceste grădini delicat îngrijite. Primul punct de pe lista ei de lucru era să identifice unde erau poziţionate toate rudele. Le-a identificat pe majoritatea cu uşurinţă – erau risipite prin jur, socializând. *Poate* că exagerase aducând cu ea atât de multe arme. Din cauza pumnalului pe care îl avea prins în dreptul coloanei, rochia o strângea în talie, iar materialul alb care-i ajungea până la genunchi se aduna la fiecare pas. Însă Juliette nu se putuse abţine. Luând arme la ea, se putea păcăli că ar fi putut acţiona în cazul unui dezastru.

Încerca să nu se gândească că existau totuşi unele dezastre împotriva cărora nu putea lupta cu pumnalele ei. Străinilor de aici în mod clar nu le păsa. Auzise mai multe persoane amuzându-se pe seama zvonurilor despre nebunie, englezii şi franţuzoaicele deopotrivă îşi închinau paharele celebrând faptul că erau atât de isteţi, încât să nu se amestece în isteria locală. Se purtau de parcă ar fi fost vorba despre o *alegere*.

— Haide, Juliette! a chemat-o Lordul Cai, care o luase înainte, îndreptându-şi mânecile.

Juliette l-a urmat ascultătoare, însă ochii continuau să-i rătăcească. Într-un pavilion delicat din marmură, un cvartet cânta o melodie lentă. Sunetele pluteau spre un luminiş în care dansau nişte comercianţi străini şi soţiile lor. Numărul gangsterilor Stacojii şi al străinilor – negustori şi oficialităţi deopotrivă – aflaţi de faţă era egal. Ba câţiva chiar discutau între ei în lumina din ce în ce mai slabă a amurgului. Printre aceştia, Juliette a

dat cu ochii de Tyler, care vorbea cu o franţuzoaică. Când şi-a dat seama că îl priveşte, i-a făcut cu mâna politicos. Juliette şi-a unit buzele într-o linie aproape invizibilă.

În apropiere, ghirlandele de lumini prinse de marchizele foişoarelor s-au aprins cu un foşnet brusc. Grădina a devenit aurie, lumina caldă alungând întunericul care altfel s-ar fi strecurat odată ce soarele cobora cu totul în mare.

— Juliette! a chemat-o din nou Lordul Cai.

Fără să-şi dea seama, Juliette ajunsese să se mişte cu viteza unui melc. Cu inima îndoită, a grăbit pasul. Băgase de seamă că cei mai mulţi dintre invitaţi rămâneau strânşi în grupuri alături de persoanele care le semănau. Englezoaicele care se mutaseră acolo alături de soţii lor diplomaţi râdeau între ele, răsucindu-şi umbrelele pastelate cu mâini acoperite de mănuşi dantelate. Ofiţerii francezi se băteau pe spate unii pe alţii, hohotind la toate glumele nesărate pe care le spuneau superiorii lor. Dar, împărţite în trei secţiuni diferite ale grădinii, trei persoane singuratice rămâneau desprinse de restul grupurilor, în ciuda eforturilor pe care le făceau ca să pară ocupate.

Juliette s-a oprit din nou. Şi-a plecat capul spre unul dintre indivizi – cel care îşi examina cu atenţie farfuria pe care o avea în mână.

— *Bàba*, nu ţi se pare că băiatul acela este coreean?

Lordul Cai nici măcar nu a privit în direcţia în care se uita ea. Şi-a lăsat mâinile pe umerii ei şi a împins-o uşurel în direcţia în care mergeau.

— Concentrează-te, Juliette!

Era un ordin inutil. Nu era nevoie ca Juliette să se concentreze când se apropiau de consulul Franţei, pentru că atunci când vorbeau bărbaţii, ea se pierdea pur şi simplu în decor. Era cu puţin mai mult decât un ornament care decora grădina. Juliette asculta conversaţia doar pe jumătate şi nici măcar nu reţinuse numele consulului. Atenţia ei era îndreptată asupra celor doi bărbaţi care stăteau în spatele lui.

— Vrei să mergem să mâncăm un sendviş după? i-a şoptit unul dintre ei colegului său în franceză. Urăsc mâncarea servită aici. Se străduiesc prea mult să fie pe placul ţării insipide de peste Canal.

— Mi-ai citit gândurile, a răspuns celălalt. Îi vezi? O gloată de ţărani lipsiţi de rafinament.

Juliette se încordase, dar observaţia referitoare la Canal arăta clar că se refereau la englezi şi nu la Banda Stacojie.

— Îşi sorb ceaiul şi pretind că ei l-au inventat, a continuat cel de-al doilea bărbat. Ia gândiţi-vă mai bine, fraierilor! Chinezii preparau ceai înainte ca voi să aveţi măcar un rege.

Juliette a pufnit pe neaşteptate – meschinăria lipsită de importanţă a conversaţiei o luase prin surprindere – şi apoi a tuşit, încercând să mascheze sunetul. Lordul Cai nu avea de ce să îşi facă griji; faptul că o luase cu el acolo era o precauţie inutilă. Juliette şi-a reîndreptat atenţia asupra conversaţiei pe care o purta tatăl ei.

— Sunt osteniţi, milord! spunea consulul.

Juliette bănuia că vorbeşte despre oamenii de afaceri francezi.

— Garda municipală asigură paza Concesiunii Franceze deocamdată, dar dacă apar necazuri, trebuie să ştiu că mă pot baza pe ajutorul Bandei Stacojii.

Dacă chinezii s-ar fi revoltat din cauza salariilor neplătite şi ar fi decis că cea mai la îndemână soluţie este comunismul, francezii aveau nevoie de o cale prin care să îşi păstreze autoritatea în Shanghai. Credeau că îşi pot asigura stăpânirea cu ajutorul armelor şi al resurselor umane ale Bandei Stacojii. Nu îşi dădeau seama că, dacă s-ar fi iscat o revoluţie, nu ar mai fi rămas nimeni în Shanghai cu care să facă afaceri.

Însă Lordul Cai nu a vorbit despre nimic din toate astea. El s-a arătat de acord, cu singura condiţie ca Banda Stacojie să îşi păstreze dreptul de a-şi face treburile pe teritoriul Concesiunii Franceze. Consulul Franţei a exclamat, încercând să-şi îmbine engleza cu americănisme:

— Ei, vechi prieten, dar bineînţeles! Nici măcar nu se pune problema.

Cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile şi totul părea să se fi aranjat.

Juliette şi-a zis că întreaga situaţie era teatrală şi ridicolă. I se părea strigător la cer că tatăl ei trebuia să ceară permisiune pentru a-şi desfăşura afacerile pe pământul pe care strămoşii lor trăiseră şi muriseră, de la nişte oameni care nu făcuseră decât să acosteze acolo şi să decidă că le-ar plăcea să fie ei la conducere.

De parcă ar fi putut să simtă ostilitatea gândurilor lui Juliette, consulul Franţei şi-a întors în sfârşit privirea spre ea.

— Cum vă simţiţi, domnişoară Juliette?

Juliette a zâmbit larg.

— N-ar trebui să aveţi vreun cuvânt de spus aici.

A vorbit înainte ca tatăl ei să o poată opri, pe un ton atât de dulce, încât părea plin de admiraţie.

— Oricât de imperfecţi am fi, oricât de mult ne-am lupta între noi, această ţară tot nu este a voastră, ca să dictaţi voi în ea.

Expresia luminoasă de pe chipul consulului s-a umbrit, uşor doar, pentru că nu îşi putea seama dacă Juliette vorbea serios sau doar făcea o observaţie inocentă. Cuvintele ei erau aspre, dar privirea îi era prietenoasă şi îşi ţinea mâinile împreunate, ca şi cum ar fi purtat o discuţie despre vreme.

— O zi bună! a zis Lordul Cai, înainte ca vreunul dintre francezi să apuce să răspundă ceva, şi a tras-o ferm pe Juliette de acolo, împingând-o de la spate. Juliette, a şuierat Lordul Cai după ce s-au îndepărtat suficient ca să nu mai fie auziţi. Nu îmi imaginam că va trebui să te învăţ asta, dar nu poţi să spui astfel de lucruri în faţa unor oameni puternici. Îţi va aduce pieirea.

Juliette şi-a scuturat umerii, ca să scape din strânsoarea tatălui ei.

— Sunt sigură că nu e aşa. E un om cu putere, dar nu are puterea de a mă ucide.

— Prea bine, a răspuns ferm Lordul Cai. Poate

că nu te va ucide…

— Atunci de ce nu pot vorbi liber?

Tatăl ei a oftat. A inspirat adânc, căutându-şi cuvintele.

— Pentru că, a zis el în cele din urmă, îi răneşti sentimentele, Juliette.

Juliette şi-a încrucişat braţele la piept.

— Rămânem tăcuţi în faţa tuturor nedreptăţilor doar pentru „a nu răni sentimente”?

Lordul Cai a clătinat din cap. Şi-a prins fata de umăr şi a condus-o mai departe, cu o privire lungă aruncată peste umăr. După ce au ajuns în preajma unuia dintre foişoare, i-a dat drumul şi şi-a împreunat mâinile în faţă.

— În ziua de azi, Juliette, i-a spus el cu voce joasă şi precaută, cei mai primejdioşi oameni sunt bărbaţii albi care au putere şi care simt că au fost jigniţi.

Juliette ştia asta. Ştia asta mult mai bine decât mama sau tatăl ei, care nu văzuseră de ce sunt în stare străinii decât *după* ce aceştia acostaseră în apele chinezeşti. Dar Juliette… părinţii ei o trimiseseră până la urmă să facă şcoală în America. Crescuse învăţată să stea cu ochii aţintiţi asupra intrării fiecărei clădiri în care avea de gând să pătrundă, în căutarea semnelor segregării, care îi cereau să stea afară. Învăţase să se dea din calea unei doamne albe care păşea pe trotuar cu pantofii ei cu toc şi cu perlele ei la gât, învăţase să mimeze smerenia şi să îşi plece privirea pentru ca soţul doamnei albe să nu observe dacă şi-ar da uşor ochii peste cap şi să strige după ea, cerându-i

să explice ce căuta în acea ţară şi care era problema ei.

Nu trebuia să facă nici cel mai mic gest jignitor. Impresia că totul li se cuvine era ceea ce îi aţâţa pe acei bărbaţi. Un drept închipuit, care le făcea pe nevestele lor să îşi ducă o batistă delicată la nas, absolut convinse că tiradele soţilor erau pe deplin meritate. Oamenii aceştia se credeau conducătorii lumii – pe pământ furat în America, pe pământ furat în Shanghai.

Oriunde mergeau, dădeau de acelaşi lucru – *drepturi închipuite*.

Şi Juliette se săturase *până peste cap*.

— Tuturor ne sunt rănite sentimentele, a zis ea cu amărăciune. Şi, de vreme ce e aici, poate să vadă şi el odată-n viaţă cum e. Nu merită să aibă putere. Nu are dreptul.

— Ştiu, a răspuns Lordul Cai cu simplitate. Întreaga ţară o ştie. Dar aşa funcţionează lumea acum. Atâta timp cât se bucură de putere, noi avem nevoie de el. Atâta timp cât are cele mai multe arme, el se bucură de putere.

— De parcă *noi* n-am avea pistoale! a mormăit Juliette oricum. De parcă noi n-am fi condus oraşul cu un pumn de fier în ultimul secol cu armele *noastre*.

— Pe vremuri, asta era îndeajuns, i-a replicat Lordul Cai. Acum nu mai este.

Francezii aveau nevoie *de ei*, însă Banda Stacojie nu avea *nevoie* de francezi în aceeaşi măsură. Ceea ce voia tatăl ei să spună era că aveau nevoie de puterea franceză – trebuiau să

rămână în relaţii bune cu ei. Dacă Banda Stacojie ar fi declarat război şi ar fi încercat să revendice Concesiunea Franceză drept teritoriu chinez, ar fi fost distruşi în câteva ore. Loialitatea şi ierarhia din interiorul bandei nu valorau nimic în faţa arsenalului de război şi a torpilelor. Războaiele Opiului demonstraseră asta.

Juliette a scos un sunet care-i trăda dezgustul. Văzând expresia aspră de pe chipul tatălui ei, a oftat şi a schimbat subiectul, revenind la ceea ce era important:

— Nu contează. Nu am auzit nimic demn de interes de la oamenii lui.

Lordul Cai a dat din cap.

— Asta e de bine. Înseamnă mai puţine probleme pentru noi. Mergi şi distrează-te!

— Sigur, a zis Juliette.

Ceea ce voia să spună era*: Îmi iau ceva de mâncat şi apoi plec*. Îl văzuse pe Paul Dexter intrând pe porţi. Bărbatul cerceta mulţimea.

— Mă voi ascunde… a tuşit Juliette. Pardon, mă voi *plimba* pe lângă copacul acela!

Din păcate, chiar dacă Juliette s-a mişcat destul de repede, tot nu a reuşit să fie suficient de rapidă.

— Domnişoară Cai, ce surpriză plăcută!

Cum ajunsese în dreptul bufetului, Juliette şi-a lăsat jos geanta-plic şi a apucat cu afectare o tartină cu ou. A luat o gură şi apoi s-a întors, ca să dea piept cu omul care era echivalentul unei felii vechi de pâine.

— Ce mai faci? a întrebat-o Paul.

Şi-a dus mâinile la spate, întinzând materialul albastru al costumului croit pe care îl purta. Nici el nu purta mască. Clipea nestingherit la ea din ochii lui verzi, cu luminile aurii de deasupra reflectate în privire. Juliette a ridicat din umeri.

— Bine.

— Excelent, excelent! a câraît Paul.

Juliette nu-şi putea închipui de ce răspundea cu atâta entuziasm replicii ei neinspirate.

— Dă-mi voie să spun, e cea mai…

— Ce vrei, Paul? l-a întrerupt Juliette. Ţi-am spus deja că nu ne interesează afacerea ta.

Neabătut, Paul şi-a mai temperat doar un pic zelul şi a apucat-o pe Juliette de umăr, ca să o îndepărteze de mâncare. Lui Juliette i-a trecut prin gând să-l împuşte, dar pentru că erau la o petrecere la care participau sute de străini bogaţi, s-a hotărât că probabil nu era cea mai bună idee. Şi-a încordat braţul, dar i-a permis lui Paul să o conducă de acolo.

— Să discut doar, a spus el. Ne-am dus cu afacerea direct la ceilalţi comercianţi. Nu îţi face griji! Nu am nicio intenţie să mai deranjez Banda Stacojie.

Juliette a zâmbit dulce. Avea maxilarul încleştat.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce te mai deranjezi cu mine? Paul i-a zâmbit dulce la rândul lui, deşi expresia lui părea sinceră.

— Poate că vreau să-ţi câştig afecţiunea, fată drăguţă!

Scârbos! Era gata să parieze pe toate

economiile ei că o considera drăguţă doar pentru că se încadra în standardele occidentale. Frumuseţea ei feminină era un concept la fel de trecător ca puterea. Dacă s-ar fi bronzat şi ar fi luat câteva kilograme în greutate, dacă ar fi trecut câteva decenii peste ea, artiştii stradali nu i-ar mai fi folosit chipul pentru a-şi vinde cremele. Atât standardele occidentale, cât şi cele chineze erau arbitrare, meschine. Însă Juliette trebuia să li se conformeze, să se forţeze să le urmeze dacă îşi dorea ca oamenii să o admire. Dacă nu ar fi avut aspectul fizic ca armă, acest oraş s-ar fi întors împotriva ei. Ar fi pretins că nu merita să fie pe cât de competentă era. Bărbaţii, în schimb, puteau să fie pe cât de bronzaţi, de graşi şi de bătrâni voiau. Felul în care îi percepeau oamenii nu era influenţat în niciun fel.

Juliette şi-a desprins braţul din strânsoarea lui Paul şi s-a răsucit pe călcâie în direcţia bufetului.

— Nu, mersi! Afecţiunea mea nu poate fi câştigată cu o astfel de energie banală.

Era o expediere fără echivoc. Juliette a ridicat un pahar, crezând că fusese lăsată în pace. Dar Paul insista. I-a auzit din nou vocea peste umăr:

— Cum mai e tatăl tău?

— E bine, i-a răspuns Juliette, muşcându-şi buzele ca să nu lase enervarea să i se strecoare în voce. Din politeţe, l-a întrebat la rândul ei: Dar al tău?

Juliette era neîntrecută la socializare. Avusese antrenament din plin. Dacă ar fi vrut, şi-ar fi putut schimba urma politicoasă de rânjet într-un zâmbet

orbitor. Dar nu considera că avea ce informaţii să obţină de la Paul şi să se asocieze cu el părea un act lipsit de sens.

Poate că Paul putea să-şi dea seama de asta. Poate că era mai inteligent decât credea Juliette. Poate că băgase de seamă nerăbdarea cu care bătea cu degetele în masă şi felul în care îşi tot întorcea capul.

Aşa că s-a făcut util.

— Eu şi tatăl meu am început să lucrăm pentru Larkspur, a răspuns Paul. Ai auzit de el?

„Larkspur”. Degetele lui Juliette şi-au oprit mişcarea. *Lā-gespu*. *Larkspur*. *Asta* încerca să spună bătrânul acela din Chenghuangmiao. Nu merita să iei seama la un lunatic care zbiera despre o figură misterioasă, pretinzând că aceasta are leacul pentru nebunie. Să auzi aceeaşi persoană stranie menţionată de două ori în decursul a doar câteva zile era ciudat. Juliette l-a privit în sfârşit pe englezul vorbăreţ din faţa ei, fixându-şi ochii pentru prima oară asupra lui.

— Am auzit câte ceva, pe ici, pe colo, i-a replicat Juliette vag, plecându-şi capul într-o parte. Cu ce te ocupi?

— Fac comisioane, în cea mai mare parte a timpului.

Acum Paul era cel care era în mod deliberat vag, şi o şi ştia. Juliette i-a urmărit liniile rânjetului, curbura sprâncenelor împreunate, şi l-a citit imediat. Pretindea atenţie pentru că era amestecat cu Larkspur, dar nu avea voie să ofere detalii. Era dispus să bată apropouri, dar nu avea să

mărturisească ceea ce ştie doar de dragul bârfei.

— Comisioane? a repetat Juliette. Îmi închipui că nu prea ai mult de muncă.

— Ah, aici te înşeli! *a* contrazis-o Paul, umflându-şi pieptul. Larkspur a creat un vaccin împotriva nebuniei. Comercianţii dau năvală şi organizarea unei afaceri de o asemenea amploare cere un număr mare de muncitori, cât o armată.

— Înseamnă că ai un salariu fantastic!

Juliette şi-a îndreptat privirea spre lanţul de aur al unui ceas de buzunar, trecut printr-una dintre găicile de la nasturii sacoului.

— Larkspur este o mină de aur, a confirmat Paul.

Atunci asta înseamnă că acest Larkspur profită de pe seama nebuniei? s-a întrebat Juliette. *Sau chiar are un vaccin care merită banii acestor comercianţi*?

Juliette ar fi dat glas gândurilor ei, dar Paul arăta mult prea plin de el pentru a-i oferi un răspuns sincer. Aşa că a întrebat direct:

— Şi acest Larkspur are şi un nume?

Paul a ridicat din umeri.

— Dacă are, eu nu i-l ştiu. Dacă vrei, ţi-aş putea aranja o întâlnire cu el.

Juliette s-a îndreptat şi l-a privit pe sub genele rimelate, aşteptând să îi spună care e preţul.

— Deşi, trebuie să recunosc, a continuat Paul, cu o privire plină de remuşcări, încă nu sunt prea sus în ierarhie. Ar trebui să-mi stai prin preajmă o vreme, până când îmi croiesc drum până sus…

Juliette abia s-a putut abţine să nu îşi dea ochii

peste cap. Paul continua să dea din gură, dar ea nu-l mai asculta. Până la urmă, nu reuşise să se facă util.

— *Excusez-moi*, *mademoiselle*!

Paul s-a oprit brusc atunci când vocea a răsunat în spatele lui Juliette, oferindu-i acesteia câteva clipe binecuvântate de tăcere. I-a mulţumit în gând intrusului francez, apoi, după ce s-a întors cu faţa la bărbatul blond, cu mască, şi le-a retras imediat.

O, *drace*!

— *Voulez-vous danser*?

Deşi Juliette simţea o venă pulsându-i periculos în frunte, a profitat de şansă ca să se sustragă.

— *Bien sûr*, a răspuns înţepat. À *plus tard*[17], Paul!

Juliette l-a apucat pe Roma de mânecă şi l-a tras după ea, ţinându-l atât de strâns, încât i-au amorţit degetele. Îşi închipuia oare că nu-l recunoaşte pentru că purta o perucă blondă şi o mască?

— Vrei să mori? a şuierat Juliette, trecând la engleză de îndată ce s-au îndepărtat suficient de mult de Paul. Apoi, luând seama la toţi diplomaţii şi negustorii britanici din jur, a trecut la rusă: Ar trebui să te ucid în clipa asta. Ce tupeu!

— N-ai îndrăzni, i-a replicat Roma într-o rusă grăbită şi muşcătoare. Ai fi dispusă să rişti ca Banda Stacojie să fie văzută ca o adunătură de brute violente în faţa acestor străini, doar ca să

17 „Scuzați-mă, domnișoară!”, „Dansați?”, „Bineînțeles”, respectiv „Pe mai târziu!”, în lb. fr., în orig. (n. red.).

scapi de mine? Preţul e prea mare!

— Eu…

Juliette a închis gura, înghiţind restul cuvintelor care-i stăteau pe limbă. Se opriseră în mijlocul cuplurilor de pe ringul de dans, din ce în ce mai numeroase odată cu schimbarea muzicii. Ritmul devenea mai alert – melodia era mai vivace, mai ademenitoare. Roma avea dreptate. Juliette nu ar fi îndrăznit, dar străinii erau ultimul lucru la care se gândea. Juliette nu ar fi îndrăznit pentru că, şi dacă dădea mult din gură, tot nu putea să separe înlăuntrul ei ura fierbinte de valul de adrenalină pe care îl simţea în apropierea lui Roma. Dacă trupul ei refuza să uite cine fusese Roma odată pentru ea, cum ar fi putut să-i dicteze să se răscoale împotriva naturii lui şi să îl distrugă?

— Un bănuţ pentru gândurile tale?

La auzul cuvintelor lui Roma, care trecuse din nou la engleză, Juliette şi-a ridicat ochii. Privirile li s-au întâlnit. Juliette a simţit un fior în palme. În mijlocul atâtor rochii foşnitoare, nemişcarea dintre ei începea să arate suspicios. Adevărul era că Juliette se întreba cum de reuşea Roma să nu arate suspicios oriunde se ducea. Se mişca prea bine. Dacă în urmă cu câţiva ani i-ar fi spus cineva că e un zeu în trup de om, ar fi crezut.

— Mă îndoiesc că ai un bănuţ la tine, i-a răspuns ea în cele din urmă.

Juliette şi-a călcat pe inimă şi a făcut un pas în faţă, ridicând mâna, iar Roma a făcut acelaşi lucru. Nu aveau nevoie de cuvinte ca să se completeze. Ştiau dintotdeauna cum să anticipeze ceea ce se

pregătea să facă celălalt.

— Aşa e, dar am o mulţime de bancnote. Ai fi dispusă să împărtăşeşti mai multe dintre gândurile tale în schimbul lor?

Muzica a crescut în intensitate, îndemnând cuplurile din jurul lor să se mişte cu mai multă energie. Roma şi Juliette au fost forţaţi să îşi dea roată, cu mâinile întinse, dar fără să se atingă, obligaţi să se mişte pentru a se amesteca printre ceilalţi, nefiind însă dispuşi să stabilească o legătură, să se prefacă a fi mai mult decât erau.

— Ce cauţi aici, Roma? l-a întrebat Juliette încordată.

Nu avea energia necesară ca să-i facă jocul trivial. Aşa apropiaţi cum erau, abia putea să îşi controleze respiraţia, abia putea să-şi ascundă tremurul care ameninţa să-i zguduie mâna întinsă.

— Presupun că nu îţi rişti viaţa pentru un mic dans.

— Nu, a răspuns el cu convingere. Tatăl meu m-a trimis.

A urmat un moment de pauză. Abia atunci i s-a părut că Roma se chinuia să rostească următoarele cuvinte:

— Vrea să propună ca Banda Stacojie şi Florile Albe să lucreze împreună.

Juliette aproape că i-a râs în faţă. O treceau fiorii în faţa numerelor din ce în ce mai mari ale victimelor nebuniei, da, şi se temea de un nou incident în casa ei – care de această dată s-ar fi putut abate asupra acelora din sângele ei, asupra acelora pe care îi cunoştea bine şi care erau dragi

inimii ei. Însă aşa ceva nu se întâmplase încă şi nu avea să se întâmple dacă Juliette lucra rapid – *singură*. Indiferent de cât de eficiente ar fi fost cele două bande lucrând împreună, reunind un oraş divizat, nu simţea niciun imbold să accepte propunerea lui Roma, iar el părea să gândească acelaşi lucru.

Una spuneau cuvintele care îi ieşeau pe gură, alta era expresia de pe chip. Nici el nu era convins. Chiar dacă lucrând împreună şi-ar fi putut uni teritoriile, chiar dacă ar fi adus pacea pe moment, ceea ce i-ar fi ajutat să descopere *de ce* gangsterii lor erau seceraţi unul câte unul, nu era îndeajuns. Nu era îndeajuns pentru a lăsa deoparte ura şi sângele, pentru a potoli furia pe care Juliette o crescuse la piept în cei patru ani.

Şi, în plus, cum de tocmai Lordul Montagov era acela care să propună o alianţă? El era cel mai înveninat dintre toţi. Juliette nu putea să tragă decât o concluzie, cea mai probabilă: era un test. Dacă îl trimitea pe Roma cu propunerea şi Banda Stacojie era de acord, atunci Lordul Montagov avea să ştie cât de disperaţi erau. Florile Albe nu voiau cu adevărat să lucreze împreună. Voiau doar să ştie cât de grav fusese lovită Banda Stacojie, pentru a putea folosi informaţia ca să îi lovească şi mai tare.

— Niciodată! a şuierat Juliette. Fugi acasă şi spune-i tatălui tău că poate să *crape!*

Juliette s-a răsucit pe călcâie şi s-a desprins din dansul lor aproximativ, însă în clipa aceea muzica s-a preschimbat într-un vals şi Roma a prins-o de

braţ. A tras-o înapoi spre el şi mâna lui Juliette i-a aterizat pe umăr, iar el şi-a trecut braţul în jurul taliei ei. Înainte să poată reacţiona în vreun fel, Roma a prins-o într-un dans adevărat de această dată, piept la piept. Şi, iată, dansau.

Juliette se simţea ca şi cum ar fi fost hipnotizată. Preţ de o clipă, şi-a îngăduit să-şi închipuie că aveau din nou cincisprezece ani şi că se învârteau pe acoperişul pe care le plăcea să se ascundă, mişcându-se în ritmurile de jazz ale clubului de sub picioarele lor. Amintirile erau nişte creaturi îngrozitoare până la urmă – prindeau viaţă cum simţeau cea mai mică adiere care le-ar fi putut hrăni.

Ura faptul că se apleca spre el, cu genunchii moi. Ura faptul că trupul ei îl urma pe al lui, fără să opună rezistenţă. Pe vremuri, erau de neoprit. Atunci când erau împreună nu se temeau de nimic. Nu aveau niciun strop de teamă atunci când se ascundeau în spatele vreunui club zgomotos ca să joace cărţi, nici când îşi propuneau să se strecoare în toate grădinile private din Shanghai, cu o sticlă de băutură, pe care Juliette o furase din bufet, sub braţul lui Roma, râzând ca nişte nebuni.

Totul îi era mult prea familiar. Senzaţia pe care i-o lăsau mâinile lui Roma în jurul taliei, palma lui strânsă în a ei – acele mâini erau atât de delicate, dar ea ştia mai bine ca oricine că sângele era îmbibat în liniile palmelor lui. Linii care păreau ale unei scripturi, dar în realitate erau pline de păcat.

— Nu se cade! a rostit Juliette.

— Nu-mi dai de ales, i-a răspuns Roma, cu

voce încordată. Am nevoie de ajutorul tău.

Muzica a răsunat ascuţit şi apoi ritmul a devenit mai rapid şi, cum Roma o învârtea, rochia ei clinchetind pe acordurile melodiei, Juliette a redevenit alertă. Când s-a reîntors spre Roma, nu mai era dispusă să îl lase pe el să conducă. În ciuda ţinutei lor, a mişcărilor, a paşilor, a unghiului în care le erau îndoite mâinile – în ciuda a tot ce însemna valsul, care hotăra că ea trebuia să fie partenerul supus, Juliette a început să dicteze direcţia în care păşeau.

— De ce nu dansezi cu tatăl meu atunci? a întrebat ea, trăgând aer în piept şi pregătindu-se pentru următoarea rotire. El reprezintă vocea acestei bande.

Roma se împotrivea. O strângea cu putere de mână, iar degetele îi erau atât de tare înfipte în talia ei, încât ai fi zis că ar vrea să-i lase un mulaj pe rochie. Dacă i-ar fi auzit glasul doar, Juliette nu ar fi putut să-şi dea seama cât de agitat e. Vocea îi suna uşuratic, degajat.

— Mi-e teamă că tatăl tău m-ar împuşca în faţă.

— Ah, şi nu te temi că şi eu aş putea face acelaşi lucru? Se pare că reputaţia *nu* mă precedă.

— Juliette, a spus Roma. Tu deţii *putere*.

Muzica s-a oprit brusc.

Şi au împietrit şi ei doi, aşa cum erau – ochi în ochi, inimă lângă inimă. În vreme ce oamenii din jurul lor se despărţeau râzând uşurel, schimbându-şi partenerii înainte ca muzica să pornească din nou, Roma şi Juliette au rămas pur şi simplu acolo,

străduindu-se să respire, cu pieptul ridicându-li-se greoi, de parcă s-ar fi luptat corp la corp, în loc să valseze.

Îndepărtează-te! şi-a impus Juliette.

Durerea era aproape fizică. Anii se scurseseră între ei, erodându-i, îi transformaseră în monştri cu chipuri umane, de nerecunoscut prin comparaţie cu feţele din fotografii vechi. Însă oricât şi-ar fi dorit să uite, lui Juliette i se părea că nu trecuse deloc timpul. Îl privea şi încă simţea golul acela îngrozitor pe care-l avusese în stomac atunci când avusese loc explozia, încă simţea nodul din gât care anunţa revărsarea lacrimilor, crescând şi tot crescând până când se prăvălea, rezemată de peretele casei, astupându-şi urletele cu mâna acoperită de o mănuşă din mătase.

— Trebuie să te gândeşti la asta.

Roma vorbise încet, de parcă orice zgomot ar fi putut să risipească bula care se formase în jurul lor, ca şi cum ar fi putut să ademenească afară sentimentul ciudat dintre ei, care clocotea, gata să se reverse.

— Îţi dau cuvântul meu că nu e vorba despre o ambuscadă! Este o încercare de-a opri haosul să se coboare pe străzi.

Odată, cu mult timp în urmă, în dosul unei biblioteci, pe când afară se dezlănţuia furtuna, Juliette îl întrebase pe Roma:

— Tu îţi închipui vreodată cum ar fi viaţa ta dacă ai avea un nume de familie diferit?

— Tot timpul. Tu nu?

Juliette căzuse pe gânduri.

— Câteodată doar. Apoi mă gândesc la tot ce aş pierde fără el. Ce aş fi, dacă nu aş fi o Cai?

Roma se sprijinise în cot.

— Ai putea fi o Montagov.

— Nu fi caraghios!

— Prea bine!

Roma se aplecase atât de aproape de ea, încât îi putea vedea sclipirea din ochii întunecaţi, atât de aproape, încât îşi putea vedea propriul chip îmbujorat în reflexia lor.

— Sau am putea şterge ambele nume şi am putea lăsa toată această absurditate Cai-Montagov în urmă.

Acum, Juliette ar fi vrut să sfâşie acele amintiri şi să i le scuipe lui Roma în faţă.

Îţi dai cuvântul. *Dar ai fost dintotdeauna un mincinos*.

Juliette a deschis gura, simţind pe limbă cuvintele care l-ar fi făcut pe Roma să se îndepărteze. Dar în acea clipă, privirea i-a alunecat spre cel care se apropia de el şi s-a albit ca o foaie de hârtie, strângând din dinţi totodată.

Roma a înmărmurit în secunda în care a simţit pistolul lui Tyler aţintit asupra capului său.

— Juliette, a grăit Tyler.

Mânecile largi ale cămăşii pe care o purta se umflau uşor în adierea blândă a vântului, însă dedesubt, mâinile cu care ţinea pistolul erau complet nemişcate, fără ca nicio urmă de tremur să îi ameninţe strânsoarea.

— Dă-te la o parte!

Juliette a analizat rapid situaţia. Şi-a rotit

privirea, făcând inventarul străinilor din jurul lor, observându-le icnetele scandalizate şi ochii mari, plini de nedumerire.

Trebuia să dezamorseze situaţia chiar *în clipa aceea*.

— Ce-i cu tine? l-a certat Juliette pe Tyler, prefăcându-se contrariată în timp ce se dădea la o parte.

Tyler s-a încruntat.

— Ce…

— Lasă deoparte pistolul şi cere-ţi scuze acestui domn francez! a continuat ea.

Juliette şi-a pus mâinile-n şolduri, de parcă ar fi fost mătuşa lui arţăgoasă şi nu o fată cu o inimă care ameninţa să-i sară din piept.

Expresia lui Tyler s-a metamorfozat din furioasă în perplexă şi apoi a redevenit la loc furioasă. Muşcase momeala. Planul ei funcţiona.

— Tyler! a strigat Lordul Cai. Lasă pistolul jos! Acum!

— Asta e Roma Montagov! a răbufnit Tyler.

S-au auzit suspine de uimire de la englezii care stăteau în spatele lui.

— Sunt sigur. Mi-am dat seama după voce.

— Nu ne face de ruşine purtându-te în acest fel, l-a avertizat Juliette încetişor.

Tyler a răspuns apăsând mai adânc ţeava pistolului în gâtul lui Roma.

— Nu voi tolera ca un Montagov să facă paradă pe teritoriul nostru. Lipsa de *respect*…

În acea clipă s-au desprins din umbre două siluete, cu pistoalele îndreptate deja spre Tyler,

amuţindu-l. Benedict Montagov şi Marshall Seo nici măcar nu se deranjaseră să se deghizeze. Era vina Bandei Stacojii că nu îi recunoscuse. Până la urmă, Juliette ştia că era posibil să-şi facă apariţia. Ştia că Roma îi furase invitaţia şi că Florile Albe ar fi auzit oricum despre eveniment. Şi poate că totul era din vina ei. Poate că o parte trădătoare din ea îşi dorise ca Roma să îşi facă apariţia, doar pentru a-l vedea. Acea parte din ea – cea care visase o lume mai bună, care iubise fără precauţii – ar fi trebuit să fie *moartă*.

Aşa cum monştrii ar fi trebuit să existe doar în poveşti. Aşa cum acest oraş, cu toată strălucirea şi tehnologia şi inovaţiile lui, ar fi trebuit să fie apărat de nebunie.

— Stop! a murmurat Juliette, fără ca nici măcar ea să nu se audă. Lucrurile aveau să se sfârşească într-o baie de sânge.

— Opriţi-vă…

Un ţipăt a răsunat în noapte.

S-a iscat imediat o agitaţie plină de confuzie, iar confuzia s-a preschimbat în panică şi panica a devenit haos. Tyler nu a avut încotro şi şi-a coborât pistolul în clipa în care englezoaica de lângă el s-a prăbuşit la pământ. Nu a avut de ales şi a trebuit să se tragă înapoi când mâinile femeii s-au înfipt în gâtul ei alb şi delicat ca o floare de crin şi l-a sfâşiat în bucăţi.

Pretutindeni în jurul lor.

Unul câte unul câte unul câte unul.

Cădeau la pământ – Stacojii, comercianţi şi străini la un loc. Cei care nu fuseseră infectaţi

încercau să fugă. Unii ajunseseră până la porţi. O parte dintre ei căzuseră pe pavajul din faţa porţilor, nebunia dezlănţuindu-se acolo cu o mică întârziere.

Juliette simţea din nou că nu mai poate să respire. De ce naiba se împrăştia atât de *repede*?

— *Nu*! a ţipat ea, alergând spre un chip cunoscut, care se prăbuşise la pământ.

A ajuns la domnul Li înainte ca acesta să apuce să îşi ducă mâinile la beregată. Şi-a proptit genunchiul în palma lui, sperând că astfel îl va putea împiedica să treacă la fapte.

Nebunia era mult prea puternică. Domnul Li şi-a smuls braţul de sub ea şi Juliette s-a prăvălit pe spate, zdrobindu-şi cotul de pământ.

— Nu, nu! a ţipat ea, aruncându-se din nou spre el.

De această dată a apucat să-şi înfigă mâna în beregată până să ajungă la el. De această dată, înainte să apuce să se încolăcească în jurul unchiului ei preferat şi să îl oblige să se oprească, cineva s-a înfipt în ea şi a tras-o deoparte. O apucase puternic, iar acum o împingea înapoi la pământ.

Juliette a dat să scoată pumnalul pe care îl avea ascuns la spate, primul ei instinct fiind să se apere. Apoi a auzit:

— Juliette, potoleşte-te! Nu te atac.

Mâna i-a amorţit şi ţipătul i-a rămas înăbuşit în piept. Un şuvoi de sânge a zburat formând o arcadă largă în noapte. I-au căzut stropi pe glezne, pe încheieturile mâinilor, picăturile i s-au lipit de

piele, ca nişte bijuterii morbide, de un roşu intens. Domnul Li nu se mai mişca. Pe chip îi rămăsese împietrită ultima expresie – una a terorii –, atât de diferită de bunătatea cu care Juliette era obişnuită.

— Aş fi putut să-l salvez, a şoptit ea.

— Nu ai fi putut, i-a tăiat-o imediat Roma. Nu ai fi reuşit decât să te infectezi şi tu încercând.

Juliette a dat drumul unui oftat mic, surprins. Şi-a strâns mâinile-n pumni, ca să le ascundă tremurul.

— Ce vrei să spui?

— Insecte, Juliette! i-a răspuns el.

Roma a înghiţit un nod. Urletele din jurul lor creşteau în intensitate.

— Aşa se împrăştie nebunia – ca nişte păduchi în păr.

Preţ de o fracţiune de secundă, Juliette nu s-a mai controlat. Ochii i s-au mărit, piesele de puzzle din mintea ei aşezându-se în sfârşit la locul lor. Un fir Subţire lega acum toate faptele. Apoi, Juliette a râs amar şi şi-a dus mâna la cap. S-a bătut uşurel în craniu. Un sunet dur, ca un pârâit, s-a auzit din părul ei, de parcă ar fi bătut într-un carton. Părul lui Juliette, care era drept de la natură, avea nevoie de aproape un borcan de gel ca să-şi poată face onduleurile – altfel buclele nu s-ar fi întărit la locul lor.

— Aş vrea să le văd încercând.

Roma nu i-a răspuns. Şi-a întors privirea spre grădină, strângând din buze. Cei care erau încă în viaţă aleseseră să se înghesuie într-un foişor, trişti, şovăitori. Tatăl *ei* stătea deoparte, cu mâinile

strânse la spate, privind impasibil.

Nimeni nu putea face altceva decât să stea şi să privească cum mor ultimele victime.

— O întâlnire.

Roma şi-a ridicat ochii spre ea, luat prin surprindere.

— Poftim?

— O întâlnire, a repetat Juliette, de parcă Roma ar fi avut o problemă de auz.

Şi-a şters sângele de pe chip.

— Doar atât îţi pot promite.

Şaisprezece

Juliette şi-a pregătit armele cu grijă. Activitatea aceasta avea ceva reconfortant, găsea o anumită plăcere în senzaţia rece şi delicată pe care i-o lăsa un pistol lipit de piele – avea unul în gheată, altul prins de coapsă şi un al treilea în talie.

Era convinsă că alţii nu ar fi fost de acord cu ea. Dar dacă Juliette ar fi fost ca toţi ceilalţi, atunci nu ar mai fi fost Juliette. După incidentul de la Concesiunea Franceză, vila Cai fusese ca un spital de nebuni.

— Ascultaţi-i doar, le-a spus ea părinţilor ei, cu ochii arzând din cauza orei târzii. Nu strică să ascultăm…

Imediat, rudele adunate pe canapele au început să bombăne – rude care făceau parte din cercul intern al Stacojiilor şi altele care habar nu aveau despre ce se întâmpla în Bandă. În loc să meargă la culcare, au stat cu toţii să asculte

propunerea lui Juliette, care era îndreptată doar spre părinţii ei, şi au răbufnit cu toţii, plini de indignare şi de repulsie la simplul gând că Juliette putea să propună noţiunea abstractă a unei întâlniri paşnice cu Florile Albe…

— Gura! a urlat apoi Juliette. Gura, gura *toţii* în afara părinţilor ei, au încremenit cu toţii, cu ochii căscaţi larg, speriaţi ca nişte ratoni prinşi în lumina farurilor. Juliette se străduia să respire, cu chipul încă pătat de sângele domnului Li. Arăta ca desprinsă dintr-un coşmar.

Bun, şi-a zis Juliette. *Lasă-i să mă considere insensibilă*. *E mai bine aşa*, *decât să mă vadă slabă*.

— Închipuiţi-vă! a reluat ea după ce a reuşit să-şi recapete suflul.

Ieşirea ei îi amuţise pe cei din încăpere.

— Închipuiţi-vă ce trebuie să gândească străinii despre noi! Închipuiţi-vă ce discută între ei atunci când îşi văd poliţiştii îndepărtând cadavrele! Nu facem decât să le confirmăm faptul că suntem nişte sălbatici, că această ţară e un loc în care nebunia se împrăştie ca o boală şi îşi seceră oamenii cu batalioanele.

— Poate că e un lucru bun! i-a strigat Tyler din capul scării.

Era aşezat degajat, cu cotul rezemat de o treaptă, în timp ce restul corpului îi era tolănit pe podea.

— De ce să nu aşteptăm ca această nebunie să îşi urmeze cursul? Să o lăsăm să ucidă destui străini, până când restul îşi vor face bagajele şi vor

pleca.

— Pentru că nu aşa funcţionează, a şuierat Juliette. Ştii ce se va întâmpla în schimb? Vor asculta vorbele goale ale misionarilor lor. Vor dori să fie ei salvatorii noştri. Îşi vor trimite tancurile pe străzile noastre şi îşi vor institui guvern în Shanghai, şi până să ne dăm noi bine seama…

Juliette s-a oprit. A trecut de la dialectul shanghaiez la engleză, imitând pe cât se pricepea un accent britanic.

— Slavă cerului că i-am colonizat pe chinezi atunci când am făcut-o! Altfel, cine ştie cum s-ar fi distrus singuri.

Linişte. Multe dintre rudele ei nu o mai înţeleseseră atunci când trecuse la engleză. Nu conta. Cei pe care trebuia să îi convingă – părinţii ei – o înţeleseseră perfect.

— După cum văd eu lucrurile, a continuat Juliette trecând la accentul ei american natural, dacă gangsterii noştri vor muri în continuare, vom pierde controlul. Muncitorii din filaturile de bumbac şi din centrele de opiu încep să se răscoale, tot oraşul e cuprins de haos şi apoi străinii preiau controlul, asta dacă nu se mişcă mai repede comuniştii. Cel puţin Florile Albe sunt un adversar din aceeaşi ligă. Cel puţin există un echilibru, cel puţin ne *rămâne* jumătate de oraş şi nu *nimic*.

— Vorbeşte direct! a grăit apoi Lady Cai, trecând şi ea la o engleză cu accent. Vrei să spui că e de preferat să lăsăm deoparte vendeta împotriva Florilor Albe pentru a evita riscul de a fi cuceriţi de străini.

— De ce nu pot să vorbească *běndì huà*? a mormăit cu oftică o mătuşă care nu mai putea urmări discuţia.

— Doar pentru o întâlnire! a replicat Juliette repede, ignorând bombănelile. Doar cât să ne unim resursele şi să punem capăt nebuniei, odată şi pentru totdeauna. Doar pentru a-i împiedica pe albi să-şi pună mâinile *pe afurisita asta de ţară*.

Deşi credea cu convingere în ceea ce spusese, rămăsese totuşi şocată că părinţii ei se arătaseră *de acord*. Acum, uitându-se în oglinda de la măsuţa ei de toaletă, şi-a netezit rochia şi a prins o şuviţă rebelă înapoi în onduleurile ei, apăsând-o cu putere, ca să se îmbibe de gel.

Îi tremurau mâinile.

Îi tremurau în vreme ce cobora în jos pe scări, pe aleea pe care îi ţăcăneau tocurile de la pantofi, când s-a urcat în maşină, când s-a tras în capătul banchetei, astfel încât Rosalind şi Kathleen să încapă şi ele alături. Au continuat să-i tremure şi să-i tot tremure pe drum, în vreme ce stătea cu capul rezemat de geam, cu ochii pierduţi pe străzile pe care treceau. Privea lumea într-o nouă lumină, observa vânzătorii care-şi vindeau marfa şi bărbierii care-şi făceau treaba pe la colţuri, împrăştiind smocuri groase de păr pe ciment.

Energia din Shanghai dispăruse. I se părea că o mână uriaşă coborâse din ceruri şi smulsese scânteia vieţii din toţi muncitorii de pe străzi – scăzuse volumul vocii vânzătorilor, amorţise vigoarea şoferilor de ricşe, tăiase din pofta de vorbă a oamenilor care se învârteau prin faţa

magazinelor fără alt scop decât acela de a sta de vorbă cu trecătorii. Cel puţin până vedeau maşina elegantă apropiindu-se. Atunci, ochii lor speriaţi se ascuţeau. Nu îndrăzneau să se revolte pe faţă, dar se uitau intens şi astfel de priviri vorbeau de la sine.

Gangsterii erau cei care conduceau oraşul. Dacă oraşul cădea, gangsterii erau de vină. Şi astfel, toţi gangsterii puteau pieri – ucişi de revoluţia politică, cu nebunie sau nu, cu străini sau fără.

Juliette şi-a rezemat înapoi capul de scaun, muşcându-şi obrajii atât de puternic, încât a simţit gust metalic pe limbă. Dacă nu făcea ceva repede, lucrurile aveau să se sfârşească rău, foarte rău.

— Teribil, nu-i aşa? a şoptit Rosalind, aplecându-se ca să privească pe fereastră.

— Nu pentru mult timp, i-a promis Juliette. Nu atâta timp cât am şi eu un cuvânt de spus.

Mâinile i se opriseră din tremurat.

Alisa Montagova memorase aproape toate străzile din Shanghai. Îşi închipuia că în cap, în locul dendritelor şi al sinapselor, i se întindea o hartă a oraşului ei, care se suprapunea lobilor temporali şi amigdalei cerebrale, până când, într-o zi, nu avea să mai fie alcătuită decât din locurile prin care umblase.

Atunci când Alisa nu era acolo unde ar fi *trebuit* să fie, asculta de obicei discuţiile altora. Fie în casa ei sau oriunde altundeva în oraş, Alisa nu era pretenţioasă. Uneori prindea fragmente

interesante din vieţile celor din jur, bucăţi care se potriveau în cele mai neaşteptate chipuri, dacă reuşea să audă suficient de multe de la diferiţi oameni.

Dar astăzi era o zi dezamăgitoare.

Oftând, Alisa a ieşit din gura de aerisire în care se înghesuise, renunţând să mai asculte cearta dintre domnul Lang şi bătrâna lui mamă. Circulaseră ceva zvonuri despre lipsa de stabilitate din interiorul Bandei Stacojii, despre faptul că Lordul Cai ar fi fost săpat de cumnatul lui, dar toate se dovediseră a fi doar nişte minciuni gogonate. Singura ameninţare pe care o aducea domnul Lang era aceea de a-şi plictisi propria mamă, pe care o vizita în apartamentul ei micuţ, plângându-se permanent de felul în care îşi gătea găluştile.

— Of, vai! şi-a zis Alisa.

A aruncat o privire în jos de pe acoperişul de la al doilea etaj, acolo unde se afla acum, scărpinându-se în cap. Cu o oră în urmă, reuşise să se caţăre acolo folosindu-se de taraba unui vânzător. O costase doar un cent (cât să-şi ia o chiflă cu legume) şi bătrânul o lăsase să se suie pe tarabă, pentru a-şi putea pune piciorul pe pervazul apartamentului de la etajul întâi.

Între timp, vânzătorul strânsese şi-şi luase cu el taraba mobilă înaltă.

Cu o grimasă pe chip, Alisa a căutat un pervaz care ar fi *putut s-o* ajute să micşoreze distanţa dintre primul etaj şi solul dur, dar nu putea să vadă nimic util de această parte a grădinii. Trebuia să

găsească o altă cale ca să coboare – repede. Soarele se grăbea să apună şi Roma o ameninţase că-i va lua toate încălţările dacă nu avea să fie prezentă la întâlnirea din această seară, ceea ce pentru Alisa era o ameninţare teribilă, care o zguduise până în vârful degetelor ei care îngheţau atât de uşor.

— Ne vor analiza până la cele mai mici detalii, îi spusese Roma. Vor urmări fiecare mişcare pe care o face papa. Vor observa importanţa pe care şi-o dă Dimitri. *Nu* le da şi tu ocazia să vadă că lipseşti.

Aşa că Alisa şi-a ciupit rădăcina nasului şi şi-a dat drumul pe burlan pe aleea din spatele clădirii. Era atât de mult gunoi aruncat acolo, încât abia putea să respire pe gură. Se simţea de parcă ar fi absorbit duhoarea prin limbă.

Bombănind, Alisa şi-a croit drum printre gunoaie, încercând să estimeze cât de târziu e. Soarele coborâse deja prea jos, dispărând aproape cu totul în oraş, ascuns pe după clădirile din depărtare. Era atât de absorbită de griji, încât nu a auzit hârâitul decât atunci când a trecut pe lângă el.

A împietrit.

— Hei! a făcut ea, în primul dialect chinezesc care i-a venit la îndemână. E cineva acolo?

O voce slabă i-a răspuns în rusă:

— *Aici*.

Alisa s-a întors înapoi pe brânci, scotocind printre sacii de gunoi, ca să găsească persoana care îi vorbise. Privirea i s-a oprit asupra unei pete

roşii. După ce s-a tras mai aproape, a întrezărit conturul unui bărbat printre gunoaie, lipit de perete.

Zăcea într-un lac de sânge, cu gâtul sfâşiat în bucăţi.

— Ah, nu!

Alisa nu avea nevoie de genialitatea ei obişnuită pentru a-şi da seama că acest om era una dintre victimele nebuniei care sfâşia oraşul. Îşi auzise fratele vorbind în şoaptă despre ea, dar el nu voia să-i spună nimic concret şi nu purta niciodată discuţii despre subiect în locuri în care ar fi putut trage cu urechea Alisa. Poate că făcea asta dinadins.

Alisa nu recunoştea victima pe care o avea dinainte, dar era o Floare Albă şi, după haine, părea să fi lucrat în portul din apropiere. Fata s-a oprit, neliniştită. Fratele ei o prevenise să stea cât mai departe de orice persoană care ar fi părut chiar şi puţin dezechilibrată.

Dar Alisa nu asculta niciodată. S-a lăsat în genunchi lângă el.

— Ajutor! a ţipat ea. Ajutor!

În capătul aleii s-au auzit brusc foşnete, bombăneli nedumerite şi enervate, care veneau de la Florile Albe din apropiere, puse în mişcare ca să vadă despre ce era vorba. Alisa şi-a lipit urechea de gura muribundului, vrând să vadă dacă mai respira încă, dacă mai era în viaţă.

La timp cât să-i prindă ultimul suspin.

Era dus.

Alisa s-a tras înapoi, şocată.

Celelalte Flori Albe s-au strâns în jurul ei, enervarea lor preschimbându-se imediat în tristeţe odată ce au înţeles de ce ţipase Alisa. Cei mai mulţi dintre ei şi-au dat jos pălăriile şi şi le-au dus la piept. Nu erau surprinşi de ceea ce vedeau. Păreau resemnaţi – încă o moarte pe care să o adauge sutelor pe care le văzuseră deja cu ochii lor.

— Fugi de *aici*, *micuţo*! *i-a spus* Floarea Albă de lângă ea cu blândeţe.

Alisa s-a ridicat încetişor, lăsându-i pe bărbaţi să se ocupe de omul lor căzut. Cumva, ca prin ceaţă, a reuşit să ajungă din nou pe stradă, cu privirea spre cerul portocaliu.

Întâlnirea!

A luat-o la fugă, înjurând în barbă în timp ce îşi consulta harta mentală pentru a identifica cea mai rapidă rută. Se afla deja pe malul râului Huangpu, dar adresa pe care o învăţase pe de rost era mult mai spre sud, în sectorul industrial Nanshi, acolo unde funcţionau filaturile de bumbac, iar clădirile se preschimbau din comerciale în industriale.

Bandele rivale trebuiau să se întâlnească acolo, departe de graniţele teritoriilor lor, departe de vechile definiţii care stabileau ce era Stacojiu şi ce era Floare Albă. În Nanshi erau doar fabrici. Însă în mijlocul acestora se aflau proprietarii, care erau fie finanţaţi de Stacojii, fie asociaţi cu Florile Albe, şi muncitorii cu feţe soioase, care trăiau sub conducerea gangsterilor, dar cărora nu le păsa cum se înclina balanţa.

Pe vremuri, unii dintre aceşti muncitori, cum

erau cei angajaţi în oraş, jurau credinţă uneia dintre cele două bande. Apoi, salariile din zonele rurale începuseră să scadă şi patronii de fabrici să se îmbogăţească. După aceea, veniseră comuniştii şi începuseră să le şoptească la ureche despre revoluţie şi, până la urmă, nu puteai să faci o revoluţie fără să tai capetele celor de la putere.

Alisa a făcut semn unei ricşe şi s-a trântit pe scaun. Bărbatul care o trăgea i-a aruncat o privire ciudată, întrebându-se probabil dacă era destul de mare ca să umble de una singură. Sau poate credea că e o fugară, una dintre acele dansatoare rusoaice din cluburi care fugeau de datorii. Fetele acelea erau cele mai ieftine decoruri din Shanghai – cu o înfăţişare prea occidentală ca să fie chinezoaice şi cu un comportament prea oriental ca să fie străine exotice.

— Mergi tot înainte până când clădirile încep să arate ca şi cum ar fi gata să cadă! i-a cerut Alisa şoferului.

Ricşa s-a pus în mişcare.

Până a ajuns Alisa, soarele dispăruse aproape cu totul la orizont, nemairămânând din el decât o fărâmă care plutea deasupra valurilor aurite. A mai zăbovit niţel în faţa clădirii pe care i-o descrisese Roma, confuză, tremurând sub primele adieri ale răcorii care se lăsa noaptea. Privirea i-a alunecat de la uşa depozitului abandonat spre stânga, unde se afla o chinezoaică ce privea râul pierdută. În extremitatea sudică, Huangpu avea o culoare diferită. Mai înceţoşată aproape. Poate că din cauza fumului care plutea în aerul din jur, o parte

din el venind dinspre moara de făină din apropiere, cealaltă, de la fabrica de ulei învecinată. Clădirea Apelor Franceze se afla şi ea pe acolo. Fără îndoială, reţeaua contribuia la rândul ei la poluarea locului. Alisa a păşit şovăitor în faţă, sperând că o va putea ruga pe fată să îi confirme că acesta era locul de întâlnire. Şalul ei din blană se înfoia sub adierea brizei, pictat într-o nuanţă de portocaliu sub razele apusului.

— Nu a început încă. Nu-ţi face griji!

Alisa a clipit uimită la auzul cuvintelor ruseşti. Lucrurile au căpătat mai mult sens atunci când fata s-a întors şi Alisa i-a recunoscut chipul.

— Juliette, a zis ea, fără să gândească.

A înghiţit în sec apoi, întrebându-se dacă va fi lovită pentru că folosise numele moştenitoarei cu atâta uşurinţă.

Dar Juliette era atentă la bricheta pe care o avea în mână. Se juca cu ea, scăpărând rotiţa şi apoi stingând flacăra de îndată ce prindea viaţă.

— Alisa, nu?

Asta chiar era o surpriză. Toată lumea din Shanghai îl cunoştea pe Roma. Ştiau că are sânge-rece şi auziseră despre reputaţia lui de moştenitor calculat şi atent al Florilor Albe. Alisa însă, care nu prea avea de-a face cu nimic, era o fantomă.

— Cum de ştii?

Juliette s-a uitat în sfârşit la ea, cu o sprânceană ridicată, de parcă ar fi vrut să-i spună: „De ce n-aş şti?”

— Tu şi Roma sunteţi practic identici, i-a răspuns Juliette. Am ghicit.

Alisa nu ştia ce ar fi putut să adauge – nici în momentul de faţă, nici în general. A fost salvată de o Floare Albă care deschidea uşa de la depozit. A văzut-o pe Alisa mai întâi şi apoi i-a aruncat o privire urâtă lui Juliette. Animozitatea nu era surprinzătoare, chiar dacă se presupunea că în această seară ar fi trebuit să joace curat. Simpla organizare a acestei întâlniri îi băgase în spital pe cinci dintre oamenii lor, după ce unul dintre mesaje fusese livrat pe teritoriul Stacojiu un pic prea violent.

— Ar fi bine să intraţi, domnişoară Montagova! a spus băiatul. Fratele dumneavoastră vă căuta.

Alisa a dat din cap, însă privirea ei curioasă se tot întorcea la Juliette.

— Tu nu vii înăuntru?

Juliette a zâmbit. Era o urmă de amuzament în zâmbetul ei, genul acela de zâmbet care i-ar fi făcut pe toţi să-şi pună întrebări, fără ca cineva să afle răspunsul.

— Într-o clipă. Tu ia-o înainte!

Alisa s-a grăbit să intre.

Atmosfera din depozit putea fi cel mai bine descrisă drept ca de gheaţă. Lordul Cai şi Lordul Montagov nu făceau decât să se holbeze unul la altul din colţuri opuse ale camerei, amândoi aşezaţi la mesele din jumătatea lor de depozit.

Nu erau mulţi oameni de faţă şi, deşi depozitul era mic, numărul participanţilor era şi el destul de mic, astfel încât locul părea spaţios. Alisa a numărat mai puţin de douăzeci de persoane de fiecare parte, ceea ce era bine. Gangsterii se

împărţiseră în grupuri mici şi se prefăceau că poartă discuţii, dar adevărul era că fiecare parte o urmărea cu atenţie pe cealaltă, aşteptând să întrevadă cel mai mic semn al unei posibile ambuscade. Cel puţin, erau puţine şanse ca vreunul dintre ei să acţioneze fără o poruncă din partea Lordului Cai sau a Lordului Montagov. La întâlnire nu aveau voie să participe membri din rangurile înalte dacă nu făceau parte din cercul interior. Cei care aveau putere erau mai greu de controlat. În schimb, mesagerii care făceau parte din public făceau ceea ce li se spunea şi puteau fi folosiţi ca scuturi umane în cazul în care lucrurile luau o turnură urâtă.

Alisa l-a identificat pe Roma într-un colţ, stând în picioare stoic, departe de Benedict şi de Marshall. Când a dat cu ochii de ea, i-a făcut viguros semn să se apropie.

— Era şi timpul!

Roma i-a oferit jacheta pe care o ţinea în mână. O luase cu el pentru că ştia că Alisa îşi uita jachetele şi sfârşea întotdeauna zgribulită de frig.

— Scuze! a zis ea, trăgându-şi haina pe umeri. S-a întâmplat ceva interesant până acum?

Alisa a cercetat masa de pe partea lor. Tatăl lor stătea pe scaun ca un sloi de gheaţă. Lângă el, Dimitri era lăsat pe spate, cu un picior rezemat de celălalt genunchi.

Roma a clătinat din cap.

— De ce-ai întârziat atât?

Alisa şi-a înghiţit nodul din gât.

— Am dat de cineva interesant afară.

De parcă ar fi fost invocată, Juliette a intrat în acea clipă pe uşă. Capetele s-au întors spre ea, dar aceasta a continuat să privească înainte, cu ochii goliţi de orice emoţie.

Roma a strâns din buze până când au ajuns să semene cu o linie dură.

— N-ar trebui să fiu nevoit să-ţi spun asta, i-a zis el încetişor Alisei, dar stai cât mai departe de ea! Juliette Cai este periculoasă.

Alisa şi-a dat ochii peste cap.

— Doar nu crezi poveştile alea despre cum şi-a ucis iubiţii americani cu mâinile goale…

Roma i-a tăiat vorba cu o privire aspră. Nu a rămas însă prea mult încruntat la ea, pentru că atenţia îi aluneca în jur şi, orice va fi văzut, l-a făcut să se încordeze.

Alisa i-a urmărit privirea, derutată. Expresia de pe chipul lui Juliette nu mai era una de amuzament cinic. A dat din cap spre Roma o dată. Băgând de seamă expresia la fel de serioasă a lui Roma, Alisa şi-a zis că în mod cert îi scăpa ei ceva.

— Alisa.

Şi-a întors privirea înapoi spre fratele, care îşi mutase deja atenţia într-altă parte.

— Ce?

Roma s-a încruntat, şi apoi s-a întins spre ea şi i-a dat jos mâinile de pe cap. Alisa nici măcar nu băgase *de* seamă că se scărpina cu putere, că îşi rupea fire de păr blond-platinat din rădăcină, care i se răsuceau în jurul degetelor ca nişte lănţişoare preţioase.

— Scuze! a spus Alisa, împreunându-şi mâinile

la spate.

Simţea o mâncărime fierbinte răspândindu-i-se pe piele. Poate că îi era prea cald cu haina pe ea, deşi pielea de găină din jurul claviculei spunea altceva.

— Îmi e atât de cald!

— Ce vrei, să-ţi fac vânt? a mormăit Roma.

A tras un scaun pentru Alisa şi apoi a ocupat şi el unul.

— Stai potolită! Să sperăm că lucrurile nu se vor duce de râpă!

Alisa a dat din cap şi s-a lăsat pe speteaza scaunului, încercând să nu se mai scarpine.

În clipa în care a intrat în sală, greutatea pistolului prins la coapsă a ajutat-o pe Juliette să contrabalanseze greutatea privirilor aţintite asupra ei. Şi-a plecat capul spre părinţii ei, ca să-şi confirme prezenţa, şi apoi a dat roată încăperii cu privirea. În câteva secunde, a identificat toate feţele, le-a atribuit un nume şi le-a catalogat în funcţie de cât de periculoase erau.

De faţă era Dimitri Voronin, despre care auzise că e agresiv şi imposibil de controlat, dar în acel moment Lordul Montagov preţuia diplomaţia – sau, cel puţin, aşa pretindea –, astfel că Dimitri avea să rămână tăcut. L-a identificat pe Marshall Seo, care răsucea între degete, ca pe o armă, ceva ce părea a fi un fir de costrei. Lângă el stătea Benedict Montagov, cu o expresie neutră care-l făcea să semene cu o statuie gânditoare.

În sală se afla, desigur, şi Roma.

Juliette li s-a alăturat lui Rosalind şi lui Kathleen. Şi-a tras un scaun şi a luat loc. Fără să fie prea încântată, a tras concluzia că niciuna dintre Florile Albe nu părea mai volatilă decât Tyler, care tremura practic pe scaunul lui din cauza efortului de a rămâne tăcut.

— Asta e pentru tine, a spus Kathleen şi i-a strecurat lui Juliette o bucată de hârtie.

Juliette a ridicat un colţ şi a citit rapid numerele şi numele străzii. Kathleen reuşise. Se întâlnise cu omul ei de legătură şi făcuse rost de adresa personală a lui Zhang Gutai.

— Ai aflat ceva în Batardou? a întrebat Juliette, punând adresa la adăpost.

— Bancherii nu aveau nicio idee, i-a răspuns Kathleen. Doar o femeie bătrână mi-a oferit ceva informaţii. Zicea că i se pare că a văzut un monstru *în* râu.

Juliette a rămas dusă pe gânduri pentru câteva clipe şi apoi a spus:

— Interesant!

Rosalind a tuşit şi s-a aplecat spre ele.

— Despre ce şuşotim?

— Ah! Juliette şi-a fluturat mâna, adăugând: Nimic important.

Rosalind a făcut ochii mici. Arăta de parcă se pregătea să spună ceva, să o acuze pe Juliette că o dădea la o parte. Şi Juliette o merita, pentru că într-adevăr încerca să încheie subiectul, să nu elaboreze asupra acestuia într-o încăpere plină cu Flori Albe.

Însă Rosalind a prins ideea şi a schimbat

discuţia:

— Ia uitaţi-vă la Tyler! Arată de parcă mai are puţin şi face o criză de nervi.

Juliette s-a întors, cu faţa strâmbată de dezgust. Tyler tremura şi mai tare.

— Poate că ar trebui să-i cerem să plece.

— Nu!

Kathleen şi-a scuturat capul şi s-a ridicat din scaun.

— Vorbesc eu cu el. Dacă i-am cere să plece, am cauza şi mai multe probleme.

Înainte ca Juliette sau Rosalind să apuce să protesteze, Kathleen a şi pornit spre Tyler. Fata s-a aşezat pe scaunul de lângă el. Juliette şi Rosalind nu puteau să audă ce spune Kathleen, dar vedeau că Tyler ascultă, chiar şi când aceasta s-a întins şi l-a scuturat de braţ.

— Are o inimă prea bună ca să-i fie bine! a remarcat Rosalind.

— Las-o în pace! i-a replicat Juliette. Prea multe inimi bune se transformă în piatră.

În depozit s-a auzit un foşnet. Începea întâlnirea. Cu coada ochiului, Juliette i-a întâlnit din nou privirea lui Roma. Ar fi vrut ca Roma să nu se mai uite la ea. Întreaga situaţie i se părea stranie, atât din motive evidente, cât şi din altele, pe care nu şi le putea explica. Faptul că Banda Stacojie şi Florile Albe fuseseră aduse la un loc însemna cooperare, dar semăna şi a înfrângere.

Nu aveau însă de ales.

— Aşadar, sper că toată lumea are parte de o seară plăcută!

Cuvintele Lordului Montagov au fost urmate imediat de tăcere. Vorbise în dialectul de Beijing, cel mai comun dintre dialectele chinezeşti, pe care negustorii şi oamenii de afaceri străini îl învăţau primul, dar cu accent. Generaţiile mai bătrâne nu erau la fel de fluente precum copiii lor.

— Voi trece direct la subiect, a continuat el. Asupra oraşului s-a abătut nebunia şi aceasta îi ucide pe Stacojii, şi pe Florile Albe deopotrivă.

Lordul Montagov părea destul de agreabil. Dacă Juliette nu ar fi ştiut cine e cu adevărat, ar fi putut crede că e un om răbdător şi calm.

— Sunt sigur că toţi veţi fi de acord cu mine, a reluat el, când spun că trebuie oprită. Fie că este o boală creată de om sau ceva care a apărut de la natură, avem nevoie de răspunsuri. Trebuie să aflăm de ce ne afectează atât de grav oamenii şi apoi trebuie să o stopăm.

— Serios? s-a auzit o voce sardonică.

Nu era îndreptată spre Lordul Montagov, ci spre tăcerea cu care răspundea Banda Stacojie. Marshall Seo s-a ridicat în picioare.

— În vreme ce întregul oraş moare, voi refuzaţi în continuare să vorbiţi?

— E simplu, a grăit Lordul Cai, eu cred că atunci când cineva anunţă că are un plan pentru a pune capăt nebuniei, ar trebui să arate mai întâi care îi sunt ideile.

— Nu fata ta a propus această întâlnire?

Remarca venise din partea lui Dimitri Voronin, care a ridicat din umeri într-o manieră blazată, extrem de plictisită.

— Fata noastră, a intervenit Lady Cai pe un ton răsunător, a căutat să deschidă un dialog. Nu este nicio promisiune, nicio garanţie pentru trocuri.

— Tipic! a comentat Dimitri ironic.

Comentariul nu le-a picat bine celor din Banda Stacojie, Mesagerii care-l înconjurau pe Lordul Cai s-au agitat în scaunele lor, cu mâinile apropiindu-se tot mai mult de pistoalele pe care le aveau ascunse la coapsă. Lordul Cai a făcut un gest care-i trăda lipsa de răbdare, spunându-le astfel să se calmeze.

— Aceasta este situaţia în prezent, a spus Lordul Cai şi şi-a aşezat palmele pe suprafaţa rece a mesei. În momentul de faţă, avem la dispoziţie surse cu care am putea colabora, dacă ne vom dori să investigăm această nebunie.

Lordul Montagov şi-a deschis gura, dar tatăl lui Juliette nu terminase ce avea de spus.

— Asta înseamnă, a subliniat Lordul Cai, că nu avem *nevoie* de ajutorul vostru. Aţi înţeles? Ne aflăm aici în *speranţa* că ne vom îmbogăţi cunoştinţele şi că vom putea accelera rezolvarea investigaţiei. Aceasta este poziţia pe care şi-o asumă Banda Stacojie. Şi acum, vor Florile Albe să îşi împărtăşească cunoştinţele, ideile şi să înceapă cu adevărat să coopereze, sau au venit la această întâlnire doar pentru a parazita, aşa cum o fac de atâtea decenii?

În timpul acestor schimburi de replici, ochii tuturor se mutau de la stânga la dreapta; privirile se întretăiau. Cu toţii purtau o discuţie mută – o persoană punea întrebarea ubicuă şi o alta

răspundea printr-o mică aplecare a frunţii.

Lui Juliette i-a trecut prin minte că poate Florile Albe nu ofereau nicio pistă nouă pentru investigaţii pentru că nu aveau niciuna. Însă, în cazul Florilor Albe, să recunoască faptul că nu aveau niciun atu era la fel de rău ca a-şi dezvălui toate secretele. Însemna că ar fi cedat puterea. Preferau ca Banda Stacojie să îi considere ostili.

Şi unii dintre membrii Bandei Stacojii asta şi credeau.

Cum Marshall Seo ironiza insulta, mormăind ceva în barbă, Tyler a sărit în picioare, fără să se mai poată stăpâni nicio clipă. Din doi-trei paşi trecuse graniţa.

Atunci Benedict şi-a ridicat pistolul şi Tyler a împietrit pe loc.

Întreaga încăpere a amuţit, cu toţii nesiguri în privinţa a ceea ce ar fi trebuit să facă, întrebându-se dacă sosise momentul în care să treacă la violenţe, dacă un pistol scos însemna că trebuiau să răspundă. Juliette şi-a dus şi ea mâna la armă, deşi era preocupată mai degrabă să analizeze turnura pe care o căpătase situaţia, încercând să-i găsească logica.

Marshall, cel cu mâinile pline de bătături, fusese cel ameninţat, însă Benedict, cu degetele lui mânjite de vopsea, era cel care reacţionase.

Juliette şi-a luat mâna de pe arma de la şold. Înţelesese. Benedict îşi ridicase pistolul pentru a-l împiedica pe Marshall să o facă el primul. Marshall ar fi tras, dar Benedict, nu.

— Credeam că această întâlnire trebuia să fie

paşnică, a spus Benedict încetişor, în încercarea de a destrăma tensiunea.

Nu ştia cu cine avea de-a face. Cu Tyler nu te puteai înţelege; el izbucnea şi abia apoi se gândea cum să scape basma curată din situaţia în care se băgase.

— Ah, grozav! a mârâit Tyler. Îţi scoţi pistolul şi apoi vorbeşti despre pace. *Pace*!

Într-o fracţiune de secundă, Tyler avea în mână revolverul lui şi îl şi îndreptase spre Benedict. Juliette s-a ridicat imediat în picioare, mişcându-se atât de rapid, încât scaunul i s-a răsturnat. Dar Tyler era mai rapid şi apăsa deja pe trăgaci.

— Urăsc acest cuvânt la fel cum vă urăsc pe voi toţi, Montagovilor!

Sunetul împuşcăturii a răsunat în depozit, smulgând oftaturi din toate direcţiile.

Benedict a clipit însă din ochi, neatins.

Juliette s-a oprit în loc, respirând greoi, căutând-o cu ochi mari pe Kathleen.

Când li s-au întâlnit privirile, Kathleen i-a făcut cu ochiul şi şi-a deschis palma, arătându-i cele şase gloanţe pe care le strângea în pumn.

Nu se întâmplase nimic rău, dar răul fusese făcut. Scaunele scârţâiau pe podea şi gangsterii săreau în picioare; se scoteau pistoalele şi se trăgeau siguranţele; se ţintea – cu grijă, chiar dacă se dezlănţuiseră ţipetele.

— Dacă asta aveţi de gând, a tunat Lordul Montagov pe deasupra hărmălaiei, a acuzelor şi a înjurăturilor înfierbântate, atunci Banda Stacojie şi Florile Albe nu vor coopera *niciodată*...

Nu a apucat să-şi termine enunţul.

Dintr-un colţ al depozitului se auzea ca şi cum cineva s-ar fi înecat – suspine adânci, gâfâieli. Nedumeriţi, gangsterii s-au întors ca să vadă care e sursa, îngrijoraţi că ar putea fi vorba de vreo manevră.

Nu s-au aşteptat ca sunetele să vină de la Alisa Montagova, care a mai oftat o ultimă oară înainte de a cădea în genunchi, cu degetele aţintite spre propria beregată.

Şaptesprezece

Într-o fracţiune de secundă, Roma s-a aruncat spre sora lui şi i-a smuls mâinile de la gât. Până să apuce ea să îl lovească în frenezia nebuniei, Roma o pusese deja la pământ, cu mâinile răsucite la spate şi capul lipit de podeaua dură de ciment.

— Alisa, sunt eu. Sunt eu! a şoptit Roma.

Alisa a încercat să se repeadă la el. Roma a şuierat, trăgându-şi capul înapoi.

— Opreşte-te!

Ar fi trebuit să ştie că nu avea rost să se ostenească încercând să o convingă cu vorba bună. Nebunia nu era pandalia unui copil neascultător. Cea cu care se lupta nu mai era doar sora lui – ceva o devora din interior.

— Ajutor! a strigat Roma peste umăr. Aduceţi ajutoare!

Florile Albe din jurul lui – toate – ezitau. În celălalt capăt al depozitului, Banda Stacojie îşi lua tălpăşiţa, ieşind pe cât putea de repede afară pe

uşă. Până la urmă, nu era problema lor. Atunci când Juliette păruse a ezita, mama ei o trăsese imediat de cot şi îi zisese ceva, de parcă în astfel de situaţii era esenţial să fii rapid ca să scapi de o molimă.

Cel puţin ei aveau dreptul să fugă. Dar de ce se codeau Florile Albe?

— Nu staţi ca momâile!

Benedict şi-a venit în sfârşit în fire şi s-a grăbit spre Roma, cu mânecile suflecate. A îngenuncheat şi i-a ţintuit Alisei unul dintre picioarele pe care le tot smucea în toate părţile. Palid, Marshall s-a văzut obligat să li se alăture, din principiu, imobilizând celălalt picior al fetei. A pocnit din degete ca să-i pună în mişcare pe mesagerii din preajmă.

— Roma, a spus Benedict, trebuie să o ducem la Lourens.

— În niciun caz!

Din cauza fervorii cu care exclamase, Roma era cât pe ce să o scape pe Alisa din strânsoare. S-a grăbit să îi ţintuiască din nou încheietura.

— Nu o amestecăm pe Alisa în experimentele lui Lourens.

— De unde ştii că nu-i va face bine? l-a contrazis Benedict, scurt şi aspru. Chestiile alea îi devorează probabil creierul chiar acum. Dacă nu încercăm să le scoatem, cum vom putea şti că este imposibil?

— Ben! a intervenit şi Marshall.

Pentru prima oară, vocea lui spartă era cea mai liniştită.

— Am încercat să îndepărtăm una dintre chestiile alea *moarte* de pe un om *mort şi* am scos o tonă de creier odată cu ea. Cum am putea să riscăm?

— *Ce* altceva putem face? a întrebat Benedict.

Marshall i-a dat drumul Alisei, lăsându-i pe Roma şi pe Benedict să se descurce cu ea şi s-a repezit să se aplece deasupra capului fetei.

— Întotdeauna există alternative.

Marshall i-a cuprins gâtul Alisei cu mâinile şi a strâns. Roma se străduia cât putea să nu-şi atace prietenul, să nu îl dea la o parte, în timp ce acesta număra încet. Ştia exact ce face Marshall, ştia că trebuie să facă asta, dar nevoia de a-şi proteja sora îl ardea de viu.

Alisa nu s-a mai împotrivit. Marshall i-a dat drumul repede, de parcă mâinile i-ar fi fost opărite, şi apoi s-a aplecat din nou, ca să-i verifice pulsul.

— E bine. Şi-a pierdut doar cunoştinţa.

Cu inima bubuindu-i în piept, Roma şi-a trecut un braţ în jurul gâtului surorii lui mai mici şi a ridicat-o ca pe un fulg, ca pe o păpuşă de hârtie. Când s-a întors, a văzut că depozitul era aproape gol. Unde naiba era *tatăl* lui?

— Să mergem! s-a răstit Roma, alungând deocamdată acel gând. Trebuie să ajungem la cel mai apropiat spital, înainte să se trezească.

— Lasă-mă să intru!

Roma a izbit cu pumnul de uşă, zguduind-o atât de tare, încât duşumeaua s-a cutremurat. Fără folos, balamalele rămâneau de neclintit, iar de

cealaltă parte a geamului subţire, doctorul a scuturat din cap şi i-a spus lui Roma să se întoarcă în sala de aşteptare, acolo unde li se ceruse şi celorlalte Flori Albe să rămână.

— Lăsa-ţi-ne pe noi să ne ocupăm de ea de acum încolo! zisese doctorul atunci când o aduseseră pe Alisa.

Spitalul era mai mic decât unele vile de pe Bubbling Well Road, abia dacă era de mărimea unei case pe care vreun negustor britanic ar fi cumpărat-o amantei lui. Era jalnic, dar era şi cea mai bună opţiune pe care o aveau. Nu aveau cum să ştie cât va mai rezista Alisa, aşa că nu puteau risca să iasă din Nanshi, spre centrul oraşului. Chiar dacă acel spital fusese construit pentru a trata accidentele frecvente pe care le sufereau muncitorii de la filatura de bumbac din apropiere. Chiar dacă Roma era convins că doctorii cu ochi obosiţi care lucrau acolo nu erau cu mult mai competenţi decât vânzătorii de pe stradă.

— Ţineţi-o sedată! ceruse Roma atunci când le-o dăduse pe Alisa. Are nevoie de oxigen, de perfuzii…

— Trebuie să o trezim, ca să aflăm ce are, insistase doctorul. Ştim ce facem…

— Aici nu este vorba despre o boală oarecare! tunase Roma. Ci de *nebunie*!

Doctorul le făcuse semn asistentelor, cerându-le să îl uşuiască pe Roma.

— Să nu-ndrăzniţi! îi avertizase Roma.

Fusese forţat să facă un pas înapoi, după care încă unul.

— Nu… opriţi-vă! Să nu îndrăzniţi să mă încuiaţi afară…

Îl încuiaseră afară.

Acum Roma lovea cu pumnul în uşă pentru ultima oară. S-a răsucit apoi pe călcâie, înjurând amarnic. Şi-a trecut mâna prin păr, apoi şi-a suflecat mânecile – ar fi făcut orice doar ca să-şi ţină mâinile ocupate, doar ca să-şi împiedice furia să explodeze. Asta era problema cu astfel de locuri – locuri îndepărtate de centru, conduse de oameni care aveau nişte salarii mizere. Lor nu le era frică de gangsteri aşa cum ar fi trebuit să le fie.

— Roma!

Roma a închis ochii strâns. A dat drumul unui oftat lung, dureros, şi s-a întors spre tatăl lui.

— Ce înseamnă asta? a cerut să afle Lordul Montagov.

Venise cu cinci bărbaţi după el şi acum erau cu toţii strânşi grămadă în această sală mică a spitalului. În încăpere părea să nu mai fie aer, pereţii gălbejiţi arătând aproape asudaţi.

— Cum de s-a întâmplat aşa ceva?

Roma a ridicat ochii spre tavan, numărând descrescător de la zece. A observat toate crăpăturile din văruiala scorojită, felul în care ruina părea să se insinueze pretutindeni. Spitalul acesta părea mai mult decât industrial pe afară, extrem de diferit de clădirea finanţată de Stacojiii din Concesiunea Franceză, unde îl dusese Juliette, dar amândouă locurile însemnau ruină, fiecare în felul ei.

— De ce stai aşa? a continuat Lordul Montagov

şi s-a aplecat să-i tragă o scatoalcă după ceafă.

A fost picătura care i-a umplut lui Roma paharul.

— *Ţie* de ce dracu’ ţi-a luat atât de mult timp să ajungi aici?

Lordul Montagov şi-a ascuţit privirea.

— Ai grijă…

— Alisa era *pe moarte* şi tu ai stat şi ai privit, ca să vezi cum reacţionează Banda Stacojie? Ce-i cu tine?

Unul dintre oamenii Lordului Montagov l-a împins pe Roma înapoi în clipa în care acesta s-a apropiat prea mult. Poate că i se citea ceva în privire sau în cuvintele care emanau o furie pură. Orice ar fi fost, era ameninţător cu siguranţă, pentru că, după ce Lordul Montagov a dat din cap, una dintre Florile Albe a scos un cuţit, ameninţându-l pe Roma să dea înapoi.

Roma a rămas pe loc.

— Dă-i drumul! a spus.

— Te faci de râs, a şuierat tatăl lui.

Lordul Montagov îşi trăgea puterea de pe seama dragostei celorlalţi. Se împăuna atunci când avea public şi făcea spume când era privit îndelung. Dramatismul lui Roma îl făcea de ruşine şi asta îi oferea băiatului un soi de plăcere diabolică.

— Dacă mă fac de râs, scapă de mine!

Roma şi-a desfăcut braţele.

— Pune-l pe Dimitri să investigheze nebunia asta în locul meu. Sau, şi mai bine, ce-ar fi s-o preiei tu?

Lordul Montagov n-a schiţat niciun gest. Dacă ar fi fost singuri, tatăl lui ar fi ţipat, ar fi izbit cu palmele în cea mai apropiată suprafaţă pe care ar fi găsit-o la îndemână, ca să facă zgomot, orice fel de zgomot puternic – atâta timp cât reuşea să-l facă pe Roma să tresară, tatăl lui era mulţumit.

Nu supunere căuta Lordul Montagov. Ci să se asigure de puterea pe care o avea.

În clipa aceea, Roma era destul de nesăbuit ca să i-o submineze.

— Presupun că eşti prea ocupat. Presupun că Dimitri are misiuni mai importante de îndeplinit, oameni mai importanţi pe care să-i vrăjească. Sau poate că…

Vocea lui Roma a scăzut în intensitate. Rostea cuvintele ca şi cum ar fi recitat o poezie:

— Nici tu, nici Dimitri nu sunteţi suficient de curajoşi ca să vă apropiaţi de nebunie. Vă e mai teamă pentru propriile voastre vieţi decât pentru cele ale oamenilor voştri.

— Tu…

Un ţipăt înspăimântător a răsunat din spatele uşilor închise şi Roma s-a răsucit imediat, fără să-i pese că mişcările lui bruşte i-ar fi putut aduce un cuţit în spate. Şi-a băgat mâna în haină, şi-a scos pistolul şi a tras – o dată, de două, de trei ori. Până când geamul de sticlă al uşii s-a sfărâmat cu totul, oferindu-i spaţiul necesar pentru a-şi vârî mâna în cealaltă parte, răsucind încuietoarea.

— Alisa! a urlat, dând uşa de perete. *Alisa*!

A dat năvală în sala de urgenţe, cu mâna la ochi în faţa luminilor dure, fixate în tavan. Nimeni

nu a obiectat. Erau mult prea ocupaţi cu trupul contorsionat al Alisei, încercând să o ţină liniştită suficient cât să îi introducă acul unei seringi în gât. Fata s-a prăbuşit moale în câteva secunde, cu şuviţele ei blonde, îmbibate de sânge, acoperindu-i ochii.

— Ce i-aţi făcut? a întrebat Roma pe un ton autoritar, repezindu-se la ea.

I-a dat la o parte părul, înghiţindu-şi nodul din gât. Pleoapele ei – atât de palide, aproape transparente sub lumini, astfel încât vinişoarele albastre ieşeau în evidenţă într-un contrast izbitor – s-au zbătut încet şi apoi au rămas închise.

Doctorul, acelaşi care-l închisese afară şi îl asigurase că sora lui era în siguranţă, şi-a dres vocea. Roma şi-a ridicat privirea spre el, abia stăpânindu-şi furia.

— I-am făcut o injecţie pentru a-i induce coma.

Doctorul a strâns din buze şi apoi şi-a frecat fruntea cu putere, de parcă ar fi încercat să îndepărteze ceaţa care i se aşezase peste minte.

— Eu… noi… A tuşit şi a încercat din nou: Nu ştim ce are. Trebuie să rămână adormită până apare un leac.

Optsprezece

Roma a coborât scările. Deşi trupul îl purtase până acolo, deşi îl ajutase să facă mişcările necesare pentru a-i mulţumi barmanului, pentru a ridica perdeaua din spatele barului, mintea lui rămânea departe, întârzia încă în faţa camerei de

spital şi o urmărea pe Alisa, în coma ei indusă, cu mâinile şi cu picioarele legate de pat pentru propria ei siguranţă.

— Sunt de neînfrânt!

La auzul răgetului care răsuna pe scara în spirală, mintea i s-a reîntors în corp şi, odată cu ea, furia la intensitate maximă. Cu sângele fierbându-i în vene, a sărit ultimele cinci trepte, aterizând în capăt cu un bocănit greu.

Roma s-a aventurat mai adânc în subsolul de sub bar care se deschidea într-o sală. Construirea acestui loc înghiţise aproape toate fondurile tatălui său cu câţiva ani în urmă – podelele nu erau drepte, pentru că erau prea uzate, iar luminile prinse de tavanul jos pâlpâiau la întâmplare. Mirosea a sudoare şi a urină, şi se auzeau atât de multe voci urlând deodată, încât ar fi putut foarte bine să fie un loc de adunare pentru delincvenţi, însă designul exorbitant al locului nu lăsa nicio urmă de îndoială. O singură privire era îndeajuns – la ringul de luptă din centrul spaţiului, la străfulgerările argintului împletit în funiile care-l înconjurau – ca să-ţi dai seama că această arenă subterană era una dintre cele mai preţuite investiţii ale Lordului Montagov. Având în vedere taxele care se plăteau pentru pariuri, nu era de mirare că îşi recuperase banii în doar câteva săptămâni.

— Voi doi nu aveţi nimic mai bun de făcut decât să vă pierdeţi timpul aici?

Roma s-a aşezat pe scaunul de la o masă din public, inspectând ceştile de ceramică din faţa lui

Benedict şi a lui Marshall.

— Asta spuneam şi eu, a replicat Benedict.

— E ultima oară. Promit, a zis Marshall. Apoi… *Nu*, *apucă-l de picioare*!

Atenţia lui Marshall fusese atrasă pentru moment de lupta din ring. Mulţimea din jurul barierei a aplaudat atunci când învinsul a căzut la pământ, iar învingătorul şi-a ridicat pumnii în aer.

— E într-o formă groaznică! a mormăit Marshall, întorcându-şi privirea la masă.

Îmbufnat, Roma a ridicat ceaşca din faţa lui Benedict şi a mirosit-o precaut. Vărul lui i-a smuls-o imediat din mână.

— Nu bea asta! l-a avertizat Benedict.

— Votcă? a întrebat Roma, identificând în sfârşit mirosul care-i adia pe sub nări. Într-o ceaşcă de ceai? Serios?

— Nu a fost ideea mea.

Marshall s-a aplecat spre ei, cu un zâmbet viclean pe chip.

— Da, nu da vina pe scumpul tău văr. Eu am fost cu ideea.

Masa lor s-a cutremurat brusc din cauza unui alt bărbat, care atunci intra în ring. Mulţimea izbucnise în urale. O femeie ţinea scorul cu o bucăţică de cretă. Cârduri-cârduri, spectatorii alergau la ea cu bani gheaţă înainte de fiecare luptă, pariind pe cine credeau că va câştiga.

Roma nu era tocmai surprins să vadă că cel care intrase în ring era Dimitri Voronin. Părea genul care să-şi petreacă tot timpul liber acolo jos, amestecându-se cu mizeria care acoperea podelele

şi simţindu-se astfel în elementul lui. Roma, în schimb, îşi propusese să evite locul cu orice preţ. Cobora aici doar atunci când era vorba despre o chestiune care nu suferea amânare, exact ca în situaţia de faţă.

— Tocmai ce-am vorbit cu tata, acasă! a zis Roma.

Şi-a plecat capul, ca să nu fie nevoit să-l vadă pe Dimitri ridicându-şi pumnii şi dezvelindu-şi dinţii în faţa mulţimii.

— A încetat să-i mai pese de nebunie. Crede că e ceva care poate să mai aştepte. Crede că Alisa se va trezi pur şi simplu şi-şi va reveni după ce se va sătura să mai încerce să-şi sfâşie gâtul.

Asta era pe jumătate adevărat. Lordul Montagov nu mai voia să facă cercetări în privinţa nebuniei, dar nu din apatie. Ci pentru că Roma atinsese un punct sensibil şi îl lovise fix acolo unde îl durea cel mai tare. Inactivitatea aceea era o pedeapsă. Pentru că Roma îl numise laş pe propriul lui tată, Lordul Montagov avea să-i arate cât de laş putea să fie şi avea să o lase pe Alisa să se stingă.

— E un idiot! Apoi, după o scurtă ezitare: Fără supărare!

— Nu mă supăr, a mormăit Roma.

I se părea că tatăl lui nu-şi dădea seama că nu puteau conduce o bandă fără gangsteri. Lordul Montagov avea prea mare încredere în el – şi în mare parte încrederea era neîntemeiată. Dacă avea să fie pus în faţa celei mai rele situaţii cu putinţă, se gândea probabil că ar fi putut să ţină piept morţii şi să îi ceară socoteală.

— Trebuie să fac ceva, a zis Roma, lăsându-şi capul în mâini. Dar în afară de faptul că torn toate fondurile noastre în laborator, pentru ca Lourens să aibă mai multe resurse ca să lucreze la leac…

— Ia stai puţin! l-a întrerupt Marshall. De ce să aşteptăm ca Lourens să creeze un antidot de la zero, când pe străzi umblă vorba că cineva a creat deja un vaccin? Putem fura vaccinul, apoi să facem propriile noastre teste…

— Nu avem de unde să ştim dacă vaccinul e sau nu real, a intervenit Benedict. Dacă vorbeşti despre Larkspur, acela pare a fi un adevărat şarlatan.

Roma a dat din cap, aprobând. Auzise şi el zvonurile, dar nu erau credibile – părea a fi vorba doar despre un mod de a profita de pe urma panicii care bântuia prin oraş. Dacă doctorii cu şcoală abia puteau înţelege mecanismele acelei nebunii, cum ar fi putut un străin să viseze la găsirea leacului?

— Tot mai trebuie să găsim acea victimă vie de care Lourens are nevoie, a anunţat Roma. Dar…

Sunetul de oase frânte a reverberat din ring şi femeia a chemat un alt concurent să încerce să îl înfrângă pe „zeul Dimitri Voronin”. Roma s-a crispat, dorindu-şi să poată bloca în vreun fel toate zgomotele. Un bărbat s-a ridicat de la masa de lângă ei şi a dat fuga spre ring, entuziasmat.

— Dar… a încercat Roma să continue în mijlocul ovaţiilor, privindu-l pe bărbat cu o grimasă. Nu putem să stăm şi să aşteptăm un leac pe care Lourens s-ar putea sau nu să îl găsească.

Şi, sincer, nu ştiu ce altceva…

Dinspre mulţime au izbucnit răcnete, de data aceasta nu de încântare violentă, ci de revoltă şi dezamăgire. Roma s-a răsucit, înjurând când a văzut de ce fusese oprită lupta.

Dimitri îşi scosese pistolul în faţa noului său oponent.

Benedict şi Marshall s-au ridicat, dar Roma a întins mâna, făcându-le semn să se aşeze. Privit mai bine, competitorul lui Dimitri părea a nu fi rus. Roma nu observase asta atunci când bărbatul se ridicase, dar pomada din păr îl dădea de gol ca fiind american.

— Hai să ne calmăm, bătrâne!

Americanul a scos un râset agitat. Accentul său i-a confirmat lui Roma bănuiala.

— Am crezut că este vorba despre o luptă corp la corp, nu despre un duel ca în Vestul sălbatic.

Dimitri s-a strâmbat, neînţelegând ce spune americanul.

— Negustorii Stacojii care se strecoară aici trebuie să facă faţă consecinţelor.

Ochii competitorului său s-au dilatat.

— Eu… eu nu sunt din Banda Stacojie.

— Faci comerţ cu Banda Stacojie. Ţi-am văzut mutra pe partea lor de străzi.

— Dar nu sunt afiliat cu ei, a protestat bărbatul.

— În oraşul acesta eşti ori una, ori alta.

Roma s-a ridicat de pe scaun. Le-a aruncat prietenilor lui o privire aspră, avertizându-i să nu-l urmărească, şi apoi s-a întors, cu chipul strâmbat

într-o expresie dură. Americanul tremura în continuare în ring. Dimitri s-a mai apropiat niţel de el, continuând să ţină pistolul. Până şi-a croit Roma loc prin mulţime şi s-a căţărat peste funii, Dimitri ajunsese chiar în faţa americanului, cu nările fremătându-i de furie.

De ce e atât de nervos? s-a întrebat Roma cu sinceritate. Astfel de lucruri puteau fi uşor ignorate. Până la urmă, bărbatul nu era cu adevărat un Stacojiu. Dacă era destul de prost cât să intre într-o arenă de lupte a Florilor Albe, ambarcaţiunea lui probabil acostase în Shanghai cu doar câteva zile în urmă.

Roma a sărit în ring şi a alunecat cu îndemânare între american şi pistolul lui Dimitri.

— De ajuns!

— Mişcă-te, Roma! a tunat Dimitri.

Şi-a împins ameninţător pistolul, până când metalul rece s-a lipit de fruntea lui Roma.

— Fugi… n-are de-a face cu tine!

— Sau ce? i-a replicat Roma rece. Mă împuşti?

Acolo sus, sub lumini, înconjurat de o mulţime de Flori Albe, Roma era mai în siguranţă decât oriunde altundeva. Avea un pistol îndreptat asupra lui, dar nu îi era teamă. Dimitri ar fi putut să facă un singur lucru şi, după ţipetele nemulţumite care se ridicau din mulţime, părea să îşi dea seama că Roma îl prinsese în cursă. Pentru Dimitri, poate că Roma era copilul enervant din casă, în care Lordul Montagov nu avea încredere. Pentru oamenii din jurul lor, Roma era moştenitorul Florilor Albe – cel care ucidea Stacojii şi care era băgat până la gât în

tot sângele care se vărsase în numele răzbunării. Fie că le plăcea sau nu, Roma era un Montagov, iar Montagovii aveau putere. Dacă Roma zicea că acel american nu e Stacojiu, atunci nu era Stacojiu.

Roma i-a făcut semn americanului să plece.

Dar, de îndată ce acesta a păşit afară din ring, grăbindu-se spre ieşire, Dimitri a ţintit şi l-a împuşcat oricum.

— Nu! a urlat Roma.

Mulţimea a izbucnit într-un haos de reacţii amestecate, urale şi huiduieli deopotrivă, împărţită între cei care aşteptaseră ca Dimitri să verse sângele pe care îl pofteau şi aceia ca nu vedeau bine situaţia, întrebându-se ce rol mai avea Roma dacă nu putea să îl facă pe Dimitri să-i dea ascultare.

Roma fusese ca o oală sub presiune întreaga zi. Nu reuşise să îi facă pe doctori să îi asculte cererile. Nu reuşise să îşi facă propriul tată să acţioneze rezonabil. Era moştenitorul Florilor Albe – moştenitor al unui imperiu ilegal alcătuit din asasini, gangsteri şi negustori extrem de duri, care fugiseră dintr-o ţară răvăşită de război. Dacă nu era în stare să le păstreze respectul, dacă nu putea domni asupra lor, hrănindu-se cu temerile lor, atunci *la ce naiba* mai era bun?

Dimitri a făcut o mişcare spre el şi, brusc, Roma a fost asaltat de huiduielile oamenilor pe care ar fi trebuit să-i comande, oameni care-l priveau ca pe un *copil* şi nu ca pe moştenitorul lor. Dacă Dimitri ar fi fost în locul lui la spital, poate că doctorii ar fi ascultat. Dacă Dimitri i-ar fi spus

Lordului Montagov că nebunia ameninţa oraşul cu mai multă furie decât se aşteptaseră ei, atunci poate că Lordul Montagov ar fi ascultat.

Lui Roma îi aluneca printre degete controlul, ca firele de nisip. Atunci când şi-a strâns pumnul, aproape că nu-i mai rămăsese nimic din el. Avea mâinile aproape goale.

Dacă pierdea respectul Florilor Albe care-l înconjurau, îşi pierdea statutul. Dacă nu mai era Roma Montagov, moştenitorul Florilor Albe, atunci nu mai avea cum să-i protejeze pe aceia pe care chiar îşi dorea să îi păstreze în siguranţă.

O dezamăgise deja pe Alisa.

Nu voia să mai dezamăgească în continuare.

— Nu vom tolera Banda Stacojie!

Dimitri îşi flutura pumnii în sus şi-n jos, cu pistolul ridicându-se şi coborând cu nepăsare, întărâtând spectatorii.

— Îi vom ucide *pe toţi*!

Cu mult timp în urmă, Roma îi spusese lui Juliette că furia ei era ca un diamant rece. Era ceva ce putea înghiţi cu uşurinţă, ceva ce putea trece asupra altor oameni, făcându-l să alunece în lungul pielii lor cu strălucire şi farmec, înainte ca aceştia să-şi dea seama, mult prea târziu, că diamantul îi sfâşiase în bucăţi. O admirase pentru asta. În mare parte, pentru că propria lui furie era exact opusul: o vâltoare incontrolabilă de foc, care nu cunoştea nicio subtilitate.

Şi, în acea clipă, îl mistuise.

Din două mişcări rapide, Roma s-a aruncat asupra lui Dimitri şi l-a dezarmat, azvârlind pistolul

în mulţime.

— Nu i-ai dat americanului şansa unei lupte cinstite, a spus Roma şi i-a făcut semn lui Dimitri să se apropie. Aşa că te voi lăsa să te revanşezi.

Mulţimea a urlat aprobator. Dimitri a rămas nemişcat o clipă, încercând să descifreze intenţia lui Roma. Apoi, cu o privire aruncată spre mulţime, şi-a trosnit gâtul şi a atacat.

Roma nu avea de gând să lase lupta să devină una dintre acele încăierări monstruoase, bestiale, pentru care locurile de acest fel erau cunoscute. A rămas rapid şi uşor de la primul braţ ridicat pentru a opri întâiul pumn, fiecare dintre loviturile lui fiind atent calculate. Ringul se legăna datorită intensităţii cu care reacţionau spectatorii, întregul club răsunând atât de tare, încât ţipetele păreau să aibă ecou.

Pentru public, totul era ca un fuior de ceaţă ce se mişca rapid.

Pentru Roma, totul era instinct. Petrecuse ani de zile antrenându-se cu Benedict şi în sfârşit tot antrenamentul lui folosea la ceva. Trecea de la ofensivă la defensivă în câteva secunde. Braţul drept i s-a ridicat pentru a bloca un pumn, iar cel stâng a izbit în acelaşi timp, nimerind falca lui Dimitri în plin cu atâta putere, încât celălalt băiat a dat îndărăt, cu turbarea jucându-i în priviri.

Nu conta cât de furios era Dimitri. Roma era neobosit. I se părea aproape supranaturală acea adrenalină care-i curgea prin vene, acea nevoie vibrantă, absolută, de a-l *învinge* pe favorit, de a le aduce aminte oamenilor cine era adevăratul

Montagov şi cine era impostorul, cine era cel demn de respect, în calitate de moştenitor.

Şi atunci Dimitri l-a lovit pe Roma în obraz. L-a *usturat* mult mai tare decât s-ar fi aşteptat.

Roma a şuierat şi s-a tras trei paşi înapoi. Dimitri şi-a balansat braţele, rotindu-şi umerii şi, într-o străfulgerare, sub lumini s-a văzut lucind ceva între arătător şi degetul mijlociu.

Are un cuţit între degete, a conştientizat vag Roma. Şi apoi, ca şi cum ar fi fost ceva nou: *Trişorul*.

— Eşti gata să te dai bătut? a urlat Dimitri şi s-a bătut în piept.

Roma nu putea să-şi smulgă privirea de la luciul lamei. Nu avea cum să abandoneze lupta taman acum fără să-şi păteze orgoliul. Dar dacă ar fi continuat, ar fi fost îndeajuns ca Dimitri să-şi treacă pumnul peste gâtul lui Roma şi l-ar fi ucis.

Îl încolţea panica. Începea să devină neglijent. Dimitri a lovit cu piciorul şi Roma a încasat în plin lovitura. A văzut pumnul apropiindu-se şi, în graba de a se feri, s-a tras prea tare într-o parte, calculându-şi greşit mişcarea, şi s-a împiedicat. Dimitri a lovit din nou. Lama a fulgerat şi maxilarul lui Roma s-a umplut de sânge.

Mulţimea huiduia. Simţeau că Roma îşi pierde din energie. Simţeau că părea să se fi dat bătut chiar înainte ca lupta să se fi încheiat.

Eşti un Montagov sau eşti un laş?

Roma şi-a ridicat din nou privirea, încleştându-şi falca însângerată. De ce naiba lupta el atât de corect? În ce lume a basmelor trăia, dacă-şi

închipuia că Florile Albe îşi doresc pe cineva care să-i conducă cu onoare în loc de sudoare, sânge şi violenţă?

Roma s-a întins şi a apucat un pumn din părul lung până la umeri al lui Dimitri. Dimitri nu se aşteptase la asta. Nici ca Roma să îi buşească un genunchi în nas nu se aştepta sau să îi apuce braţul şi să i-l răsucească la spate până când Roma a izbutit să-l apuce de gât, lovindu-l cu un picior în genunchi.

Dimitri a căzut lat în ring. Mulţimea s-a năpustit spre funiile care înconjurau arena, scuturându-le cu frenezie.

Roma îl încolţise. Aşa cum îşi ţinea mâinile, ar fi putut să-i frângă gâtul dacă ar fi vrut. Ar fi putut să facă orice şi să o pună pe seama unui simplu accident – o simplă mişcare greşită.

— Roma Montagov, învingătorul nostru! a anunţat femeia care ţinea scorurile.

Roma s-a aplecat spre Dimitri, suficient de mult ca acesta să audă cuvintele pe care i le spunea, în ciuda răgetelor mulţimii:

— Nu uita cine sunt eu!

Cu aceste cuvinte, Roma s-a ridicat, ştergându-şi aspru gura plină de sânge cu dosul braţului. A trecut pe sub corzi şi a aterizat bubuind în mijlocul mulţimii. Locul acela era un cazan încins, în care se amestecau emoţii şi acţiuni volatile. Roma îşi dorea să scape de acolo cât mai repede cu putinţă.

— Tu! s-a răstit.

Un bărbat care purta o batistă albă în buzunar a smucit imediat din cap.

— Cheamă pe cineva care să ia cadavrul americanului de aici.

Bărbatul s-a repezit să-i împlinească ordinul, iar Roma şi-a croit drum înapoi spre prietenii lui. S-a lăsat pe scaun cu povara a o sută de ani.

— Ce erou! a gângurit Marshall.

— Taci din gură! i-a retezat-o Roma.

A respirat adânc. Din nou. Şi din nou. Îl vedea cu ochii minţii pe acel american prăvălindu-se la pământ. Vedea trupul nemişcat al Alisei. Lipsa totală de emoţie de pe chipul tatălui său.

— Eşti bine? l-a întrebat Benedict îngrijorat.

— Da, sunt bine.

Roma şi-a ridicat privirea, încruntat.

— Am putea să ne întoarcem la ceea ce discutam înainte? Cu Alisa în starea în care este – în mintea lui Roma ardeau frânturi de imagini cu chipul ei, atât de vii şi de cutremurătoare, mistuindu-se deja –, am nevoie de răspunsuri. Dacă această nebunie a izvorât din intenţia maliţioasă a unui om, trebuie să-l vânez.

— Tatăl tău te-a trimis după comunişti?

Roma a dat din cap.

— Dar este o fundătură. Oriunde ne-am îndreptat, am dat peste fundături.

— Am putea negocia cu Banda Stacojie pentru a obţine informaţiile pe care le au ei, a sugerat Marshall. De data aceasta, cu mai multe pistoale…

Benedict i-a astupat gura lui Marshall cu mâna, oprindu-l înainte să aibă timp să îşi detalieze planul lipsit de sens.

— Roma, nu-mi închipui ce altceva am putea

face! a recunoscut Benedict. Cred că la întâlnire a fost destul de clar că Florile Albe nu ştiu nimic. Ieşim în pierdere dacă nu vrem să ne investim toate resursele în asta, în aşa fel încât să avem ochi şi urechi în fiecare colţ din Shanghai.

— Câţi spioni mai avem în Banda Stacojie? a întrebat Roma. Poate îşi vor da ei seama despre ce este vorba. Practic, Banda Stacojie a recunoscut că deţine informaţii, dar nu vor să ni le împărtăşească...

— Mă îndoiesc că vom obţine ceva de la spioni, l-a întrerupt Benedict.

Îşi ţinea încă mâna deasupra buzelor lui Marshall. Marshall părea să fi început să îi lingă palma în încercarea de a se elibera. Benedict se prefăcea că nu observă.

— Dacă cei din Banda Stacojie chiar ştiu ceva, informaţiile sunt cu siguranţă discutate în cercul lor interior. Dacă ar lăsa zvonurile să ajungă la gangsterii de rând ar provoca panică.

Marshall a reuşit în cele din urmă să se elibereze din mâna lui Benedict.

— Pe toţi sfinţii, sunteţi amândoi înceţi la minte! a grăit el. Cine anume din Banda Stacojie îşi tot face apariţia peste tot pe unde mergi tu, cine pare să aibă o miză personală în a face rost de răspunsuri?

L-a privit pe Roma în ochi.

— Trebuie să îi ceri ajutorul lui Juliette.

Brusc, Roma şi-a ridicat un deget, cerându-le lui Benedict şi lui Marshall să aibă răbdare cât se gândeşte.

După ce, în cele din urmă, a părut să fi meditat suficient, a spus:

— Da-ţi-mi găleata de acolo!

Benedict a clipit.

— Ce?

— Găleata.

Marshall s-a ridicat şi i-a adus găleata. Cum i-a pus-o lui Roma sub nas, moştenitorul brutal al Florilor Albe şi-a vârât capul în ea şi a icnit din pricina violenţei de care se dovedise capabil.

Un minut mai târziu, Roma şi-a ridicat capul, după ce îşi vărsase tot stomacul în găleată.

— Bine! a spus cu amărăciune. Îi voi cere lui Juliette ajutorul, singur.

Nouăsprezece

— Îmi fac griji. Poţi să-mi cauţi vină?

Lady Cai trecea peria prin părul lui Juliette, încruntându-se de fiecare dată când dădea de un nod încurcat. Juliette era cu siguranţă destul de mare ca să se descurce singură, însă mama ei insistase. Pe când Juliette era o fetiţă cu păr lung până la brâu, mama ei obişnuia să vină la ea în cameră în fiecare noapte şi să o pieptene până când cosiţele îi erau complet descurcate sau cel puţin până când Lady Cai se arăta întru totul mulţumită de felul cum arăta capul fetei ei, ceea ce, uneori, includea şi gândurile din el. Acum, că Juliette se întorsese definitiv, mama ei îşi reluase obiceiul. Părinţii lui Juliette erau oameni ocupaţi. Acesta era modul prin care femeia continua să

joace un rol în viaţa fiicei ei.

— Indiferent de ce s-a abătut asupra oraşului, sunt prea mulţi oameni implicaţi, a continuat Lady Cai. Prea mulţi oameni care au mize personale. Prea mulţi oameni care au prea mult de pierdut.

Cuta de pe frunte i se accentua în timp ce vorbea, atât în acord cu vorbele care-i ieşeau pe gură, cât şi cu frustrarea pe care i-o trezea sarcina pe care o avea de îndeplinit. Părul lui Juliette era tuns bob acum – nu mai avea prea mult de pieptănat la el –, dar era o adevărată luptă să răzbată prin ce mai rămăsese din produsele cosmetice pe care Juliette şi le turna în fiecare zi ca să-şi menţină buclele ondulate.

— *Māma*, ar trebui să-ţi faci mai multe griji din pricina – Juliette s-a crispat, pentru că peria trecea printr-o şuviţă cu gel, care nu se înmuiase – nebuniei ce se împrăştie în fiecare colţişor al acestui oraş. Numărul ameţitor al victimelor reprezintă o mai mare sursă de îngrijorare decât bătăturile pe care calc atunci când îmi vâr nasul în treburile comuniştilor.

Un număr ameţitor de Stacojii. Un număr ameţitor de Flori Albe. Vendeta lor nu era nimic prin comparaţie cu faptul că ambele bande erau ameninţate cu extincţia şi, cu toate acestea, Juliette părea să fie singura persoană care credea că nebunia aceea e suficient de puternică, încât să le tragă tuturor preşul de sub picioare. Părinţii ei erau prea mândri. Se obişnuiseră să aibă de-a face cu situaţii pe care le puteau controla, cu adversari pe care îi puteau înfrânge. Ei nu vedeau lucrurile

aşa cum le vedea Juliette. Ei nu o vedeau pe Alisa Montagova încercând să-şi sfâşie gâtul de fiecare dată când închideau ochii, aşa, ca Juliette.

Fata era atât de mică! Cum de ajunsese să fie prinsă în acea nebunie?

— Păi, a răspuns Lady Cai, trăgându-şi nasul, să calci lumea pe bătături e inevitabil. Doar că aş prefera să trimit nişte oameni cu tine atunci când vei merge să faci asta.

Juliette s-a zbârlit. Măcar părinţii ei luau acum nebunia în serios. Încă nu credeau că e nevoie de acţiunea lor directă – sau, mai degrabă, nu vedeau cum ar fi putut să fie de ajutor atunci când era vorba despre o boală care-i făcea pe oameni să-şi sfâşie beregatele –, dar le păsa suficient de mult cât să o pună pe Juliette la conducere, scutind-o de celelalte îndatoriri. Nu mai trebuia să alerge după chirii. Juliette era singură în misiunea ei de a găsi adevărul.

— Te rog, nu-mi atribui o escortă! i-a cerut Juliette, cutremurându-se. I-aş putea bate şi în somn.

Lady Cai i-a aruncat o privire urâtă în oglindă.

— Ce? a exclamat Juliette.

— Nu-i vorba despre luptă, i-a replicat mama ei ferm. Este vorba despre imagine. Este vorba despre a avea oameni care să-ţi asigure spatele.

Of, *Doamne*! Juliette a simţit imediat discursul moralizator ce se apropia. Era un dar al ei, asemănător cu acela al unor oameni care puteau simţi în oase apropierea unei furtuni.

— Nu uita, tatăl tău a fost detronat o dată sau

de două ori la vremea lui.

Juliette a închis ochii, a oftat în adâncul ei şi apoi s-a forţat să-i deschidă din nou. Trecuseră patru ani şi mamei ei încă îi făcea plăcere să spună povestea, de parcă din ea s-ar fi desprins cea mai mare învăţătură a omenirii.

— Atunci când acel Montagov nenorocit a răzbunat moartea tatălui său ucigându-l pe bunicul tău, a continuat mama ei, tatăl tău ar fi trebuit să fie cel care să urmeze la conducere.

Lady Cai şi-a trecut peria printr-un alt nod încâlcit, făcând-o pe Juliette să scoată un chiţăit.

— Dar era mai tânăr decât eşti tu acum, aşa că oamenii de afaceri l-au îndepărtat şi au decis că unul de-ai lor ar trebui să aibă ultimul cuvânt. L-au dat deoparte, considerându-l doar un copil, şi i-au spus că, dacă vrea să conducă fără alt drept decât acela de sânge, atunci ar face bine să se alăture unei monarhii în locul unei bande. Dar atunci, în…

— …1892, a întrerupt-o Juliette, preluând povestea în mod teatral, pe când oamenii de pe străzile din Shanghai erau lipsiţi de direcţie şi orbecăiau bezmetici, pe când atât Banda Stacojie, cât şi Florile Albe fuseseră preluate de nişte asociaţi lipsiţi de importanţă, în timp ce tinerii moştenitori de drept erau traşi la fund, în cele din urmă s-au revoltat…

Juliette a tăcut chitic când a văzut privirea ucigaşă pe care i-o arunca mama ei în oglindă. A mormăit nişte scuze şi şi-a încrucişat braţele la piept. Admira abilitatea de care tatăl ei dăduse dovadă atunci când îşi croise drumul înapoi spre

vârf, la fel cum putea să recunoască detaşat că Lordul Montagov – care, la rândul lui, fusese detronat după moartea tatălui *său* – fusese suficient de inteligent ca să facă acelaşi lucru. Doar că, în acea perioadă, cât ambele bande fuseseră conduse de oameni cărora nu le păsa de legături şi de alianţe, ci doar de eficienţă şi de bani, datoria de sânge făcuse *cele mai puţine* victime.

— Tatăl tău, a reluat Lady Cai cu asprime, trăgând de o şuviţă de păr, şi-a recuperat locul de drept când a mai înaintat în vârstă pentru că a avut oameni care credeau în el. A rezonat cu majoritatea, cu cei de rând – aceia pe care îi vezi acum protejându-l, aceia pe care îi vezi dispuşi să îşi dea viaţa pentru el. Totul ţine de mândrie, Juliette.

Lady Cai şi-a plecat capul şi şi-a lipit faţa de cea a fiicei ei, privind amândouă în oglindă.

— Şi-a dorit ca Banda Stacojie să fie o forţă a naturii. A vrut ca apartenenţa la ea să fie ca o emblemă care să însemne putere. Oamenii de rând din bandă nu-şi puteau închipui o onoare mai mare şi, mărşăluind alături de tatăl tău, i-au călcat în picioare pe oamenii de afaceri, care n-au avut de ales decât să se supună.

Juliette a ridicat o sprânceană.

— Pe scurt, a spus ea, este un joc al numerelor.

— Ai putea spune şi asta! a scos mama ei limba. Aşa că să nu-ţi închipui că priceperea este singura prin care te asiguri că vei rămâne în top.

Loialitatea are şi ea un rol important şi este un lucru capricios, într-o perpetuă schimbare.

Cu aceste cuvinte, Lady Cai a lăsat jos peria şi i-a strâns umărul lui Juliette, apoi i-a spus noapte bună. Efervescentă, rapidă şi abruptă – aşa era mama ei. După ce a închis uşa de la dormitor în urma sa, Juliette a rămas singură, gândindu-se la acele ultime cuvinte.

Restul lumii nu vedea asta, dar în vreme ce Lordul Cai era chipul Bandei Stacojii, Lady Cai acţiona tot atât de mult în culise, fiecare hârtie care intra în această casă trecând pe sub ochii ei. Lady Cai fusese cea care îşi convinsese soţul că o fată va fi cu mult mai capabilă să conducă Banda Stacojie mai departe decât o rudă de sex masculin. Aşa că Juliette primise coroana şi Lordul Cai se aştepta ca banda să se plece în faţa ei atunci când Juliette avea să devină conducătoare într-o zi – pentru că asta se aştepta de la ea, pentru că asta dicta loialitatea de sânge.

Juliette s-a aplecat spre oglindă, atingându-şi chipul cu vârful degetelor.

Oare loialitatea dădea naştere puterii? Sau loialitatea era doar un simptom, care apărea atunci când împrejurările erau favorabile şi dispărea atunci când lucrurile căpătau o turnură neplăcută? Lordul Cai şi Lordul Montagov aveau un plus pentru că erau bărbaţi. Juliette nu era naivă. Toţi mesagerii lor, toţi cei care le făceau comisioanele, toţi gangsterii de spiţă joasă, însă loiali cu înfocare, erau bărbaţi. Majoritatea membrilor Bandei Stacojii se temeau acum de Juliette şi o priveau cu respect,

dar ea încă nu deţinea cu adevărat controlul. Cum aveau să reacţioneze atunci când Juliette urma să-şi exercite autoritatea asupra lor? Avea să fie nevoită să renunţe la tot ceea ce este – să arunce rochiile strălucitoare şi să se îmbrace în costume, ca să fie ascultată?

Juliette s-a îndepărtat în cele din urmă de măsuţa ei de toaletă şi şi-a frecat obosită ochii. Ziua fusese mult prea lungă, însă, cumva, trupul îi era tot în stare de alertă în loc să fie obosit. S-a prăbuşit peste păturile din vârful patului şi şi-a simţit cămaşa de noapte lipindu-i-se de piele. Îşi auzea inima bătându-i tare în piept şi, cu cât stătea mai mult aşa, în întuneric, bubuitul creştea în intensitate, până când sunetul a ajuns să-i reverbereze în urechi.

Ia stai…

Juliette s-a ridicat brusc. Cineva bătea ritmic în uşa de sticlă a balconului de la primul etaj.

— Nu! a spus Juliette cu voce tare, plictisită.

Ciocănitul s-a auzit din nou, meticulos, cu intenţie.

— Nu! a repetat ea.

Alt ciocănit.

— Of!

Juliette s-a ridicat pe brânci, a luat-o valvârtej spre locul de unde se auzea zgomotul şi a tras draperiile la o parte cu mai multă forţă decât ar fi fost nevoie. Îndărătul vâltorii create de material a dat de o figură familiară, aşezată degajat pe balustrada balconului ei. Îşi balansa uşurel picioarele, iar spatele îi era luminat de razele lunii

noi. Juliette a înghiţit cu greu nodul care i se pusese în gât.

— Pe bune? s-a răstit prin uşa de sticlă. Te-ai căţărat pe casa mea? Nu puteai să arunci pur şi simplu cu nişte pietricele?

Roma şi-a întors privirea spre grădinile de jos.

— Nu ai pietricele.

Juliette şi-a frecat din nou ochii, cu putere de această dată. Poate că dacă se freca suficient de tare la ochi avea să-şi dea seama că tot ce se întâmpla nu e decât un vis urât şi avea să se trezească liniştită, singură în camera ei.

Şi-a luat mâna de la ochi. Roma era tot acolo.

Era clar că trebuiau să-şi întărească paza.

— Roma Montagov, aşa ceva nu se cade! a declarat Juliette încordată.

Totul era mult prea nostalgic, prea melancolic şi încărcat de dor, prea *mult*!

— Pleacă, înainte să fii împuşcat!

Chiar şi aşa, învăluit în umbre, Roma a reuşit să arboreze o încruntătură care a atins-o direct pe Juliette. Roma şi-a rotit privirea în jur. Niciunul dintre paznici nu se vedea prin apropiere.

— Cine o să mă împuşte?

— *Eu* o să te împuşc! a pufnit Juliette.

— Ba nu. Deschide uşa, *dorogaia*[18]!

Juliette s-a tras înapoi îngrozită, nu din cauza poruncii lui, ci a cuvântului drăgăstos pe care-l folosise. Cu întârziere, Roma a părut să-şi dea şi el seama ce-i scăpase. Pupilele i s-au dilatat pentru o

18 „Scumpa mea”, „iubita mea”, în lb. rusă, în orig. (n. red.).

fracţiune de secundă, dar nu s-a bâlbâit şi nici nu şi-a retras cuvântul. S-a uitat doar la ea intens, aşteptând, de parcă nu ar fi dezgropat ceva din trecutul lor, o relicvă pe care o spărseseră în bucăţele.

— Uşa rămâne închisă, a anunţat Juliette cu răceală. Ce doreşti?

Roma a sărit de pe balustradă, pantofii lui atingând gresia balconului cu un bufnet uşor. Când s-a apropiat de sticlă, Juliette a observat tăietura adâncă pe care o avea pe maxilar şi s-a întrebat dacă venise acolo imediat după ce scăpase din vreo încăierare. Era aproape suficient ca să o facă să se întindă după pistol şi să-l trimită la plimbare, dar atunci Roma a şoptit:

— Vreau să-mi salvez sora.

Înlăuntrul lui Juliette s-a destrămat ceva. Expresia dură i s-a mai înmuiat niţel.

— Cum se simte Alisa? a întrebat ea.

— Au legat-o de patul de spital, ca pe un pacient de la azil, i-a răspuns Roma.

Îşi fixa mâinile cu privirea. Şi le tot răsucea – palmă, dosul palmei, palmă, dos –, căutând ceva ce nu era acolo.

— A încercat să-şi sfâşie din nou gâtul atunci când şi-a recăpătat conştiinţa, aşa că i-au făcut o injecţie, ca să o ţină adormită. O ţin adormită până când va apărea o cale prin care această nebunie să poată fi vindecată.

Roma şi-a ridicat privirea. Şi în ochii lui se citea un soi de nebunie, de disperare.

— Am nevoie de ajutorul tău, Juliette. Toate

pistele pe care le aveam s-au dovedit inutile. Nu mai am după ce să alerg, nu mai am încotro să mă îndrept, pe nimeni la care să apelez. Tu însă… ştiu că tu ai *informaţii*.

Juliette nu a răspuns imediat. A rămas nemişcată, luptându-se cu senzaţia pe care o avea în stomac, înţelegând că nu mai e sigură dacă era vorba despre ură sau despre… frică. Frică la gândul că, dacă nebunia ar fi continuat să se împrăştie, şi ea avea să se găsească în situaţia lui Roma, nevoită să se uite cum îi moare cineva drag. Frică la gândul că, doar pentru că îl privea pe Roma cu atâta compătimire, încălcase deja o graniţă.

Problema cu ura era că, după ce emoţia de la început slăbea, reacţiile pe care le trezise întârziau. Pumnii strânşi şi sângele înfierbântat, vederea înceţoşată şi pulsul accelerat. Şi, înconjurată de acele ruine, Juliette nu putea controla lucrul în care ele ar fi putut să se transforme.

În langoare, spre exemplu.

— Îmi ceri ajutorul, a răspuns Juliette pe un ton scăzut, dar… cât sânge îţi pătează ţie mâinile, Roma? Cât timp am fost plecată, câţi dintre oamenii mei nu ţi-au cerut ajutorul, nu au implorat milă, chiar înainte ca tu să îi împuşti?

Ochii lui Roma erau cu desăvârşire negri în lumina lunii.

— Nu am nimic de spus în această privinţă, a răspuns el. Datoria de sânge este datorie de sânge. Acum avem de-a face cu ceva cu totul nou.

Dacă nu ne ajutăm unul pe altul, am putea pieri amândoi.

— Eu sunt cea care dispune de informaţii, l-a avertizat Juliette, simţind cum i se face pielea de găină. Încearcă să te abţii de la a mai face generalizări care să ne includă pe amândoi.

— Tu deţii informaţii, dar eu deţin cealaltă jumătate a oraşului, i-a întors-o Roma. Dacă acţionezi singură, înseamnă că nu poţi lucra cu jumătate din Shanghai. Dacă eu acţionez singur, nu voi putea pătrunde pe teritoriu Stacojiu. Gândeşte-te, Juliette… Cum nebunia loveşte ambele părţi, nu poţi şti de ce parte se va găsi rezolvarea.

Un soi de boare rece s-a strecurat prin cameră – amar, rece şi just. Juliette a încercat să-l ignore. S-a forţat să râdă, scoţând un sunet aspru.

— După cum îmi demonstrezi în clipa de faţă, nu cred că lipsa permisiunii este cea care te opreşte să-mi invadezi teritoriul.

— Juliette!

Roma şi-a lipit mâinile de geam. Privirea lui rugătoare era cu desăvârşire nemimată, cu garda jos.

— *Te rog*, e *sora* mea!

— Dumnezeu…

Juliette a trebuit să-şi mute privirea. Nu suporta. Nu merita să simtă greutatea care-i apăsa inima. Orice strop de vulnerabilitate pe care-l arăta Roma Montagov era un act jucat, o faţadă construită cu grijă, pe care avea să o folosească până în momentul în care urma să lovească.

Juliette *ştia* asta.

Dar poate că Juliette nu avea să se înveţe minte niciodată. Poate că amintirile ei cu Roma aveau să-i aducă pieirea, asta dacă nu-şi înfigea ea mai întâi ghearele în piept, ca să smulgă de acolo tot ce mai rămăsese fragil.

— Pentru Alisa, a reuşit să spună Juliette aspru, întorcându-şi în cele din urmă ochii spre el, şi pentru toate fetiţele din oraşul acesta care cad victime într-un joc din care n-au cerut niciodată să facă parte, te voi ajuta. Dar să-ţi faci partea ta, Roma! Eu te ajut pe tine şi tu mă ajuţi pe mine să găsesc cât mai repede cu putinţă o soluţie pentru această nebunie.

Roma a răsuflat, plin de uşurare şi gratitudine, aburind geamul. Juliette l-a urmărit cu atenţie, i-a privit umerii relaxându-i-se, i-a văzut teroarea din privire topindu-se în speranţă. S-a întrebat cât era adevăr şi cât era jucat pentru ea, pentru ca ea să creadă că făcuse alegerea corectă.

— Ne-am înţeles.

Asta ar fi putut s-o nenorocească. Totul ar fi putut să se ducă de râpă. Însă în clipa aceea nu Juliette şi sentimentele ei erau importante, ci găsirea unei soluţii. Dacă şansa de a-şi salva oamenii însemna că ar fi riscat să-şi strice reputaţia în faţa lor, atunci era un sacrificiu pe care trebuia să-l facă.

Cine altcineva ar fi fost dispus la asta? Cine, dacă nu Juliette?

— Bine, a aprobat ea încetişor, zicându-şi că nu mai e cale de întoarcere. Am adresa de acasă a lui

Zhang Gutai. Mişcarea mea următoare era să pătrund prin efracţie şi să scormonesc, dar – a ridicat din umeri, un gest atât de jucat degajat, încât aproape că s-a crezut ea însăşi – putem merge împreună pentru început, dacă vrei.

— Da, a zis Roma.

Dacă ar fi dat mai tare din cap, acesta i s-ar fi desprins cu totul de pe umeri.

— *Da*!

— Mâine, atunci, a decis Juliette.

Brusc, amintirile trecutului lor comun – cele pentru care îşi petrecuse patru ani de zile încercând atât de tare să le *uite* – au năvălit în mintea ei, ca un talaz. Nu avea de ales, trebuia să le invoce, ignorând usturimea pe care o simţea în plămâni.

— Ne vedem la statuie.

Statuia – o piatră mică ce întruchipa o femeie plânsă – era un artefact uitat, ascuns într-un parc fără nume din Stabilimentul Internaţional. Cu patru ani în urmă, Roma şi Juliette dăduseră de ea din întâmplare şi îşi petrecuseră o după-amiază întreagă încercând să afle care îi e originea şi ce simbolizează. Juliette insistase că e Niobe, femeia din mitologia greacă despre care se spunea că plânsese atât de mult după ce îi fuseseră răpuşi copiii, încât zeii o preschimbaseră în piatră. Roma îşi menţinuse părerea că era La Llorona din folclorul latino-american, cea care plângea după copilul pe care îl ucisese. Nu se puseseră niciodată de acord în această privinţă.

Dacă Roma era surprins sau uimit de trimiterea

ei la statuie, nu a arătat-o. A întrebat doar:

— Când?

— La răsărit.

Abia atunci Roma s-a arătat vag îngrijorat.

— Răsărit? Sună tare ambiţios!

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine! a insistat Juliette şi s-a strâmbat. Scad şansele de a fi văzuţi împreună. Nu cred că mai trebuie să menţionez, dar: nimeni nu trebuie să ştie că noi doi colaborăm. Am…

— … fi amândoi morţi dacă s-ar afla, a încheiat Roma. Ştiu. Atunci, ne vedem la răsărit.

Juliette l-a urmărit trecându-şi din nou picioarele peste balustradă şi agăţându-se de modelul elaborat din metal, ca şi cum ar fi fost una dintre sculpturile sale. Sub lumina lunii coborâte aproape de pământ, Roma era un studiu în alb şi negru asupra durerii.

S-a oprit.

— Noapte bună, Juliette!

Şi apoi dus a fost, umbra lui mlădioasă coborând rapid peretele exterior şi apoi pierzându-se în grădină. O săritură şi era de cealaltă parte a porţii, afară de pe proprietatea Bandei Stacojii, în drum spre propria lui lume.

Juliette şi-a tras bine draperiile, potrivind materialul astfel încât nicio fărâmă de lumină argintie să nu pătrundă înăuntru. Abia apoi şi-a permis să răsufle lung, izgonind lumina lunii din camera ei şi chipurile schimbătoare ale acesteia din inimă.

Douăzeci

La răsărit, era destul de devreme pentru ca portul să fie liniştit, doar valurile izbindu-se de faleza din piatră. Era destul de devreme pentru ca adierea vântului să fie încă dulce, neotrăvită de smogul de la fabrici, lipsită de aromele care se ridicau de la mâncărurile prăjite şi din supele gătite în tonetele împinse pe străzi.

Din păcate, nu era suficient de devreme ca să se poată evita o adunare de naţionalişti.

Juliette s-a oprit din mers, înmărmurind pe pavajul de sub un copac înverzit.

— *Tā mā de*! a blestemat ea în barbă. Ce…

— Kuomintang, a răspuns Roma înainte ca Juliette să apuce să-şi termine întrebarea.

Juliette i-a aruncat o privire urâtă atunci când s-a oprit lângă ea. Credea că nu e în stare să vadă simbolurile mici, care reprezentau un soare, pe care le aveau pe pălării? Nu era un simbol tocmai obscur. Partidul Kuomintang şi naţionaliştii lui deveneau din ce în ce mai populari.

— *Ştiu*! a spus Juliette, dându-şi ochii peste cap. Voiam să întreb ce fac. Acesta este oraşul meu. N-am nevoie să mă educi tu în privinţa lui.

Roma i-a aruncat o privire piezişă.

— Este totuşi?

Nici măcar nu picurase venin în tonul pe care-l folosise şi, cu toate acestea, acele câteva cuvinte au străpuns-o pe Juliette în inimă. „Este totuşi?” De câte ori nu-şi pusese ea însăşi această întrebare pe când se afla în Manhattan? De câte ori nu se

urcase pe acoperişul clădirii în care locuia şi privise panorama New Yorkului, refuzând să-şi permită să-l iubească, pentru că dacă l-ar fi iubit pe unul, l-ar fi pierdut pe celălalt, iar dacă pierdea Shanghaiul, pierdea tot?

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Juliette pe un ton înţepat.

Roma părea aproape amuzat de întrebare. A făcut un gest vag spre ea, arătându-i rochia, pantofii.

— Ei, hai, Juliette! Eu am stat aici mai mult decât tine. Tu eşti o fată americană în inima ta.

Implicaţiile nerostite pe care le aveau cuvintele acelea erau clare: „Fă-ne tuturor o favoare şi întoarce-te înapoi!”

— Ah, da! a mormăit ea.

Pumnalul pe care-l simţise în piept se înfigea tot mai adânc.

— Eu şi democraţia mea americană, cum de mă descurc într-un astfel de climat?

Înainte ca Roma să apuce să o mai contrazică, Juliette a luat-o la pas, abătându-se de la drumul pe care îl plănuiseră iniţial. În loc să treacă pe lângă adunarea strânsă în drum, s-a grăbit să cotească pe o alee din apropiere, oprindu-se pentru o clipă doar, aşa încât Roma să o poată urma. Băiatul a înregistrat rapid schimbarea. Curând, îşi croiau drum amândoi printre sacii de gunoi şi cărucioarele pentru mâncare abandonate, ţinându-se de nas când dădeau de animale vagaboante sau strâmbându-se în faţa băltoacelor de sânge care apăreau la tot pasul. Cum mergeau

pe străzile lăturalnice ale oraşului, se mulţumeau să tacă, prefăcându-se că celălalt nu era de faţă.

Apoi, brusc, Roma s-a răsucit atât de repede, încât Juliette a presupus că erau atacaţi.

— Ce? a sărit, întorcându-se şi ea.

Şi-a scos pistolul şi l-a fluturat dintr-o parte în alta, aşteptând să sară ceva la ei.

— Ce este?

Roma nu îşi scosese însă arma. Cerceta doar strada, încruntat.

— Mi s-a părut că aud ceva, a zis el.

Au aşteptat un pic. O pasăre s-a coborât pe un container. O ţeavă împroşca apă murdară pe stradă.

— Nu văd nimic, a spus Juliette încet, punându-şi arma la loc.

Roma s-a încruntat. A mai aşteptat o clipă, dar strada rămânea nemişcată.

— Am greşit. Îmi cer scuze! Apoi, îndreptându-şi manşetele, a adăugat: Să mergem mai departe!

Cu inima îndoită, Juliette s-a întors şi a luat-o din nou la pas. Nu mai aveau mult până la adresa pe care i-o dăduse Kathleen. Acum se aflau într-o parte a oraşului care îi era cunoscută.

Pielea de găină i-a rămas însă pe braţe.

E paranoic doar, a încercat Juliette să se liniştească. Teama că ar fi putut să fie recunoscuţi împreună îi făcea pe amândoi să se simtă extrem de încordaţi. Juliette îşi ridicase în sus gulerul de la haină, ca să-şi ascundă faţa. Roma îşi ţinea pălăria plecată pe frunte, ceea ce era bine, având în vedere că arăta atât de neîngrijit, încât, dacă l-ar fi

văzut cineva pe stradă, ar fi fugit în direcţia opusă. În lumina zilei, tăieturile de pe faţa lui arătau macabru în contrast cu pielea palidă. Judecând după cearcănele pe care le avea la ochi, Juliette nu ar fi fost deloc surprinsă dacă ar fi aflat că nu dormise noaptea trecută, cel mai probabil răscolit din cauza grijii pentru Alisa.

Juliette a scuturat din cap. Trebuia să înceteze cu presupunerile. Roma şi-ar fi putut la fel de bine petrece noaptea ucigând Stacojii.

— E una dintre clădirile astea, a spus Juliette când au cotit pe strada din adresă.

Casele de aici erau dărăpănate şi înghesuite. Spaţiul dintre clădiri era atât de îngust, încât doar un copil s-ar fi putut strecura printre ele. Zona nu era prea îndepărtată de Concesiunea Franceză, dar, cu toate acestea, o barieră clară putea fi trasă la graniţa dintre cele două districte şi era evident de ce parte se situa această stradă.

O structură lungă, dreptunghiulară, se întindea, pe jumătate prăbuşită, la picioarele lui Juliette. Poate că pe vremuri acolo fusese poarta grandioasă a unui sat, incrustată cu caractere de aur pentru a-şi întâmpina oaspeţii, dar acum era demult dusă, sfărâmată în favoarea zgârie-norilor şi a depravării.

— Eşti sigură că acesta e locul? a întrebat Roma. Cu siguranţă că un post la ziar e plătit suficient de bine cât să se poată muta într-altă parte.

— Tocmai tu, Roma Montagov, i-a răspuns Juliette, ar trebui să înţelegi importanţa pe care o

are imaginea afişată.

„Toţi la fel, alături de popor, printre oamenii de rând”. Comuniştii propovăduiau constant aceste idealuri. Dacă muncitorul de rând trebuia să sufere, atunci şi Zhang Gutai trebuia să o facă – altfel, cum l-ar mai fi respectat?

Juliette a luat-o spre clădirea pe care i-o indica adresa pe care o avea. Apoi – la doi paşi de intrarea principală – s-a oprit brusc şi a arătat cu degetul.

— Uite.

Roma şi-a astupat gura. *Insecte*. O colecţie de cochilii moarte, întinse în aer liber, în faţa intrării în acel bloc. Dacă asta nu arăta că Zhang Gutai e *vinovat*, Juliette chiar nu ştia ce altceva ar fi putut să o facă.

Cu pulsul accelerat, a împins uşa de la intrarea în clădire. Încuietoarea ruginită s-a desprins şi uşa s-a deschis.

Juliette i-a făcut semn lui Roma să se mişte mai repede şi apoi au luat-o în sus, pe scări, tresărind în faţa condiţiilor în care trăiau cei de acolo. Scările se înălţau precar, lipite de un perete, şi dădeau într-un hol paralel pe care se aflau patru uşi, nu foarte îndepărtate una de cealaltă. Nord, apoi sud, nord, apoi sud – au urcat pe scări, au trecut de uşile de la primul etaj şi au suit următoarea scară, continuându-şi drumul care se repeta într-un tipar aproape ameţitor. Roma era destul de obişnuit cu astfel de locuri, dar Juliette, nu. Nu mai locuise în oraş de ani de zile, nu simţise cum e să ţi se mişte şi să îţi scârţâie duşumeaua sub picioare, în vreme

ce întreaga structură pare să se cutremure.

— Ce apartament este? a întrebat Roma.

A amuşinat spre pervazul de la al treilea etaj, ochind ghivecele cu flori trase chiar pe margine care, împinse puţin doar, s-ar fi sfărâmat jos, pe trotuar.

Juliette şi-a ridicat doar degetul arătător spre cer. Au continuat să urce – sus, sus, sus spre ultimul etaj, ajungând în cele din urmă într-un hol pe care se afla o singură uşă, care aştepta chiar în capul scărilor.

S-au oprit, apoi au schimbat câteva priviri între ei.

— Nu e acasă, l-a asigurat Juliette pe Roma, înainte ca acesta să apuce să întrebe.

Fata s-a sprijinit pe un genunchi şi şi-a scos pumnalul subţire cât un ac din faldurile rochiei.

— I-am cercetat calendarul din birou. Întâlnirile cu oameni importanţi sunt toate programate azi.

Doar că, de îndată ce a introdus lama în broască, cu vârful limbii scos pe jumătate din gură din cauza concentrării, a auzit ecoul precis, de neconfundat, al unor paşi înăuntru care se îndreptau spre uşa de la intrare.

— Juliette! a şuierat Roma şi s-a repezit în faţă.

Juliette a sărit în sus şi şi-a ascuns cuţitul în mânecă. Şi-a întins braţul ca să-l oprească pe Roma din drum, adunându-se la timp pentru a vedea uşa deschizându-se. În prag, clipea la ei un moşneag cu ochi mici, înceţoşaţi. Era cu siguranţă trecut de şaizeci de ani şi arăta extrem de obosit, de parcă nu s-ar mai fi bucurat de suficient somn

de când ieşise din pântec.

— Bună! a spus omul, confuz.

Juliette a gândit rapid. Puteau salva situaţia. Nu era totul pierdut.

— Bună dimineaţa! Suntem de la universitate! a exclamat ea, într-un alt dialect – *oujiang* –, atât de rapid, încât Roma a tresărit uşor, neputând să-şi ascundă uimirea în faţa acelei schimbări bruşte.

— Sunteţi bine în această frumoasă dimineaţă?

Bărbatul şi-a plecat urechea spre ea, cu o grimasă pe chip, şi i-a răspuns în dialectul din Shanghai:

— Fată, poţi vorbi în *běndì huà*? Nu înţeleg.

Wenzhou, locul în care se vorbea *oujiang*, era un oraş la doar câteva zile depărtare de Shanghai, spre sud, însă dialectul său era atât de greu de înţeles pentru cei din afară, încât Juliette nu l-ar fi învăţat niciodată dacă nu ar fi avut-o pe Doică. Doica obişnuia să-i spună că sunetele care seamănă cu acest dialect nu sunt acelea ale vecinilor din Shanghai, ci ciripelile păsărilor. Într-un oraş plin nu doar cu străini, dar şi cu chinezi de prin toate colţurile ţării, cei mai mulţi cetăţeni vorbeau aceeaşi limbă, însă nu în acelaşi fel. Doi negustori chinezi puteau să poarte o întreagă conversaţie, fiecare dintre ei vorbind în propriul dialect. Nu era nevoie să se întâlnească la mijloc. Trebuiau doar să se înţeleagă.

Juliette însă nu se aşteptase ca bătrânul să o înţeleagă; ea avea în minte un singur scop. Înainte ca acesta să se chiorască mai bine la chipul ei şi să o recunoască în ea pe moştenitoarea Bandei

Stacojii, trebuia să-l facă să creadă că e o fetişcană care imigrase dintr-altă parte.

— Scuzele mele! a răspuns Juliette, trecând la dialectul din Shanghai, cu misiunea îndeplinită. După cum spuneam, suntem de la Universitatea din Shanghai şi ne bucurăm să vă vedem! Ne dorim să fondăm primul club studenţesc unionist şi avem nevoie de sfaturi. Domnul Zhang este acasă?

Bătrânul s-a îndreptat şi şi-a netezit puloverul tricotat. Juliette se aştepta să-i refuze, să le spună să vină altă dată, astfel încât să se poată retrage, marcând deocamdată întâmplarea drept un eşec. Atâta timp cât nu trezeau suspiciunea omului, se puteau întoarce. Atâta timp cât bătrânul nu le studia prea atent chipurile şi credea că sunt nişte studenţi obişnuiţi, care nu merită ţinuţi minte.

Juliette nu se aştepta ca bărbatul să-şi dreagă vocea cu solemnitate şi să anunţe:

— Eu sunt domnul Zhang.

Roma şi Juliette s-au uitat uluiţi unul la altul.

— Ăăă… nu, nu eşti.

Bărbatul şi-a plecat umerii.

— Bine. Sunt Qi Ren, asistentul personal al domnului Zhang. Puteţi intra.

Juliette a făcut ochii mari. Mai întâi, pentru că era uimită de ciudăţenia acestui om, apoi, pentru că era surprinsă că îi invita înăuntru, în loc să le ceară să-şi vadă de drum. Cum stătea aşa, a simţit un ghiont din partea lui Roma, care îi sugera că ar fi trebuit să se mişte, pentru că domnul Qi se răsucise pe călcâie şi intrase înapoi, târându-şi papucii cu talpă dură.

Nu acesta era planul pe care şi-l făcuse, însă Juliette ştia să se adapteze.

— Hai! a rostit în şoaptă Roma, grăbindu-se să-l urmeze pe domnul Qi.

— Cu cine stau de vorbă? a întrebat domnul Qi peste umăr.

Juliette n-a ezitat nicio fracţiune de secundă.

— Zhu Liye. Iar el este domnul Montague. Ce canapele frumoase aveţi!

Juliette a luat loc înainte să fie poftită. Domnul Qi, încruntat, a întors cu cu faţa în jos dosarele care se găseau pe masa alăturată, astfel încât numele lui din două litere şi însemnul cu „Ziua Muncii” să fie ascunse.

— Durează mult?

— Dacă nu vă deranjează, a replicat radios Juliette.

Domnul Qi a oftat.

— Merg să fac nişte ceai.

De îndată ce bătrânul s-a făcut nevăzut în bucătăria de alături, ocupat să fiarbă apă, Roma s-a întors spre Juliette şi a şuierat:

— *Montague*? *Pe bune*?

— Taci din gură! s-a răstit Juliette la rândul ei. Nu mi-a venit nimic altceva în minte şi nu am vrut să fac o pauză care ar fi trezit suspiciunea.

— Vorbeşti fluent rusa şi tu doar la *asta* te-ai gândit? a întrebat Roma uluit. Ce e aia, „Montague”? Pare italian.

— Există comunişti italieni!

— Nu în Shanghai!

Juliette n-a mai apucat să-i răspundă, pentru că

domnul Qi şi-a iţit capul pe uşă ca să-i întrebe ce fel de ceai doresc. Odată ce a dispărut din nou, mulţumit cu răspunsul lor politicos că orice era minunat, Juliette şi-a plecat capul şi a zis:

— Bun, încă mai putem face ceea ce am venit să facem. Tu trebuie doar să-i distragi atenţia.

— Poftim? s-a revoltat Roma. Ai de gând să *mă* laşi aici ca să-l distrez pe moş?

— Ai vreo problemă cu asta?

— Da, am.

Roma s-a rezemat de spătarul canapelei, cu mâinile-n poală.

— Cum pot şti că îmi vei împărtăşi informaţiile pe care le descoperi dacă nu va fi în favoarea ta?

Avea tot dreptul să nu aibă încredere în ea, dar asta nu însemna că lui Juliette îi convenea faptul că insinua că ar fi fost dispusă să saboteze operaţiunea.

— Nu te mai certa cu mine! a replicat ea. Noi, în general, ne pricepem la tras cu arma şi la ameninţări. Măcar să ducem la capăt misiunea asta!

— Sincer, asta e…

— Vrei să o salvezi pe Alisa sau nu?

Roma a amuţit. Şi-a strâns mâinile-n pumni, iar Juliette s-a întrebat dacă reacţiona astfel pentru că îi amintise de Alisa sau pentru că încerca să reziste impulsului de a o strangula. Domnul Qi s-a întors la momentul potrivit, balansând în mâinile lui şubrede un ceainic şi trei ceşcuţe. Fără să mai piardă timpul, Juliette a ţâşnit în picioare şi l-a întrebat unde e baia. Distrat, domnul Qi a arătat

spre capătul holului în timp ce aşeza ceşcuţele pe masă, iar Juliette s-a şi repezit într-acolo, lăsându-l pe Roma să-i arunce priviri ucigătoare în urmă, în timp ce inventa pe loc o poveste despre întemeierea Clubului Comunist al Universităţii din Shanghai, despre care nici el, nici Juliette nu erau prea siguri că există. Dar asta era problema lui Roma în clipa de faţă. Juliette avea lucruri mai importante de care să se ocupe.

Cu urechile ciulite ca să se asigure că Roma aberează în continuare despre solidaritatea socialistă, Juliette s-a oprit în capătul holului ponosit. Se aflau patru uşi acolo: una larg deschisă spre baie, două întredeschise, care dădeau în camerele de dormit, iar cea de-a patra, închisă bine, nu a cedat atunci când Juliette a scuturat uşurel de clanţă. Dacă Zhang Gutai avea ceva de ascuns, atunci în mod cert se afla în spatele acestei uşi.

Juliette a strâns din dinţi şi apoi a lovit cu putere. Încuietoarea simplă a cedat, supusă. Juliette a îngheţat preţ de o secundă, aşteptând să vadă dacă domnul Qi aleargă să întrebe ce s-a întâmplat. Cum discursul lui Roma curgea mai departe, neîntrerupt, a răsucit clanţa şi s-a strecurat pe uşă.

A privit de jur-împrejur.

Pe unul dintre pereţi era prins un steag roşu cu un ciocan şi o seceră galbene. Sub el, biroul masiv stătea să cadă sub muntele de dosare şi de cărţi, însă Juliette nu a pierdut nicio secundă şi s-a apropiat de el, cercetând totul cu privirea. S-a lăsat

apoi în genunchi şi a tras de sertarul de jos. Imediat, primul lucru pe care l-a văzut a fost propria ei faţă şi, deşi hârtia de ziar era proastă şi subţire, deşi era tipărită uşor strâmb şi trăsăturile din imagine erau redate chiorâş, *ea* era fără îndoială cea din fotografie, sub un titlu care proclama: REZISTĂ ÎN FAŢA BANDEI STACOJII!

— Interesant, a murmurat Juliette, dar nu este ceea ce caut!

A dat afişele la o parte şi a scormonit mai adânc. Nu a reuşit să dea decât de alte ziare de propagandă, care nu aveau nicio relevanţă pentru ea şi care nu erau decât cerneală vărsată pentru a stârni teroare în minţile oamenilor.

În cel de-al doilea sertar însă, a dat de nişte plicuri, împodobite cu arabescuri bogate, care arătau putere şi bogăţie. Juliette le-a frunzărit rapid, dând la o parte invitaţiile de la politicienii din Kuomintang şi ameninţările uşor voalate ale bancherilor şi oamenilor de afaceri, precum şi tot ce arăta ca şi cum ar fi fost o pierdere de timp. Atenţia i-a fost atrasă abia când a dat de un pătrat mic, alb. Era un plic mult mai mic decât celelalte. Spre deosebire de restul, acesta nu avea un expeditor.

În schimb, avea o floare mică, mov, presată cu ajutorul unei ştampile speciale.

— O larkspur[19], a şoptit Juliette, recunoscând floarea.

S-a grăbit să scoată hârtia din plic. Era doar un

19 Floare din familia Delphinium, care în România este denumită popular „nemţişor” (n. tr.).

bileţel, bătut la maşină şi îndoit, ca să încapă înăuntru.

A fost o plăcere să te întâlnesc şi să discutăm afaceri.
Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.
Larkspur

Preţ de câteva clipe lungi, Juliette nu a fost în stare decât să se holbeze la bilet, cu sângele pulsându-i în vene. Ce însemna? Ce însemnau toate acele frânturi, bucăţi dintr-un puzzle mai mare, care pluteau disparat, însă care în mod clar trebuiau potrivite laolaltă?

Juliette a îndesat plicul înapoi şi a închis sertarul. Şi-a netezit rochia şi, ca să nu treacă şi mai mult timp şi să trezească suspiciunea bătrânului, a ieşit din birou, închizând uşa în urma ei cu un uşor pocnet.

A tras de două ori cu putere aer în plămâni. Inima i s-a liniştit în piept şi a început să bată normal.

— … şi adevărul e că scopurile noastre se întind cu mult peste revoluţie, grăia Roma când şi-a făcut din nou apariţia cu degajare în camera de zi. Trebuie întocmite planuri, există oponenţi care trebuie eliminaţi…

— Şi toate acestea presupun resurse mult mai mari decât ale noastre, desigur! a intervenit Juliette, reluându-şi locul pe canapea, apoi zâmbind atât de larg, încât buza de jos i-a dezvelit caninii. Aşadar, unde rămăseserăm?

— Zhu Liye.

Juliette a întors capul, mijindu-şi ochii la Roma. Trebuia să privească printre gene pentru că soarele strălucea orbitor în ceafa lui, luminându-l cu o claritate ameţitoare în timp ce înaintau pe trotuar.

— Nu ţi-a trecut cu numele?

— Nu, eu…

Roma a scos un sunet care ar fi putut semăna cu un chicotit, asta dacă nu ar fi fost ostil.

— Tocmai ce m-am prins. Ai tradus Juliette în chineză. Ju-li-ette. Zhu Liye.

Era clar că Roma meditase asupra subiectului de când părăsiseră apartamentul lui Zhang Gutai. După ce îi spusese repede ce găsise în birou, Juliette se mulţumise să îşi continue drumul, fără alte discuţii. Şi Roma păruse să se conformeze, până în clipa de faţă.

— Eşti un mare detectiv! a replicat Juliette.

A sărit de pe trotuar ca să evite o băltoacă şi tocurile i-au ţăcănit pe şosea. Roma a urmat-o imediat.

— De fapt…

Roma şi-a plecat capul într-o parte. Mişcarea aproape că semăna cu cea a unei păsări – iute şi curioasă, fără vreun motiv ascuns.

— Nu îţi ştiu numele chinezesc.

Juliette l-a privit suspicios.

— Contează?

— Încercam doar să fiu civilizat.

— Nu-i nevoie.

Tăcere. De data aceasta Roma nu s-a grăbit să o umple. De data aceasta a aşteptat doar. Ştia că Juliette detestă tăcerea. O ura atât de profund, încât, atunci când se lega de ea ca un spectru, când îşi făcea loc între ea şi persoana cu care vorbea, fie că era prieten sau duşman, Juliette se sâcâia *pe* ea însăşi, doar ca să găsească o armă cu care să lupte împotriva ei.

Roma a rămas tăcut. Şi Juliette a cedat:

— Cai Junli, a spus ea cu o voce monotonă. Dacă schimbi uşor pronunţia, Junli devine „Juliette”.

Numele ei nu era secret; fusese uitat doar. Ea era, simplu, Juliette, moştenitoarea care venea din Vest – cu rochiile unei fete americane şi numele unei fete americane. Dacă oamenii din Shanghai ar fi săpat suficient de adânc în amintiri, ar fi găsit numele chinezesc al lui Juliette undeva între epoca bunicului ei şi adresa rezidenţială a celei de-a treia mătuşi preferate. Însă nu avea să le vină niciodată pe buze din instinct. Cel care era rostit era însă numele pe care Juliette îl distorsionase mai devreme şi îl împărţise în nume şi prenume: „Zhūlìyè”.

— Nu mi-ai spus niciodată, a zis Roma, privind drept înainte. Pe atunci.

— Sunt multe lucruri pe care nu ţi le-am spus, i-a replicat Juliette. La fel de monoton, a adăugat: Pe atunci.

În urmă cu patru ani, oraşul nu era acelaşi. Mulţi dintre bărbaţi îşi păstrau părul lung, în ceea ce se cheamă, simplu, chică, o cosiţă împletită

care cade pe spate, în vreme ce partea din faţă a scalpului este rasă. Femeile purtau haine largi şi pantaloni drepţi.

Aşa că, peste tot pe unde mergea, Juliette mergea în rochia ei colorată. Rânjea în faţa hainelor urâte pe care le purtau alte fete, iar atunci când mama ei încercase să o facă să îmbrăţişeze moda obişnuită, rupsese cămăşile insipide din dulap şi le făcuse fâşii, lăsând bucăţelele să se ducă în scurgerea recent înlocuită. Călcase în picioare fiecare *qipao* şi aruncase toate eşarfele de mătase cu care Lady Cai încercase să ajungă la un compromis. Pentru a nu fi recunoscută atunci când se înhăita cu Roma, îşi arunca vreo haină peste costumele ţipătoare, desigur, însă era mereu la un pas de nesăbuinţă. Juliette aproape că ar fi preferat să fie considerată trădătoare decât să se îmbrace la fel ca toţi ceilalţi. Ar fi preferat să fie o paria decât să recunoască faptul că sângele care-i curgea prin vene era un produs al Orientului.

Lui Juliette îi plăcea să creadă că îşi mai băgase minţile-n cap de atunci. A doua oară când revenise în New York, văzuse bezna care se ascundea în spatele strălucirii Occidentului. Nu i se mai părea la fel de grozav să fie un copil clădit cu elemente din Vest.

— Mi l-am ales singură.

Roma a tresărit. Nu se aşteptase să mai adauge ceva.

— Numele? a întrebat el.

Juliette a dat din cap. Nu şi-a întors privirea spre el, nici măcar n-a clipit. Ci doar a spus:

— Copiii din New York au râs de mine. M-au întrebat cum mă cheamă şi apoi au râs atunci când le-am spus. Au repetat silabele care le sunau străin iar şi iar, de parcă ar fi fost amuzant să le cânte aşa.

Pe atunci, avea cinci ani. Rana batjocurii era vindecată acum, acoperită de piele dură şi de bătături aspre, dar o mai înţepa încă în zilele grele, aşa cum se întâmplă de obicei cu toate rănile.

— Numele meu era prea chinezesc pentru Vest, a continuat Juliette, cu un zâmbet pieziş pe buze.

Nu ştia de ce chipul i se metamorfozase într-o expresie amuzată. Numai amuzată nu se simţea.

— Ştii cum e... sau poate că nu ştii. Un lucru temporar pentru un loc temporar, dar acum lucrul temporar este atât de înrădăcinat, încât nu mai poate fi îndepărtat.

De îndată ce *aceste* cuvinte i-au ieşit pe gură, Juliette a simţit un val de greaţă – o reacţie viscerală pentru că îşi dădea seama că spusese prea mult. Juliette, codana zăpăcită pe care o crease pentru a o ajuta să supravieţuiască în Occident, îşi înfipsese ghearele atât de adânc în sufletul ei, încât Juliette nu mai ştia unde se sfârşeşte masca şi unde începe ea, cea adevărată, sau dacă era ceva adevărat în ea. Toţi verii ei – Rosalind, Kathleen, Tyler – aveau nume englezeşti, pentru a se integra în marea de străini din Occident care controlau Shanghaiul, însă numele chinezeşti pe care le aveau făceau încă parte din identitatea lor; rudele lor le mai foloseau din când

în când. Juliette era întotdeauna doar Juliette.

Aerul era lipicios. Mergeau de destul de multă vreme, intraseră în Concesiunea Franceză şi acum păşeau în lungul unui rând de case identice, cu pereţi orbitor de albi şi grădini generoase cu verdeaţă. Juliette şi-a tras gulerul, făcând o grimasă atunci când l-a văzut pe Roma deschizând şi închizând gura la loc.

— Juliette…

Graniţa dintre duşmani şi prieteni era orizontală sau verticală? Era o câmpie vastă pe care trebuia să o străbaţi sau un zid extrem de înalt… pe care fie trebuia să îl urci, fie să îl dărâmi dintr-o lovitură?

— Am terminat, bine? a întrebat Juliette. Fă ce crezi de cuviinţă cu informaţiile obţinute. Sunt sigură că legătura dintre Zhang Gutai şi Larkpur îţi va da suficient de lucru.

Juliette a cotit-o spre stânga. Era o scurtătură printr-o grădină, care avea să o scoată pe cealaltă stradă. Iarba îi ajungea până la glezne. După ce şi-a scos pantofii, pământul a părut să o înghită, adâncindu-se şi afânându-se sub paşii ei. O simţea ca pe o întâmpinare – ca pe un *grăbeşte-te*, *treci*!

Asta până când Roma şi-a pus mâna pe umărul ei, oprind-o cu forţa din drum.

— Trebuie – Juliette s-a răsucit şi i-a îndepărtat mâna – să încetezi cu asta.

— Nu am terminat, a spus Roma.

— Ba da.

Umbra pe care o proiecta clădirea din apropiere era destul de adâncă. Roma şi Juliette

stăteau chiar în capătul ei, chiar la limita clară dintre lumină şi întuneric.

Roma a privit-o din cap până-n picioare.

— Tu tot crezi că este vorba despre o învârteală a comuniştilor, nu-i aşa? a întrebat el dintr-odată.

Vocea i-a coborât o octavă, de parcă şi-ar fi dat seama atunci că trebuiau să facă asta dacă urmau să aibă o discuţie pe o stradă ca asta. În lumina blândă a dimineţii, era greu să îşi amintească de pericole. Dar, o singură mişcare greşită – o singură persoană dacă s-ar fi uitat pe fereastră la momentul potrivit –, şi amândoi ar fi dat de necaz.

— Roma, i s-a adresat Juliette rece, am încheiat colaborarea…

— Nu, *nu* am încheiat-o! a insistat Roma. Pentru că aici nu este vorba despre ceva ce poţi investiga de una singură. Îmi dau seama ce plănuieşti doar uitându-mă la tine. Crezi că poţi să intri în cercul comuniştilor, pur şi simplu, cu ajutorul resurselor Bandei tale…

Juliette a făcut un pas spre el. Nu îşi dădea seama dacă lumina puternică a soarelui se reflecta într-o fereastră din apropiere sau dacă era într-atât de furioasă, încât vedea flăcări albe înaintea ochilor.

— Tu, a şuierat, nu ştii *nimic*.

— Ştiu destule cât să observ un *tipar* legat de Larkpur.

Roma a pocnit din degete în faţa ei.

— Revino-ţi, Juliette! Ignori indiciul pe care-l avem doar pentru că vrei să abandonezi

colaborarea pe care o avem şi să începi să investighezi alţi comunişti! Nu-ţi va folosi la nimic! Eşti pe drumul greşit, şi o *ştii şi tu*.

Cuvintele lui Roma aveau o forţă fizică în ele. Simţea o mulţime de înţepături care-i loveau pielea. Juliette abia mai putea să respire, nici vorbă să găsească energia necesară pentru a vorbi, pentru a continua cearta lor în şoaptă. Îl ura *atât de mult*! Ura faptul că are dreptate. Ura că îi provoacă o astfel de reacţie. Şi, mai presus de toate, ura faptul că *trebuia* să îl urască, pentru că dacă nu ar fi făcut-o, ura s-ar fi întors asupra ei înseşi şi atunci nu ar mai fi avut ce urî în afara propriei ei voinţe slabe.

— Nu poţi face asta, a spus Juliette.

Suna mai degrabă tristă decât furioasă. Şi ura *acest* lucru.

— Nu ai dreptul să faci asta.

Dacă s-ar fi aplecat spre el, ar fi putut să numere firicelele de polen care aterizaseră pe nasul lui. Atmosfera era mult prea halucinantă, stranie, cu un aer pastoral. Cu cât întârziau mai mult acolo – străjuiţi de ziduri albe, perlate, în mijlocul ierbii vălurite –, cu atât Juliette se simţea mai pregătită să îşi dezbrace un strat de piele. De ce nu putea renaşte? De ce era blestemată să ajungă mereu în acelaşi loc?

Roma a clipit din ochi. Şi-a temperat pornirea şi şoapta i s-a înmuiat.

— Ce să fac?

Să mă citeşti.

Juliette i-a întors spatele şi şi-a cuprins mijlocul

cu braţele.

— Ce propui? a întrebat, în loc să-i răspundă. De ce ţi s-a pus pata pe Larkspur?

— Gândeşte-te! a spus Roma, pe acelaşi ton jos şi aşezat ca al ei. Se zvoneşte că Zhang Gutai este cel care a creat nebunia. Larkspur se zvoneşte că este cel care o vindecă. Cum ar fi cu putinţă să *nu* existe nicio legătură? Cum ar putea să *nu* fi fost ceva discutat de ei la întâlnire?

Juliette şi-a scuturat capul.

— Legătură sau nu, dacă vrem să tăiem răul de la rădăcină, mergem la cel care l-a *creat*, nu la cel care-l *vindecă*...

— Nu spun că Larkspur deţine toate răspunsurile, s-a grăbit Roma să intervină. Zic că Larkspur ne poate ajuta să scoatem mai multe de la Zhang Gutai. Zic că există o altă cale prin care putem ajunge la adevăr, pentru că Zhang Gutai nu vrea să vorbească.

Are ceva logică în ceea ce spune, şi-a zis Juliette. *Nu... greşeşte*.

Dar cu toate astea, Juliette a rămas refractară. Mama ei îi spusese odată că aproape se născuse invers – cu picioarele înainte – pentru că refuza întotdeauna calea mai simplă.

— De ce insişti să mă convingi? l-a întrebat pe Roma. De ce nu mă laşi în plata mea şi nu mergi să discuţi cu Larkspur singur?

Roma şi-a coborât privirea. Degetele i-au tresărit în direcţia ei; poate că încerca să reziste pornirii de a o atinge, însă Juliette a alungat imediat acel gând din minte. Slăbiciunea şi dorul

erau sentimente rămase în trecut. Dacă Roma avea să-şi mai treacă vreodată degetele moi în lungul spatelui ei, avea să fie pentru a-i număra vertebrele pentru a găsi un loc în care să-şi înfigă pumnalul.

— Ascultă, Juliette! a zis el, respirând adânc. Deţinem fiecare câte o jumătate a oraşului. Dacă acţionez singur, nu pot pătrunde pe teritoriu Stacojiu. Nu vreau să risc şi să pierd şansa de a obţine un antidot pentru sora mea cât mai repede cu putinţă din cauza datoriei noastre de sânge. Vendeta mi-a răpit destule lucruri. Nu-i voi permite să mi-o răpească şi pe Alisa.

Roma şi-a întors din nou ochii spre Juliette, şi în acea privire se citeau atât tristeţe, cât şi furie, atât de puternice, încât umpleau spaţiul dintre ei. Juliette se găsea în inima conflictului: îngrozită că va trebui să dea piept cu acea nebunie alături de băiatul care o sfâşiase în bucăţi, dar şi îndurerată pentru oraşul ei, din cauza a ceea ce se abătuse asupra lui.

Roma a întins mâna. Ezitant.

— Asta este tot ce îţi cer, până când se va sfârşi nebunia. Între noi, lăsăm deoparte pumnalele şi pistoalele şi ameninţările, atâta timp cât este nevoie pentru a împiedica nimicirea să se abată asupra oraşului nostru. Eşti dispusă să faci asta?

Nu ar fi trebuit să fie. Însă Roma spusese lucrurilor pe nume. Pentru el, tot ceea ce conta era să o salveze pe Alisa. Indiferent de ce monştri sau şarlatani cu leacuri magice trebuia să înfrunte, el

îşi dorea doar ca sora lui să se trezească. Pentru Juliette, oraşul era cel care se afla pe primul loc, aşa că a pus oraşul pe primul loc. Trebuia să facă în aşa fel încât oamenii ei să nu mai moară. Aveau noroc că scopurile lor se uneau astfel.

Juliette şi-a întins mâna şi l-a lăsat pe Roma să i-o strângă. Între ei a fulgerat ceva, o scânteie teribilă, fierbinte, pentru că amândoi îşi dăduseră seama că, pentru prima oară după patru ani, se atingeau direct, fără vreo intenţie maliţioasă. Juliette se simţea de parcă ar fi înghiţit un cărbune fierbinte.

— Până când se va sfârşi nebunia, a şoptit ea.

S-au strâns de două ori şi apoi Roma le-a întors mâinile unite, astfel încât a lui să fie dedesubt şi a lui Juliette deasupra. Dacă tot nu puteau avea nimic, atunci puteau avea măcar asta – o clipă, un capriciu, o fantezie –, înainte ca Juliette să îşi vină în simţiri şi să îşi smulgă mâna, lăsându-şi-o la loc pe lângă corp, cu pumnul strâns.

— Mâine, atunci! a hotărât, pe un ton dur, Roma. Îl vânăm pe Larkspur.

Douăzeci şi unu

Cu o expresie prefăcut neutră pe chip, Kathleen s-a strecurat la întâlnirea matinală a comuniştilor, trecând chiar pe sub nasul celor care păzeau uşa.

Era ceva la care se pricepea foarte bine: să observe fără să fie observată. Kathleen ştia cum să găsească echilibrul dintre încredere şi timiditate,

aproape din reflex. Învăţase cum să se inspire din lucrurile mici pe care ceilalţi le făceau pentru a se ridica, imitându-le trăsăturile şi integrându-le într-un amalgam care era acum al ei, personal. Adoptase felul în care Juliette îşi ridica bărbia atunci când vorbea, impunând respect chiar şi în cele mai dificile momente. Învăţase să imite felul în care Rosalind îşi cobora umerii atunci când tatăl lor se pierdea în peroraţiile lui nesfârşite, făcându-se mică cu bună ştiinţă, astfel încât el să-şi amintească de faptul că era doar o fată sfioasă şi să se oprească, chiar dacă pe buzele ei se ghicea un zâmbet discret.

Uneori, lui Kathleen îi era greu să-şi aducă aminte că e o persoană aparte şi nu doar cioburi dintr-o oglindă, în care se reflectau o sută de personalităţi diferite, din care alegea în funcţie de situaţie.

— Scuzaţi-mă! a spus Kathleen cu gândul într-altă parte, întinzând mâna ca să se strecoare printre doi comunişti care discutau cu aprindere.

Au lăsat-o să treacă fără să o bage prea mult în seamă, iar Kathleen şi-a continuat drumul prin locul acela aglomerat. Nu ştia spre ce se îndreaptă. Ştia doar că trebuie să rămână în mişcare până când întâlnirea avea să înceapă, pentru că altfel ar fi arătat stingheră.

Întâlnirea se ţinea într-o hală uriaşă, cu un tavan înalt şi cavernos, care se arcuia spre acoperiş. Într-o altă ţară, poate că locul, cu vitraliile sale şi bârnele groase din lemn, ar fi fost o biserică. La ei, era folosit doar pentru căsătoriile

dintre străini şi pentru evenimentele organizate de bogătaşi.

Era ironic că aceia care îl închiriau acum erau comuniştii.

— Intri şi ieşi, a murmurat în barbă Kathleen, repetând cuvintele lui Juliette din această dimineaţă.

Atunci când venise la ea şi la Rosalind ca să le ceară ajutorul, Juliette zbârnâia de energie şi avea jumătate de braţ deja îndesat în mâneca hainei.

— Trebuie să existe un motiv, nu-i aşa? spusese Juliette. Comuniştii nu ar şuşoti între ei despre un geniu din Partid care a visat totul dacă nu ar avea niciun fel de dovadă. Dacă Zhang Gutai este nevinovat, atunci dovezile vor arăta asta şi ne vor îndrepta într-o altă direcţie. Aşa că trebuie să obţinem dovezile.

Rosalind era deja solicitată la club, unde urma să asiste la o întâlnire a Lordului Cai cu nişte străini care trebuiau impresionaţi, urmând, astfel, să vadă Shanghaiul în toată gloria lui extravagantă şi strălucitoare. După expresia de pe chipul lui Rosalind, oricum nu părea să fii fost prea dornică să meargă la comunişti. Pe Kathleen, pe de altă parte, nu o deranja. Oricât s-ar fi străduit să urască acel mediu, avea un oarecare farmec să te afunzi în haosul, în agitaţia şi clocotul lui, în miezul evenimentelor din ce în ce mai încordate. O făcea să se simtă că face parte din ceva, chiar dacă ea era doar o musculiţă prinsă de un ghepard care alerga după pradă. Dacă reuşea să înţeleagă politica, atunci înţelegea societatea. Şi dacă

înţelegea societatea, atunci avea să fie pregătită să îi supravieţuiască, să controleze mediul din jurul ei, astfel încât să aibă o şansă de a-şi trăi viaţa în tihnă.

Oricât de mult şi-ar fi iubit sora, Kathleen nu voia să supravieţuiască aşa cum o făcea Rosalind, înconjurată de lumini şi de jazz. Nu voia să-şi pună pe ea un costum şi să îşi pudreze faţa până când ajungea să semene cu o coală de hârtie, aşa cum făcea Rosalind în fiecare zi, cu un zâmbet îngheţat pe buze. Juliette nu avea idee ce norocoasă e că se născuse în corpul potrivit, cu obrajii ei albi şi încheieturile ca de porţelan. Trebuia să ai noroc la loteria genetică; un cod diferit însemna o viaţă întreagă de adaptare forţată.

Tot ce putea face Kathleen pentru a supravieţui era să-şi urzească propria cale. Nu avea de ales.

— Sunt studentă în primul an la universitate, a murmurat iar Kathleen, repetând răspunsul pe care trebuia să-l ofere dacă cineva ar fi întrebat-o cine e. Lucrez ca reporter pentru ziarul din campus. Sper că voi reuşi să aflu mai multe despre oportunităţile extraordinare oferite muncitorilor din Shanghai. Am crescut în sărăcie. Mama este moartă. Tata este mort pentru mine… *Au*!

Kathleen a înlemnit. Persoana de care se împiedicase şi-a plecat capul, cerându-şi scuze:

— Te rog să mă ierţi! Nu mă uitam pe unde merg.

Marshall Seo îşi păstra zâmbetul luminos, dar forţat, chiar dacă ea se holba intens la el. Nu o

recunoştea? Ce căuta acolo?

Probabil acelaşi lucru ca şi tine.

— Nicio problemă, a răspuns repede Kathleen, plecându-şi capul.

S-a întors ca să-şi vadă de drum, însă Marshall i-a luat-o înainte cât ai clipi din ochi şi i-a tăiat calea. Kathleen a reuşit să evite la mustaţă să dea cu nasul fix în pieptul lui.

— Te grăbeşti? a întrebat Marshall. Întâlnirea nu va începe decât peste câteva minute.

O recunoscuse în mod clar.

— Aş vrea să găsesc un loc, i-a replicat Kathleen.

Inima începuse să îi bubuie în piept.

— Acustica din această sală este înşelătoare. E mai bine să te asiguri că stai cât mai aproape posibil de scenă.

Nu conta că niciunul dintre ei nu purta culoarea bandei sale, nici că participau la o întâlnire condusă de un grup care îi respingea pe amândoi. Făceau parte din tabere diferite – schisma rămânea schismă.

— Ah, dar mai stai, drăguţă! a insistat Marshall. Uite, acolo…

I-a atins cotul. Kathleen şi-a îndreptat mâna în mod automat spre talie, degetele strângându-i-se în jurul pistolului pe care îl avea sub jachetă.

Aerul s-a oprit în loc.

— Nu face asta! i-a şoptit Marshall, cu tristeţe aproape. Doar ştii bine!

Schisma rămânea schismă – deci, de ce nu o fugărea? Era pe teritoriul Florilor Albe. Ar fi fost o

mişcare proastă din partea ei să-l împuşte, dar *el* ar fi putut să o împuşte pe *ea* – ar fi putut să o ucidă, şi Stacojiii nu ar fi avut cum să reacţioneze.

Încetişor, Kathleen şi-a desprins degetele de pe pistol.

— Nici măcar nu ştii ce aveam de gând să fac.

Marshall a rânjit. Expresia i s-a schimbat într-o secundă din serioasă în veselă.

— Nu ştiu?

Lui Kathleen nu-i venea în minte niciun răspuns. Nu avea nicio idee ce ar fi trebuit să spună în cadrul unei astfel de discuţii în general – cum ar fi trebuit să răspundă unui soi de flirt care părea mai degrabă o trăsătură de personalitate decât ceva executat cu un scop anume.

Cum să răspundă în faţa simplului fapt că nu îşi aţintea pistolul asupra ei?

Un truc. Florile Albe ştiau cum să joace.

Marshall a rămas pe loc. Privirea i-a coborât asupra frunţii ei, spre nas şi apoi mai jos, asupra pandantivului pe care îl avea la gât. Deşi instinctul o îndemna pe Kathleen să se ferească din calea ochilor lui cercetători, fata i-a copiat atitudinea relaxată, cu umerii moi, provocându-l aproape să mai spună ceva.

Nu a făcut-o. Marshall zâmbea doar, de parcă s-ar fi distrat să participe la competiţia privirilor intense dintre ei.

— Ei bine, a fost o discuţie agreabilă, a spus Kathleen şi a făcut un pas înapoi. Dar acum aş vrea să merg să-mi găsesc scaunul. La revedere!

S-a grăbit să plece cu o pufnitură şi s-a aşezat

pe primul scaun liber pe care l-a găsit în faţă. Nici măcar nu voise să stea jos. Încerca să discute cu comuniştii. De ce nu reuşea deloc să îşi urmeze planul?

A privit în jur. În stânga ei, o femeie în vârstă moţăia. La dreapta, doi studenţi de la universitate – unii adevăraţi, nu ca ea, dacă era să se ia după carneţelele lor – erau preocupaţi să îşi facă planuri pentru după întâlnire.

Kathleen şi-a răsucit capul într-o parte şi în cealaltă, bătând agitată cu degetele în speteaza scaunului. De fiecare dată când clipea, vedea cu ochii minţii un ceas care ticăie, de parcă timpul pe care îl avea la dispoziţie în acel loc era limitat şi începuse să se scurgă.

Privirea lui Kathleen s-a oprit asupra unui grup de trei bărbaţi cu început de chelie, care stăteau cu două rânduri în spatele ei. Concentrându-se, a reuşit să bage de seamă că vorbeau în dialectul shanghaiez. Pălăvrăgeau despre situaţia Expediţiei în Nord, împungându-şi genunchii cu arătătoarele şi vorbind atât de repede, încât împrăştiau stropi de salivă în toate direcţiile. Felul în care gesticulau o făcea pe Kathleen să creadă că nu sunt nişte simpli spectatori, ci membri de partid.

Perfect!

Kathleen şi-a croit drum spre ei, târându-şi scaunul după ea, şi li s-a alăturat.

— Aveţi o secundă? a intervenit, întrerupându-le conversaţia. Sunt de la universitate.

Kathleen a scos un reportofon din buzunar şi l-a ridicat în faţa ei. Aparatul era de fapt stricat,

dăduse de el – în chip straniu – într-un morman de gloanţe nefolosite din depozitul de arme al reşedinţei Cai.

— Avem întotdeauna timp pentru studenţii noştri, a răspuns unul dintre bărbaţi şi şi-a umflat pieptul, pregătindu-se.

Îţi înregistrez vocea, *nu-ţi fac poză*, a comentat Kathleen în gând.

— Aş vrea să public un articol despre secretarul general al Partidului, a grăit ea cu voce tare. Zhang Gutai?

Ochii i-au alunecat spre scenă. Oamenii începuseră să se adune, dar vorbeau între ei şi îşi cercetau notiţele. Avea la dispoziţie doar câteva minute până când în jur avea să se lase tăcerea. Nu avea timp să-i ia pe acei bărbaţi pe ocolite. Trebuia să extragă informaţiile de care avea nevoie cât mai rapid posibil, aşa că trebuia să treacă direct la subiect.

— Ce-i cu el?

Kathleen şi-a dres vocea.

— Revoluţia are nevoie de un lider. Credeţi că personalitatea sa puternică va fi un plus?

Tăcere. O clipă, lui Kathleen i-a fost teamă că începuse mult prea în forţă, că păşise într-un cuib de vipere, pe care le făcuse să se ascundă înapoi în găurile lor.

Apoi bărbaţii au început să pufnească.

— Personalitatea sa puternică? a imitat-o unul dintre ei, amuzat. Nu mă face să râd!

Kathleen a clipit din ochi uimită. Sperase că întrebarea ei îi va face să creadă că ştie mai multe

decât ştia cu adevărat. Părea de la sine înţeles că Zhang Gutai avea o personalitate puternică. Sau nu? În minte nu îi prea veneau alte trăsături în acord cu o minte diabolică în stare să coacă o epidemie. Bănuiala ei lovise însă într-o cu totul altă direcţie.

— Nu credeţi că domnul Zhang este puternic? a întrebat Kathleen, cu uluirea citindu-i-se în voce.

— De ce ai crede că este? i-a răspuns unul dintre cei trei bărbaţi, oglindindu-i cu sinceritate uimirea.

Pe scenă, unul dintre vorbitori a bătut în microfon. Sala a reacţionat în consecinţă, de jos până la ungherele din lojile cocoţate aproape de tavan.

— E o presupunere întemeiată.

— Chiar aşa?

Kathleen a simţit un spasm uşor în maxilar. Nu putea să continue acel joc. Nu era pricepută în arta înşelătoriei.

— Se zvoneşte că el a creat nebunia care bântuie prin Shanghai.

Cei trei bărbaţi au devenit vizibil mai încordaţi. Între timp, primul vorbitor de pe scenă începuse să anunţe invitaţii, mulţumindu-le pentru prezenţă, şi să îi îndemne pe cei din spate să treacă mai în faţă.

— Ce fel de articol scrii tu până la urmă?

Şoapta a plutit până la Kathleen dinspre bărbatul care era aşezat cel mai departe de ea. Vorbea doar cu jumătate de gură, cuvintele scurgându-i-se printre dinţi şi printre buzele

aproape lipite.

Pe Kathleen o durea mâna din cauza reportofonului. L-a strâns cu grijă în pumn şi l-a dat la o parte, hotărând că şi-a împlinit rostul.

— Un studiu despre putere, a răspuns ea, şi despre nebunia care o însoţeşte. Un studiu despre cei care au putere şi despre cei care se tem de aceştia. Fără ocolişuri, Kathleen a şoptit: Dezvăluirea secretului nebuniei.

Sala s-a cutremurat de aplauze. Lui Kathleen i s-a părut că aude, pentru o clipă, sirene urlând în zgomotul acela, dar odată ce aplauzele s-au oprit, nu l-a mai auzit decât pe următorul vorbitor – un bolşevic adevărat, care venise tocmai din Moscova – aducând osanale beneficiilor pe care le aducea colectivizarea.

— Să nu-ţi faci o impresie greşită!

Bărbatul care stătea cel mai aproape de ea i-a întâlnit privirea pentru o clipă şi apoi şi-a întors-o spre scenă. Dacă nu ar fi ştiut, Kathleen nu ar fi bănuit niciodată că e comunist. Prin ce era acel bărbat diferit de toţi ceilalţi, de pe stradă? În ce punct trecuse interesul politic pragul spre fanatism, astfel încât era gata să moară pentru o cauză?

— Dacă vrei să descoperi rolul lui Zhang Gutai în această nebunie, trebuie să ţii cont de faptul că nu puterea lui este cea care îl ridică.

— Atunci, ce? a întrebat Kathleen.

Niciunul dintre bărbaţi nu a sărit să îi răspundă. Poate că discursul bolşevicului de pe scenă era mult prea captivant. Poate că erau doar

speriaţi.

— Pretindeţi că sunteţi susţinători ai egalităţii.

Kathleen *a* bătut cu piciorul într-un afiş care zăcea pe jos. Literele mari, aldine, asudau cerneală, umezite de picăturile de ceai pe care cineva le vărsase pe jos.

— Faceţi ceea ce pretindeţi! Daţi-mi şansa să îl demasc pe Zhang Gutai drept canalia care este în realitate! Nimeni nu are de ce să afle că informaţiile au venit de la voi. Nici măcar nu vă ştiu numele. Sunteţi soldaţi anonimi în slujba dreptăţii.

S-au scurs câteva clipe. Pe oamenii aceia îi mânca limba să-i spună. Putea să le-o citească în sclipirea din ochi, în frenezia pe care ţi-o dă extazul atunci când crezi că faci un bine lumii. Bolşevicul de pe scenă a făcut o plecăciune, iar sala a izbucnit în aplauze.

Kathleen aştepta.

— Vrei să scrii un studiu despre puterea lui? s-a aplecat spre ea bărbatul care stătea mai aproape. Trebuie să înţelegi asta: Zhang Gutai nu este puternic. *Are un monstru care îi face treaba murdară*.

O adiere rece a străbătut sala. Aplauzele s-au stins şi publicul s-a cufundat din nou în tăcere.

— Ce?

— L-am văzut, a declarat cel de-al doilea bărbat, cu convingere. L-am văzut părăsindu-i apartamentul. Îl trimite ca pe un demon desprins din lesă ca să-i ucidă pe aceia care-l supără.

— Tot Partidul ştie asta, a adăugat cel de-al treilea bărbat, dar nimeni nu vorbeşte împotriva

acestei lipse de onoare atâta timp cât lucrurile curg în favoarea noastră. Cine ar avea curajul să o facă?

Sub umbrele, ce păreau făcute în tehnicolor, aruncate de ferestrele cu vitralii, toţi spectatorii păreau să fi venit mai aproape de podium, aşteptând următorul vorbitor, în vreme ce scena rămânea goală. Kathleen părea să *fi* fost singura întoarsă într-o altă direcţie.

Oamenii ăştia cred că nebunia se abate asupra acelora care văd *un monstru*, şi-a dat ea seama. Credeau că monstrul e un asasin care, la porunca lui Zhang Gutai, îi ucide pe aceia care îl privesc. Însă atunci, care mai era rolul insectelor în această ecuaţie? De ce bodogănise Juliette despre nişte creaturi asemănătoarea păduchilor?

— Mie asta îmi sună a putere, a remarcat Kathleen.

— Puterea este ceva ce puţini pot obţine, a ridicat bărbatul din umeri. Oricine poate fi stăpânul unui monstru, dacă are inima destul de neagră.

Brusc, în cameră a izbucnit haosul, scârţâiturile scaunelor împinse reverberând în spaţiul cavernos. Dintr-odată, Kathleen şi-a adus aminte că auzise în depărtare sirene şi că îşi zisese că nu e nimic, însă într-adevăr *fuseseră* sirene, care anunţau sosirea autorităţilor, menite nu să aplice legea, ci să menţină lucrurile în legea în care erau. Acesta era teritoriul Florilor Albe. Banda plătea gărzii municipale o sumă mare ca să-i menţină pe gangsteri la putere, şi asta implica razii la întâlnirile comuniştilor şi nimicirea tuturor

demersurilor pe care acest partid le făcea în încercarea de a aprinde revoluţia şi de a înlătura supremaţia gangsterilor.

— Staţi pe loc! Mâinile la ceafă! a tunat unul dintre poliţişti.

Haosul s-a înteţit, oamenii repezindu-se spre uşi, ascunzându-se pe sub mese. Vag, lui Kathleen i-a trecut prin minte că ar trebui să facă şi ea acelaşi lucru, dar un poliţist mărşăluia deja spre ea, cu o expresie care arăta că e pus pe hărţuială.

— *Venez avec moi*! a cerut poliţistul. *Ne bougez pas*![20]

Kathleen a scos un mormăit contemplativ.

— *Non*, *monsieur*, *fai un rendezvous avec quelqu'un*.[21]

Ofiţerul a tresărit, surprins. Nu se aşteptase să audă un accent parizian. El însuşi nu avea trăsăturile francezilor albi pe care îi vedeai în mod obişnuit în Concesiune. La fel ca mulţi alţi poliţişti din garda municipală, era doar un produs al conducerii franceze, expediat pentru muncă din Annam sau vreo altă ţară dintre cele din sudul Chinei, care nu reuşise să îi ţină pe străini în afara guvernării.

— *Maintenant*, *s'il vous plaît!*[22] s-a răstit bărbatul, vizibil iritat de insolenţa lui Kathleen.

Pretutindeni în jurul lor, comuniştii erau puşi la

20 „Veniți cu mine!" „Nu mișcă nimeni!", în lb. fr„ în orig. (n. red.).

21 „Nu, domnule, eu am o întâlnire cu cineva", în 1b. fr., în orig. (n. red.).

22 „Acum, vă rog!", în lb. fr., în orig. (n. red.).

pământ şi apoi strânşi la un loc. Cei care nu reuşiseră să fugă suficient de repede urmau să fie înregistraţi, trecuţi pe o listă, devenind astfel nume care urmau să fie avute în vedere în cazul în care Partidul ar fi *crescut* mai mult decât era acceptabil şi ei s-ar fi văzut nevoiţi să-i reteze avântul.

— Of, las-o-n pace!

Kathleen s-a răsucit, încruntată. Marshall uşuia poliţistul cu o mână împodobită cu un inel care în mod clar aparţinea moştenitorilor clanului Montagov. Inelul a lucit în lumină şi expresia furibundă a bărbatului s-a înmuiat. A tuşit şi apoi a plecat mai departe, ca să hărţuiască următoarea victimă.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Kathleen. De ce îţi oferi ajutorul când nu ţi-a fost cerut?

Marshall a ridicat din umeri. Din neant, părea să fi scos un măr roşu, lucios.

— Ne calcă destul pe bătături. Am vrut să ajut.

Tânărul a luat o muşcătură din mărul lui.

Kathleen şi-a strâns jacheta în jurul corpului. Dacă avea să mai tragă mult, materialul urma să se aleagă cu o cută permanentă.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat ea cu răceală. Garda municipală e de partea voastră. Nu vă calcă niciodată pe bătături.

— Ba bineînţeles că o fac!

Marshall a zâmbit, dar de această dată zâmbetul nu i s-a reflectat în privire.

— Toţi fac asta. Abia aşteaptă să-şi lustruiască bocancii şi să ne calce pe gât, odată şi pentru totdeauna. Oameni ca noi mor în fiecare zi.

Kathleen nu s-a mişcat.

Marshall nu îi observase stânjeneala. A continuat, arătând în jur cu mărul lui:

— La fel cum comunişti aceia cu care vorbeai tu ar profita de prima ocazie ca să-şi vorbească de rău secretarul general.

Kathleen a pufnit, ofensată.

— Ai tras cu urechea la discuţia mea?

— Şi dacă ar fi adevărat?

Arestările păreau să fi început să se mai domolească. Din punctul în care se afla Kathleen şi până la uşă se întindea o cale dreaptă. Apoi s-ar fi putut bucura de libertate, putând să scape cu noile informaţii pe care le obţinuse, strânse la piept.

Păcat că Florile Albe dispuneau acum de exact aceleaşi informaţii.

— Vezi-ţi de treaba ta! s-a răstit ea.

Înainte ca Marshall Seo să mai apuce să fure ceva, Kathleen a ieşind furibund din sală.

Douăzeci şi doi

Dimineaţa se preschimbase alene în amiază.

Lumina zilei se cernea cenuşie prin ferestrele murdare ale clubului burlesc. Juliette a împrăştiat fumul de ţigară care-i plutea pe sub nas, strâmbându-se, încercând să nu tuşească.

— Radiatorul e stricat? a strigat ea. Daţi drumul la căldură! Şi mai aduceţi-mi gin!

Purta deja o haină lungă, tivită cu blană, mai groasă decât tomurile de contabilitate ale tatălui ei, dar de fiecare dată când se dădeau uşile de

perete, înăuntru pătrundea o briză rece, care îngheţa şi mai tare aerul deja îngheţat dinăuntru.

— Aţi terminat deja toată sticla? s-a mirat una dintre chelneriţe.

Fata avea o cârpă în mână şi freca una dintre mesele din apropiere, cu nasul încreţit în direcţia paharului din faţa lui Juliette.

Juliette a ridicat sticla goală, i-a examinat detaliile delicate şi apoi a aşezat-o din nou deasupra afişului de pe care o luase. Găsise foaia subţire de hârtie pe stradă, în drum spre club. Se jucase atât de mult cu colţul anunţului, încât acum era ferfeniţă.

VACCINEAZĂ-TE! scria pe afiş cu litere uriaşe. În capătul paginii erau imprimate două rânduri care ofereau o adresă din Stabilimentul Internaţional.

— Mai uşor cu critica, până nu te concediez! i-a replicat Juliette.

Ameninţarea nu sunase foarte convingător. Juliette a pocnit din degete la un ajutor de bucătar care trecea prin faţa ei.

— Haide! Încă o sticlă!

Ajutorul s-a grăbit să-i facă pe plac. Pe timpul zilei nu erau prea mulţi muşterii în club, iar gangsterii care treceau pe acolo la ora aceea nu aveau nimic altceva de făcut decât să lâncezească şi să urmărească spectacolul diluat de după-amiază al lui Rosalind.

Noaptea, toate barierele cădeau şi Rosalind se azvârlea în paşi de *cha-cha* în miezul extravaganţei. Luminile străluceau la capacitate

maximă, iar energia de pe ringul de dans era atât de intensă, încât ar fi fost îndeajuns pentru a aprinde candelabrele care sclipeau auriu din tavanele roşii, afumate. Însă când soarele era sus pe cer şi nu stăteau prea mulţi clienţi pe la mesele rotunde, locul părea cuprins de hibernare. Rosalind lucra de obicei două ore pe timpul *zilei*, pe care în mod clar le ura, dacă era să se ia în calcul lipsa ei de concentrare. Ridicase din sprânceană la Juliette, de pe scenă, întrebând-o fără cuvinte de ce se dădea în spectacol, şi din această cauză pierduse primele note ale următorului ei cântec.

— Bei la ora unu după-amiaza? a comentat Rosalind o oră mai târziu, după ce îşi terminase în sfârşit reprezentaţia.

Se schimbase de hainele ei ţipătoare de scenă şi acum purta un *qipao* verde-închis, care se pierdea în verdele de aceeaşi nuanţă al scaunului, în care Rosalind se lăsase să cadă. În lumina slabă, ochii ei negri rămăseseră singura trăsătură proeminentă. Restul fiinţei ei devenise straniu şi cenuşiu.

— Ei bine, încerc.

Juliette a turnat cu îndemânare şi apoi i-a oferit paharul pe jumătate plin lui Rosalind. Rosalind a luat o gură şi s-a strâmbat atât de tare, încât bărbia ei ascuţită de la natură s-a metamorfozat în trei bărbii.

— E *îngrozitor!*

A tuşit şi s-a şters la gură. Apoi a privit în jur, punând ochii pe o masă goală.

— Te întâlneşti din nou cu cineva aici?

Rosalind se gândea la vreun negustor sau, poate, la un diplomat străin, vreun om de afaceri – oameni puternici, cu care se presupunea că Juliette ar trebui să întreţină relaţii bune. Însă de când cu Walter Dexter, care fusese mai mult o pacoste, tatăl ei nu o mai trimisese să se întâlnească cu nimeni. Acum avea o singură misiune: să afle de ce mureau oamenii din Shanghai.

— De fiecare dată când bat la uşa tatălui meu ca să-l întreb dacă vrea să vrăjesc vreo persoană importantă, mă uşuieşte de parcă…

Juliette a imitat teatral expresia grăbită a tatălui ei, scuturându-şi încheietura repezit, ca pe un peşte mort. Rosalind şi-a muşcat buzele ca să nu izbucnească în râs.

— Atunci înseamnă că n-ai nimic mai bun de făcut?

— Pur şi simplu mă bucur de talentul tău, i-a răspuns Juliette. M-am *săturat* de oamenii aceştia banali, care nu ştiu diferenţa dintre un echer înalt şi un flic-flac…

Rosalind s-a strâmbat la ea.

— Nici măcar *eu* nu ştiu care este diferenţa. Sunt aproape convinsă că ai inventat termenii ăştia acum, pe loc.

Juliette a ridicat din umeri şi apoi a aruncat restul băuturii. Răspunsul pe care i-l dăduse lui Rosalind era adevărat. Voia doar să fie văzută în club suficient de mult timp, astfel încât să nu pară deloc suspect atunci când, la apus, avea să se strecoare afară, ca să se întâlnească cu Roma.

Pe Juliette a trecut-o un fior. *Se strecura ca să*

se întâlnească cu Roma. Asta îi reamintea prea mult de trecut. De o rană veche, dar care rămânea proaspătă, deschisă, dureroasă.

— Eşti bine?

Rosalind a tresărit.

— De ce n-aş fi?

Machiajul era bun, dar Juliette petrecea la rândul ei mult timp, în fiecare dimineaţă, cu nasul printre sticluţe şi borcănele cu cosmetice. Fără să se uite măcar prea îndeaproape, îşi dădea seama unde întinsese Rosalind un strat mai gros de cremă şi pudră, putând să urmărească linia exactă care arăta unde se termina adevărata ei piele şi unde începea stratul adăugat, menit să acopere cearcănele vineţii.

— Îmi fac griji că nu dormi suficient, i-a răspuns Juliette.

În stânga lor s-a auzit o bubuitură. Chelneriţa care curăţa masa dărâmase un sfeşnic.

Rosalind a scuturat din cap – o mişcare prin care şi-ar fi putut arăta dezaprobarea faţă de chelneriţă, dar care ar fi putut să fie şi un răspuns pentru Juliette.

— Am dormit, doar că nu tocmai bine. Îmi tot apar în vis insectele alea.

Rosalind s-a scuturat înfiorată şi apoi s-a aplecat spre ea.

— Juliette, mă simt neputincioasă stând aşa, degeaba, în timp ce oraşul se destramă. Trebuie să pot face ceva…

— Linişteşte-te! *i-a* spus Juliette blând. Nu e responsabilitatea ta.

Rosalind s-a sprijinit cu mâinile de masă, cu maxilarul încordat.

— Vreau să ajut.

— Ajută-mă dormind.

Juliette a încercat să zâmbească.

— Ajută-ne dansând cu toată măiestria ta minunată, ca să putem uita – chiar şi numai pentru câteva clipe – că oamenii sparg magazinele şi dau foc străzilor.

Doar ca să uite că nebunia afecta fiecare colţişor al acestui oraş, că nu aveau de-a face cu o forţă împotriva căreia poliţia, gangsterii sau puterile coloniale să poată lupta.

Rosalind nu a spus nimic pentru câteva clipe foarte lungi. Apoi, spre uimirea lui Juliette, a întrebat-o:

— Doar la atât sunt eu bună?

Juliette a tresărit.

— Pardon?

— S-ar zice că nici nu mai e cazul să fiu considerată Stacojie, i-a spus Rosalind cu amărăciune.

Vocea îi era aproape de nerecunoscut, sunând ca sticla spartă.

— Nu sunt nimic mai mult decât o dansatoare.

— *Rosalind*.

Juliette s-a aplecat spre ea, făcând ochii mici. De unde-i venise ideea asta?

— Eşti dansatoare, da – dar una din cercul interior al Stacojiilor; iei parte la întâlniri şi ai acces la părţi din corespondenţă la care nici măcar tatăl tău nu are acces. Cum poţi să te îndoieşti că eşti

Stacojie?

Însă privirea lui Rosalind era bântuită de năluci. Amărăciunea dăduse naştere angoasei şi angoasa îi măcina sufletul, transformând-o într-un om înfrânt. Faptul că văzuse monstrul o afectase mai mult decât lăsa să se vadă. Îi furase somnul şi o făcuse să se gândească prea mult la unele lucruri. Iar acum ajunsese să pună la îndoială bazele fundamentale pe care era clădită viaţa ei. Lucru periculos pentru cineva ca Rosalind, a cărei minte era deja un cimitir etern.

— Doar că uneori mi se pare că nu e cinstit, i-a spus Rosalind direct, că ţie ţi se permite să *faci parte* din această familie şi că vei ocupa un loc în cadrul Bandei Stacojii, iar eu sunt fie o dansatoare, fie nimic.

Juliette a clipit din ochi. Nu avea ce să-i spună. Doar:

— Îmi… pare rău!

Juliette s-a întins şi şi-a aşezat mâna pe cea a verişoarei ei.

— Vrei să vorbesc cu tata…

Rosalind a clătinat repede din cap, apoi a scos un râset crispat.

— Te rog, nu mă băga în seamă! Sunt doar… Nu ştiu. Nu ştiu ce-i cu mine. Am nevoie de mai mult somn.

Rosalind s-a ridicat şi i-a mai strâns mâna lui Juliette o dată, înainte de a-i da drumul.

— Trebuie să ajung acasă şi să mă odihnesc, dacă vreau să fiu gata pentru tura din noaptea asta. Vii?

Nu putea merge cu ea, dar nici nu voia să o lase pe Rosalind să plece atâta timp cât părea să existe încă un conflict – un conflict între ele două – care rămăsese nerezolvat. Asta o neliniştea. I se ridicaseră firele de păr de pe ceafă, de parcă ea şi vara ei s-ar fi certat, dar nu putea să identifice punctul nevralgic. Poate că totul era în mintea ei. Ochii lui Rosalind se limpeziseră acum şi asta o făcea şi pe Juliette să îşi mai vină în fire. Poate că fusese doar un moment trecător de îndoieli lăuntrice.

— Mergi tu! i-a răspuns Juliette în cele din urmă. Eu mai am timp de pierdut.

Rosalind a dat din cap şi a zâmbit din nou. Odată ce a ieşit pe uşă, înăuntru a mai intrat o pală de vânt, înfiorând-o pe Juliette atât de tare de această dată, încât fata şi-a ascuns gâtul cu totul în haină, lăsând blana s-o înghită. Acum nici măcar nu mai avea un spectacol care să o ţină ocupată. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i studieze pe Stacojiii ei.

— De când freci la masa aia? a strigat Juliette.

Chelneriţa şi-a îndreptat privirea spre ea şi a oftat.

— *Xiăojiĕ*, petele sunt persistente.

Juliette a sărit în picioare şi a luat-o spre fată, ţăcănind din tocuri. A întins mâna ca să primească pânza cu care ştergea fata. Chelneriţa a clipit uimită din gene la ea.

— Domnişoară Cai, nu se cuvine să vă murdăriţi mâinile…

— *Dă-mi-o*!

Fata i-a întins-o. Juliette a strâns-o în pumn. Din trei mişcări brutale – mâna lovind zgomotos masa –, suprafaţa era curată şi lucioasă. Juliette i-a dat fetei cârpa înapoi.

— Foloseşte-ţi cotul! Nu-i chiar atât de greu.

— M-am gândit la ceva.

Benedict şi-a ridicat privirea de la blocul de desen, cu ochii mici în încercarea de a focaliza chipul lui Marshall. Era o zi înnorată, dar o coloană de lumină orbitoare străpungea totuşi norii, cernându-li-se în camera de zi. Rezultatul era că cerul rămânea mohorât, fără să ofere confortul unei ploi sănătoase, puternice.

— Am urechile pâlnie.

Marshall s-a lăsat şi el pe canapeaua lungă, dându-i la o parte picioarele lui Benedict cu un gest leneş. S-a prefăcut că nu îi aude mârâiturile de împotrivire, fără să se mişte nici măcar atunci când era să se aşeze pe piciorul lui gol.

— Nu ţi se pare puţin straniu că Lordul Montagov ne-a trimis în atâtea misiuni împotriva Stacojiilor în ultimul timp? De unde are informaţiile necesare?

— Nu e deloc straniu.

Atenţia lui Benedict s-a întors asupra mişcării pe care o făcea creionul pe hârtia aspră.

— Avem spioni în Banda Stacojie. Mereu am avut spioni în Banda Stacojie. Iar ei au cu siguranţă spionii lor printre noi.

— Avem spioni, desigur, dar nu chiar atâţia.

Marshall părea întotdeauna sumbru atunci

când încerca să se concentreze. Dacă era să fie sincer, lui Benedict i se părea puţin amuzant. Îndeletnicirea nu i se potrivea lui Marshall – era ca un clovn care poartă un costum din trei piese.

— Ce? Crezi că am reuşit să ne infiltrăm în cercul lor interior?

Benedict şi-a scuturat capul.

— Am şti dacă aşa ar sta lucrurile. Poţi să nu te mai foieşti atât?

Marshall nu s-a oprit din foit. Părea că încearcă să se aşeze cât mai confortabil, dar dacă nu avea să se potolească, pernele canapelei urmau să zboare cu totul. În cele din urmă s-a liniştit şi şi-a rezemat bărbia în pumn.

— Dar informaţiile au fost atât de precise în ultima vreme! a observat el, cu o urmă de mirare în voce. El a aflat despre balul mascat înaintea lui Roma. În dimineaţa, asta m-a trimis după Kathleen Lang şi ştia cu precizie locul în care se va afla. Cum reuşeşte unchiul tău să obţină aceste informaţii?

Benedict şi-a ridicat privirea de la desenul lui, apoi şi-a coborât-o din nou, mişcându-şi rapid creionul. Pe foaie a apărut linia unui maxilar, îmbinată cu arcul unui gât. O umbră a devenit o gropiţă.

— Lordul Montagov te-a trimis după Kathleen Lang? a întrebat el.

Marshall s-a lăsat pe spate.

— Păi, n-avea de gând să vă trimită pe tine sau pe Roma la o întâlnire a comuniştilor. Ştii limba, dar faţa ta nu trece neobservată la fel de bine ca a mea.

Benedict şi-a dat ochii peste cap.

— Da, am înţeles asta. Dar de ce acum o urmărim pe Kathleen Lang?

Marshall a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Presupun că vrem să punem mâna pe informaţiile pe care le obţine ea.

Marshall şi-a aruncat privirea pe fereastră, la vremea de afară. S-au scurs mai multe clipe de tăcere, în care singurul sunet care se auzea a fost acela de la ciotul de creion al lui Benedict alunecând pe hârtie.

— Să reluăm azi căutarea unei victime vii? a întrebat Marshall.

Benedict presupunea că ar fi trebuit să o facă. Nu mai aveau timp. Viaţa Alisei depindea de ei şi, dacă mai rămăseseră locuri necercetate în încercarea de a ajuta la găsirea unui leac, nu era de datoria lor ca măcar să le încerce?

Oftând, Benedict şi-a aruncat carnetul cu schiţe pe masă.

— Presupun că trebuie să o facem.

— Oricum, te poţi întoarce la desenat după ce dăm greş şi ne retragem, i-a promis Marshall, apoi şi-a răsucit capul şi a aruncat un ochi la schiţă. Dar nasul meu nu e atât de mare.

La apus, Juliette s-a strecurat afară din clubul burlesc cu capul plecat şi bărbia ascunsă în guler. Era deopotrivă o încercare de a se ascunde şi de a se proteja de briza rece – un vânt puternic care îi înţepa pielea la fiecare atingere. Nu ştia ce avea ziua asta de adusese cu ea o iarnă timpurie atât de

muşcătoare.

— Chifle, chifle calde la doi cenţi! Luaţi-le acum, luaţi-le cât sunt calde…

— Domnişoară, domnişoară, vindem peşte ieftin…

— Ghicesc norocul! Ghicesc în palmă! *Xiăojié*, arăţi de parcă ai avea nevoie…

Juliette o cotea la stânga şi la dreapta prin piaţa neacoperită, cu privirea aţintită în pământ. Îşi trăsese gluga de la haină pe ochi, până când aproape tot părul ajunsese să îi fie ascuns în blană şi cam toată faţa acoperită de puf. Problema nu era că ar fi putut să fie recunoscută – avea la îndemână o mie de scuze prin care să justifice ceea ce făcea, dar nu avea chef să născocească minciuni. Oraşul era bătrânul ei prieten. Nu avea nevoie să-şi ridice privirea ca să-şi croiască drum. Dând dintr-o stradă în alta, în curând a ajuns pe Edward al VII-lea şi şi-a ridicat în sfârşit fruntea. Vântul îi lovea obrajii în timp ce îl căuta din priviri pe Roma.

Toată agitaţia de pe această stradă era îndreptată într-o singură direcţie: spre Lumea Măreaţă. Nu era tocmai cinstit să numeşti locul „bâlci”, aşa cum îi plăcea lui Juliette să îi spună. Era mai degrabă un complex pentru divertisment în care găseai câte-n lună şi-n stele. Oglinzi distorsionante, acrobaţi pe sfoară şi chioşcuri la care se vindea îngheţată, toate se amestecau într-o cacofonie de activităţi care-ţi puteau mânca o zi din viaţă şi toţi banii din portofel. Atracţia principală era opera chinezească, însă lui Juliette

aceasta nu îi plăcuse niciodată prea mult. Preferaţii ei erau magicienii, deşi nu mai intrase în bâlci de ani de zile şi, cel mai probabil, toţi magicienii pe care îi ştiuse ea odată plecaseră de acolo sau fuseseră înlocuiţi.

Oftând, Juliette a cercetat cele cinci personaje chinezeşti celebre, aşezate fix în vârful Lumii Măreţe. Ardeau în lumina palidă a soarelui de la apus, aprinse din spate de o urmă de oranj intens.

Alb... *auriu*... *dragon*... *ţigări*, şi-a tradus Juliette, uşor confuză, fără să înţeleagă de ce. Uitase pentru o clipă să citească de la dreapta la stânga în loc de la stânga la dreapta, lucru cu care se obişnuise în ultimul timp.

— Concentrează-te! şi-a şoptit.

Atenţia i-a coborât spre puhoiul de oameni care intrau şi ieşeau pe uşile de la Lumea Măreaţă. A căutat cu grijă – cercetând cu privirea masele care urmăreau în semiîntuneric reclamele ce le ademeneau spre toate viciile imaginabile – până când ochii i s-au oprit în faţa intrării unui magazin de rochii. Roma stătea rezemat de un felinar, cu mâinile îndesate adânc în buzunare şi umbre vineţii la ochi.

Juliette s-a îndreptat spre el, păşind pe pietrişul care îi înăbuşea ţăcănitul pantofilor. Se pregătea să se ia de el pentru că alesese un loc atât de departe de clădire, făcând-o pe ea să-i fie greu să-l găsească. Doar că, atunci când s-a apropiat de Roma, a citit ceva în expresia lui care a amuţit-o înainte de a începe.

— Ce s-a întâmpla...

— Nu te uita înapoi, a spus Roma. Ai fost urmărită.

— Ba nu.

Juliette răspunsese repede şi fără urmă de îndoială, deşi era mai degrabă un act de rebeliune din partea ei decât o certitudine. Când vorbise, instinctul o îndemnase să se răsucească şi să îi demonstreze lui Roma că se înşală, însă logica îi spunea să se abţină. A rămas nemişcată, cu tendoanele gâtului încordate. Era adevărat că se concentrase să îşi ţină chipul ascuns faţă de cei dinaintea ei şi că nu fusese atentă la ce se întâmpla în jurul ei. Era oare cu putinţă să se fi ales cu un spion?

— Un bărbat alb s-a oprit odată cu tine, a spus Roma. A scos un ziar din buzunar şi a început să-l citească în mijlocul străzii. Nu ştiu ce crezi tu, dar mie asta mi se pare foarte suspicios.

Juliette a început să se scotocească prin buzunar, înjurând în barbă.

— Poate că nu reprezintă o ameninţare, a insistat ea. Poate că este unul dintre oamenii tăi, care îţi supraveghează activitatea.

— Nu este rus, i-a replicat Roma imediat. Hainele şi frizura sunt britanice, şi noi nu avem din ăştia printre noi.

Juliette a dat în sfârşit de ceea ce căuta. Şi-a scos pudriera. A deschis cutia şi a plecat oglinda astfel încât să poată vedea în ea străzile întunecate din spatele ei fără să se întoarcă.

— L-am găsit, a anunţat Juliette. Cu batistă galbenă în buzunarul de la sacou?

— El este, i-a răspuns Roma.

Juliette nu-şi dădea seama cum de putuse Roma să identifice spionul ca fiind britanic. Arăta ca oricare alt străin de pe stradă. Juliette a privit mai atent în oglindă. A schimbat unghiul uşor, un pic doar…

— Roma, a spus repede, ridicând glasul cu o octavă. Are un pistol.

— Toţi străinii din oraşul ăsta au pistoale…

— Îl îndreaptă spre noi, l-a întrerupt Juliette. Tocmai l-a tras de sub ziar.

Între ei s-a coborât o tăcere încordată, în timp ce amândoi îşi treceau în revistă opţiunile. În jurul lor oraşul rămânea în mişcare, viu şi vibrant, nepăsător. Însă nu ar fi putut să se amestece din nou în mulţime fără să fie urmăriţi până la locul spre care se îndreptau. Nu aveau nicio copertină sub care să se ascundă şi să se facă nevăzuţi, nu aveau cum să-şi scoată propriile arme fără ca englezul să-i vadă şi să tragă el primul.

— Deschide-ţi haina şi îmbrăţişează-mă! i-a cerut Roma.

Juliette s-a înecat cu hohotul de râs care-i izbucnise brusc în piept. Aştepta poanta, însă, din câte se vedea, Roma vorbea serios.

— Glumeşti? a spus ea.

— Nu, nu glumesc, i-a răspuns Roma serios. Fă-o, ca să-l pot împuşca!

Spionul britanic era la mai bine de o sută de paşi în urmă. În spaţiul dintre ei se aflau zeci de cetăţeni în continuă mişcare. Cum credea Roma că avea să-l împuşte în aceste condiţii, în timp ce o

îmbrăţişa pe Juliette?

Juliette a tras de funda din jurul taliei şi şi-a desprins haina, ridicându-şi totodată mâna. A închis oglinda în palma celeilalte mâini, pierzând astfel contactul vizual.

— Sper că ştii ce faci, a şoptit ea.

Abia putea respira. Pulsul îi bubuia ca o tobă.

Şi-a trecut braţele în jurul gâtului lui Roma.

Juliette i-a simţit respiraţia oprindu-se pentru o clipă, insesizabil dacă nu ar fi fost atât de aproape. Poate că Roma nu luase în considerare faptul că, cerându-i să-i fie paravan, se va apropia de ea. Cu siguranţă nu se aşteptase ca bărbia ei să-şi găsească imediat locul în ungherul dintre umăr şi gât, ca pe vremuri.

Amândoi crescuseră şi le crescuseră spini. Dar, cu toate acestea, Juliette îşi găsise din nou locul atât de uşor – mult prea uşor, i se părea.

— Apleacă-te mai aproape! a instruit-o Roma.

Juliette l-a simţit mişcându-se, apoi scoţându-şi pistolul la adăpostul hainei ei umflate de vânt.

Juliette îşi amintea cum Roma îi jurase că nu va pune niciodată mâna pe un pistol. Nu se obişnuise cu armele automate cu aceeaşi uşurinţă cu care o făcuse ea. În acele câteva luni pe care le petrecuse în Shanghai la cincisprezece ani, Roma nu dusese acelaşi stil de viaţă ca al ei. În vreme ce el acţiona de pe poziţia confortabilă de moştenitor al Florilor Albe, Juliette se lupta să fie văzută, atentă la fiecare cuvânt al tatălui ei, temându-se că, dacă ar fi pierdut vreo instrucţiune, ar fi fost aruncată în anonimat.

„Noi nu ne permitem luxul milei, Juliette. Uită-te la oraşul *ăsta*! Uită-te la foametea care se ascunde sub pojghiţa lustruită!”

Lecţia preferată a tatălui ei implica urcatul în podul casei, acolo de unde se uitau amândoi pe cea mai înaltă dintre ferestre, aţintindu-şi privirea spre centrul oraşului, care se întrezărea la orizont.

„Imperiile pot cădea în doar câteva ore. Nici acesta nu este diferit. Aici, în Shanghai, cel care trage primul are cele mai multe şanse de a supravieţui”.

Juliette îşi învăţase lecţia. Din câte se vedea, Roma adoptase şi el aceeaşi atitudine în anii care se scurseseră.

— Să nu ratezi! a şoptit Juliette.

— Eu nu ratez niciodată.

S-a auzit un pocnet. Juliette s-a răsucit imediat şi a văzut spionul englez prăbuşindu-se în locul în care fusese împuşcat, cu o pată mare şi roşie înflorindu-i în piept. Juliette avea o gaură fumegândă în haină, dar ea abia dacă băgase de seamă. Era distrasă de ţipetele care răsunau în jurul lor şi de mişcarea frenetică a mulţimii, în timp ce oamenii căutau să identifice sursa bubuiturii.

În Shanghai se auzeau adesea împuşcături, dar niciodată într-un loc atât de aglomerat, niciodată într-un loc pe care străinilor le plăcea să îl laude prietenilor de acasă. Împuşcăturile îşi aveau locul în lumea gangsterilor şi a conflictelor de la graniţele teritoriale, la ore fatidice din noapte, când demonii bântuiau pe străzi sub lumina lunii. Acel moment ar fi trebuit să fie rezervat strălucirii

calde a apusului. Era momentul în care lumea se putea preface că Shanghai nu era împărţit pe din două.

În haosul iscat însă, trei figuri rămăseseră complet nemişcate.

Juliette nu fusese urmărită de un om. Ci de patru.

Aşa că trebuiau să fugă, *chiar în acea clipă*.

— În bâlci! a dat comanda Juliette.

S-a întors spre Roma, încruntată din cauza încetinelii lui.

— *Haide*! E prima oară când mă văd nevoită să fug de la locul unei crime pe care eu am comis-o.

Roma clipea, nedumerit. Avea ochii mari, părând că nu-i vine să creadă. Lui Juliette i s-a părut că nu era cu desăvârşire ancorat în prezent în timp ce se avântau prin mulţime, luptându-se cu braţele şi coatele care apăreau din toate direcţiile în încercarea de a se pune la adăpost.

— O crimă pe care *tu ai* comis-o? a murmurat Roma.

Juliette a fost nevoită să îşi ciulească urechile ca să-l audă.

— *Eu* am tras cu pistolul ăla.

Juliette a pufnit şi s-a întors spre el.

— Chiar trebuie să îţi asumi meritul pentru…

Cuvintele i-au murit pe buze. Crezuse că Roma o corecta, că voia să îşi asume el meritul, dar când i-a văzut chipul, a înţeles. Fusese de fapt o acuzaţie.

Nu voise să tragă.

Juliette s-a întors repede, scuturând din cap de

parcă ar fi văzut ceva ce nu trebuia să vadă. Se gândise că în sfârşit Roma se acomodase cu armele, iar acum băiatul o surprindea prin reacţia lui. Cât din ceea ce arăta era doar o faţadă? Până acum, Juliette nu se gândise că, în vreme ce Roma era asaltat de zvonurile despre cruzimea *ei*, care îl făceau să creadă că e o persoană diferită, poate că şi ea, la rândul ei, căzuse pradă aceleiaşi capcane crezând poveştile despre răceala de gheaţă a lui Roma, care îşi aveau originea chiar în sânul Florilor Albe.

Juliette s-a încruntat, sugându-şi burta ca să treacă prin spaţiul strâmt dintre două umbrele deschise. Când a ajuns de cealaltă parte, ochii i s-au îndreptat din nou spre Roma – spre maxilarul lui încordat şi spre privirea concentrată.

Nu părea să îşi dea niciodată seama ce era adevărat şi ce nu atunci când venea vorba de Roma Montagov. Crezuse că îl cunoaşte şi apoi îi devenise străin. Crezuse că îl descifrase după ce o trădase şi îl înfierase ca diabolic şi însetat de sânge, însă acum i se părea că n-ar fi aşa.

Poate că adevărul nu exista. Poate că lucrurile nu erau atât de simple şi nici adevărul nu era unul singur, imuabil.

— Repede! i-a strigat Juliette lui Roma, scuturând din cap ca să-şi limpezească mintea.

Au reuşit să intre în Lumea Măreaţă şi s-au oprit în uşă, ca să verifice dacă urmăritorii lor se mai ţineau după ei. Juliette a aruncat o privire peste umăr şi a descoperit doi dintre cei trei bărbaţi pe care îi văzuse mai devreme, ambii

croindu-şi drum prin mulţime, cu privirea aţintită asupra ei. Avansau strategic, păstrându-se în urma câte unui civil, aplecaţi tot timpul. Roma a tras-o de umăr ca să o îndemne să se mişte, însă Juliette îl căuta pe cel de-al treilea spion, în timp ce mâna îi aluneca spre gleznă.

— Unde este?

Roma a cercetat mulţimea şi, după o fracţiune de secundă, a arătat spre capăt, spre un bărbat care alerga, încercând poate să găsească o altă intrare în Lumea Măreaţă, astfel încât să-i poată încolţi înăuntru.

Juliette şi-a scos pistolul din ciorap. În câteva secunde bărbatul urma să dispară din câmpul lor vizual.

Chiar dacă Roma nu era moştenitorul brutal pe care acest oraş îl credea, asta nu însemna că reputaţia lui Juliette era mai puţin reală.

Bărbatul s-a prăbuşit din mers, cu glonţul lui Juliette înfipt în gât. Înainte ca pistolul să i se oprească din fumegat, Juliette se întorsese deja pe călcâie, pătrunzând mai adânc în clădire.

În interiorul Lumii Măreţe, majoritatea inşilor nu auziseră împuşcăturile, iar ceilalţi credeau că sunt parte din efectele sonore ale bâlciului, menite să creeze atmosferă. Juliette îşi croia drum prin mulţime, întrezărindu-şi reflexia cu coada ochiului în timp ce traversa expoziţia de oglinzi distorsionante.

— Cum facem să scăpăm de ceilalţi doi? i-a strigat Roma.

— Urmează-mă! i-a răspuns Juliette.

Au răzbit prin cea mai aglomerată zonă şi au ieşit în aer liber, în centrul descoperit al Lumii Măreţe. Acolo era în plină desfăşurare un spectacol de operă, dar Juliette era ocupată să caute o altă intrare spre zona acoperită a clădirii şi îşi ţinea ochii aţintiţi spre scările exterioare care urcau în zigzag de la un etaj la altul. Juliette a reuşit să treacă de o familie cu cinci membri, dar s-a lovit de o femeie care ducea o colivie. A strâns din ochi când colivia s-a prăvălit la pământ şi pasărea a scos un chirăit de moarte.

— Juliette, s-a auzit Roma din spatele ei. Ai grijă!

— Grăbeşte-te! s-a răstit Juliette la rândul ei.

Grija pe care o arăta Roma îi încetinea. Juliette l-a întrezărit pe unul dintre urmăritorii lor într-una dintre oglinzi. Celălalt se izbise de un scrib care se grăbea exasperat spre ieşire.

— Încotro ne îndreptăm? a gâfâit Roma.

Juliette a arătat spre o scară mare, albă.

— Sus! a răspuns. Repede, repede… Nu, Roma, *apleacă-te*!

În clipa în care au păşit pe scări şi s-au ridicat deasupra mulţimii, urmăritorii lor au putut trage direct. Gloanţele ricoşau, îndemnând-o pe Juliette să urce treptele câte trei odată.

— Juliette, nu-mi place asta! a strigat Roma.

Roma urca scările câte patru, ca să se menţină în acelaşi ritm cu ea.

— Nici pentru mine nu e tocmai distractiv! i-a strigat Juliette. A păşit pe brânci la cel de-al doilea etaj şi a luat-o înainte, spre interiorul clădirii

circulare.

— Ţine-te după mine!

Etajul acesta era plin de oameni, nu de jucării de bâlci: peşti, actori, bărbieri – cu toţii îşi ofereau serviciile celor care se aflau în căutarea lor.

— Pe aici! a strigat Juliette, gâfâind.

A trecut ca fulgerul pe lângă experţii în extragerea cleiului din urechi şi a dat buzna prin nişte uşi pliante. Roma o urma îndeaproape.

— Aici, aici!

Juliette l-a apucat pe Roma de mânecă şi l-a tras cu forţă spre rândurile de umeraşe cu rochii dantelate din încăpere.

— Ne…? Ne ascundem? a şoptit Roma.

— Doar pentru moment, i-a răspuns Juliette. Lasă-te pe vine!

S-au ghemuit printre haine, ţinându-şi respiraţia. O clipă mai târziu, uşile s-au dat de perete şi cei doi spioni au năvălit înăuntru, respirând greoi în liniştea din încăpere.

— Verifică partea aia! i-a ordonat unul dintre ei celuilalt.

Accent britanic.

— Eu voi verifica aici. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

Juliette i-a văzut pe cei doi bărbaţi despărţindu-se, urmărindu-le picioarele, şi a aşteptat până când cele două perechi de pantofi au ajuns la o distanţă considerabilă.

— Acela e al tău! a şoptit Juliette, arătând spre perechea de încălţări care se apropia de ei. Ucide-l!

Roma a apucat-o repede de încheietură.

— Nu, a şuierat. Suntem doi împotriva la doi. Îi putem cruţa.

Un zgomot metalic a reverberat în încăpere. Unul dintre bărbaţi se împiedicase de un suport pentru haine.

Juliette şi-a smuls încheietura din strânsoarea lui Roma şi a scuturat din cap cu asprime, doar *ca* să nu-şi mai piardă timpul certându-se. S-a dat un pic mai în faţă. În vreme ce bărbatul pe care i-l desemnase lui Roma se oprise lângă acesta, cercetând, cel mai probabil, în jur, celălalt continua să se plimbe, aşa că Juliette nu a avut de ales şi s-a avântat înainte, mişcându-se rapid printre rândurile de haine, cu spatele plecat.

Nu ştia ce o dăduse de gol. Poate că îi ţăcănise tocul sau poate că mâna îi atinsese un umeraş şi metalul zdrăngănise, însă bărbatul s-a oprit, s-a răsucit şi a tras în direcţia ei, glonţul trecându-i pe la ureche.

S-a auzit o nouă împuşcătură în apropiere. Juliette nu ştia dacă trăsese celălalt bărbat sau Roma. Nu îşi dădea seama ce se întâmplă în jur. Singurul lucru de care era conştientă era că trebuia să îşi stabilească ţinta în milisecunda dinainte ca spionul să tragă din nou.

Pe ţeava pistolului ei ieşea fum. Glonţul tras de ea se înfipsese în umărul drept al bărbatului, care scăpase arma la podea.

— Roma! l-a strigat Juliette, cu pistolul şi ochii încă aţintiţi la englez. L-ai prins?

— L-am pus la pământ, i-a răspuns Roma şi s-a

apropiat de Juliette, oprindu-se chiar în spatele ei.

— Cine v-a trimis? l-a întrebat Juliette pe ultimul lor urmăritor.

— Nu ştiu! a răspuns englezul repede.

Ochii i s-au mutau de la ţeava pistolului ei la uşă şi apoi din nou la pistol. Era la douăzeci de paşi de ieşire.

— Cum adică nu ştii? a întrebat Roma autoritar.

— Am auzit de la alţi negustori că Larkspur oferă bani pentru capetele lui Juliette Cai şi Roma Montagov, s-a bâlbâit omul. Am încercat şi noi. Vă rog… haideţi, lăsaţi-mă să plec! Ni s-a părut o ofertă greu de refuzat, ştiţi? Ne-am gândit că ne va fi greu să vă găsim pe fiecare în parte, dar apoi voi v-aţi făcut apariţia împreună. Nu-i că şi cum am fi avut vreo şansă oricum…

Bărbatul şi-a pierdut vocea. După felul în care căscase ochii, părea să-şi fi dat seama de ceea ce ştia acum. Ştia că Roma Montagov şi Juliette Cai lucrează împreună. Le văzuse îmbrăţişarea. Îi oferiseră o informaţie valoroasă pentru Larkspur, informaţie care i-ar fi conferit putere.

Bărbatul s-a aruncat spre uşă. Roma a strigat un avertisment – nu era clar dacă îndreptat spre englez sau spre Juliette – şi a ţâşnit furios după om, cu o mână întinsă, în încercarea de a-l prinde de guler şi de a-l trage înapoi înăuntru, ca pe un câine vagabond.

Însă Juliette apăsase deja pe trăgaci. Bărbatul s-a prăvălit la podea, desprinzându-se, mort, din strânsoarea lui Roma.

Roma şi-a coborât privirea asupra mortului. O clipă, Juliette i-a citit groaza în privire, înainte ca el să clipească şi să o ascundă.

— Nu era nevoie să-l ucizi.

Juliette a făcut un pas în faţă. Pe obrazul palid al lui Roma era o pată de sânge, care cobora arcuit, cizelându-i osatura feţei în lumina slabă a becului.

— El ne-ar fi ucis pe noi.

— Ştii – Roma şi-a smuls privirea de la cadavru –, el a fost atras în toată afacerea asta. Nu a avut de ales, ca noi.

Odată ca niciodată, Roma şi Juliette alcătuiseră un set de reguli care, dacă ar fi fost urmate, ar fi făcut oraşul ceva mai tolerabil. Nu ar fi făcut din Shanghai un loc blând, dar ar fi fost salvat şi acela era singurul lucru la care puteau spera. Gangsterii trebuiau să omoare doar alţi gangsteri. Singurele ţinte acceptabile erau cei care îşi aleseseră viaţa pe care o duceau, şi aici intrau, îşi dăduse Juliette seama mai târziu, angajaţii obişnuiţi – menajerele, şoferii, *Dădaca*.

Luptă murdar, dar cu vitejie! Nu te lupta cu cei care nu înţeleg ce înseamnă să lupţi!

Dădaca ştiuse cu precizie ce înseamnă să lucrezi pentru Banda Stacojie. *Acest* englez fusese atras de un miraj şi se alesese cu mai mult decât îşi putuse vreodată închipui. Nimerise într-un cuib de viespi. Şi ei aveau acum să-l lase acolo, într-un lac de sânge. Curând, în cameră avea să intre cineva şi să îl găsească. Sărmanul muncitor care urma să dea peste el avea să sune la poliţie.

Forţele municipale aveau să ajungă acolo cu aceeaşi emoţie pe care ţi-o trezeşte o cultură agricolă moartă pe câmp – nemulţumire în faţa pierderii, dar niciun fel de ataşament personal.

Conform regulilor pe care le stabiliseră ei, aceşti urmăritori ai lor ar fi trebuit cruţaţi. Dar Juliette renunţase la acele reguli vechi atunci când renunţase la Roma cel din trecut. Atunci când apărea un conflict, se gândea la ea, la siguranţa ei – nu la cea a bărbatului care-i flutura un pistol în faţă.

Însă înţelegerea rămânea înţelegere.

— Bine, a răspuns Juliette scurt.

— Bine?

Fără să se uite la el, Juliette a scos o batistă de mătase din haină şi i-a întins-o.

— Bine, a repetat ea, de parcă Roma nu ar fi auzit-o bine prima oară. Tu ai zis să-i cruţăm şi, deşi am fost de acord, am încălcat mai apoi înţelegerea. Aici am greşit. Atâta vreme cât lucrăm împreună, trebuie să ne ascultăm unul pe celălalt.

Roma şi-a dus încetişor batista la obraz. S-a şters la un milimetru de unde se afla, de fapt, urma de sânge, trecându-şi doar materialul în lungul maxilarului puternic. Juliette s-ar fi aşteptat să fie încântat de încercarea ei jalnică de a-şi cere scuze sau că cel puţin avea să dea din cap, satisfăcut. În schimb, privirea i-a devenit şi mai îndepărtată.

— Pe vremuri eram buni la asta.

Juliette a simţit un gol uriaş în stomac.

— Poftim?

— Ştiam să lucrăm împreună. Să ne ascultăm.

Nu îşi mai ştergea faţa. Mâna îi plutea doar în aer, ezitant.

— Pe vremuri eram o echipă, Juliette.

Juliette a păşit spre el şi i-a smuls batista de mătase din mână. O simţea aproape ca pe o insultă personală – faptul că era atât de nepriceput la a-şi şterge un amărât de strop de sânge. Cu o mişcare înciudată, a pătat albul mătăsii în roşu-stacojiu şi chipul lui a redevenit frumos.

— Nimic din toate acele lucruri, a şuierat Juliette, nu a fost *adevărat*.

Avea ceva teribil distanţa dintre ei, distanţă care se micşora din ce în ce mai mult, ca o sfoară care se strânge din ce în ce mai tare. Orice mişcare bruscă ar fi avut urmări dezastruoase.

— Desigur, a răspuns Roma pe un ton monoton.

Ochii i s-au aprins, de parcă abia acum îşi amintise şi el asta.

— Te rog să mă ierţi că am omis asta!

Între ei s-a scurs un moment de tăcere încordată: funia era desprinsă încetişor, întorcându-se în poziţia iniţială. Juliette şi-a mutat privirea prima şi a păşit într-o parte, ca să nu atingă balta de sânge care creştea pe duşumelele putrede din lemn. Acesta era un oraş acoperit de sânge. Era o prostie să încerci să schimbi asta.

— Se pare că, în vreme ce noi îl căutăm pe Larkspur, Larkspur bântuie pe urmele noastre, a observat Juliette, arătând spre mort.

— Înseamnă că am dat de ceva, a spus Roma cu convingere. Ne apropiem de salvarea Alisei.

Juliette a dat din cap. Larkspur părea, cumva, să ştie că vin după el. Dar dacă îşi închipuise că nişte negustori puteau să-i sperie, avea să fie profund dezamăgit.

— Trebuie să ajungem la el înainte să se facă şi mai târziu.

Juliette a scos afişul care propovăduia vaccinarea, îndoindu-l în aşa fel încât adresa de jos să rămână vizibilă. Absentă, şi-a dus cealaltă mâna la gât, ca să şteargă senzaţia umedă pe care o simţea acolo, întrebându-se dacă şi ea se alesese cu pete de sânge, fără să-şi dea seama.

Roma a dat din cap.

— Să mergem!

Douăzeci şi trei

Pe vremuri, pe-acolo trebuie să fi fost linişte.

Poate că din când în când treceau cai, bocănind din copite, călătorind de la o păşune la alta, până când urmele pe care le lăsau în pământ creaseră un drum. Rapid, în câţiva ani, potecile bătătorite timp de secole fuseseră acoperite de pavaj. Pietre care se credeau nemuritoare fuseseră transformate în pulbere; copaci mai bătrâni decât unele ţări fuseseră puşi la pământ şi distruşi.

Şi în locul lor înflorise lăcomia. Se întrupase în drumuri feroviare, care legau sat de sat, până când nu mai rămăseseră graniţe. Se întrupase în cabluri şi ţevi şi în complexuri de apartamente, înghesuite unul deasupra celuilalt, fără prea multă planificare.

Juliette se gândea că Stabilimentul

Internaţional suferise cele mai profunde schimbări. Invadatorii nu puteau să îi şteargă pe oamenii care trăiau în zona pe care hotărâseră să pună stăpânire, dar puteau şterge restul.

Unde au dispărut felinarele? s-a întrebat Juliette, oprindu-se în stradă, cu capul lăsat pe spate. *Ce mai este Shanghaiul fără felinarele sale*?

— Am ajuns, a spus Roma, întrerupându-i reveria. Aceasta este adresa de pe afiş.

Roma a arătat spre clădirea din spatele celei la care se uita Juliette.

O clipă, Juliette şi-a întors privirea spre ea şi prin minte i-a trecut că nu vede bine. Era o noapte întunecată, însă prin ferestrele casei se cernea suficientă lumină de la lămpile cu ulei, încât Juliette să poată vedea rânduri-rânduri de oameni afară, aşezaţi la o coadă care începea la uşa din faţă şi dădea de trei ori roată clădirii. A pornit-o drept într-acolo.

— Juliette! a şuierat Roma. Juliette, aşteaptă…

Nu contează, *Roma*, ar fi vrut să-i spună. Ştia ce gândea el sau cel puţin bănuia. Că trebuiau să fie atenţi. Că trebuiau să evite să fie văzuţi împreună. Asasinii lui Larkspur erau pe urmele lor, aşa că trebuiau să aibă grijă pe cine supără. *Nu contează*, ar fi vrut Juliette să urle. Dacă oamenii lor continuau să moară, dacă nu-i puteau salva pe cei pe care încercau să îi protejeze, nimic pe lume nu mai conta.

Juliette şi-a croit drum cu coatele spre capul cozii. Când un bărbat mai în vârstă de lângă uşă a încercat să o împingă înapoi, l-a blestemat cu cele

mai urâte cuvinte care i-au venit pe limbă în dialectul shanghaiez şi omul s-a făcut mic, de parcă i-ar fi fost suptă energia din vene.

Juliette l-a simţit pe Roma în spatele ei când s-a oprit în faţa bărbatului impunător care păzea uşa. Roma şi-a lăsat cu grijă mâna pe cotul ei, în semn de avertisment. Omul acela era de două ori mai lat decât ea. După ce l-a privit rapid din cap până în picioare sub lumina lămpii cu ulei, Juliette şi-a zis că e probabil un ajutor angajat, care venea dintr-o ţară din sudul extrem al Chinei, dintr-un loc în care disperarea era motorul şi foamea, cea care îl alimenta.

Roma o trăgea tot mai insistent de cot. Juliette şi-a ferit braţul, aruncându-i băiatului o privire aspră, prin care-i impunea să se potolească.

Roma nu fusese niciodată atât de îngrijorat pentru siguranţa lor.

Luase parte la destul de multe confruntări cu Banda Stacojie în anii în care Juliette fusese plecată. Deşi ura arena pentru lupte a Florilor Albe, fusese implicat în mai multe bătăi de stradă decât îi plăcea să recunoască şi se alesese cu ceva cicatrici, pentru că prima lui reacţie în faţa unui cuţit era întotdeauna de a bloca, în loc de a fugi. Era inevitabil; chiar dacă el ura violenţa, violenţa făcea parte din viaţa lui şi fie coopera, fie avea să fie secerat.

Avusese însă întotdeauna spatele asigurat. Mai multe perechi de ochi îi urmăreau fiecare mişcare.

Acum, erau doar el şi Juliette împotriva unei ameninţări necunoscute, care nu mai era nici

Banda Stacojie, nici Florile Albe. Acum erau doar ei doi împotriva unei forţe care îi voia pe amândoi morţi, care îşi dorea ca puterile din Shanghai să fie strivite şi să domnească anarhia.

— Lasă-ne să intrăm! a cerut Juliette.

— Intră doar angajaţii lui Larkspur, a răspuns paznicul cu glas răsunător. Altfel trebuie să vă aşteptaţi rândul.

Roma a aruncat o privire peste umăr, cu respiraţia la fel de accelerată ca mişcările pe care le făcea. Majoritatea celor din jurul lor aşteptau şi ei la rând, strânşi unii într-alţii, dar câţiva bărbaţi şi câteva femei nu aveau o poziţie tocmai obişnuită. Nu stăteau la coadă; dădeau târcoale în jurul ei – înaintând doar pentru a nu se da de gol că fac parte din personal.

— Juliette, a avertizat-o Roma şi a trecut la rusă, ca să evite să fie înţeles de cei care ar fi putut să tragă cu urechea. Sunt cel puţin încă cinci persoane aici care sunt plătite de Larkspur cu banii lui murdari. Au arme. *Vor* reacţiona dacă văd că reprezinţi o ameninţare.

— Au arme? a repetat Juliette.

Rusa ei avusese întotdeauna o anumită intonaţie; nu era tocmai un accent – profesorul ei fusese mult prea bun; era un manierism, un fel anume în care rostea vocalele, specific ei.

— Şi eu am.

Juliette şi-a balansat braţul pornind de la abdomen şi a lovit cu forţă cu dosul palmei. L-a izbit atât de puternic pe paznic, încât acesta a căzut la pământ ca un bolovan, lăsându-i drum

liber lui Juliette să lovească cu piciorul în uşă şi să o deschidă. L-a tras pe Roma după ea, înainte ca acesta să se dumirească bine ce se întâmplă.

S-a folosit de pistol, şi-a dat el seama cu întârziere. Juliette nu obţinuse dintr-odată puterea unui luptător profesionist – avea pur şi simplu pistolul ascuns în mână şi îl lovise pe paznic în tâmplă cu patul acestuia. Paznicul nici măcar nu observase când scosese arma. Putuse acţiona cu uşurinţă, pentru că atenţia omului era concentrată asupra feţei ei – asupra maxilarului încordat şi a zâmbetului rece.

Juliette îmbrăţişa pericolul cu braţele larg deschise. Din câte se vedea, Roma nu era în stare să facă asta nici măcar atunci când în joc era ce avea mai de preţ, nici măcar atunci când ştia că Alisa era imobilizată într-un pat de spital. Roma aproape că se temea de lucrul care ar fi putut să-l împingă dincolo de limite şi spera să nu îl afle niciodată, pentru că el însuşi nu voia să ajungă aşa.

— Încuie! i-a comandat Juliette.

Roma a revenit la realitate. A analizat uşa subţire din metal şi a închis-o, trăgând zăvorul. S-a uitat apoi cu precauţie la Juliette şi în jurul camerei în care se găseau. Era la capătul unei scări, una care urca atât de abrupt, încât Roma nu putea să vadă ce se află în capăt.

— Avem cel mult cinci minute la dispoziţie înainte ca cei de afară să spargă uşa asta prăpădită, a estimat el.

De cealaltă parte, începuseră deja bubuiturile.

— Cinci minute ar trebui să ne ajungă, a declarat Juliette şi a arătat spre uşă. Îmi fac griji că vom avea chiar mai puţin din cauza zgomotelor ăstora.

Juliette a luat-o în sus pe scări, urcând câte două trepte odată. Pistolul pe care îl avusese în mână nu se mai vedea. Deşi stătuse cu ochii pe ea tot timpul, Roma nu era sigur unde dispăruse. Haina de pe ea avea doar un buzunar mic. Rochia de pe dedesubt era doar o fâşie lungă de material, brodată cu o mulţime de mărgele. Cum reuşea să îşi ascundă toate armele?

Ajuns pe penultima treaptă, Roma a fost izbit de un miros de tămâie. Când a păşit în capătul scărilor, şi-a zis că nu e tocmai surprins de ceea ce vede în faţa ochilor. Îi amintea de cărţile cu poveşti pe care i le citea Lady Montagova atunci când era mic, basme despre nopţile arabe şi duhurile din deşert. Draperii colorate din mătase pluteau în briza pe care agitaţia lui Roma şi a lui Juliette o creaseră, descoperind pervazurile scorojite, periculos de apropiate de lumânările care ardeau pe podea. Atât pe pereţi, cât şi pe podele, erau întinse covoare moi şi pluşate, care răspândeau căldură şi o mireasmă stranie, *antică*. Nu se vedea niciun scaun, doar o mulţime de perne şi pernuţe, fiecare dintre ele ocupată de unul dintre supuşii lui Larkspur.

În centru se afla o masă joasă, aşezată între o femeie cu o seringă şi un bărbat care îşi ţinea braţul întins. Şi ei erau aşezaţi pe perne.

— *Mon Dieu*![23] a strigat bărbatul de la masă.

Pistolul lui Juliette îşi făcuse din nou apariţia. Era îndreptat spre femeia cu seringa.

— Tu eşti Larkspur? a întrebat Juliette în engleză.

Roma i-a trecut în revistă pe ceilalţi douăzeci de indivizi stranii din încăpere. Încă nu putea să-şi dea seama care erau angajaţii lui Larkspur şi cine venise acolo pentru vaccin. Jumătate dintre ei se îndreptaseră, arătând astfel că sunt implicaţi în afacere, însă nu păreau să aibă de gând să intervină. Le tremurau coatele şi îşi lăsaseră capetele între umeri. Erau cu toţii oameni de teapa lui Paul Dexter, care apelase deja la Florile Albe o dată sau de două ori. Se credeau puternici şi valoroşi, dar în realitate erau nişte laşi. Nu ar fi îndrăznit să vorbească despre faptul că îi văzuseră pe Roma şi pe Juliette lucrând împreună fără să poată aduce dovezi tangibile.

Femeia nu a răspuns imediat. A scos acul din braţul francezului şi a curăţat vârful, apoi a deschis o cutie mică, aşezată lângă ea. Pe o parte străluceau cinci fiole roşii, aşezate în şir. De cealaltă parte se afla un şir de fiole albastre.

Cu cât întârzia mai mult femeia să răspundă, cu atât devenea mai probabil ca ea să fie Larkspur şi ca pronumele masculine pe care toată lumea le folosea să se bazeze doar pe o presupoziţie.

Asta până când femeia şi-a ridicat brusc privirea – cu ochii ei încondeiaţi cu kohl negru şi

23 „Dumnezeule!”, în lb. fr., în orig. (n. red.).

sprâncenele dese aţintiţi asupra pistolului lui Juliette – şi a spus:

— Nu, nu sunt.

Avea un accent ciudat, apropiat de cel franţuzesc, dar nu tocmai franţuzesc. Bărbatul de lângă ea împietrise. Poate că se gândea că, dacă nu avea să se mişte, Juliette nu avea să-l observe.

— Ce e în injecţiile alea? a întrebat Juliette.

Cealaltă mână, nu cea cu pistolul, i s-a mişcat într-o parte în timp ce vorbea. Roma nu a înţeles din prima ce face, însă apoi şi-a dat seama că *arăta* spre fiole. Voia ca el să apuce una.

— Ei, acum, dacă ţi-aş spune – a răspuns femeia – am da faliment.

În vreme ce Roma se apropia de fiole, Juliette abia se abţinea să nu apese pe trăgaci. Cu mult timp în urmă, unul dintre profesorii ei îi spusese că faptul că e impulsivă e defectul ei fatal. Acum nu îşi mai amintea care dintre profesori fusese – cel de literatură chineză? De franceză? De etichetă? Orice subiect va fi fost, nu conta; izbucnise atunci, indignată din cauza comentariului, şi îi demonstrase în mod direct profesorului că are dreptate.

Acum avea să respire adânc. *Zâmbeşte*! şi-a zis. Înainte de a se întâlni cu oricare dintre străinii din New York, urma aceeaşi rutină: zâmbet, umerii traşi înapoi, ochii plecaţi. Era degajată şi efervescentă, era definiţia unei fetişcane, şi se străduia de zece ori mai tare să păstreze această imagine dorită din cauza pielii ei.

— Răspunde-mi atunci la următoarea

întrebare! i-a cerut Juliette.

Zâmbetul pe care şi-l dorea şi-a făcut apariţia pe chipul ei, un zâmbet care arăta de parcă întreaga situaţie era teribil de amuzantă, de parcă pistolul pe care-l ţinea în mână nu ar fi fost îndreptat spre capul femeii.

— Ce ştie Larkspur despre nebunie? Cum de ar putea să aibă el leacul, în vreme ce toţi ceilalţi nu îl au?

Roma se lăsase pe vine, în timp ce Juliette conducea discuţia. Şi-a trecut o mână pe după gâtul francezului, încercând să îl intimideze, şi i-a spus în franceză să se ridice şi să se facă nevăzut. În timp ce vorbea, Roma se pleca din ce mai aproape, prefăcându-se că se amuză să îl ameninţe pe bărbat. Adevărul era însă că se apleca pentru a fi cât mai aproape de masă, astfel încât, atunci când braţul i-a ajuns chiar deasupra cutiei cu fiole, dintr-o mişcare uşoară a degetelor a reuşit să strecoare unul albastru în mânecă.

Între timp, fără să îşi dea seama ce se petrecea chiar sub nasul ei, femeia a ridicat din umeri, enervant de calmă. Degajarea ei sporea şi mai mult tensiunea care deja mustea în camera aflată la un pas de-a exploda.

— Va trebui să îl întrebi tu însăţi pe Larkspur, i-a răspuns femeia, dar îmi e teamă că nimeni nu ştie unde – sau cine – este.

Juliette a fost cât pe ce să apese pe trăgaci în clipa aceea. Nu *voia* ca femeia să moară, nici nu se distra ucigând oameni. Dar, dacă i se puneau în cale, trebuiau îndepărtaţi. Nu voia să ucidă, ci să

acţioneze. Oamenii ei mureau pe capete din cauza unei nebunii pe care ea nu putea să o controleze, oraşul ei tremura de frică din cauza unui monstru pe care nu îl putea înfrunta şi se săturase să nu facă *nimic*.

Orice era de preferat lipsei de acţiune. Atunci când lui Juliette îi venea să explodeze din cauza frustrării, singura soluţie era să arunce altceva în aer.

Roma s-a ridicat în picioare şi i-a atins umărul.

— Am luat-o, a murmurat în rusă şi Juliette – scrâşnind atât de tare din dinţi, încât o durea falca – şi-a coborât pistolul, apoi şi-a dres vocea.

— Prea bine. Păstrează-ţi secretele! Aveţi vreo fereastră pe unde să putem sări?

— A venit vremea să mergem acasă?

Benedict şi-a dat ochii peste cap. Se plimbau pe străzi, cu urechile ciulite, destul de relaxaţi însă. Oricum se aşteptaseră la asta. Căutările lor fuseseră, de fiecare dată, în zadar. Cei care cădeau pradă nebuniei li se împotriveau până în ultima secundă sau erau deja morţi atunci când îi găseau.

— E o pierdere de timp, s-a văitat Marshall. O pierdere de timp, Ben! O pieee…

Benedict şi-a lipit palma de faţa lui Marshall. Mişcarea îi era atât de familiară, încât nici nu trebuia să se uite; îşi întindea pur şi simplu mâna într-o parte, aşa cum păşeau alături, şi lovea cu degetele ce parte a capului nimerea.

Marshall a stat cuminte doar trei secunde. După aceea, a început să împungă energic mâna,

chicotind în timp ce Benedict ţipa la el să înceteze, cuvinte neinteligibile în încercarea de a nu izbucni în râs, deşi îl dureau deja coastele.

Era gata să cedeze, să umple noaptea cu râsete şi bună dispoziţie, chiar dacă aceasta nu avea să ofere nimic la schimb. Doar că atunci a auzit ceva.

Un sunet straniu, foarte straniu.

— Mars, a răsuflat Benedict. Stai, vorbesc serios!

— Ah, vorbeşti serios, nu-i aşa…

— Serios. *Ascultă*!

Marshall s-a potolit brusc, dându-şi seama că Benedict nu glumea. I-a dat uşurel drumul la mână celuilalt băiat şi a ascultat cu atenţie. Cineva se îneca – asta se auzea.

— Perfect! a spus Marshall şi şi-a suflecat mânecile. În sfârşit. *În sfârşit*!

S-a repezit înainte, cu umerii traşi spre interior, arătând de parcă s-ar fi pregătit să năvălească în luptă, cu scutul într-o mână şi suliţa în cealaltă. Aşa era Marshall. Chiar şi atunci când nu avea nimic la el, putea să pară perfect pregătit.

Benedict a luat-o la fugă după prietenul lui, săltând pe vârfuri în încercarea de-a vedea ceva peste umărul lui Marshall ca să poată localiza victima. Benedict a văzut primul silueta – o arătare primordială, aplecată de spate, care arăta mai degrabă a animal decât a om.

Se aflau fix în mijlocul teritoriului Florilor Albe, în extremitatea estică a oraşului. Benedict se aşteptase să dea peste unul de-ai lor. Dar nu o

Floare Albă era cea care tuşea, înecându-se, pe alee. Silueta şi-a ridicat capul atunci când i-a auzit apropiindu-se şi şi-a dat pe spate o coadă împletită, lungă şi neagră, cu reflexii argintii în lumina lunii. Benedict a întrezărit umerii uniformei specifice armatei naţionaliste.

— Apuc-o! a comandat el.

Femeia a făcut un pas înapoi. Fie îl înţelesese pe Benedict în rusă, fie citise ceva în tonul lui disperat.

Nu a reuşit să ajungă însă prea departe. Picioarele i-au tremurat şi, într-o clipă, s-a lipit de zidul de cărămidă. Dacă ar fi putut să-şi controleze trupul mai bine, s-ar fi răsucit pe călcâie şi ar fi fugit în celălalt capăt al aleii. Dar era pierdută – pradă insectelor care-i devorau nervii, instruind-o să-şi sfâşie gâtul.

— Glumeşti? a şuierat Marshall. E naţionalistă! Vor veni după noi…

Benedict s-a repezit spre ea, cu mâna întinsă după pistol.

— N-or să ştie!

De obicei, Marshall era cel care lua toate deciziile haotice. Marshall era rezonabil doar atunci când încerca să-l apere pe Benedict de necazuri.

— Ben!

Era prea târziu. Benedict o izbise pe femeie în cap cu pistolul, fiind atent în acelaşi timp să îşi ţină propriul craniu cât mai departe de ea. După ce s-a prăvălit la pământ, cu capul legănându-se dintr-o parte în alta pe pavaj şi mâinile cu degete deja mânjite de sânge întinse în faţă, Benedict a

apucat-o de talie cu un mormăit şi a ridicat-o, ducând-o ca pe o păpuşă de cârpă.

Sângele îi curgea pe frunte. Avea urme de sânge şi în jurul gâtului, dar măcar nu fusese afectată nicio arteră vitală. Avea să rămână în viaţă cât o duceau la laborator.

Aceasta este o persoană, a şuierat o voce adânc înlăuntrul lui Benedict. *Nu poţi răpi o persoană de pe stradă pentru a face experimente pe ea*.

Avea să moară oricum.

Şi tu eşti cel care decide când anume?

Altfel ar muri şi mai mulţi oameni.

Ai ucis mult prea mulţi ca să poţi pretinde că îţi pasă de vieţile oamenilor.

— Ajută-mă! i-a strigat Benedict lui Marshall, care se lupta cu femeia leşinată.

Marshall a făcut o grimasă.

— Bine, bine! a mormăit şi s-a tras mai aproape.

În mână i-a lucit un cuţit; o lovitură scurtă şi coada femeii a căzut la pământ, cu un foşnet sec.

— Ne ajută să prevenim contaminarea, a explicat Marshall şi a prins-o de picioare, mai uşurând din povara lui Benedict. Şi acum, să mergem! Lourens se pregăteşte probabil să închidă.

Douăzeci şi patru

Juliette îşi strângea palmele în pumni.

Închide, deschide, închide, deschide. Mâinile o

ardeau, practic, să facă ceva.

În primul rând, ardeau de nerăbdare să apuce fiola pe care Roma şi-o ascunsese în mânecă. Juliette nu i-o ceruse – nu avea de gând să îl facă să creadă că nu are încredere în el. Însă era o adevărată provocare pentru ea să nu încerce să i-o fure.

— E după colţul ăsta, a asigurat-o Roma, fie fără să-i fi observat chinul interior, fie atribuindu-i alte cauze. Aproape am ajuns.

Îi vorbise de parcă ar *fi* fost un iepuraş speriat gata să fugă. Juliette era într-adevăr agitată, dar doar pentru că se afla pe teritoriul Florilor Albe nu însemna că era gata să se lase prinsă în ambuscadă şi, cu cât Roma îi arăta mai multă bunătate, cu atât strâmba mai tare din nas.

— Tu eşti mai agitat decât mine acum, a comentat ea.

— Ba nu! i-a aruncat Roma. Pur şi simplu sunt o persoană precaută.

— Nu-mi amintesc să fi privit peste umăr la fiecare pas atunci când ai intrat pe teritoriul Stacojiu, în clubul burlesc.

De fapt, şi-l amintea destul de încrezător, lucru care o enervase la culme.

Roma i-a aruncat o privire lungă, mijindu-şi ochii obosiţi la ea. I-a trebuit puţin timp ca să-şi găsească răspunsul şi, când a făcut-o, a murmurat doar:

— Vremurile s-au schimbat.

Într-adevăr, se schimbaseră. Începând cu faptul că Juliette mergea alături de el,

bălăngănindu-şi fără grijă braţele pe lângă corp, departe de arme.

După ce au luat colţul, Juliette a identificat imediat clădirea pe care i-o descrisese Roma. În rând cu celelalte, era singura cu tonuri argintii şi nu maro, fiind placată cu metalul care lucea în lumina lunii, în vreme ce restul, construite din tencuială sau din lemn, erau mai şterse. Juliette a admirat pe-ndelete priveliştea, însă Roma a alergat repede la uşă, el fiind demult obişnuit cu locul.

— Tu i-ai sponsorizat construcţia? a întrebat Juliette.

Fata a ochit încuietoarea scumpă la care umbla Roma. Privirea lui era concentrată asupra numerelor care se schimbau cu rapiditate, scăzând de la sute la 51, 50, 49… Deşi interiorul care se zărea prin uşile de sticlă era întunecat, Juliette distingea un hol şi o singură uşă luminată.

— Nu *eu*, i-a replicat Roma.

Juliette a oftat adânc.

— *Florile Albe* au finanţat locul acesta, acriturã?

Încuietoarea a ţăcănit. Roma a deschis uşa şi i-a făcut semn lui Juliette să intre prima.

— Într-adevăr.

Juliette a dat din cap. În acel gest mic se arăta o vagă uimire, un strop de apreciere şi o urmă doar de aprobare. Banda Stacojie nu ar fi dat niciodată bani pentru aşa ceva. Juliette presupunea că Florile Albe îşi testau acolo produsele, ca să se asigure că drogurile erau ceea ce pretindeau negustorii că sunt, dar având la îndemână un astfel de loc,

oportunităţile pentru cercetare şi inovaţie erau infinite.

Chinezii încă erau în bună măsură oameni ai trecutului. Puneau accent pe textele clasice şi pe versuri în loc de ştiinţă, şi asta se vedea – în subsolurile înghesuite şi murdare în care Stacojiii îşi testau drogurile, în sutele de poeme pe care Juliette fusese instruită să le memoreze înainte de a fi învăţată legile de bază ale selecţiei naturale.

Juliette şi-a ridicat privirea spre luminile electrice egal repartizate, toate stinse acum. Chiar şi acoperit de umbre, putea să vadă liniile perfecte ale tavanului şi abajururile care, fără îndoială, erau lustruite exemplar de angajaţi în fiecare săptămână.

— Lourens, deschide!

Brusc, holul s-a luminat, dar nu de la becuri. Uşa pe care o văzuse strălucind se deschisese.

— *Zdravstvîite*, *zdravstvîite*![24] şi-a strigat Lourens salutul, băgând capul pe uşă.

Când a văzut-o pe Juliette, a ezitat.

— *Ei*... *nĭ hăo*?[25]

Confuzia lui era aproape drăgălaşă.

— Nu-i nevoie să schimbi limba, domnule, i-a spus Juliette în rusă, îndreptându-se spre laborator.

Juliette a trecut rapid în revistă accentele posibile.

— Dar putem vorbi în olandeză, dacă preferi.

— Ah, nu-i nevoie! a zis Lourens.

Ridurile din jurul ochilor i s-au încreţit adânc,

24 „Bună ziua!”, în lb. rusă, în orig. (n. red.).

25 „Bună ziua!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

trădându-i amuzamentul. Nu mai păruse niciodată atât de fermecat.

— Sărmanul Roma, aici de faţă, s-ar simţi lăsat pe dinafară.

Roma s-a strâmbat.

— *Pardon*, eu…

S-a oprit. Apoi s-a întors spre uşă, ascultând cu atenţie.

— Vine cineva?

Într-adevăr, în clipa aceea, două siluete au năvălit pe uşă, ducând cu ei o formă nedefinită, care s-a dovedit a fi o femeie îmbrăcată în uniformă naţionalistă. Benedict Montagov a clipit din ochi uluit, şocat să o vadă pe Juliette la doar câţiva paşi de vărul lui. Marshall Seo a pufnit doar şi-a fluturat din mână, făcându-le semn să se dea la o parte ca să poată intra în laborator. Programul se încheiase. Mesele fuseseră eliberate şi golite, şterse şi lustruite, oferind o suprafaţă numai bună pe care putea fi aşezată naţionalista, aşa că femeia a fost lăsată pe masă. Corpul i-a rămas nemişcat, însă părul îi fojgăia, în vreme ce porţiuni din scalpul ei *se zbăteau*.

Juliette şi-a dus mâna la gură. Şi-a îndreptat privirea spre urmele de sânge care pătau gâtul naţionalistei, mici semiluni care păreau să fie rezultatul unor unghii ascuţite. Femeia aceea fusese infectată de nebunie. Dar nu era încă moartă.

— Scuze că am dat năvală aşa! a grăit Marshall Seo, sunând mult prea plin de el pentru a fi sincer. Întrerupem ceva?

Roma a pus fiola pe una dintre mese. Lichidul albastru a lucit sub luminile albe.

— Doar răspunsul la întrebarea dacă Larkspur a creat un vaccin adevărat, dar putem aştepta. Lourens, voiai să faci teste pe o victimă vie a nebuniei, corect?

— Desigur, dar – Lourens a arătat spre Juliette – avem o domnişoară în încăpere.

— Domnişoara este interesată să te vadă făcând testele, te rog! a replicat Juliette.

Cu excepţia primei reacţii în faţa naţionalistei aduse pe braţe, puţine mai erau lucrurile care ar fi putut-o şoca pe Juliette. Vorbise de parcă ceea ce se întâmpla era cât se poate de obişnuit.

Lourens a răsuflat. Şi-a şters fruntea cu o mişcare înceată, chiar dacă realitatea din jurul lui prinsese viteză odată cu apariţia naţionalistei muribunde.

— Prea bine, atunci. Să vedem dacă putem găsi un leac!

S-a pus pe lucru.

Juliette l-a urmărit fascinată cum scoate o cutie şi apoi îi deşartă conţinutul, umplând laboratorul de ustensile şi dispozitive potrivite mai degrabă pentru un spital decât pentru un laborator în care se testează droguri. Lourens a luat mostre de sânge şi de ţesut şi – strângând din buze – a luat chiar şi foliculi de păr de pe capul naţionalistei şi le-a aşezat sub microscop, luând notiţe cu o viteză record. Juliette stătea cu braţele încrucişate la piept şi bătea uşor din picior, ignorând şoaptele dintre cele trei Flori Albe din cealaltă parte a

camerei. Aveau să i se aprindă urechile dacă ar fi ascultat. Cunoştea un singur subiect care ar fi putut să îi înflăcăreze într-atât şi să îl facă pe Roma să gesticuleze amplu şi să şuiere înăbuşit spre cei doi prieteni ai lui.

— Ce păcat!

Remarca lui Lourens le-a atras atenţia celor trei băieţi din colţul camerei.

— Ce ai aflat? a întrebat Roma, despărţindu-se de prietenii lui.

— Tocmai asta este problema, a replicat Lourens. Nimic. Chiar şi folosind un echipament avansat, nu văd nimic din ceea ce doctorii din Shanghai nu au văzut deja. Semnele vitale ale acestei femei nu arată nimic care să sugereze o infecţie de orice fel.

Juliette s-a încruntat şi apoi s-a rezemat tăcută de masa din spatele ei.

Marshall a întrebat:

— Atunci această nebunie nu poate fi vindecată?

— Imposibil! a sărit Roma imediat.

Dacă nu voia să-şi piardă minţile, trebuia să creadă că există un antidot. Nici măcar nu se putea gândi că investigaţia ar fi putut să dea greş şi că Alisa nu avea să se mai facă bine niciodată.

— Poate că nu despre asta e vorba, a spus Benedict pe un ton neutru.

Cuvintele lui erau clare şi bine aşezate, ca şi cum ar fi exersat discursul în minte înainte de a-l rosti cu voce tare.

— Ai spus că nebunia a fost creată de cineva.

Dacă există un antidot, atunci acesta nu poate fi văzut de noi. Dacă există un leac, atunci doar acela care a creat această nebunie îl ştie.

Lourens şi-a scos mănuşile. Maşinăriile din jurul lor zumzăiau pe tonuri diferite, umplând laboratorul de sunete aproape muzicale.

— Sunt mult prea mulţi factori, a spus Lourens. Prea multe secrete, prea multe informaţii pe care nu le cunoaştem. Ar fi absurd să încercăm să…

— Încă nu am încercat totul! a intervenit Juliette.

Toate perechile de ochi din încăpere – cele conştiente adică – s-au întors spre ea. Juliette şi-a ridicat bărbia.

— I-ai luat sânge, te-ai uitat la pielea ei… Toate acestea sunt lucruri prea banale, prea omeneşti.

Juliette s-a îndreptat spre naţionalista inconştientă şi a privit în jos la mormanul acela de carne, un recipient al vieţii care fusese alterat.

— Această nebunie nu este una normală. De ce am încerca să obţinem un leac pe căi normale? Taie în carne. Scoate insectele afară.

— Juliette! a sărit Roma. Asta e…

Lourens apucase deja un bisturiu, dând din umeri.

— Stai niţel! a sărit şi Benedict. Ultima oară…

Vârful bisturiului s-a afundat în scalpul naţionalistei. Lourens a dat delicat la o parte o mică parte din păr, ca să-şi facă loc pentru a extrage o insectă…

Naţionalista s-a zbătut furibund. Întreaga masă s-a zgâlţâit şi Juliette s-a întrebat dacă se mişcase

într-atât de puternic, încât să scoată acel scârţâit teribil care răsuna în laborator, sau dacă sunetul venea de fapt din pieptul femeii. Cu o secundă înainte naţionalista zăcuse ca moartă pe masă. Acum se zbătea, cu mâna strânsă la piept şi picioarele drepte, ţepene. Ochii i-au rămas închişi. Singurul lucru care i-a trădat moartea a fost mâna care i-a alunecat de pe piept, bălăngănindu-se sub masă, ca limba grea a unui pendul.

În părul ei s-a pornit din nou o fojgăială. De data aceasta, insectele nu-şi mai căutau locul, ci plecau – îi coborau pe gât ca nişte dungi negre, se grăbeau să-i evacueze în masă trupul, într-atât de ordonate, încât semănau cu un fluid negru.

Altele au zburat brusc, gata să se prindă de ce găseau la îndemână.

Pentru două dintre ele, cea mai apropiată gazdă era barba lui Lourens.

În ochii lui Juliette, aterizarea s-a petrecut cu încetinitorul, însă Roma se pusese deja în mişcare. Până ca ea să priceapă ce însemna ca două firicele negre să dispară în marea de alb, Roma avea deja un cuţit în mână. Până să apuce ea să strige, Roma secerase barba lui Lorens, de la rădăcină, şi o aruncase la pământ, apoi s-au pus pe aşteptat.

Maşinăriile tăcuseră. Acum, în laborator nu se mai auzea decât sunetul respiraţiilor grele.

Cei cinci așteptau.

Două insecte şi-au făcut apariţia din ghemotocul de păr de pe podea.

Roma le-a călcat cu putere, fără milă. Alte o sută de insecte fugiseră pe sub uşa de la laborator,

înainte ca cineva să le poată opri, dar să ucizi două din miile care existau era totuşi mai bine decât să nu *ucizi* niciuna.

Lourens şi-a atins barba rasă. Ochii lui, înconjuraţi de riduri adânci, erau neobişnuit de mari.

— Ei bine, a spus Lourens, mulţumesc, Roma! Să trecem la vaccinul pe care mi l-aţi adus atunci, nu?

Douăzeci şi cinci

— Deci, a zis Roma, trebuie să te avertizez să nu raportezi nimic despre ceea ce ai văzut în acest laborator?

Aşteptau la primul etaj acum, aşezaţi pe scaunele de metal rezemate de pereţi. La un moment dat trebuiau să scape de cadavrul care zăcea în faţa lor, însă deocamdată stătea acolo – cu faţa contorsionată de spaimă, în timp ce Lourens turna din vaccin în eprubete, pentru a-l putea testa. Într-unele adăuga diferite chimicale şi pe altele le introducea în diverse maşinării pe care le avea la etajul al doilea, intonând încetişor în timp ce-şi continua munca deasupra lor.

— De parcă avertismentul tău anemic ar avea vreo relevanţă, i-a replicat Juliette. Ar fi trebuit să fii conştient de asta până acum.

Roma s-a rezemat de speteaza scaunului, lăsându-şi capul să cadă într-o parte.

— Ar fi trebuit să te leg la ochi?

Juliette a pufnit. A ţăcănit rapid din pantofi,

întorcându-şi călcâiele spre dreapta şi spre stânga ca pe nişte ştergătoare de parbriz, în vreme ce ochii ei repetau aceeaşi mişcare, umblând dintr-o parte în alta.

— Chiar dacă aş fi vrut să mă joc de-a spioana, a grăit ea, informaţiile acestea ar fi inutile.

Îşi îndrepta privirea cu precădere spre un instrument ascuţit de culoarea argintie, care cobora din tavan ca un ţurţure. Venea de la o maşinărie atârnată acolo unde tavanul de la primul etaj se unea cu balustrada de la cel de-al doilea.

— Inutile? a repetat Roma neîncrezător.

Tonul lui ascuţit le-a atras atenţia celor doi prieteni ai lui, care până atunci stătuseră cu privirea pierdută în zare, aşteptând aşezaţi pe scaunele din lungul peretelui.

— Nu ar fi considerate utile, s-a corectat Juliette.

Nu prea ştia de ce mai continua această discuţie. Nu-i datora nicio explicaţie lui Roma, deşi, în acelaşi timp, părea să nu strice că încerca să explice.

— Banda Stacojie a rămas în era leacurilor naturiste, tradiţionale. Poate unul sau două aparate să fi fost acceptate. Nu ne apropiem nici pe departe – şi-a fluturat mâna în jur – de asta.

Părinţii ei nu ar fi fost interesaţi de aceste descoperiri dacă li le-ar fi dezvăluit. Dacă ar fi reuşit să le capteze atenţia pentru o clipă, ar fi întrebat-o de ce pusese piciorul într-un spaţiu al Florilor Albe şi nu se gândise să îi dea foc.

Roma şi-a încrucişat braţele la piept.

— Interesant!

Juliette a mijit ochii la el.

— Şi acum, tu ai să raportezi *această* informaţie?

— De ce aş face-o?

Lui Roma îi juca pe buze un zâmbet viclean, unul pe care nu îşi îngăduia să-l dezvăluie cu totul.

— Ştim deja asta.

Juliette a dat să-l calce cu pantoful, prefăcându-se furioasă, însă Roma era mult prea rapid. Şi-a mişcat repede piciorul şi Juliette s-a ales cu o durere în gleznă, pentru că izbise în schimb podeaua. În vreme ce piciorul îi zvâcnea, tinerei i-a scăpat o pufnitură sincer amuzată. Recunoştea astfel că fusese înfrântă pe acel front, că se întorsese la vechile ei mici trucuri şi meschinării, uitând că Roma le cunoştea prea bine.

— Nu poţi face asta… a început Roma.

— … fără ca eu să nu te calc la rândul meu, a încheiat Juliette.

Zâmbetele amândurora au pălit brusc. Şi-au amintit amândoi de vremurile în care Juliette râdea de superstiţia lui Roma, de dăţile în care, după ce îl călcase pe picior trebuise să o calce şi el delicat – foarte, foarte uşor – la rândul lui.

— Se zice că ne vom certa dacă nu îţi voi întoarce gestul, îi explicase Roma prima oară. Hei, nu mai râde!

Râsese şi el. Râsese pentru că ideea unei certe care i-ar fi putut despărţi i se păruse atât de absurdă, când ei luptau împreună împotriva familiilor lor pentru a fi împreună.

Şi iată unde ajunseseră. Separaţi de râuri de sânge.

Juliette şi-a întors privirea. S-au cufundat din nou în tăcere, lăsând zumzetul maşinăriilor să domnească în voie. Din când în când, Juliette auzea un zgomot de afară şi îşi apleca urechea spre locul de unde venise, încercând să-şi dea seama dacă era vreo bufniţă, un câine sau monstrul de pe străzile din Shanghai.

Până la urmă, nu a mai rezistat plictiselii. S-a ridicat şi a început să se plimbe prin laborator, ridicând lucruri la întâmplare şi apoi aşezându-le la loc după ce le cerceta: recipientele aliniate pe podea, linguriţele metalice strânse pe la colţuri, dosarele organizate frumos în capătul meselor de lucru…

O mâna i-a tras dosarele de sub nas.

— Astea nu sunt pentru ochii tăi iscoditori, drăguţă, a comentat Marshall.

Juliette s-a încruntat.

— Nu iscodeam, i-a răspuns ea, şi, dacă aş fi făcut-o, nu ţi-ai fi dat tu seama.

— Serios?

Marshall a lăsat dosarele pe masă şi le-a împins la o parte din calea ei. Juliette se simţea ofensată. Ea îşi punea viaţa în joc ca să lucreze cu Roma. Cum ar fi putut să rişte să-l trădeze?

— Marshall, stai locului! i-a strigat Roma din cealaltă parte a camerei.

Benedict Montagov nici nu s-a deranjat să-şi ridice ochii de la carneţelul pentru schiţe pe care şi-l scosese *din* geantă. Lourens, pe de altă parte, a

aruncat o privire îngrijorată de la etajul al doilea. După cum era îndreptată, nu îi era teamă că ar fi putut izbucni o altercaţie, *ci* că orice fel de acţiune mai bruscă i-ar fi distrus cilindrii de sticlă de prin laborator.

— Ce-ar fi să vă arăt câteva dintre invenţiile mele? a încercat să-i ademenească Lourens, cu glas de bariton. S-ar putea spune că sunt cele mai inovatoare materiale pe care le-a văzut Shanghaiul.

Nici Juliette şi nici Marshall nu l-au băgat în seamă. Juliette a făcut un pas în faţă. Marshall, asemenea.

— Insinuezi ceva? a întrebat Juliette.

— Nu doar insinuez.

Marshall a apucat-o de încheietură. A tras-o spre el şi apoi a scos din dublura mânecii ei un pumnal ascuns acolo.

— Acuz. De ce ai venit cu arme la tine, domnişoară Cai?

Juliette a pufnit, uluită. L-a prins pe Marshall de braţ cu mâna liberă şi i l-a răsucit.

— Ar fi fost mai straniu să *nu* vin cu arme, fra… *au*!

O lovise.

Adevărul era că o făcuse probabil din reflex – scuturase cotul ca răspuns presiunii pe care i-o aplica. Juliette s-a clătinat pe spate, cu falca pulsând dureros. Roma a ţâşnit în picioare de la locul lui şi a strigat:

— Mars!

Însă Juliette îl împingea deja pe Marshall. Falca

îndurerată rupsese zăgazul furiei şi furia intensifica usturimea care i se întindea spre buze. Aşa funcţiona vendeta: o mică interacţiune şi apoi răspunsul negândit, lovituri rapide şi furioase, înainte ca mintea să le poată filtra – fără raţiune, din impuls doar.

Marshall i-a apucat din nou braţul, de data aceasta răsucindu-l până când tot membrul i-a ajuns strâns la spate. Lupta s-ar fi putut încheia acolo, dar Marshall încă avea cuţitul lui Juliette în mână şi primul ei instinct era teama. Pace temporară sau ba, nu avea niciun motiv ca să aibă încredere în el. Avea toate motivele să se sprijine cu piciorul de masa alăturată, ridicându-se astfel încât să se folosească de braţul pe care Marshall îl ţinea strâns pentru a se rostogoli peste umărul lui şi aterizând în picioare cu o bufnitură surdă. Prin această manevră aplicase suficient de multă presiune asupra braţului lui Marshall ca acesta să cadă la podea, lovindu-se cu capul de linoleum.

Rapid, Juliette a apucat cuţitul pe care îl scăpase băiatul. În clipa aceea, nici măcar nu ştia dacă avea de gând să-l omoare. Ştia doar că, atunci când se lupta, nu gândea, că în acele clipe existau doar prieteni şi duşmani. Ştia doar că trebuia să rămână în mişcare, să ridice pumnalul până când lumina se reflecta în luciul lui arcuit, gata să sfârşească în pieptul lui Marshall Seo.

Însă atunci Marshall a început *să râdă*. Acel sunet a smuls-o din frenezie. A oprit-o când era gata să acţioneze, mâna înmuindu-i-se în jurul pumnalului, tensiunea din braţe risipindu-i-se.

Până au ajuns Roma şi Benedict la ei ca să oprească lupta, Juliette îi întindea deja mâna lui Marshall şi îl ajuta să se ridice în picioare.

— Pfiu! Cât te-ai antrenat pentru mişcarea asta? a întrebat Marshall, scuturându-şi praful de pe umeri.

Şi-a sprijinit pantoful de colţul mesei, aşa cum făcuse Juliette, ca să-i testeze durabilitatea.

— Ai sfidat gravitaţia pentru o clipă.

— Eşti prea înalt ca să-ţi iasă, aşa că nici nu încerca! i-a răspuns Juliette.

Roma şi Benedict clipeau uimiţi, uitându-se la ei. Nu-şi mai găseau cuvintele. Dar expresiile lor erau grăitoare.

Marshall şi-a ridicat capul şi i s-a adresat lui Lourens:

— Mai putem să-ţi vedem totuşi invenţiile?

Lourens a deschis gura şi a închis-o la loc. Animozitatea din cameră se preschimbase în curiozitate şi omul de ştiinţă părea încurcat. Fără niciun cuvânt, şi-a lăsat maşinăriile şi a bocănit pe scări în jos. Apoi le-a făcut semn spre rafturile din spate, cu ochii la Juliette şi la Marshall. Amândoi l-au urmat entuziasmaţi, în vreme ce Roma şi Benedict păşeau uşor ezitant, urmărindu-i şi ei pe cei doi, de parcă le-ar fi fost teamă că acest armistiţiu făcea parte dintr-un război mai lung.

— Jucărioarele astea nu au fost făcute cu fonduri de la Florile Albe şi nu au nicio legătură cu afacerile voastre de gangsteri, aşa că să nu te duci cu bârfa la tatăl tău, Roma! i-a cerut Lourens şi apoi a destupat un borcan cu săruri albastre.

Mirosiţi.

Juliette s-a aplecat spre el.

— Miroase bine.

Lourens a rânjit mândru. Mişcarea arăta puţin caraghios din cauza porţiunii chele pe care o avea acum în mijlocul bărbiei.

— Provoacă atacuri de apoplexie păsărilor. De obicei presar din ea pe iarba din spatele clădirii.

A trecut apoi la o pudră gri, pe care i-a întins-o lui Marshall. Marshall i-a pasat-o lui Benedict, care i-a dat-o lui Roma, care i-a întins-o înapoi lui Lourens. Cumulat, nu se uitaseră la ea mai mult de o secundă.

— Aceasta creează o explozie bruscă şi rapidă de aer atunci când este amestecată cu apă, le-a explicat Lourens când pudra i-a ajuns din nou în mâini. De obicei o arunc în râul Huangpu când ies la plimbare şi păsările încearcă să se ţină după mine. Le sperie suficient cât să păstreze distanţa.

— Încep să văd un şablon, a comentat Juliette.

Lourens s-a pleoştit.

— Păsările, a murmurat el. Diavoli în miniatură!

Juliette a încercat să nu râdă şi s-a concentrat să citească celelalte etichete de pe raft. Olandeza ei era mai mult de nivel conversaţional, aşa că îi era destul de greu să descifreze ce scrie pe fiecare dintre borcănele. Atenţia i s-a oprit asupra unui borcan mic din spate, fără să-şi dea seama dacă interesul îi fusese trezit de faptul că pe eticheta lui scria DOODSKUS sau de faptul că înăuntru se afla cel mai alb şi mai opac lichid pe care îl văzuse vreodată. Îi amintea de albul corneei ei:

impenetrabil, solid.

— Dar acela? a întrebat Juliette, arătând cu degetul.

— Ah, acela este nou.

Lourens aproape că s-a ridicat pe vârful degetelor de entuziasm ca să pună mâna pe el. Omul de ştiinţă a desfăcut cu deosebită grijă capacul borcănelului pe care îl ţinea cuibărit în palmă. Juliette a simţit adierea unui parfum care părea să vină dintr-o grădină de trandafiri. Era dulce şi înmiresmat, şi îi amintea de zilele de demult, pe când alerga prin curte cu mâinile murdare de pământ.

— Poate opri în loc inima unui organism, le-a explicat Lourens reverenţios. Nu am perfecţionat-o încă, însă ingerată, această substanţă poate crea o stare asemănătoare morţii timp de trei ore. Atunci când efectul trece…

Lourens a pocnit din degete. Sunetul a reverberat, fiind rezultatul unor încheieturi rigide şi îmbătrânite.

— Organismul se trezeşte, ca şi cum nu ar fi fost niciodată mort.

În clipa aceea, un clinchet puternic a răsunat în laborator şi Lourens i-a anunţat că aparatul îşi terminase treaba. A pus borcănelul la locul lui şi s-a grăbit să urce scările, ca să se întoarcă la masa lui de lucru. Roma şi Benedict l-au urmat îndeaproape, lansând ipoteze despre ceea ce ar fi putut descoperi. Juliette, în schimb, şi-a întins mâna spre raft. Înainte ca Lourens să-şi coboare privirea şi să o vadă, a pus mâna pe borcanul mic

cu conţinutul lui alb, impenetrabil, şi l-a ascuns în mânecă. Fusese suficient de rapidă ca să scape de ochii lui Lourens, dar nu şi de ai lui Marshall. Juliette l-a privit direct în faţă, provocându-l să zică ceva.

Marshall a rânjit doar şi s-a întors, grăbindu-se să li se alăture celorlalţi. Părea tipic pentru el să fie în gardă atunci când Juliette se apropia de rapoartele lor şi să se amuze în situaţia de faţă.

— Să vedem, zicea Lourens atunci când Juliette li s-a alăturat în cele din urmă.

Cercetătorul a ridicat capacul unei maşinării şi a extras dinăuntru o hârtie subţire, acoperită cu linii negre *de* la un capăt la celălalt. Scoţând un sunet pe care Juliette nu putea nicidecum să îl interpreteze, Lourens a trecut pe lângă ea spre un alt aparat. A verificat ecranul întunecat al acestuia şi apoi a analizat din nou hârtia. După ce a isprăvit, s-a îndreptat spre cărţile de pe biroul lui.

— Ei bine, a grăit Lourens în cele din urmă, după ce şi-a cercetat tomurile, în timp ce ceilalţi ardeau de nerăbdare.

Şi-a lăsat degetul în capătul unei pagini îngălbenite şi a bătut de două ori cu el în lista de formule pe care le trecuse acolo de mână, de parcă asta ar fi însemnat ceva pentru ei.

— Având în vedere faptul că pornim dintr-un punct extrem de incert, nu pot afirma cu siguranţă că acesta este un vaccin adevărat, aşa cum pretind ei. Nu am cu ce să îl compar.

Lourens s-a chiorât din nou la hârtie.

— Dar este într-adevăr vorba de un amestec

util. Substanţa de bază este un opiaceu, unul care cred că a fost introdus la noi sub numele de *Iernicrom*.

Juliette a împietrit. A simţit un fior pe şira spinării – o revelaţie picată din ceruri fix în poala ei.

— *Tā mā de*[26], a înjurat ea încetişor. Ştiu drogul ăsta.

— Păi, amândoi am început să-l vindem, chiar dacă în cantităţi mici, a spus Roma, care recunoscuse la rândul lui numele.

— Nu, nu-i vorba despre asta, i-a răspuns Juliette, obosită. *Lernicrom*. Este drogul pe care Walter Dexter a încercat să îl vândă Bandei Stacojii angro.

Şi-a închis ochii şi apoi i-a deschis din nou.

— El îl aprovizionează pe Larkspur.

Douăzeci şi şase

În seara următoare, Juliette era pierdută adânc în gânduri. În toate acele dăţi în care îl respinsese pe Walter Dexter, ar fi putut să adune informaţii în schimb. Acum ar *fi* fost suspicios dacă ar fi încercat să-i reintre în graţii. Poate că de aceea se zicea că nu trebuie să dărâmi poduri, chiar dacă acestea te leagă doar de un negustor amărât.

Juliette a lăsat jos furioasă beţişoarele. Suspicios sau nu, trebuia să intre din nou în contact cu Walter Dexter fără să-i trezească

26 Aproximativ: „Al naibii!”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

neîncrederea. Şi când se gândea cum ar fi putut face asta, indiferent de drumul pe care apuca, toate cărările păreau să ducă la fiul lui, Paul Dexter.

Îi venea să se strângă de gât când se gândea la asta.

Poate că nu trebuie să-l vânez, şi-a zis Juliette, neîncrezătoare. *Poate că umblu după cai verzi pe pereţi*. *Până la urmă*, *cine mă poate asigura că ştie ceva*?

Trebuia să încerce însă. Tot ce ţinea de cazul acesta bizar depindea de circumstanţe. Doar pentru că Walter Dexter îl aproviziona pe Larkspur nu însemna că ştie mai multe despre identitatea lui şi locul în care se afla decât ştiau ei. Doar pentru că Larkspur avea un vaccin, asta nu însemna că acesta era leacul adevărat pentru acea nebunie blestemată.

Dar, în acelaşi timp, era la fel de probabil ca Larkspur să *cunoască* un leac şi Walter Dexter de asemenea.

La naiba!

— Pe unde eşti în noaptea asta?

La întrebarea bruscă a lui Rosalind, Juliette şi-a ridicat privirea din farfurie, rămânând cu beţişoarele în aer.

— Sunt aici, a răspuns ea, încruntându-se, pentru că Rosalind făcuse o faţă care trăda faptul că nu o crede.

— Serios?

Rosalind a arătat spre cealaltă parte a mesei.

— De ce l-ai ignorat pe domnul Ping atunci

când te-a întrebat care este părerea ta în ceea ce priveşte grevele muncitorilor?

Juliette şi-a întors privirea spre domnul Ping, un membru din cercul interior al tatălui ei, căruia îi plăcea să o întrebe despre studii de fiecare dată când o întâlnea. Dacă memoria nu o înşela, unul dintre subiectele lui preferate de discuţie era astrologia; avea întotdeauna ceva de sugerat în funcţie de zodiacul occidental, iar Juliette – chiar şi la cincisprezece ani – îi replica mereu că destinul lucrează prin intermediul ştiinţei şi al statisticilor. În seara asta avea o faţă lungă aşa cum stătea, de cealaltă parte a mesei circulare, părând deosebit de jignit. Juliette s-a crispat.

— Am avut o zi lungă.

— Într-adevăr, a murmurat Kathleen de cealaltă parte a lui Rosalind, frecându-şi rădăcina nasului.

Zgomotul din separeul lor era suficient de puternic cât să rivalizeze cu restul restaurantului. Lordul Cai era aşezat pe scaunul de lângă ea, însă cinele de acest fel nu erau prielnice discuţiilor tată-fiică. Tatăl ei era mereu angrenat în alte conversaţii, prea ocupat ca să-i adreseze vreun cuvânt, iar mama ei se ocupa de cea de-a doua masă din încăpere, conducând discuţiile de acolo. Nu era un cadru potrivit pentru conversaţii personale. Era şansa membrilor din cercul interior să-şi dea coate, să se laude şi să bea până cădeau laţi, doar pentru a câştiga favoruri.

De obicei, Tyler era una dintre cele mai vocale persoane la astfel de adunări. În seara asta însă,

alerga după banii datoraţi pe chirii, lucru de care se tot ocupase în ultimele zile. În vreme ce Juliette se ocupa de problema nebuniei, Tyler împlinea datoriile ei de moştenitoare, lucru care îi făcea o mare plăcere. Juliette înţepenea de fiecare dată când îl auzea strigând prin casă după membrii anturajului său, gata să plece într-o nouă misiune – şi lucrul acesta se întâmpla adesea. I se părea că în fiecare secundă mai apărea un datornic, un cont marcat cu roşu. Tyler îşi scotea pistolul şi amenința proprietarii de magazine şi chiriaşii până când aceştia scoteau din pământ, din piatră seacă banii datoraţi şi Stacojiii îşi primeau plata. Era ipocrit din partea lui Juliette să se uite de sus la Tyler, care doar împlinea ceea ce ar fi trebuit să fie misiunea ei, ştia asta, însă o astfel de activitate, în vremurile pe care le trăiau, o tulbura. Oamenii nu refuzau să plătească pentru că voiau să se răscoale; pur şi simplu nu mai produceau suficient, pentru că toţi clienţii lor mureau.

Juliette a oftat, răsucindu-şi beţişoarele. Mâncarea apărea în faţa lor, pe masa de sticlă – raţă friptă, prăjituri de orez şi tăiţei prăjiţi – fără încetare. Juliette se servea mecanic din centrul mesei, aşezând mâncarea pe farfurie şi apoi ducând-o la gură, fără să o guste cu adevărat. O singură privire aruncată bogăţiei de legume şi verdeţuri, peştelui lucios, uleiurilor scânteietoare care se scurgeau de pe cărnuri, ar fi fost îndeajuns să trezească apetitul oricui.

Doar că Juliette se pierduse din nou în gândurile ei. În clipa în care şi-a dat seama că îşi

ducea la gură scrumiera în locul ceşcuţei cu ceai, s-a scuturat şi, revenind la realitate, a reuşit să prindă ultima silabă pe care o rostea Rosalind – nu era îndeajuns ca să-şi poată da seama ce spunea verişoara ei, însă suficient cât să înţeleagă că fusese o întrebare, şi una serioasă, la care Juliette nu ar fi putut să răspundă cu un zâmbet generic şi un mormăit.

— Scuze, ce? Spuneai ceva, nu-i aşa? Îmi pare rău, sunt îngrozitoare…

Şi Juliette era pe cale să devină încă şi mai şi, pentru că nu avea să afle niciodată ce o întrebase Rosalind. În clipa aceea, tatăl ei şi-a dres vocea şi mesenii din separeu au amuţit imediat. Lordul Cai s-a ridicat, rigid, cu mâinile strânse la spate.

— Sper că toată lumea este bine! În seara aceasta trebuie să aducem în discuţie o problemă.

Lui Juliette i s-a făcut stomacul ghem, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Am primit dovezi de netăgăduit care arată că în Banda Stacojie există un spion.

Tăcerea s-a coborât, grea, în încăpere – nu era doar absenţa sunetului, ci o prezenţă în sine, ca şi cum peste umerii tuturor s-ar fi coborât o plapumă invizibilă, apăsătoare. Până şi chelnerii s-au oprit, unul dintre băieţii care turna ceai încremenind în mijlocul mişcării.

Juliette a clipit doar, schimbând apoi câteva priviri cu Rosalind. Aproape toată lumea ştia că există spioni în Banda Stacojie. Cum să nu fie? Şi Stacojiii îşi aveau oamenii lor printre eşaloanele inferioare ale Florilor Albe. Nu era greu să-ţi

închipui că Florile Albe se infiltraseră printre mesageri, mai ales având în vedere cât de des erau atacaţi oamenii lor pe străzi.

Lordul Cai a continuat:

— În Banda Stacojie există un spion care a fost invitat în această încăpere.

Pentru o clipă plină de groază, Juliette s-a gândit că tatăl ei se referea la *ea*. Ar fi putut să afle oare despre faptul că lucra cu Florile Albe – cu Roma Montagov – şi că interpretase greşit asta?

Imposibil, şi-a zis, cu pumnii încleştaţi sub masă. Nu le oferise nicio informaţie. Cu siguranţă era vorba despre ceva care le afectase afacerea şi de aceea tatăl ei făcea această declaraţie.

Avea dreptate.

— Astăzi, trei potenţiali clienţi foarte importanţi şi-au retras propunerile de parteneriat.

Tatăl lui Juliette părea plictisit, de parcă s-ar fi săturat să stea după clienţi, însă Juliette vedea bine că e doar o faţadă. Ochii i s-au îndreptat spre umerii încordaţi ai mamei sale, care se afla în cealaltă parte a camerei. Părinţii ei erau furioşi. Fuseseră trădaţi.

— Cunoşteau oferta noastră înainte de a le-o face noi cunoscută, a continuat Lordul Cai. Au mers la Florile Albe în schimb.

Era clar că banda rivală le făcuse o ofertă mai bună. Cum ar fi putut un spion să cunoască informaţii atât de bine păzite, dacă nu făcea parte din cercul interior? Nu era mâna unui mesager care avea idei vagi despre locurile în care aveau loc tranzacţii. Era vorba despre cineva din inima

afacerilor Stacojiilor, de cineva care retezase o arteră.

— Vă cunosc tuturor trecutul, a continuat Lordul Cai. Ştiu că sunteţi cu toţii născuţi şi crescuţi în Shanghai. Sângele vostru este acelaşi cu al strămoşilor voştri, de sute de ani, şi ne leagă. Dacă printre noi se află un trădător, acesta nu a fost atras de loialitate sau de ceva nobil cum este aceasta, ci de promisiunea banilor, a gloriei sau a unei iubiri false, sau poate doar de adrenalina ideii de a juca rolul de spion. Dar te asigur…

Lordul Cai s-a aşezat la loc şi s-a întins după ceainic. Şi-a turnat în ceaşca de ceramică cu o mână sigură, umplând recipientul cu vârf, lăsând ceaiul să curgă pe şerveţelul roşu de dedesubt şi pata întunecată să crească până când ajunsese să semene cu o floare de sânge. Dacă nu se oprea, lui Juliette îi era teamă că ceaiul fierbinte avea să se verse pe faţa de masă şi să-i ardă picioarele.

— Atunci când voi descoperi cine eşti, consecinţele pe care le vei suferi de mâna mea vor fi mult mai grave decât ceea ce ţi-ar putea face Florile Albe dacă le-ai anunţa că nu mai poţi împlini rolul de trădător pentru ei.

Spre uşurarea lui Juliette, Lordul Cai a lăsat jos ceainicul, înainte ca lichidul să se întindă până la marginea mesei. Tatăl ei zâmbea, însă ochii lui, în ciuda încreţiturilor din jurul lor, rămăseseră la fel de goi precum cei ai unui călău. În clipa aceea, Lordul Cai nu avea nevoie de cuvinte ca să-şi facă mesajul cunoscut. Expresia lui era suficient de grăitoare.

Nu exista nici urmă de îndoială de la care dintre părinţi moştenise Juliette zâmbetul ei monstruos.

— Vă rog! a spus Lordul Cai, pentru că nimeni nu se mişca după ce îşi încheiase ameninţarea. Să ne continuăm cina!

Încetişor, bărbaţii puternici şi nevestele care le şopteau la ureche şi-au ridicat din nou beţişoarele. Juliette nu mai putea sta locului. S-a aplecat spre tatăl ei şi i-a şoptit că trebuie să meargă la baie. Cum Lordul Cai a dat din cap, Juliette s-a ridicat şi a luat-o spre uşă.

După ce a ieşit din separeul Bandei Stacojii, s-a rezemat de peretele rece, încercând să îşi revină. Privirea i-a alunecat spre stânga, spre ceilalţi clienţi din restaurant, acolo unde ajunsese să se ţipe în încercarea fiecăreia dintre mesele mai mici de a o acoperi pe cealaltă. La dreapta ei, se aflau două uşi: una pentru bucătărie, cealaltă pentru baie. Cu un oftat, Juliette a intrat iute în baie.

— Calmează-te! şi-a spus, rezemându-şi capul de chiuveta uriaşă din metal.

A respirat adânc. Ce ar fi avut de spus tatăl ei dacă ar fi ştiut că lucrează cu Roma Montagov? Ar fi văzut lucrurile aşa cum le vedea ea, care era dispusă să renunţe la un strop de mândrie dacă astfel ar fi putut opri nebunia? Sau ar fi rămas fixat asupra trădării lui Juliette, asupra faptului că, deşi avusese nenumărate ocazii să îl împuşte pe Roma pentru a răzbuna tot sângele pe care mâinile lui îl vărsaseră, nu o făcuse?

Juliette şi-a ridicat bărbia ca să privească

oglinda distorsionată de bronz din faţa ei. În faţa ochilor a văzut doar o străină.

Poate că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Poate că ceea ce trebuia să facă era să rupă alianţa cu Roma Montagov şi să apeleze la oamenii ei în schimb, să găsească o modalitate prin care să îl încolţească pe Walter Dexter prin forţă brută şi să îl oblige să vorbească…

Un ţipăt ascuţit i-a ajuns la ureche. Juliette a tresărit, dându-şi seama că venea dinspre restaurant.

A năvălit afară din baie. În câteva secunde ajunsese în locul de unde venise ţipătul, răsuflând din greu în timp ce încerca să identifice victimele. A dat doar de un bărbat prăbuşit la pământ. Ochii i s-au oprit asupra lui exact în clipa în care îşi înfigea mâinile în gât.

Însă nimeni nu s-a aplecat spre el. Nici măcar atunci când a început să-şi sfâşie beregata, aruncând în jur bucăţi de piele. Nici când, în cele din urmă, atingerea morţii l-a împietrit. Oamenii din restaurant şi-au văzut mai departe de masă, de conversaţii. O doamnă mai în vârstă doar, de undeva din spate, a chemat un chelner să cureţe locul. Ceilalţi abia dacă tresăriseră, purtându-se de parcă nu băgaseră de seamă, de parcă ignorând moartea, ar fi jignit-o suficient de tare ca să o alunge.

Oamenii de rând îşi sfâşiau beregatele şi cetăţenii acestui oraş ajunseseră atât de insensibili, încât se mulţumeau să-şi vadă de cină, ca într-o zi oarecare de marţi. Juliette şi-a zis că

probabil şi era una. Dacă lucrurile aveau să continue în acelaşi ritm, întâmplări ca asta aveau să devină norma, până când oraşul s-ar fi prăbuşit. Era doar o chestiune de timp până când toate micile proprietăţi din Shanghai aveau să se golească, fie pentru că toţi clienţii lor pieriseră sub imperiul nebuniei, fie pentru că alţi oameni nu mai voiau să frecventeze locuri în care era probabil să se infecteze. Era doar o chestiune de timp până când afacerile de sub protecţia Stacojiilor aveau să-şi epuizeze economiile şi să nu-şi mai poată plăti chiria, cu toate ameninţările lui Tyler, până când restaurantele mari, cum era acesta, aveau să se prăbuşească şi ele. Pe teritoriul Stacojiu, din două în două uşi se vedeau prinşi trandafirii roşii. Avertismente peste avertismente, dar la ce foloseau avertismentele când venea vorba de nebunie?

— Hei! s-a răstit Juliette la chelnerul care se apleca spre mort. Nu-l atinge!

Tonul lui Juliette l-a speriat atât de tare pe băiat, încât acesta s-a tras repede înapoi.

— Pune o faţă de masă peste cadavru şi cheamă un doctor.

Nimic nu era garantat. Avea nevoie de Roma ca să o ajute să vindece acest oraş. Dar trebuia să nu mai stea degeaba şi să-şi inventeze scuze. Trebuia să se dea bine pe lângă Paul Dexter.

La acea oră era greu să descoperi linia fină a orizontului, acolo unde se sfârşeau apele şi începea cerul, unde râul Huangpu se revărsa pe

ţărmul de pe cealaltă parte. Când stătea pe malul apei, cu privirea aţintită în noapte, lui Benedict îi era uşor să uite amestecul ameţitor de roşu şi auriu, de fum şi de râsete din oraşul care se întindea în spatele lui. Îi era uşor să-şi închipuie că doar atât exista pe lume: o bucată de pământ fără formă precisă, stropită cu picături scânteietoare de pe celălalt mal.

— Am zis eu că te găsesc aici.

Benedict a întors capul la auzul vocii, balansându-şi uşor piciorul peste promenadă. Lumina care-l încadra pe Marshall era prea puternică pentru ochii obişnuiţi cu întunericul ai lui Benedict.

— De parcă merg vreodată într-altă parte.

Marshall şi-a îndesat mâinile în buzunare. În seara asta era îmbrăcat bine, într-un costum occidental, lucru rar, dar nu neobişnuit, dacă Lordul Montagov îl trimisese pe undeva cu treabă.

— Tu ai idee cât de lung este râul Huangpu? Eşti pretenţios, Ben. Nu cred că te-am găsit vreodată de două ori în acelaşi loc.

Dedesubt, râul a părut să se legene, răspunzându-le. Ştia că îl bârfeau.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Benedict.

— Te aşteptai să se întâmple ceva? i-a răspuns Marshall, aşezându-se lângă el.

— *Mereu* se întâmplă câte ceva.

Marshall a strâns din buze. A căzut pe gânduri câteva secunde.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, a răspuns el în cele din urmă. Când l-am văzut ultima oară pe

Roma, se chinuia să scrie un răspuns la un mesaj pe care i-l trimisese Juliette. Se strofoca de trei ore cu el. Cred că o să-i plesnească o venă.

Roma nu făcea nimic cu jumătate de măsură. De fiecare dată când o vizita pe Alisa la spital, stătea acolo aproape jumătate de zi, lăsându-şi baltă celelalte îndatoriri. Singurul motiv pentru care Lordul Montagov îi permitea o astfel de lipsă de activitate era acela că ştia că Roma avea să îşi ducă la bun sfârşit şi celelalte treburi în mod exemplar de îndată ce părăsea spitalul.

— Mai bine să-i plesnească o venă decât să-şi sfârtece beregata, a mormăit Benedict. Nu am încredere în ea.

— În Juliette?

Benedict a dat din cap.

— Bineînţeles că nu ai, a spus Marshall. Şi nici nu ar trebui să ai. Asta nu înseamnă că nu ne este utilă. Nu înseamnă că trebuie să îţi fie antipatică.

Marshall şi-a fluturat mâna spre alee.

— Putem să mergem acasă acum?

Benedict a oftat, deşi se ridicase şi îşi ştergea mâinile de praf.

— Ai fi putut să mergi acasă şi singur, Mars.

— Şi ce-ar fi fost distractiv la asta?

Benedict nu avea să înţeleagă niciodată cât de des simţea Marshall nevoia să fie înconjurat de oameni. Marshall era alergic la singurătate – odată chiar se alesese cu o iritaţie pentru că refuzase să îşi părăsească dormitorul înainte de a termina de completat un caiet de contabilitate. Benedict era exact opusul lui. Oamenii îl oboseau. Oamenii îl

făceau să se gândească de două ori înainte să rostească ceva şi să asude atunci când ceea ce rostea nu era potrivit.

— Să înţeleg că n-ai avea chef să ne oprim pe la un cazinou mai întâi? l-a întrebat Marshall după ce au pornit. Am auzi că e un…

Marshall s-a oprit în mijlocul frazei şi a întins mâna ca să-l tragă spre el pe Benedict. Lui Benedict i-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama de ce se opriseră. Şi altele în plus pentru a *pricepe* ce vede.

Era o umbră – întinsă pe pavajul din faţa lor. Erau la jumătatea aleii, prea în interior ca să poată vedea dincolo de clădirile înalte de pe fiecare parte pentru a-şi da seama ce crea umbra ameninţătoare. Felinarul stradal nu era departe; conturul era clar şi bine definit, se vedeau în mod clar coarne şi patru membre care se târau chinuit, de o dimensiune care nu semăna cu nimic întâlnit în natură.

Ciudovişte. *Monstru*. Acelaşi pe care tot Shanghaiul îl văzuse dând târcoale pe la colţurile oraşului.

— Doamne sfinte! a murmurat Benedict.

Umbra se îndrepta spre ei, spre aleea lor.

— Ascunde-te!

— Să mă ascund? a şuierat Marshall. Vrei să mă micşorez prin magie?

Într-adevăr, aleea era prea îngustă pentru a oferi un loc bun în care s-ar fi putut ascunde. Însă deasupra cutiilor de carton aruncate acolo se afla o prelată latã, albastră. Fără să mai piardă timpul

dând instrucţiuni, Benedict a apucat prelata şi l-a împins cu putere pe Marshall jos, făcându-i semn să tacă atunci când a chiţăit, şi s-a lungit şi el la pământ, rămânând amândoi ghemuiţi printre cutii, ascunşi sub prelata subţire.

Ceva greoi a traversat aleea. Părea că se chinuie cumva, ca şi cum picioarele nu atingeau pământul tocmai bine, iar nările erau prea subţiri pentru a putea respira cum trebuie, lăsând în urmă un şuierat.

Apoi, în noapte a răsunat un pleoscăit puternic. Pe râu au picurat stropi de apă, de parcă ar fi început să plouă doar dintr-o bucată de cer.

— Ce-a fost asta? a şoptit Marshall. A sărit în apă?

Benedict a ridicat un colţ al prelatei şi a scos încetişor capul afară. Marshall l-a apucat de umăr, dornic să facă şi el. Au sfârşit încercând amândoi să străpungă întunericul, încercând să observe râul care scălda malul din capătul opus al aleii.

Pe apă plutea ceva. Sub lumina lunii, era greu să observi prea multe în afara luciului a ceea ce ar fi putut să fie spinarea arătării, acoperită de rânduri de proeminenţe care se metamorfozau şi…

Benedict a înjurat şi l-a împins jos pe Marshall.

— Ascunde-te, ascunde-te, ascunde-te!

Din ape – din monstru – a erupt ceva. Buline miniaturale ţâşneau în aer, abia vizibile până când aterizau pe faleză, abia vizibile până când au început să fojgăiască sub lumina lunii, arătând ca un covor mişcător care se întindea pe alee.

Marshall a tras prelata bine peste ei şi Benedict

şi-a înfipt piciorul în margine, apăsând cu putere, de teamă că insectele s-ar fi putut târî pe dedesubt. Fojgăiau. Zgomotul făcut de mii de picioruşe pe cimentul aspru, împrăştiindu-se în oraş.

Tăcere. S-au scurs câteva clipe lungi. Tăcerea domnea în continuare.

— Cred că s-au dus, a şoptit Benedict. Mars?

Marshall a tuşit, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Marshall!

Benedict s-a mişcat rapid. I-a cuprins obrajii în palme şi a strâns cu putere, ca să-l readucă pe Marshall în simţiri, ca să se asigure că putea să-l împiedice în caz că ar fi vrut să îşi sfâşie gâtul.

Dar, în loc să cadă pradă nebuniei, Marshall a pufăit. O secundă mai târziu a izbucnit în râs.

— Ben, glumesc doar.

Benedict s-a holbat la Marshall.

— *Mudac*! a şuierat el nervos.

Şi-a luat mâinile de pe faţa lui Marshall, rezistând cu greu impulsului de a-l lovi.

— Ce-i cu tine? De ce ai glumi cu astfel de lucruri?

Marshall părea nedumerit, de parcă nu ar fi înţeles furia îndreptată asupra lui.

— Nu s-au căţărat pe noi, a murmurat. De ce m-ai fi luat în serios?

— De ce nu aş fi făcut-o? a răbufnit Benedict. Nu glumeşti cu astfel de lucruri, Marshall! Nu am de gând să te pierd!

Marshall a clipit din gene. Şi-a plecat intrigat capul într-o parte, aşa cum o făcea de fiecare dată

când încerca să anticipeze următoarea mişcare a lui Benedict, în timpul antrenamentelor de luptă. Benedict se pricepuse întotdeauna să anticipeze trucurile leneşe ale lui Marshall şi să acţioneze complet diferit faţă de cum se aştepta Marshall s-o facă.

Însă acum, aşa cum stăteau, nas în nas, nu s-ar fi aşteptat niciodată ca Marshall să întindă mâna şi să-i atingă obrazul – atât de delicat, de parcă ar fi vrut să se asigure că Benedict era cu adevărat acolo.

Benedict s-a smucit. S-a ridicat în picioare şi a smuls prelata de pe ei cu un gest energic.

— Trebuie să îi spun lui Roma ce-am văzut! s-a răstit el. Ne vedem acasă!

S-a grăbit să plece înainte ca Marshall să îl poată urma.

În cele din urmă, Roma şi-a trimis scrisoarea, după cinci ore de când se apucase să scrie la ea. După ce o recitise pentru a zecea oară ca să se asigure că nu are greşeli, nici nu mai era sigur că îşi scrisese propriul nume corect.

— Ar fi trebuit să îmi includ şi patronimul? s-a întrebat pe sine însuşi, dând pagina cărţii pe care o avea în faţă fără să vadă niciun cuvânt. E bizar?

Întreaga situaţie era mult prea bizară. Cu patru ani în urmă, îi trimisese atât de multe scrisori de amor lui Juliette, încât, atunci când se aşezase la masă ca să o scrie pe *aceasta* – pentru a-i spune că este de acord că ar trebui să adune fiecare cât mai multe informaţii de la sursele lor despre Walter

Dexter, înainte de a se întâlni în Lumea Măreaţă a doua zi – primul lui impuls după ce aşternuse pe hârtie „Dragă Juliette” fusese să îi compare părul cu pana corbului.

Roma a oftat şi şi-a lăsat cartea pe piept, închizând ochii. Era deja întins în pat. Şi-a zis că ar fi putut să tragă un pui de somn înainte să meargă să-şi vâre nasul prin fabricile Florilor Albe. Cineva de pe acolo trebuia să ştie mai multe despre Walter Dexter.

Dar, chiar când aţipise, s-a auzit un bocănit puternic în uşa de la dormitorul lui.

Roma a mormăit:

— Ce e?

Uşa s-a deschis şi înăuntru a dat năvală Benedict.

— Ai o clipă?

— Îmi furi din timpul pe care îl petreceam cu Evgheni Oneghin, dar te iert.

Roma a dat cartea la o parte şi a aşezat-o pe pătură.

— Oricum, e pretenţios fără motiv.

— Monstrul. Insectele. Sunt unul şi acelaşi lucru.

Roma s-a îndreptat imediat.

— Ce zici?

Benedict a luat loc pe unul dintre scaunele de la masa vărului său, ţăcănind din degete ca să mai elibereze din tensiune. Roma, pe de altă parte, se ridicase şi începuse să se plimbe dintr-un capăt în altul al camerei. Era mult prea agitat.

— Insectele vin *din* monstru, a explicat

Benedict repede. L-am văzut. L-am văzut sărind în apă şi apoi…

A mimat o explozie.

— Tot ceea ce nu avea sens acum se *leagă*. Cei care spun că dacă vezi monstrul, înnebuneşti, au dreptate, doar că lucrurile nu se petrec aşa cum cred ei. Monstrul produce insectele. Insectele cauzează nebunia.

Brusc, lui Roma i s-a părut foarte greu să respire. Nu din cauza panicii, ci pentru că începea să înţeleagă. Se simţea de parcă i se oferise cadou o cutie plină cu informaţii, dezasamblate în bucăţele, şi dacă nu le punea rapid la un loc, darul avea să-i fie luat.

— Asta este colosal! a zis Roma, forţându-se să o ia încetişor. Dacă e să ne luăm după Lourens, care spune că aceste insecte funcţionează identic, dacă e să presupunem că toate sunt controlate de o entitate, şi că acea entitate este de fapt monstrul…

Roma s-a oprit din plimbat. Aproape că a căzut în genunchi. Monstrul era adevărat. *Adevărat*. Nu se îndoise că cei care-l văzuseră mai înainte spuneau adevărul, doar că acceptase faptul aşa cum îi accepta şi pe străinii din concesiuni – ca pe o inconvenienţă care nu reprezenta însă cea mai mare ameninţare. Monstrul era o grijă a lui secundară, după nebunie. Dar acum…

— Dacă ucidem monstrul, vom ucide toate aceste insecte bizare care mişună prin Shanghai. Dacă ucidem monstrul, punem capăt nebuniei.

Insectele implântate în pielea Alisei ar muri. Şi

astfel, ar scăpa din ghearele nebuniei. Ar putea să se trezească din nou. Era cel mai bun leac.

Benedict a strâns din buze.

— Spui asta de parcă ar fi uşor. Tu nu l-ai văzut.

Roma s-a oprit din nou în loc.

— Ei bine, ce ai văzut?

În încăpere s-a coborât o tăcere grea. Benedict părea să se gândească la răspunsul pe care urma să îl dea. A bătut de câteva ori cu degetele în masă şi apoi a revenit şi a mai bătut o dată, ca să fie sigur. În cele din urmă, a dat uşurel din cap.

— Ai auzit poveştile, a spus el încordat. Nu sunt departe de adevăr. Nu felul în care arată ar trebui să ne preocupe acum. Înainte de a ne gândi măcar să-l ucidem, cum facem ca să-l găsim din nou?

Roma şi-a reînceput plimbarea.

— Marshall a zis că l-au văzut comuniştii pe monstru ieşind din apartamentul lui Zhang Gutai.

Dacă Roma ar fi fost mai atent, ar fi observat că vărul lui tresărise uşor, cu o expresie stranie pe chip – nu zeflemitoare, ci mai degrabă dureroasă. Din fericire, toţi Montagovii ştiau cum să îşi schimbe expresia într-una neutră cât ai clipi din ochi. Când Roma s-a întors spre el, Benedict îşi reluase mina neutră, aşteptând ca vărul lui să continue.

— Vreau ca tu şi Marshall să supra vegheaţi apartamentul lui Zhang Gutai, a decis Roma.

Planul prindea contur în timp ce vorbea, fiecare piesă potrivindu-se, rând pe rând, la locul ei.

— Vedeţi dacă apare *ciudoviste*. Aduceţi-mi dovada că Zhang Gutai este vinovat. Dacă vedeţi monstrul cu ochii voştri, atunci vom şti că el este cel care îl controlează pentru a răspândi nebunia în Shanghai. Atunci vom şti cum putem găsi monstrul pentru a-l ucide: mergând la Zhang Gutai.

De data asta Benedict s-a strâmbat pe faţă.

— Vrei să stau pur şi simplu şi să *urmăresc*? Asta sună… plictisitor.

— În locul tău mi-aş face griji ca lucrurile să nu devină prea interesante. Cu cât sunt mai plictisitoare, cu atât mai bine.

Benedict a scuturat din cap.

— Ne-ai plictisit destul cu victima vie şi uite unde ne-a adus planul acela. De ce nu puteţi să staţi tu şi Juliette de pază? Voi vă ocupaţi deja de investigaţie. Am şi eu o viaţă, să ştii.

Roma a făcut ochii mici la el. Benedict şi-a încrucişat braţele la piept. *Îi cer prea mult prin această misiune*? s-a întrebat Roma. *De ce se opune*? *E doar o nouă ocazie de a pierde timpul cu Marshall*, *lucru pe care îl face oricum zilnic*.

— Nu voi irosi colaborarea cu Juliette stând la pândă după Zhang Gutai, a răspuns Roma, părând jignit de idee.

— Parcă grija noastră era legată de monstrul ăsta, nu de Larkspur.

— Ştiu asta, i-a replicat Roma.

Era enervat, nu putea să îşi controleze asprimea din ton. Viaţa Alisei era în joc – nu avea energia necesară pentru a dezbate chestiuni atât de meschine.

— Dar nu putem fi absolut siguri de legătura lui Zhang Gutai cu monstrul *până când nu vedem ceva concret*. Până atunci, avem nevoie de un plan alternativ prin care să aflăm răspunsuri despre monstru şi despre nebunie. Până atunci, trebuie să descâlcim povestea asta cu Larkspur, ca să înţelegem de ce ştie ceea ce ştie, pentru a ne putea folosi de asta ca să ajungem la monstru.

Dar Benedict era pornit să facă lucrurile dificile.

— Nu poţi să îl urmăreşti pe Zhang Gutai *după* ce îl găseşti pe Larkspur? E clar că există o legătură între ei, din moment ce aţi descoperit că fac schimb de scrisori.

— Benedict, a rostit Roma pe un ton ferm. E vorba despre o singură scrisoare trimisă de Larkspur.

A scuturat capul, enervat că vărul lui îi punea beţe în roate.

— Uite ce e: tu şi Marshall trebuie să vă ocupaţi de asta pentru că nu ştim cât timp va trece până când monstrul îşi va face apariţia.

— Nu poţi să pui un gangster oarecare să-l supravegheze?

— Benedict.

— Şi adevărul e că nu ai nevoie de mai mult de o persoană pentru misiunea asta…

— Eşti, l-a întrerupt Roma, pe un ton brusc rece, o Floare Albă sau nu?

Asta i-a închis gura. Benedict a strâns din buze şi apoi a răspuns:

— Bineînţeles că sunt.

— Atunci nu-mi mai pune în discuţie ordinul.

Roma şi-a pus mâinile la spate.

— Asta e tot?

Benedict s-a ridicat. A făcut o plecăciune caricaturală, cu un zâmbet amar pe chip.

— Da, vere. Te voi lăsa să te ocupi de îndatoririle tale de moştenitor acum. Ai grijă să nu te soliciţi prea tare!

A ieşit atât de repede pe uşă, încât în urma lui s-a format un mic curent de aer. Uşa trântită a reverberat în toată casa.

„Îndatoriri de moştenitor”. Ce glumeţ! Benedict ştia prea bine că Roma avea de ales între a fi moştenitorul sau nimic. Benedict era unul dintre puţinii oameni care ştiau că Roma nu se lupta să rămână moştenitor pentru că îi plăcea puterea, ci pentru că era singurul mod prin care îi putea apăra pe cei dragi. Dacă i-ar fi picat din cer un mic conac la capăt de ţară, unde s-ar fi putut muta cu cei dragi ca să trăiască o viaţă în anonimat, ar fi ales asta imediat.

Roma nu a pus însă la suflet atitudinea lui Benedict. Vărul lui putea să se plângă cât vrea şi să-şi verse furia asupra lui, dar era o persoană cu capul pe umeri şi nu avea să renunţe la misiune. Avea să o împlinească şi să se vaite, însă urma să tacă atunci când conta cu adevărat. Şi, în plus, Benedict nu putea rămâne bosumflat prea mult timp. Oricare va fi fost motivul care îl făcuse să se burzuluiască aşa, avea să treacă, şi apoi Benedict nici nu avea să-şi mai amintească reacţia lui.

Roma a oftat şi s-a prăvălit din nou pe pat.

Ştiuse dintotdeauna că tronul e plin de spini.

Dar în acest oraş, în care nu existau alternative, era mai bine să fie moştenitorul decât un nimeni.

Mai târziu, în aceeaşi seară, la uşa lui Kathleen s-a auzit un ciocănit care i-a întrerupt lectura. Se ghemuise deja sub păturile ei şi se gândea că ar fi putut să se prefacă adormită, ca să nu fie nevoită să se ridice, să îşi pună pandantivul la gât şi să deschidă uşa, când aceasta s-a deschis singură.

— Mersi că ai aşteptat să răspund! a mormăit ea, măsurând-o cu privirea pe Rosalind.

— Nu aveai de gând să deschizi, i-a răspuns sora ei atotştiutoare.

Kathleen s-a strâmbat şi a închis revista pe care o citea. Şi-a zis că cel mai nou model de pantofi al sezonului mai putea aştepta.

— Poate că aţipisem.

Rosalind şi-a ridicat privirea spre tavan. A arătat spre micul candelabru, apoi spre cele trei lămpi aurii împrăştiate prin cameră.

— Dormi cu luminile aprins?

— Of! Poate.

Rosalind şi-a dat ochii peste cap şi s-a aşezat la piciorul patului. A rămas cu privirea pierdută pentru o vreme, apoi şi-a strâns picioarele la piept şi şi-a rezemat delicat capul pe genunchi.

Kathleen s-a încruntat.

— *Ça va*?

— *Ça va*[27], a oftat Rosalind.

— Lordul Cai m-a speriat în seara asta.

— Şi pe mine.

Era o acuză teribil de serioasă să afirmi că în cercul interior al Stacojiilor se află un spion. Cercul era strâmt.

— Avem destule necazuri din cauza faptului că ne *mor* oamenii. Asta ne va diviza şi mai tare.

Rosalind a scos un sunet incert – ar fi putut să însemne că este de acord; ar fi putut să nu fie nimic mai mult decât nevoia de a-şi drege vocea. Au mai trecut câteva clipe. Şi apoi a întrebat:

— Nu crezi că este Juliette, nu-i aşa?

Kathleen a făcut ochii mari.

— Nu! a exclamat ea. De ce te-ai gândi măcar la aşa ceva?

Rosalind a strâns din buze.

— Gândesc doar cu voce tare. Şi tu ai auzit aceleaşi zvonuri pe care le-am auzit şi eu.

— Juliette nu ar face niciodată asta.

Aerul din cameră începea să se îngreuneze. Kathleen nu se aşteptase la asta, nu se aşteptase ca în locul aprobării dorite să se aştearnă tăcerea.

— Nu trebuie să mai ai aşa multă încredere în oameni.

— Nu este vorba despre avut *prea multă* încredere! a răbufnit Kathleen, iritată.

— A, serios? s-a răstit la rândul ei Rosalind.

Volumul vocilor era în creştere.

— Atunci ce-i cu nevoia asta imediată de

27 „Cum merge?”, respectiv „Bine”, în lb. fr„ în orig. (n. red.).

apărare? Eu am adus doar în discuţie această posibilitate, şi tu te porţi de parcă vreau să-ţi iau viaţa…

— Vorbele sunt periculoase, a întrerupt-o Kathleen. Ştii asta. Ştii ce pot face câteva cuvinte aruncate fără judecată…

— *Cui* îi pasă de ce pot face cuvintele? Ea e Juliette!

Kathleen s-a tras înapoi spre cuibul ei de pături, şocată. Îi ţiuiau urechile, de parcă răbufnirea surorii ei ar fi fost o explozie, nu o exclamaţie. Deşi erau amândouă apropiate de Juliette, relaţia cu verişoara lor era diferită. Rosalind şi Juliette erau mult prea asemănătoare. Amândouă râvneau rolul principal, dreptul de a avea ultimul cuvânt. Atunci când se loveau cap în cap, doar una dintre ele putea să iasă învingătoare.

Dar… acum nu era vorba despre o diferenţă de opinii. Asta era pur şi simplu…

— Doamne, îmi pare rău! a spus Rosalind brusc, cu glasul înmuiat. Nu ştiu… Îmi pare rău! O iubesc pe Juliette. Ştii asta. Sunt doar… Sunt speriată, bine? Şi noi nu ne bucurăm de aceeaşi siguranţă ca ea. Lordul Cai este în stare de orice ca să afle cine este trădătorul, şi ştii foarte bine că îi va suspecta pe străinii de felul nostru mai întâi.

Kathleen s-a încordat.

— Noi nu suntem străine.

— Dar, până la urmă, numele nostru nu este Cai.

Oricât de mult ura Kathleen asta, sora ei avea

dreptate. Conta prea puţin că erau înrudite mai îndeaproape de inima familiei Cai decât verii de gradul al doilea, al treilea şi al patrulea. Atâta vreme cât numele lor de familie era diferit, mereu avea să persiste îndoiala în privinţa apartenenţei lor la familie. Ele veneau din partea doamnei Cai a familiei – partea care fusese adusă în această casă, nu cea care fusese crescută aici de generaţii întregi.

— Presupun că trebuie să avem grijă atunci, a mormăit Kathleen. Să ne asigurăm că nu există niciun motiv pentru a fi acuzate.

Cei ca Tyler nu aveau de ce să-şi facă griji. Chiar dacă aveau acelaşi grad de rudenie, el purta numele de familie Cai. Tot ceea ce făcea el, toate reuşitele lui se reflectau pozitiv asupra familiei, asupra generaţiilor de străbuni care puseseră bazele imperiului. În schimb, tot ceea ce făceau Kathleen şi Rosalind se reflecta asupra familiei Lang, iar Kathleen nu ştia absolut nimic despre acea parte a familiei ei în afară de bunica pe care o vizita o dată pe an.

— Da, a şoptit Rosalind.

A oftat apoi şi şi-a frecat fruntea.

— Bun, ar trebui să plec. Îmi pare rău că am ţipat!

A sărit jos din pat.

— Dormi! *Bonne nuit*!

— Noapte bună! i-a răspuns Kathleen.

Uşa se închisese deja.

A luat din nou revista în mână, dar nu se mai putea concentra la pantofi.

„Şi tu ai auzit aceleaşi zvonuri pe care le-am auzit şi eu”.

— Ia stai! a şoptit Kathleen cu voce tare. *Ce* zvonuri?

Douăzeci şi şapte

Juliette era gata-gata să explodeze.

Aerul era proaspăt şi răcoros în această după-amiază datorită cerului fără nori şi a brizei. Cum se plimba pe sub umbra delicată a copacilor verzi, foşnitori, era înconjurată de susurul fântânilor şi de ciripitul păsărilor – sunetele specifice Stabilimentului Internaţional în zilele în care era încă puţin amorţit după noaptea sălbatică de dinainte, când se trezea odată cu razele aurii ale soarelui, care-i încălzeau ungherele.

Ar fi trebuit să fie liniştit, calm. Păcat că se plimba alături de Paul Dexter, care nu îi oferise încă nicio informaţie consistentă, în ciuda orelor întregi pe care le petrecuseră deja împreună.

— Am o surpriză pentru tine, a zis Paul, rânjind plin de entuziasm. Am fost atât de încântat să îţi primesc scrisoarea, domnişoară Cai! Mă desfăt cu prezenţa dumitale!

Bine că măcar unul dintre noi se simte bine.

Lui Juliette i se părea că bărbatul se purta de parcă ar fi ştiut ce joc joacă ea. De fiecare dată când aducea aminte de ocupaţia tatălui său, fiul povestea despre cât de muncitor era Walter Dexter, schimbând subiectul. De fiecare dată când Juliette menţiona colaborarea *acestuia* cu Larkspur,

Paul vorbea despre clima din Shanghai şi despre cât de dificil e să găseşti de lucru. O clipă, s-a întrebat dacă nu cumva auzise despre faptul că Juliette dăduse năvală într-una dintre casele în care se ofereau vaccinuri şi acum bănuia că încearcă să îl anihileze pe Larkspur, însă i se părea imposibil ca o astfel de informaţie să ajungă la urechile unei persoane atât de neînsemnate precum Paul Dexter. Se întreba şi dacă primise aceleaşi instrucţiuni precum ceilalţi negustori: să o ucidă pe Juliette în schimbul unei recompense – însă nu putea să-şi închipuie cum avea de gând să acţioneze, dacă acesta era planul lui. Părea mai probabil că nu voia să-i dezvăluie nimic din ceea ce ştie, doar pentru a o putea ţine prin preajmă pentru mai mult timp.

— O surpriză? a repetat Juliette absentă. Nu trebuia să te deranjezi!

Era convinsă că omul ştia că vrea să scoată *ceva* de la el. Acest mic detaliu îl făcea să fie în avantaj, dându-i ocazia să o târască pe Juliette după el după cum poftea. Însă nu avea cum să ştie precis ceea ce căuta ea, iar Juliette nu lăsa *nimic* să transpară. Nu avea cum să-şi fi dat seama că ştie despre rolul de furnizor pentru Larkspur al tatălui său şi că încearcă să stoarcă toate informaţiile pe care el şi familia lui le aveau despre identitatea acestuia.

O persoană care îi furniza lui Larkspur drogul de care avea nevoie pentru vaccinurile lui trebuia să aibă la dispoziţie o adresă. Era absurd să crezi că nu e aşa. Cum altfel ar fi putut Walter Dexter să

facă livrările? Lăsând drogurile într-o gaură dintr-un zid de cărămidă?

— Ah, dar am făcut-o deja.

Paul s-a răsucit brusc. În loc să mai păşească la dreapta ei, i-a luat-o câţiva paşi înainte, întorcându-se spre ea cu mâinile întinse. Juliette s-a forţat să-i prindă mâna.

— Vei fi încântată. E acasă la mine.

Juliette a tresărit. Era extrem de nepotrivit din partea lui Paul Dexter să îi arate ceva acasă la el, dar, în acelaşi timp, era o şansă minunată pentru ca ea să îşi poată băga nasul pe acolo. Să încerce doar ceva şi s-ar fi trezit imediat imobilizat!

— Cât de entuziasmam! a spus Juliette.

Paul trebuie să fi sesizat schimbarea ei de dispoziţie, pentru că radia. De altfel, a continuat să radieze tot drumul şi să dea din gură, vorbind vrute şi nevrute despre oraş, despre viaţa de noapte, despre cazinouri…

— Ai auzit despre greve?

Tocul lui Juliette s-a înfipt brutal într-o crăpătură din asfalt. Paul s-a întins repede şi a prins-o de braţ, ca să nu cadă. Lui Juliette nu i-a trecut prin minte să-i mulţumească când şi-a ridicat privirea spre chipul lui blând. A clipit doar, scăpându-i un râs scurt, neîncrezător.

— Ce ştii *tu* despre greve? a întrebat ea.

— Destul de multe, domnişoară Cai, i-a răspuns Paul încrezător. În ziua de azi există două tipuri de comunişti: cei care mor pentru că sunt prea săraci ca să merite leacul lui Larkspur şi cei care sunt destul de furioşi din această cauză, încât

să-şi dorească să se revolte.

Prea săraci *ca să* merite… *Ce fel de prostie*…

— Aceste greve au loc în fabricile finanţate de Stacojii, a spus Juliette.

Vocea i-a ieşit prea sugrumată, aşa că a tuşit, încercând să adopte un ton mai degajat, astfel încât Paul să nu o bănuiască agresivă.

— Va fi bine. Avem totul sub control.

— Desigur, a aprobat Paul, deşi suna ca şi cum ar fi spus-o doar ca să-i fie pe plac, lucru care era în sine o insultă. Ah, am ajuns!

Cum Paul se oprise în faţa porţii înalte şi apăsa pe un buton pentru a chema pe cineva dinăuntru să deschidă, Juliette a aruncat o privire printre zăbrele. Casa era ascunsă, pentru că nu vedeau decât dealuri acoperite de iarbă verde.

— Tatăl tău este acasă? a întrebat Juliette.

— Nu. Este la o întâlnire, i-a răspuns Paul. Chiria nu se plăteşte singură, până la urmă.

Poarta s-a deschis cu un zăngănit ferm. Paul i-a oferit lui Juliette braţul.

— Într-adevăr, a îngânat Juliette.

Chiria *nu* se plătea singură. Atunci, cât de mult putea câştiga un negustor pentru a-şi permite atât de mult fast? Casele de pe această stradă erau ocupate de bancheri, de locotenenţi şi de diplomaţi înstăriţi.

Walter Dexter ajunsese în Shanghai suficient de disperat ca să cerşească o audienţă de la Banda Stacojie. Intrase în clubul ei îmbrăcat într-un costum care avea o mică ruptură la mânecă. Era clar că nu locuise de la început în acea casă. Era

clar că nu îşi făcuse apariţia în oraş plin de bani.

Cu toate acestea, ceea ce vedea în faţa ochilor îi demonstra lui Juliette exact contrariul.

Au trecut pe lângă statuile amplasate pe peluze, care înfăţişau zeiţe şi duhuri cu chipuri deznădăjduite şi trupuri din marmură strălucitoare. Uşa de la intrare, pe care Paul i-a deschis-o, era incrustată cu aur, ieşind în evidenţă pe lângă celelalte intrări, alături de scările exterioare impozante care încadrau casa.

— Frumos! a spus Juliette încetişor.

Era sinceră.

Juliette a trecut prin foaier şi a pătruns într-un salon circular. Pantofii ei, care răsunau pe podeaua dură, le-au atras atenţia servitoarelor ocupate să împăturească albituri. După ce l-au văzut pe Paul, şi-au adunat lucrurile şi s-au grăbit să iasă, schimbând priviri complice între ele. Niciuna dintre servitoare nu s-a deranjat să închidă uşile uriaşe din capătul camerei – uşi încadrate de ghivece cu flori, care dădeau spre grădină. Erau deschise larg, lăsând briza să se avânte cu încredere înăuntru, umflând perdelele albe şi delicate care-i aminteau lui Juliette de dansatoarele din spectacole.

Paul s-a grăbit el spre uşi şi le-a închis. Perdelele s-au liniştit brusc, cu tristeţe, parcă. Bărbatul a rămas acolo o clipă mai mult decât ar fi fost nevoie, cu privirea aţintită spre curte, cu ochii lucind plini de lumina de afară. Juliette a venit şi s-a aşezat lângă el, respirând adânc. Acolo, dacă se străduia suficient, aproape că putea uita cum arată străzile din Shanghai. S-ar fi putut afla oriunde

altundeva. Poate în Anglia rurală sau în America de Sud. Aerul era destul de dulce. Priveliştea era destul de plăcută.

— Superb, nu-i aşa? a spus Paul moale. „Un soare de septembrie, care-şi pierdea ceva din căldură, dar nu şi din strălucire”[28]…

— Suntem departe de Colorado, domnule Dexter, i-a răspuns Juliette, recunoscând citatul.

Paul a tresărit, fără să-şi poată ascunde uimirea. Apoi a zâmbit şi a replicat:

— Minunat! Absolut minunat! Pentru o chinezoaică, engleza ta este extraordinară. Nici urmă de accent.

Juliette şi-a lipit palma de uşă. Şi-a apăsat-o şi a simţit răceala sticlei delicate pătrunzând-o până în oase.

— Am accent american, a observat ea sec.

Paul şi-a fluturat mâna.

— Ştii bine ce vreau să zic.

Oare? *îi* venea să-l întrebe. *Mi-ar scădea valoarea dacă aş suna ca mama*, *ca tata sau ca oricare dintre cetăţenii acestui oraş care*, *spre deosebire de tine*, *au fost forţaţi să înveţe mai mult de o singură limbă*?

Juliette nu a spus nimic. Paul a profitat de ocazie ca să o prindă de cot pentru a o conduce prin restul casei, vorbind cu entuziasm despre surpriza lui. Au străbătut coridoare lungi, trecând

28 Citat din romanul The Mysterious Rider (1921) de Zane Grey: „A September sun, losing some of its heat if not its brilliance, was dropping low in the west over the black Colorado range.” (n. tr.)

pe lângă picturi suprarealiste care atârnau pe pereţii alb-perlaţi. Juliette îşi sucea capul dintr-o parte în alta, încercând să cerceteze camerele pe care le întrezărea doar, pentru că mergeau prea repede ca să poată privi pe-ndelete.

Până la urmă, s-a dovedit că Juliette nu avea de ce să îşi facă griji că ar trebui să găsească locul în care muncea Walter Dexter. Paul a condus-o direct acolo. Au intrat împreună într-un birou spaţios – cel mai probabil, camera cea mai mare din casă –, cu duşumele din lemn fin şi rafturi înalte care înţesau pereţii, pline cu cărţi. În această încăpere, aerul părea diferit: mai tulbure, mai umed, rezultat al ferestrelor închise şi al draperiilor groase. Ochii lui Juliette s-au oprit mai întâi asupra biroului uriaş, plin de dosare şi de mormane peste mormane de hârtii.

— Hobson! a strigat Paul. Hobson!

În spatele lor şi-a făcut apariţia un majordom: chinez, îmbrăcat în ţinută occidentală. Numele lui nu avea cum să fie cu adevărat Hobson. Juliette nu ar fi fost mirată dacă Paul îi dăduse acest nume doar pentru că nu voia să îl pronunţe pe cel chinezesc.

— Domnule?

Paul a făcut semn spre încăpere, spre zona spaţioasă din faţa biroului, în care se afla un covor gri şi, pe el, patru şevalete cu patru tablouri mari, acoperite de o pânză aspră.

— Faci tu onorurile?

Hobson a făcut o plecăciune. A intrat în cameră, drept, cu mâinile înmănuşate pregătite. A

tras de pânză şi materialul s-a amestecat cu cel al mănuşilor.

Juliette a privit cele patru tablouri.

— Ah... vai...

— Îţi plac?

Fiecare dintre pânze o reprezenta pe ea: două erau studii ale trăsăturilor ei faciale, iar celelalte două implicau decor, Juliette fiind aşezată o dată într-o grădină şi apoi în mijlocul a ceea ce părea a fi cel mai singuratic ceai dansant. Juliette nici nu ştia ce era mai îngrozitor, faptul că Paul credea că acesta e un cadou care ar încânta-o sau că îşi cheltuise banii câştigaţi cu greu de la Larkspur pentru aşa ceva. Nici nu ştia ce ar fi putut să zică.

— Eu nu am nasul în vânt.

Paul a tresărit uşor.

— Poftim?

— Nasul meu – Juliette şi-a tras cotul din strânsoarea lui şi s-a întors spre fereastră, astfel încât Paul să-i poată vedea profilul – e mai degrabă cârn. Sunt frumoasă din faţă, ştiu, dar profilul meu nu e prea strălucit. M-ai văzut mai frumoasă decât sunt.

Hobson a început să împăturească pânza. Sunetul era prea brutal în tăcerea abruptă care se coborâse în cameră. Colţurile gurii lui Paul se lăsau încet în jos. În sfârşit, în sfârşit, pentru prima oară pe ziua de azi, decoda corect atitudinea lui Juliette. Nu era ideal. Ea ar fi trebuit să-i câştige încrederea, nu să i-o sfărâme, oricât de dubios ar fi fost Paul. Aşa că Juliette s-a reîntors repede cu faţa spre el, cu un zâmbet strălucitor pe chip.

— Dar sunt incredibil de flatată. Cât de drăguţ eşti! Cum aş putea să îţi mulţumesc pentru un asemenea dar?

Paul s-a agăţat imediat de cuvintele ei. Şi-a plecat capul, mulţumit din nou, şi i-a spus:

— Ah, este plăcerea mea! Hobson, împachetează tablourile şi trimite pe cineva să le ducă acasă la domnişoara Cai!

Juliette abia aştepta să arunce pânzele în pod şi să nu le mai vadă niciodată. Sau poate că ar fi trebuit să ardă ororile. Dacă Rosalind ar fi dat cu ochii de ele, nu ar mai *fi avut pace* cu ea.

— Atunci, să ne continuăm plimbarea?

Juliette a tresărit. Dacă părăseau biroul lui Walter, ar mai fi avut ocazia să se întoarcă aici fără să fie văzută? Casa era plină de servitori şi se îndoia că aceştia ar fi ezitat să o dea de gol dacă ar fi prins-o cotrobăind.

Hobson a tuşit, intenţionând să treacă pe lângă Juliette cu unul dintre tablouri în braţe. Neatentă, gândindu-se încă ce ar fi putut face, Juliette s-a tras un pas înapoi şi i-a făcut loc. Spatele i-a atins o coloană rece de lemn. În această parte a casei era teribil de cald. Nenatural de cald. Cum Hobson ieşea pe uşă, a lovit-o inspiraţia.

— Toată această agitaţie, a spus ea dintr-odată, ducându-şi mâna la frunte. Eu…

S-a prefăcut că e gata să leşine. Paul s-a repezit să o prindă. A fost destul de rapid să nu o lase să se prăvălească la pământ, deşi îşi îndoise deja genunchii sub ea.

— Domnişoară Cai, eşti…

— E doar de la căldură. Mi se urcă direct la cap, a spus Juliette, încercând să-l liniştească. Ai alifie chinezească? Bineînţeles că nu – voi, englezii, nu aveţi nicio idee despre leacurile noastre. Sunt sigură că vreunul dintre servitorii tăi chinezi trebuie să ştie despre ce vorbesc. Ai putea să-mi aduci puţină?

— Desigur, desigur! s-a bâlbâit Paul repede.

I-a dat drumul cu grijă şi a ieşit grăbit.

Juliette s-a ridicat imediat.

— Am început să-mi fac un adevărat obicei din a cerceta birouri străine, şi-a zis în barbă.

Cum era contra cronometru, a răsfoit dosarele, căutând orice fel de trimitere la Larkspur. A dat de zeci de cărţi de vizită, de zeci de scrisori cu adrese, dar nu se vedea nimic legat de Larkspur – nici măcar ceva despre *lernicrom*. Era convinsă că încă încerca să vândă drogul, aşa că unde erau dovezile?

Nu mai avea timp să investigheze. Se auzeau deja paşi în josul holului.

Blestemând în barbă, Juliette a aranjat lucrurile de pe birou aşa cum le găsise şi şi-a reluat locul, sprijinindu-se în cot. Nu şi-a ridicat privirea atunci când Paul şi-a făcut apariţia în faţa ei, prefăcându-se că este prea ameţită ca să îşi mişte capul.

— Îmi cer scuze pentru întârziere! a gâfâit Paul. L-am abordat pe Hobson şi i-am cerut alifia lui chinezească, dar el nu a reacţionat cu destulă promptitudine. Mi-a spus că îmi lăsase deja una în servietă săptămâna trecută, atunci când mă plânsesem din cauza durerilor de cap. Am fost

nevoit să mă duc după servietă.

În cameră s-a auzit ţăcănitul încuietorii servietei. Juliette l-a privit pe sub gene pe Paul răscolind în haosul dinăuntru. În timp ce el îşi vâra mâna într-unul dintre buzunarele din capac, mormăind pentru că nu-şi mai putea scoate degetele de acolo, Juliette a observat nişte chitanţe pentru livrări, marcate cu litere atât de mici, încât doar printr-un miracol a reuşit să citească: ÎN ATENŢIA: LARKSPUR.

Abia a reuşit să-şi înăbuşe oftatul de uimire. Poate că Paul interpretase sunetul ca pe unul de mulţumire, pentru că a destupat borcănelul, a atins cu vârful degetului alifia şi apoi şi l-a îndreptat spre tâmpla ei.

Ştia măcar unde trebuia aplicată. Degetele lui Paul erau teribil de reci.

— Mulţumesc! a spus Juliette şi s-a forţat să privească în jur, astfel încât Paul să nu observe ce îi atrăsese atenţia. Mă simt mult mai bine. Aş putea primi un pahar cu apă? Mă voi înzdrăveni cu totul dacă mă hidratez.

Paul a dat din cap imediat şi s-a grăbit să iasă din nou, de această dată lăsându-şi în urmă servieta deschisă.

Juliette a pus imediat mâna pe facturi.

Factura # 10092A
23 septembrie 1926
ÎN ATENŢIA: Larkspur
10 cutii – lernicrom

Semnătura de mai jos certifică responsabilitatea semnatarului faţă de asigurarea transmiterii produsului către destinatar.

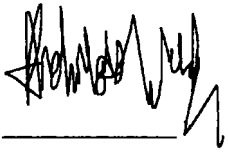

Expeditor: Archibald Welch

— Archibald Welch, a murmurat Juliette.

Nu mai auzise niciodată acest nume. Însă chitanţa pe care o ţinea în mână îi demonstra că bărbatul avea contact direct cu Larkspur, fiind mijlocitorul lui Walter Dexter. Juliette le-a frunzărit rapid şi pe celelalte, descoperind că aveau însemnate date şi cantităţi diferite, dar aceeaşi semnătură. Nu era acelaşi lucru cu a afla direct adresa lui Larkspur, dar era un pas înainte.

Juliette a aşezat chitanţele frumos, la locul lor. După câteva clipe a intrat şi Paul, cu un pahar cu apă în mână.

— Cum te simţi? a întrebat el.

I-a oferit apa şi a privit-o luând o înghiţitură.

— Ţi s-a limpezit capul?

Zâmbind, Juliette a lăsat paharul jos.

— Ah! a exclamat ea cochet. Acum totul începe să se limpezească.

— Ai ajuns târziu.

Juliette şi-a aruncat jacheta pe pat şi apoi s-a aruncat şi ea, zguduindu-l cu greutatea ei. Kathleen era cât pe ce să fie deranjată din poziţia confortabilă pe care şi-o găsise la piciorul patului. I-a aruncat o privire diabolică verişoarei ei, însă privirile urâte ale lui Kathleen nu arătau niciodată sincer.

— Ies *din nou în* jumătate de oră! s-a plâns Juliette, acoperindu-şi ochii cu mâinile.

După o clipă şi le-a îndepărtat, întinzându-şi produsele cosmetice pe piele. A oftat, ştiind că îşi distrusese rimelul de pe gene.

— Unde e Rosalind?

Kathleen şi-a rezemat bărbia în palmă.

— Au avut nevoie la club de ea, din nou.

Juliette s-a încruntat.

— Alţi străini?

— Francezii au început să se agite din cauza acestei nebunii, i-a răspuns Kathleen. Şi, cum nu pot face nimic concret în privinţa ei, se prefac utili cerând un număr infinit de întâlniri, pentru a discuta despre următoarea lor mutare.

— Nu *există* nicio mutare, a spus Juliette aspru. Cel puţin, nu din partea lor. Asta doar dacă nu cumva au de gând să-şi mobilizeze armatele împotriva unui monstru care bântuie prin colţurile întunecate ale Shanghaiului.

Kathleen a oftat şi a întors pagina revistei ei de modă.

— Apropo, tatăl tău a trecut pe aici mai devreme. Te căuta.

— A? *Bàba* voia ceva anume?

— A zis că numără doar capetele, s-a strâmbat Kathleen. E stresat din cauza spionului Florilor Albe. Se pare că se gândeşte să evacueze unele rude mai îndepărtate din casă.

— Foarte bine! a mormăit Juliette.

Kathleen şi-a dat ochii peste cap şi apoi a întins mâna. Juliette şi-a înlănţuit degetele cu ale ei şi s-a simţit imediat mai uşurată, tensiunea pe care o simţea în trup cedând.

— Încă îi urmăreşti pe comunişti? a întrebat Kathleen.

— Nu, noi…

Juliette a făcut o pauză, pulsul accelerându-i-se. S-a corectat rapid:

— *Aştept* încă o confirmare înainte de a face acuzaţii.

Kathleen a dat din cap.

— Mi se pare corect.

A mai dat o pagină de revistă cu cealaltă mână. După trei pagini, timp în care Juliette nu zisese nimic, stând cu ochii în tavan, Kathleen şi-a încreţit nasul.

— Ce-i cu tine?

— Încerc să-mi organizez mental timpul, i-a răspuns Juliette.

Şi-a desprins mâna şi s-a întors pe o parte, făcând ochii mici la ceasul care ticăia pe măsuţa ei de toaletă.

— Am nevoie de o favoare.

Kathleen şi-a închis revista.

— Zi!

— Am nevoie de toate informaţiile disponibile

despre un bărbat pe nume Archibald Welch. Trebuie să aflu cum pot da de el.

— Există şi un motiv pentru asta?

Deşi pusese o întrebare, Kathleen îşi lua deja haina pe ea.

— S-ar putea ca el să ştie adevărata identitate a lui Larkspur.

Kathleen a tras de gulerul jachetei şi apoi şi-a scos părul care i se prinsese dedesubt.

— Voi trimite un mesaj cu ceea ce aflu. Ai nevoie de informaţii înainte de întâlnire?

— Ar fi ideal, da.

Kathleen a imitat un salut. Se mişca rapid, obiectivul fiind clar în mintea ei, dar chiar când se apropia spre uşă, Juliette a strigat după ea:

— Aşteaptă!

Kathleen s-a oprit. S-a scurs o clipă. Juliette s-a îndreptat şi şi-a tras genunchii la piept.

— Mulţumesc! a murmurat ea, cu voce brusc tremurătoare. Pentru că ai rămas alături de mine. Chiar şi atunci când nu eşti de acord cu metodele mele.

Chiar şi atunci când am mâinile pătate de sânge.

Kathleen părea aproape amuzată. Încetişor, s-a întors în cameră şi s-a lăsat pe vine în faţa patului.

— Am impresia că tu crezi că te judec pentru tot ceea ce faci.

Juliette a ridicat din umeri şi a întrebat cu seriozitate:

— Şi nu o faci?

— Haide, Juliette!

Kathleen s-a aşezat pe pat, lângă verişoara ei.

— Îţi aduci aminte de prietena lui Rosalind? Cea enervantă?

Juliette nu prea ştia încotro se îndrepta discuţia, dar şi-a cercetat amintirile oricum, trecând în revistă puţinii prieteni pe care şi-i amintea să-i fi avut Rosalind. Nu îşi amintea.

— Asta înainte să fim trimise în Vest sau prima oară când m-am întors?

— Când te-ai întors. Rosalind lucra deja la clubul burlesc.

După expresia constipată de pe chipul lui Juliette, Kathleen a dedus că nu îşi amintea.

— Avea un nume de piatră preţioasă. Nu-mi amintesc precis, dar… Ruby? Sapphire? Emerald?

Brusc, Juliette şi-a reamintit şi a izbucnit în râs. Apoi, Kathleen – chiar dacă încerca să îşi ţină gura închisă – a început şi ea să râdă, deşi amintirea nu era nici pe departe ceva amuzant.

— Amethyst, a zis Juliette. O chema Amethyst.

Amethyst era cu cel puţin cinci ani mai mare decât ele, iar Rosalind o venera. Ea era steaua cu picioare lungi care o pregătea pe Rosalind să devină următoarea pleiadă strălucitoare.

Amethyst era şi cea care o scotea pe Kathleen din minţi. Îi spunea mereu că ar trebui să îşi cumpere o cremă pentru albirea tenului, să îşi ducă *quipao-ul* la croitorie, apropiindu-se cu fiecare zi de cele mai jignitoare insinuări…

Până în ziua în care, în cele din urmă, Kathleen a răbufnit.

— Juliette! şi-o amintea pe verişoara ei

strigând din capătul clubului burlesc. Juliette!

— *Ce* se întâmplă? murmurase Juliette.

Îşi părăsise masa şi se îndreptase în direcţia strigătului. În cele din urmă ajunsese în cabina lui Rosalind, care nu era acolo. Kathleen, în schimb, se plimba agitată dintr-un capăt în celălalt, păzind o grămăjoară întinsă pe podea.

— Cred că e moartă! strigase Kathleen. A încercat *să mă apuce* şi eu am împins-o şi s-a lovit la cap, şi…

Juliette fluturase din mână, făcându-i semn verişoarei ei să tacă, îngenunchease şi îşi dusese mâna la gâtul lui Amethyst. Avea la tâmplă o urmă de sânge, dar pulsul îi bătea perfect.

— Ce căuta aici în primul rând? întrebase Juliette. Te-a urmărit?

Kathleen dăduse din cap.

— M-am enervat extrem de tare. Am încercat să mă apăr doar! Nu am vrut să…

— Ei, stai liniştită, e bine! îi spusese Juliette, ridicându-se. Îmi fac griji mai degrabă din cauza ţipetelor tale…

Uşa de la cabină se deschisese atunci şi înăuntru intraseră alte două dansatoare, urmate de Rosalind. Fetele se aruncaseră imediat la podea, plângând îngrijorate pentru Amethyst.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Rosalind îngrozită.

Cele două dansatoare îşi îndreptaseră imediat privirile spre Kathleen. Aceasta se uitase la Juliette. Şi-n clipa aceea, printr-un schimb de priviri, între Juliette şi Kathleen se stabilise un acord mut. Una

dintre ele era protejată. Cealaltă, nu.

— Poate că Amethyst ar trebui să-şi vadă de treaba ei, zisese Juliette. Data viitoare voi lovi mai puternic.

Una dintre dansatoare clipise din ochi, şocată.

— Pardon?

— Vrei să repet? spusese Juliette. Luaţi-o din faţa mea! De fapt, luaţi-o din clubul ăsta! Nu vreau să-i mai văd faţa niciodată!

Rosalind rămăsese cu gura căscată.

— Juliette…

Nu contase cât de mult de străduise Rosalind să o apere pe Amethyst. Juliette fluturase din mână şi Amethyst fusese dusă afară, aşa cum era, încă inconştientă.

— Până în ziua de azi, i-a spus acum Juliette lui Kathleen, Rosalind crede că am atacat-o pe Amethyst fără motiv. Nu ne-a lăsat inima niciodată să îi spunem că prietena ei era o persoană îngrozitoare, nici măcar după ce a trimis vorbă că nu se mai întoarce.

— Nu cred că cineva ar mai avea curajul să se întoarcă la locul de muncă după ce moştenitoarea Stacojie a izgonit-o.

— *Ah*, te rog! Am ameninţat o mulţime de inşi în oraşul ăsta. Nu vezi pe nimeni alergând pe străzi cu lacrimi în ochi.

Kathleen şi-a dat ochii peste cap, dar avea o expresie blândă pe chip. S-a întins şi şi-a lăsat mâna pe braţul lui Juliette.

— Ascultă la mine, *biăomèi*! a spus ea încetişor. Tu şi Rosalind sunteţi singura mea

familie. Singura care contează. Aşa că, *te rog*, numi mai mulţumi din clipă în clipă ca un afurisit de occidental pentru că te ajut! Nu te voi judeca niciodată. N-aş putea să o fac. Voi fi mereu de partea ta, indiferent de ce se va întâmpla.

Kathleen s-a uitat din nou la ceas şi apoi s-a ridicat, zâmbind.

— Ai înţeles?

Juliette nu a fost în stare decât să dea din cap.

Şi, cu asta, Kathleen a ieşit, grăbindu-se spre destinaţia ei, înainte să apună soarele. Camera s-a cufundat în tăcere, găzduind acum doar ticăitul ceasului şi respiraţia uşurată a lui Juliette.

— Mulţumesc! i-a şoptit ea oricum camerei goale.

Douăzeci şi opt

Roma îşi alesese un loc în spatele sălii, la o masă lungă, de unde putea vedea vizitatorii care intrau şi ieşeau continuu din Lumea Măreaţă. Oamenii îşi dădeau paharele pe gât, le trânteau pe masă şi pe urmă se întorcea înapoi în public, pentru a urmări spectacolul care se desfăşura în faţă. Erau rapizi, feroce şi în mod clar îmbibaţi cu zeci de droguri.

Prin comparaţie, Roma trebuie să fi părut de plumb, aşa cum stătea şi sorbea din pahar, aşteptând. Avea pălăria trasă pe faţă, împiedicându-i astfel pe cei din jur să se uite mai îndeaproape la el. Dacă l-ar fi recunoscut cineva, atunci ar fi început să circule bârfe despre cum

Roma Montagov urmărise cum curtezanele îşi ridică picioarele până în tavan, îmbrăcate în rochii crăpate până la subsuoară, şi numai cerul ştie cum ar fi reacţionat tatăl lui. Îl avertizase pe Roma în privinţa Lumii Măreţe încă de când era copil, îl avertizase că astfel de locuri – stabilimente pulsând de viaţă, dedicate distracţiilor amestecate cu ingenuitatea chineză – puteau să corupă mintea mai repede decât opiul. Aici, vizitatorii îşi risipeau câştigurile şi renunţau la mâncare doar pentru a uita. Însă oricât de mult ar fi fost privită Lumea Măreaţă cu ochi răi, aceasta rămânea un indicator pentru succes. Cei care munceau în fabricile din Nanshi nu câştigau suficienţi bani într-o zi pentru un bilet de intrare.

Roma a oftat şi şi-a lăsat jos paharul. Astfel, cu chipul acoperit, singura persoană care ar fi putut să-l găsească printre zecile de vizitatori beţi şi agitaţi era cea care ştia exact cum arată.

— Hei, străine!

Juliette s-a strecurat pe scaunul aşezat în diagonală şi şi-a îndepărtat o şuviţă de păr rătăcită, prinzând-o la loc în bucle. Pe ea nu o deranja dacă o vedea cineva acolo, în Lumea Măreaţă. Singura ei grijă era să nu fie văzută cu moştenitorul Florilor Albe.

Roma a rămas cu privirea aţintită la scenă. Pregăteau coarda pentru acrobaţi. Se întreba câte oase se frânseseră în această clădire.

— Bea ceva! a îndemnat-o el, împingându-şi paharul aproape plin spre Juliette.

— E otrăvit?

Roma şi-a întors imediat privirea spre ea, îngrozit.

— *Nu*.

— O oportunitate ratată, Montagov!

Juliette şi-a dus paharul în dreptul buzelor ei roşii şi a luat o înghiţitură.

— Nu te mai uita la mine!

Roma şi-a ferit privirea.

— Ai găsit ceva? a întrebat el.

— Rămâne de văzut, dar…

Juliette a verificat ora, uitându-se la un ceas de buzunar. Roma nu ştia de unde îl scosese, având în vedere că rochia ei nu părea să aibă buzunare.

— S-ar putea să aflu ceva în câteva minute. Zi tu primul!

Roma era mult prea obosit ca să se certe. Dacă gangsterii din acest oraş ar fi fost pe cât de obosiţi era el, vendeta s-ar fi stins într-o oră.

— Sunt unul şi acelaşi, a spus Roma. Monstrul. Nebunia. Dacă găsim monstrul, putem opri nebunia.

Roma i-a povestit tot ce ştia. Toate deducţiile pe care le făcuseră.

— Asta e, practic, o confirmare! a exclamat Juliette. Şi-a dat seama că vorbise prea tare, aşa că şi-a rotit privirea prin jur şi apoi a adăugat în şoaptă: Trebuie să acţionăm…

— Monstrul a fost văzut părăsindu-i apartamentul doar, a zis Roma. Nimeni nu l-a văzut pe Zhang Gutai dându-i ordine.

— Dacă monstrul a fost văzut acolo unde locuieşte Zhang Gutai, *cu siguranţă* el îl

controlează.

Juliette nu era dispusă să cedeze în această privinţă. A împuns cu degetul în masă.

— Roma, gândeşte-te! Gândeşte-te la toate celelalte lucruri! Nebunia aceasta continuă să crească în valuri şi, de fiecare dată când loveşte un val, este implicat întotdeauna un grup mare de persoane care sunt ucise cele *dintâi*, iar apoi insectele se împrăştie în oraş. Gangsterii din port. Florile Albe de pe vapor. Francezul care îşi servea cina. Oamenii de afaceri din Batardou.

Roma nu putea să nege aceste lucruri.

— Se pare că ţintele iniţiale sunt întotdeauna gangsteri sau negustori.

— Şi cine ar vrea ca aceste două grupări să fie anihilate? a continuat Juliette. Cine ar lovi capitaliştii aşa? Dacă Zhang Gutai este cel responsabil, dacă prin el pot fi *oprite* toate astea, atunci de ce ne-am pierde timpul cu alte aventuri…

— Dar nu are rost dacă nu va vorbi…

— Îl *facem* noi să vorbească! a exclamat Juliette. Îi punem cuţitul la gât. Îl torturăm. Încă nu am încercat tot ce se poate în privinţa lui…

— E *comunist*!

Lui Roma îi era din ce în ce mai greu să nu se întoarcă spre Juliette în timp ce-şi aruncau replici. Era un impuls venit din instinct, aşa cum toate fiinţele se întorc atunci când aud un zgomot puternic.

— A fost antrenat să păzească secrete şi să le ia cu el în mormânt. Crezi că îi este frică de moarte?

La ce folosea o ameninţare dacă nu erai dispus să o duci până la capăt? Dacă voiau ca Zhang Gutai să le spună unde e monstrul, să le dezvăluie calea prin care putea fi oprit infernul provocat de nebunie, atunci ucigându-l nu reuşeau decât să distrugă orice şansă ar fi avut de a salva oraşul. Cum puteau să-l ameninţe destul de convingător cu moartea, când ei nu îşi doreau cu adevărat să-l omoare?

— Dacă el e singurul care ne poate îndrepta spre monstru, a continuat Roma, nu voi risca să-l pierdem. S-ar putea să prefere sinuciderea în loc să vorbească. Nu voi risca viaţa Alisei pentru un astfel de pariu!

Juliette a strâns din buze. Nu era deloc mulţumită, vedea prea bine asta. Ar fi continuat să protesteze dacă în clipa aceea nu s-ar fi apropiat de ea un Stacojiu, care i-a şoptit ceva la ureche.

Roma s-a încordat şi şi-a ferit privirea, trăgându-şi pălăria şi mai tare peste ochi. Îi era imposibil să audă ce spunea Stacojiul din cauza zgomotului din sala uriaşă – uralele mulţimii, clinchetul paharelor şi pocnetele artificiilor care explodau pe scenă. L-a văzut pe Stacojiu cu coada ochiului întinzându-i lui Juliette un dosar mare, de culoare bej, şi un bileţel. Juliette a dat din cap şi Stacojiul a plecat, lăsând-o să citească biletul. Mulţumită, aceasta a deschis dosarul şi a început să cerceteze hârtiile dinăuntru. Dacă Roma citise corect, atunci pe marginea dosarului scria: POLIŢIA MUNICIPALĂ DIN SHANGHAI – DOSAR DE AREST – ARCHIBALD WELCH.

— Avem şi alte opţiuni, a spus Roma atunci când i s-a părut că poate relua discuţia. Larkspur ar putea să ne spună ce vrem să aflăm, ar putea să ne ofere leacul pe care îl căutăm. Dacă nu o va face, abia atunci putem trece la a-l tortura pe Zhang Gutai. De acord?

Juliette a oftat.

— Bine. Este rândul meu să divulg ce am aflat.

Juliette i-a împins dosarul pe masă. Acesta a alunecat uşor pe suprafaţa netedă, spre Roma, până când acesta l-a oprit lipindu-şi palma deasupra lui.

— Archibald Welch, a citit Roma cu voce tare, confirmându-şi ceea ce i se păruse că vede prima oară.

A dat de o fotografie de arest: alb-negru, înfăţişând un bărbat ce privea cu ochii goi înainte, cu o cicatrice îngrozitoare care-i marca figura de la sprânceană şi până în colţul buzei.

— Cine este?

Juliette s-a ridicat de pe scaun şi i-a făcut semn că trebuie să plece.

— Singurul curier care are adresa lui Larkspur. Şi, dacă e să ne luăm după istoria arestărilor lui, frecventează cel mai periculos loc din Shanghai în fiecare joi.

Roma a ridicat o sprânceană.

— Azi e joi.

— Tocmai.

În ciuda eforturilor depuse, Benedict sfârşise pe un acoperiş, vizavi de apartamentul lui Zhang

Gutai. Intrau în cea de-a treia oră de pândă.

Începea să se lase răcoare. Pe drum, călcase din greşeală într-o băltoacă, aşa că îşi împlinea misiunea stând într-o poziţie ciudată, doar pe jumătate lăsat pe vine, pentru că voia să se odihnească, dar, în acelaşi timp, nu voia să-şi împrăştie pata umedă şi mai mult pe pantaloni.

Marshall râsese până îl duruse burta de cât de ridicol arăta Benedict astfel. Benedict crezuse că nu se va opri niciodată. Însă râsul era totuşi de preferat tăcerii. Măcar veselia lui Marshall, trezită de necazul lui Benedict, era un semn că trebuiau să dea uitării stranietatea care se ivise între ei pe acea alee.

— Hei! i-a atras dintr-odată atenţia Marshall, smulgându-l pe Benedict din reverie. Intră cineva.

Benedict a renunţat la poziţia caraghioasă şi s-a repezit spre marginea acoperişului, alăturându-i-se lui Marshall.

— Este un alt străin, a remarcat Benedict, trăgându-se înapoi cu un oftat.

Din locul pe care şi-l aleseseră, puteau să vadă perfect uşile glisante care separau camera de zi a lui Zhang Gutai de micul lui balcon. Balconul în sine abia dacă era suficient de spaţios ca să cuprindă două ghivece cu flori, dar uşile de sticlă erau suficient de late ca să îi permită lui Benedict şi lui Marshall să îi vadă pe străinii care intrau şi ieşeau din oră în oră. Ceea ce era foarte enigmatic. Zhang Gutai nici măcar nu era acasă. Cu toate acestea, străinii continuau să se prezinte la uşa lui, fiind primiţi în camera de zi de un bărbat trecut

bine de vârsta mijlocie – Qi Ren, asistentul lui Zhang Gutai, conform datelor oferite de Roma –, unde serveau un ceai câteva minute şi apoi plecau. Clădirile din acest cartier erau construite atât de aproape una de cealaltă, încât, atunci când nu bătea vântul prea tare, Benedict putea să prindă frânturi din discuţiile care aveau loc în camera de zi.

Engleza lui Qi Ren nu era prea grozavă. Din două în două fraze trecea la chineză şi apoi începea să mormăie despre cât de tare îl durea spatele. Străinii – unii americani, alţii englezi – încercau să discute politică sau despre situaţia din Shanghai, însă de vreme ce niciunul dintre ei nu reuşea să înainteze prea mult cu discuţia, nici nu era de mirare că plecau atât de repede.

De ce l-ar fi pus Zhang Gutai pe acest asistent să se ocupe de întâlniri? Toate acele persoane păreau să-şi dorească ceva de la Partidul Comunist. Lui Qi Ren părea să-i pese prea puţin de ceea ce vorbeau ei. Nu lua notiţe, nu făcea nicio însemnare pe care le-ar fi putut transmite mai apoi lui Zhang Gutai.

Cel mai recent vizitator se ridica deja, pregătindu-se să plece, când Qi Ren a aţipit chiar în mijlocul propoziţiei. Bărbatul alb şi-a dat ochii peste cap şi a luat-o spre uşă, dispărând în clădire, pentru a-şi croi drum înapoi pe scări.

— Ai prins asta? a întrebat Marshall.

Benedict s-a întors spre el şi a rămas tăcut pentru o clipă. Apoi:

— Ce să prind?

— Sincer, Ben, ai o faţă atât de gânditoare, dar eu sunt cel care este mai atent decât tine, s-a prefăcut Marshall că îl ceartă. S-a prezentat drept trimis oficial din partea Concesiunii Franceze. Numit de Stacojii. Aici suntem pe teritoriul Florilor Albe. Vrei să-l aranjăm niţel?

Nu era o întrebare serioasă; nu aveau timp să facă scandal pe străzi. Dar i-a dat lui Benedict o idee despre cum ar fi putut să afle la ce asistaseră mai exact toată după-amiaza.

— Rămâi aici! i-a cerut lui Marshall.

— Stai puţin! Chiar vrei să-l aranjezi? a strigat Marshall în urma lui, cu ochii mari. Ben!

— Tu doar stai acolo! i-a aruncat el peste umăr.

Benedict s-a mişcat rapid, temându-se că l-ar putea pierde pe francezul vorbitor de engleză. Din fericire, atunci când a luat colţul ca să iasă în faţa blocului în care stătea Zhang Gutai, omul tocmai ieşea, ocupat să-şi încheie nasturii de la vestă.

Benedict l-a apucat pe bărbat şi l-a împins pe o alee din apropiere.

— Hei!

— Ţine-ţi gura! s-a răstit Benedict. Ce treabă ai pe teritoriul Florilor Albe?

— Ei, măi să fie... a şuierat francezul. Ia-ţi mâinile de pe mine!

O clipă, Benedict s-a întrebat dacă oamenii aceia care intrau şi ieşeau din apartament aveau vreo treabă cu monstrul. Dacă erau cu toţii paznici ai creaturii şi îi dădeau rapoarte codate lui Qi Ren? O singură privire aruncată francezului l-a făcut să-

şi alunge gândul. Oameni dintr-o bucată ca acesta nu ar fi fost în stare să facă parte dintr-o schemă atât de elaborată.

Benedict şi-a scos pumnalul din talie şi l-a îndreptat spre francez.

— Ţi-am pus o întrebare.

— Afacerile mele cu Zhang Gutai nu sunt treaba ta! i-a răspuns bărbatul cu glas ascuţit.

Nu era speriat, aşa cum ar fi trebuit să fie. Oraşul se schimba.

— Te afli pe teritoriul Florilor Albe. Zhang Gutai nu te poate salva aici.

Francezul a râs aspru. Parcă nici nu observase cuţitul aţintit spre pieptul lui. Pentru el, costumul călcat la dungă pe care îl purta era la fel de bun ca o armură.

— Am putea invada acest oraş dacă am vrea, a scuipat el. Am putea obliga ţara asta să semneze un nou tratat şi să ne cedeze tot pământul. Ne abţinem doar pentru că...

— Hei!

Un poliţist suflase în fluier din celălalt capăt al aleii.

Benedict şi-a retras pumnalul şi i-a făcut semn din cap francezului.

— Marş!

Francezul a pufnit şi s-a îndepărtat tropăind. Mulţumit că nu mai urma să aibă loc o altercaţie care să-i solicite intervenţia, poliţistul şi-a văzut şi el de treabă. Benedict a rămas singur pe alee, cuprins de o furie mută. Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat cu câteva luni în urmă. Oficialităţile,

comercianţii şi străinii deopotrivă – cu toţii prindeau tupeu acum pentru că bandele erau slăbite. Pentru că nebunia le secera oamenii pe capete şi le slăbea structura din temelii.

Erau nişte vulturi, cu toţii – englezii şi francezii şi toţi ceilalţi nou-veniţi. Dădeau târcoale oraşului, aşteptând carnagiul, ca să se îndoape până la refuz. Ruşii veniseră în această ţară şi se adaptaseră, dornici să înveţe mersul lucrurilor şi să îl îmbunătăţească. Străinii aceia acostaseră rânjind în faţa crimelor. Priviseră bucăţile fracturate dinaintea lor şi ştiuseră că nu trebuie decât să aştepte ca nebunia să facă victime, ca facţiunile politice să divizeze oraşul suficient de profund cât să le ofere lor şansa de a intra pe fir. Nici măcar nu era nevoie să ucidă ei înşişi… Trebuiau doar să aştepte.

Benedict a clătinat din cap şi s-a grăbit să părăsească aleea.

— Ai aflat ceva interesant? l-a întrebat Marshall după ce s-a întors la el.

Benedict a dat din cap că nu. Şi-a scuturat de praf pantalonii umezi şi s-a lăsat pe vine.

— Ai văzut ceva interesant?

— Păi, nu am văzut niciun monstru. Dar, cum mă plictiseam groaznic în absenţa ta, am observat…

Marshall a arătat cu degetul în faţă, lăsându-l pe Benedict să vadă singur despre ce e vorba.

— Ce-ar trebui să văd?

Marshall a ţâţâit din buze, apoi i-a întors cu

mâna lui capul lui Benedict, orientându-i privirea.

— Acolo, în colţul de jos din stânga balconului.

Benedict a înjurat în gând.

— Vezi?

— Da.

Acolo, jos, în colţul din stânga al balconului, se afla un şir de urme de gheare nervoase, care coborau în afara micii balustrade.

Douăzeci şi nouă

— Dintre toate locurile posibile, a exclamat Roma, lăsându-şi capul pe spate ca să se chiorască la neoanele defecte, proptite de acoperiş, *acesta* trebuia să fie cel pe care omul nostru îl frecventează?

Soarele apusese cu jumătate de oră în urmă, preschimbând cerul roşiatic de mai devreme într-unul de cerneală neagră. Se lăsase şi o ceaţă uşoară, deşi Juliette nu era prea sigură când se întâmplase asta. Îşi dăduse seama, atunci când privise literele albastre, tremurânde, din M NTUA, că din cer veneau stropi mici de apă, iar atunci când îşi atinsese faţa, degetele îi rămăseseră umede.

— Sincer? a zis Juliette. Mă aşteptam la mai mult dezmăţ.

— Eu mă aşteptam la mai multe focuri de armă, a replicat Roma.

Mantua era cuibărit perfect, la întretăierea teritoriilor bandelor. Era bar şi bordel, şi îşi purta cu încântare renumele tabu. Acesta era unul dintre

cele mai periculoase locuri din Shanghai, dar, ciclic cumva, era şi cel mai ferit loc în care Roma şi Juliette ar fi putut să fie văzuţi împreună. Aici, în orice clipă, vreun bărbat nebun ar fi putut să se ridice şi să îl ucidă pe altul, femeile ar fi putut să-şi scoată pistoalele şi să tragă, iar barmanii şi-ar fi putut sparge paharele, hotărând să pornească un război. Extazul adrenalinei, al anticipării, al necunoscutului, era ceea ce căutau oamenii din Mantua. Cine ar fi crezut zvonurile care veneau dintr-un *astfel* de loc?

— Din câte ştiu eu, aici au avut loc cel puţin cinci dispute în ultima săptămână, a informat-o Roma.

Stăteau încă afară. Niciunul dintre ei nu făcuse vreun pas spre intrare.

— Poliţia municipală încearcă să facă raiduri din două în două săptămâni. De ce ar veni un englez aici atât de des?

— De ce ar veni *oricine* aici? Îi place adrenalina.

Era la fel de greu ca atunci când înaintezi prin smoală, însă Juliette a tras în cele din urmă de uşa veche şi scârţâitoare şi a păşit în Mantua, încercând să-şi acomodeze privirea cu interiorul întunecos şi mohorât. Deşi era dificil să vezi bine înăuntru, unele zone erau luminate cu neoane care ardeau atât de puternic, încât puteau să-ţi prăjească retina. După ce şi-a rotit privirea prin jur, Juliette a devenit aproape convinsă că păşise într-un bar clandestin din New York, cu o aură mai întunecată însă.

Roma a închis uşa bine după el şi şi-a fluturat mâna prin dreptul nasului, încercând să împrăştie norul greu de fum care plutea în direcţia lui.

— Îl vezi?

Privirea iscoditoare a lui Juliette s-a îndreptat spre colţurile întunecate şi spre părţile ce străluceau de la lumina neoanelor. Pe ringul de dans, trei bărbaţi americani încercau să înveţe o prostituată să danseze charleston. Barul era aglomerat din cauza mulţimii în continuă mişcare a clienţilor deja beţi, care aruncau neglijent bani din diferite părţi ale lumii pe scândurile îmbibate în alcool. Cum unul dintre ei era atras pe scara mică din apropiere, fără îndoială spre alte păcate, un altul îi lua locul.

Archibald Welch stătea în colţul stâng al barului, înconjurat de propria lui bulă, care-l despărţea de toţi ceilalţi. În timp ce majoritatea clienţilor se fâţâiau pe scaunele lor pluşate, acoperite cu catifea roşie, Archibald era aşezat ferm pe al lui: o masă solidă, cu păr roşu şi un gât mai lat decât faţa. Cicatricea care i se întindea pe chip lucea în lumina albastră a barului. Fotografia din dosarul lui de la poliţie nu îi reda veridic statura.

— Ah! a exclamat Roma după ce şi-au identificat ţinta. Presupun că nu putem încerca să îl intimidăm.

Juliette a ridicat din umeri.

— Am putea încerca.

Cei doi şi-au croit drum spre Archibald dând din coate prin mulţimea din Mantua. S-au aşezat

unul la dreapta şi celălalt la stânga lui, pe scaunele libere de lângă el. Archibald abia dacă s-a mişcat. Nu a avut nicio reacţie, deşi era clar că Roma şi Juliette veniseră acolo pentru el.

Juliette s-a întors spre el şi a zâmbit.

— Archibald Welch, presupun? a întrebat ea dulce. Ţi se spune Archie?

Archibald şi-a trântit paharul jos.

— Nu.

— Serios? a încercat din nou Juliette. Archiboo, atunci?

Roma şi-a dat ochii peste cap.

— Bun, destul! a intervenit el. Ştim că faci afaceri cu Larkspur, domnule Welch, şi sunt sigur că ştii şi cine suntem noi. Aşa că, dacă nu vrei să ai probleme şi cu Banda Stacojie, şi cu Florile Albe, te sfătuiesc să îţi dai drumul la gură! *Acum*!

Roma se hotărâse să acţioneze dur, în contrast cu drăgălăşenia lui Juliette, dar, din câte se vedea, niciuna dintre tactici nu funcţiona. Archibald nu părea să fi înţeles sau să fi auzit măcar ameninţarea lui Roma. Îşi vedea mai departe de băutură.

— Ei, haide! Nici măcar nu vrem să ne oferi informaţii despre *tine*, a miorlăit Juliette. Vrem doar să ştim cum putem să-l găsim pe Larkspur.

Archibald a rămas tăcut. Muzica de jazz vuia în fundal, iar prostituatele se strecurau prin mulţime, căutându-şi următorii clienţi. Una dintre ele s-a apropiat de ei, cu un evantai în mâna delicată, dar s-a întors imediat pe călcâie, simţind tensiunea din acel colţ al barului.

Juliette se juca cu mărgelele rochiei. Era gata să îl roage din nou pe bărbat, când, spre uimirea ei, acesta şi-a lăsat jos paharul şi a zis:

— Vă voi spune.

Avea o voce dogită şi aspră. Semăna cu ciocnirea dintre un vapor şi stâncile de pe coastă, în urma căreia nu ar fi rămas supravieţuitori.

Roma a clipit din ochi.

— Serios?

Juliette bănuia că Roma nu intenţionase să îi scape această reacţie. În faţa răspunsului primit, faţa lui Archibald s-a boţit într-un rânjet. Ochii i s-au afundat între pleoapele grele, vineţii.

Era cea mai înspăimântătoare privelişte pe care Juliette o *văzuse* vreodată.

— Desigur! a grăit Archibald.

I-a făcut un semn barmaniţei, care a lăsat imediat clientul pe care îl servea ca să îi răspundă lui Archibald, ce îşi ţinea trei degete ridicate.

— Dar haideţi să facem lucrurile mai interesante! Vă răspund la o întrebare pentru fiecare shot pe care îl luaţi.

Roma şi Juliette au schimbat o serie de priviri uluite între ei. În ce fel beneficia Archibald Welch din asta? Era într-atât de disperat după nişte prieteni de băutură?

— Sună cinstit! a mormăit Roma.

A ochit lichidul care i se pusese în faţă cu mai mult dezgust decât lăsa să transpară expresia lui de obicei neutră.

Archibald şi-a ridicat paharul cu un rânjet.

— *Gānbēi*!

— Noroc! a murmurat Juliette, atingându-şi paharul de al lui şi al lui Roma.

Lichidul a alunecat rapid, aprinzându-i gâtlejul. S-a strâmbat mai mult din cauza gustului decât a arsurii, a calităţii teribil de proaste, care-i făcea imediat limba să se împotrivească.

— Doamne, ce e asta, pucioasă? a tuşit Juliette, lăsând paharul gol jos.

Roma a făcut acelaşi lucru, atent să-şi păstreze expresia impenetrabilă.

— Tequila, a răspuns Archibald şi i-a făcut semn barmaniţei. Următoarea întrebare?

— *Hei*! a protestat Juliette. Asta nu se pune.

— Am *zis* un pahar pentru fiecare întrebare, domnişoară Cai. Fără excepţii.

Încă trei pahare au aterizat în faţa lor. A doua oară a avut un gust şi mai rău. Lui Juliette i se părea că bea benzina din maşinile Stacojiilor.

— Începem cu ceva simplu, a spus Roma, după ce a dat pe gât benzina, grăbindu-se să i-o ia înainte lui Juliette, care ar mai fi putut irosi încă o întrebare. Cine este Larkspur?

Archibald a ridicat din umeri, prefăcându-se că îşi cere scuze.

— Nu îi ştiu numele, nici nu i-am văzut chipul.

Părea o minciună. În acelaşi timp însă, Juliette nu putea să-şi imagineze ce motiv ar fi putut să aibă acest bărbat ca să-l protejeze pe Larkspur. Nu avea de ce să intre în acest joc de la bun început dacă nu avea de gând să spună nimic.

Juliette şi-a învins pornirea de a sparge paharul.

— Dar ai interacţionat cu el? Este o persoană reală, care are un loc anume în care îşi desfăşoară activitatea?

— Cred că astea ar fi încă două întrebări.

Şase pahare de data asta. Juliette le-a dat pe gât pe ale ei cu uşurinţă, pentru că se pregătise dinainte de această dată. Roma a trebuit să-şi înăbuşe tusea.

— Bineînţeles că este real, a zis Archibald. Cine v-a trimis la mine...? Walter Dexter?

Dacă ar fi vrut să fie meschină, Juliette ar fi putut să-i ceară să bea dacă voia să obţină un răspuns la întrebarea lui, dar i se părea că asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Din câte vedea, alcoolul nu părea să aibă niciun efect asupra lui Archibald.

— Oarecum.

Archibald a dat din cap, mulţumit de răspuns.

— Eu îi livrez marfa direct lui Larkspur. E o interacţiune directă, conform termenilor tăi?

Archibald şi-a întors paharul cu susul în jos şi a scuturat ultimele picături.

— O iau de la depozitul lui Dexter şi o duc la ultimul etaj al ceainăriei Long Fa din Chenghuangmiao. Acolo îşi prepară Larkspur vaccinul.

Juliette a răsuflat adânc. Asta era, atunci. Obţinuseră adresa. Puteau să vorbească direct cu Larkspur.

Şi dacă asta nu avea să funcţioneze, nu ştia ce naiba aveau să facă pentru a-şi salva oraşul.

— Asta e tot pentru seara asta? a întrebat

Archibald.

În tonul lui era o urmă de tachinare. Nu se aştepta să fie tot. O privea pe Juliette de parcă ar fi putut să-i citească gândurile, de parcă ar fi putut să vadă rotiţele învârtindu-se în capul ei.

— Asta e tot, a spus Roma, suflecându-şi deja mânecile, gata să plece.

Dar Juliette a scuturat din cap.

— Nu.

De data aceasta *ea* a fost cea care i-a făcut semn chelneriţei. Roma a căscat ochii cât cepele. A deschis gura, îngrozit, ca să-i spună ceva, dar Juliette l-a ignorat.

— Mai am întrebări.

— *Juliette*! a şuierat Roma.

Paharele şi-au făcut iar apariţia. Archibald a râs – un râs adânc şi greoi, care venea direct din stomac şi mirosea a fum –, bătând cu palma în masă de atâta veselie.

— Dă-l pe gât, domnule Montagov!

Roma a arunca o privire spre pahar şi apoi l-a golit.

— Vaccinul! a început Juliette, după ce fierbinţeala din gâtlej i s-a mai potolit. Este adevărat? Trebuie să ştii, dacă tu eşti cel care îi livrează ingredientele. Trebuie să fi văzut mai multe decât un negustor oarecare.

Asta l-a pus pe Archibald puţin pe gânduri. Şi-a plimbat niţel băutura prin gură, meditând pentru câteva clipe. Poate că se gândea dacă nu cumva ar fi trebuit să nu răspundă la această întrebare. Însă promisiunea era promisiune, iar Juliette şi Roma

plătiseră deja pentru informaţie.

— Vaccinul este şi eficient, şi ineficient, a răspuns Archibald cu grijă. Larkspur face unele doze în laboratorul lui, folosind opiaceul pe care i-l livrez. Celelalte doze sunt doar soluţie salină colorată.

Roma a clipit, uluit.

— Poftim?

Dacă nebunia nu putea fi oprită, la un moment dat avea să se împrăştie în toate colţurile Shanghaiului. Având două tipuri de vaccin, unul bun şi celălalt fals, Larkspur controla cine e imun şi cine nu.

Profunzimea acestei revelaţii a izbit-o pe Juliette în moalele capului.

— Practic, Larkspur alege cine trăieşte şi cine moare! a conchis ea acuzator.

Archibald a ridicat din umeri, fără să confirme sau să nege afirmaţia ei.

— Dar cum aşa? a întrebat Juliette pe un ton autoritar. Cum de are un vaccin bun în primul rând?

Archibald i-a făcut semn chelneriţei. Juliette a dat pe gât paharul fără să mai aştepte să i se ceară, trântindu-l apoi furioasă. Roma a fost cel încet de această dată, strâmbându-se şi ştergându-şi apoi gura.

— Îmi supraestimezi cunoştinţele, fetiţo! i-a replicat Archibald. Însă îţi pot spune asta: la prima livrare pe care i-am făcut-o, l-am urmărit pe Larkspur folosindu-se de un carneţel mic din piele. Îl consulta tot timpul, de parcă nu ar fi fost

familiarizat cu marfa pe care i-o pusesem la picioare.

Lumina jucăuşă din ochii lui Archibald a părut să pălească.

— Vrei să afli mai multe despre adevăratul vaccin? Pentru a-l crea, Larkspur s-a folosit de o cărticică îmbrăcată în piele aspră care se găseşte *doar* în Anglia. Înţelegeţi?

Roma şi Juliette au făcut un schimb de priviri.

— Deci este englez? a întrebat Juliette.

— Preferă cărţile legate tradiţional? a adăugat Roma.

Archibald s-a uitat la ei de parcă le-ar fi lipsit ceva neuroni.

— Spune-ţi-mi, dacă un negustor din Anglia s-ar fi urcat pe un vapor spre Shanghai atunci când a auzit zvonuri despre nebunie, ar fi ajuns el deja aici?

Juliette s-a încruntat.

— Depinde cât de repede merge ambarcaţiunea…

— Nici cea mai rapidă ambarcaţiune nu ar putea explica perioada scurtă de timp dintre răspândirea nebuniei şi zvonurile despre vaccinul lui Larkspur, a întrerupt-o Archibald. Şi, cu toate acestea, cartea lui a venit din Anglia. Ceea ce înseamnă că avea formula pentru vaccin dinainte ca nebunia să se răspândească aici.

Fără niciun avertisment, Archibald s-a aplecat în scaun. Pentru o clipă plină de groază, lui Juliette i-a trecut prin minte că fusese împuşcat, însă omul se aplecase înainte doar ca să îi facă semn din nou

chelneriţei.

— Cred că acest răspuns merită câteva pahare. A fost sau nu unul bun?

Lui Juliette îi vâjâia capul. Nu era prea sigură dacă din cauza informaţiilor aflate sau a alcoolului.

— Cartea, i-a zis ea lui Roma. Voi pune mâna pe carte…

— Ah, nu te obosi! a intervenit Archibald. Nu am mai văzut cartea niciodată de atunci. Am văzut însă urme pe duşumea. A ars-o. Odată ce a memorat metoda, crezi că ar fi riscat ca alţii ca tine să i-o fure?

Era o întrebare bună. Juliette a strâns din buze, dar Archibald a rânjit doar în faţa mutrelor ei şi i-a împins mai aproape cele două pahare. Juliette l-a dat pe gât pe primul, fără să ezite. Era ultima sforţare până la urmă. Obţinuseră ceea ce căutaseră de la bun început.

— Juliette Cai, a grăit Archibald, luând cel de-al doilea pahar, ai fost un partener grozav de băutură! Domnul Montagov trebuie să mai exerseze.

— Ce nepoliticos! a mormăit Roma.

Cu grijă, asigurându-se că nu îi tremură mâna, Juliette a ridicat şi ea cel de-al doilea pahar. Roma a urmat-o imediat şi, cu asta, ultima înghiţitură de otravă le-a alunecat pe gât, gata să dezlănţuie iadul. Fără să piardă timpul, Archibald s-a ridicat de îndată ce a terminat, bătând câte o palmă grea pe umerii lui Roma şi Juliette, cu camaraderie.

— A fost o plăcere, copii! Însă ceasul e trecut de unsprezece şi sursele mele îmi spun că e

momentul să ne retragem.

A luat-o la pas, amestecându-se în mulţimea agitată şi dispărând din lumina neoanelor. Un agent al haosului. Juliette abia îl întâlnise, dar îl respecta din principiu.

Şi-a închis strâns ochii şi a scuturat din cap, forţându-se să îşi focalizeze privirea. Era bine. Putea să se descurce.

— Roma? l-a chemat ea.

Roma s-a înclinat într-o parte şi a picat pe podea.

— Roma!

Juliette s-a dat jos de pe scaun şi a îngenuncheat lângă el, destul de ameţită cât să vadă dublu, dar nu într-atât cât să-şi piardă echilibrul. I-a dat uşor o palmă peste faţă.

— Lasă-mă aici! s-a văitat el.

— Cum de ţii aşa de puţin la băutură? l-a întrebat Juliette uluită. Parcă erai rus.

— Sunt rus, nu alcoolic, a mormăit Roma.

Şi-a închis strâns ochii şi apoi i-a deschis larg, clipind, cu o expresie bulversată, la tavan.

— Ce caut pe podea?

— Plecăm! a poruncit Juliette.

L-a apucat de după umeri, încercând să-l pună pe picioare. Cu un oftat, Roma a ascultat-o. Sau, mai degrabă, a încercat să o asculte – după prima încercare, abia reuşise să se ridice în fund. Juliette l-a mai tras o dată şi a reuşit să-l scoale în picioare, chiar dacă era în continuare uşor ameţit.

— Plecăm? a repetat Roma.

Brusc, sirenele au umplut încăperea cu vaierul

lor pătrunzător, înecând jazzul din fundal. S-au auzit ţipete şi apoi oamenii au început să se bulucească în toate direcţiile, dând naştere unui asemenea haos, încât Juliette nu mai ştia încotro e ieşirea. Afară, o voce a bubuit dintr-un difuzor, cerându-le tuturor clienţilor din Mantua să iasă afară cu mâinile ridicate. Înăuntru, oamenii îşi scoteau pistoalele.

— Nu mai plecăm, s-a corectat Juliette. Doar dacă nu cumva vrem să fim împuşcaţi de poliţia municipală. Sus, atunci! Haide!

L-a apucat pe Roma de mânecă şi l-a tras spre scăriţa pe care o observase mai devreme într-un colţ. În vreme ce toţi clienţii se călcau în picioare ca să ajungă la ieşire, fetele îmbrăcate în culori ţipătoare o luaseră în sus pe scări, făcându-se nevăzute.

— Uşurel, uşurel! l-a avertizat Juliette pe Roma, văzându-l că se împiedică de prima treaptă.

Când au ajuns sus, amândoi gâfâiau şi încercau să-şi păstreze echilibrul, în vreme ce lumea toată se învârtea cu ei.

La cel de-al doilea etaj, holul era atât de îngust, încât Juliette nu-şi putea întinde ambele braţe. Covorul era foarte pufos şi îi înghiţea jumătate din toc. Lumina neoanelor de jos lipsea cu desăvârşire aici. Etajul acesta era luminat de câte un bec, care atârna din tavan, ici şi colo, oferind o lumină suficientă ca să arunce umbre lungi pe tapetul scorojit şi să îţi arate pe unde să calci.

Juliette a deschis prima uşă care i-a ieşit în

cale. Două ţipete uimite au răsunat în odaia mică atunci când s-a aprins lumina. Juliette a văzut pe sub gene un bărbat cu pantalonii în vine.

— Afară! a ordonat ea.

— Asta e camera *mea*, a protestat femeia întinsă pe pat.

De jos s-au auzit bocăneli şi apoi focuri de armă.

— Ah, scuze, dă-mi voie să reformulez! a zis Juliette.

Îi era din ce în ce mai greu să rămână serioasă şi nu ştia de ce. Tot ce o înconjura o făcea să-i vină să izbucnească în râs.

— AFARĂ!

Bărbatul a recunoscut-o primul. Era probabil un Stacojiu, judecând după viteza cu care şi-a tras pantalonii pe el şi a zbughit-o afară, plecându-şi capul spre Juliette. Femeia s-a mişcat mai încet, coborând bosumflată din patul care ocupa jumătate de cameră. Deasupra patului se afla o fereastră, însă era prea îngustă pentru a scoate o pisică pe acolo, nici vorbă de un om.

— Mişcă-te mai repede! s-a răstit Juliette, care auzea paşi bubuind pe scări.

Femeia a trecut pe lângă ei, aruncându-le o privire urâtă, şi a ieşit.

Juliette l-a tras pe Roma după ea în camera acum goală şi a trântit uşa.

— Nu cred că-i eşti foarte simpatică, a comentat el.

— Nu încerc să fiu simpatică, i-a tăiat-o Juliette. Treci sub aşternuturi!

Roma s-a strâmbat. La cel de-al doilea etaj începuseră să se audă ţipete.

— Trebuie? Ştii ce face lumea sub…

— Acum! a şuierat Juliette.

Şi-a strecurat mâna în buzunarul secret al rochiei şi a scos de acolo nişte bani. Era destul de dificil să îşi dea seama cât, pentru că nu mai înţelegea numerele.

— Bine, bine! a mormăit Roma.

Chiar când se prăvălea pe pat şi trăgea cearşaful deasupra lui, s-a auzit un bubuit asurzitor în uşă.

Juliette era deja pregătită.

A crăpat uşa puţin, nu cât să se poată năpusti poliţistul înăuntru, însă suficient cât să-i vadă bine chipul şi rochia americană. De obicei, asta era îndeajuns pentru ca lumea să înţeleagă, aşa că a aşteptat… acea secundă în care pe chipul poliţistului avea să se citească faptul că înţelegea.

Înţelegea.

— Camera asta este goală, a rostit ea, de parcă ar fi încercat să îl hipnotizeze.

Era chinez, nu englez, ceea ce însemna că Juliette avea noroc, pentru că existau mai multe şanse ca omul să se teamă de Banda Stacojie. Juliette i-a pasat banii şi poliţistul şi-a plecat capul, înclinând în faţa ei blazonul Stabilimentului Internaţional de pe şapca lui de un albastru-închis.

— Am înţeles, a spus el.

Bărbatul a luat banii şi şi-a văzut de drum, marcând camera ca examinată. În urma lui, Juliette a închis uşa şi s-a rezemat de ea, cu inima

bubuindu-i în piept.

— Suntem în siguranţă acum? a întrebat Roma cu glas înăbuşit de sub cearşafuri.

Cu un oftat, Juliette a pornit spre pat şi a smuls aşternuturile de pe el. Roma a clipit surprins, cu ochi mari de căprioară, cu părul răvăşit în toate direcţiile.

Juliette a izbucnit în râs.

Hohotele porneau din stomac şi i se revărsau în coşul pieptului. S-a rezemat pe pat, ţinându-se cu mâinile de burtă. Nu ştia ce e atât de amuzant. Nici Roma, care se sculase în şezut, nu ştia.

— Asta... este... numai... vina ta, a reuşit Juliette să articuleze printre sughiţuri.

— Vina mea? a murmurat Roma, contrariat.

— Da, a îngânat Juliette. Dacă ai fi ţinut la băutură, am fi putut pleca odată cu Archibald Welch.

— Te rog! Dacă nu m-aş fi prăvălit eu, te-ai fi prăvălit tu.

— Minciuni!

— O, da? a provocat-o Roma şi a împins-o cu umărul.

Juliette, şi aşa instabilă, s-a prăvălit cu totul pe spate, aterizând în pat, cu capul învârtindu-i-se ameţitor.

— Tu...

S-a repezit spre el cu mâinile întinse, deşi nu era prea convinsă ce intenţiona să facă. Poate că voia să-l strângă de gât sau să-i scoată ochii, ori să se repeadă la pistolul pe care îl avea în buzunar. Însă Roma era mai rapid, chiar şi în stare de

ebrietate. A apucat-o de încheietură şi a împins-o înapoi pe spate, aplecându-se mândru deasupra ei.

— Ziceai ceva? a îngânat Roma.

Nu s-a dat la o parte, deşi demonstrase ce avea de demonstrat. A rămas aşa – ţinându-i mâinile lui Juliette deasupra capului, cu trupul aplecat deasupra trupului ei, cu ochi stranii, arzând, plini de întuneric.

Ceva se schimbase în atitudinea lui Roma. Juliette a tras aer în piept, scurt, rapid. Poate că Roma nu ar fi observat dacă nu ar fi fost atât de aproape de ea. Dar observase.

Observa întotdeauna.

— De ce tresari? a întrebat Roma.

Vocea îi devenise joasă, conspirativă, o şoaptă nemiloasă.

— Îţi este teamă de mine?

O furie fierbinte i-a aprins lui Juliette venele. Întrebarea asta atât de insolentă îi reaprinsese toate simţurile adormite, alungând amorţeala alcoolului.

— *Niciodată* nu mi-a fost frică de tine.

Juliette a schimbat poziţiile dintr-o singură mişcare. Plină de amărăciune şi de resentimente, jignită chiar, i-a cuprins picioarele cu ale ei şi şi-a răsucit şoldurile, Roma ajungând să fie cel întins lat pe spate, în timp ce ea stătea deasupra lui, îngenuncheată pe cearşaf. A încercat să îi imobilizeze umerii, aşa cum făcuse el, dar fără vlagă, în timp ce capul i se învârtea. Roma i-a simţit furia şi a răspuns pe măsură. S-a ridicat brusc, scăpând din strânsoarea ei. Dar apoi a

rămas nemişcat. Au rămas amândoi aşa… mult prea aproape, mult prea legaţi. Juliette stătea în poala lui; Roma, deasupra trupului ei, la doar câţiva centimetri depărtare.

Una dintre mâinile lui se oprise pe glezna ei. Juliette şi-a coborât mâna pe gâtul lui.

— Poate, a şoptit Roma, nu îţi este frică de mine. Dar – mâna lui urca, îi mângâia gamba, genunchiul, coapsa, iar Juliette şi-a coborât degetele şi le-a înfipt sub gulerul moale al cămăşii lui albe – întotdeauna ţi-a fost frică de slăbiciune.

Juliette şi-a ridicat privirea. Ochii lor s-au întâlnit, tulburi şi întunecaţi şi provocatori, toate deodată, amestecate, mai sinceri şi mai atenţi decât fuseseră vreodată, cumva… cumva.

— Şi asta e o slăbiciune? a întrebat ea.

Juliette nu ştia cine respira mai greu – ea sau Roma. Ezitau, la un suspin depărtare, provocându-se unul pe celălalt să facă prima mişcare, provocându-se să cedeze tentaţiei pe care niciunul dintre ei nu voia să o recunoască. Niciunul dintre ei nu voia să recunoască ceea ce se întâmpla, nici că era doar reluarea unei poveşti mai vechi.

Au cedat amândoi deodată.

Sărutul lui Roma era exact aşa cum şi-l amintea. O asedia cu atât de multă adrenalină şi exuberanţă, încât se simţea gata să explodeze. O făcea să îşi simtă fiinţa mult prea fluidă pentru trupul ei, ca şi cum ar fi putut să se reverse în afara propriei pieli.

Alcoolul din pahar avusese un gust oribil, dar aroma care rămăsese pe limba lui Roma era dulce.

l-a muşcat buza de jos şi Juliette s-a lipit mai tare de el, trecându-şi mâinile în jurul umerilor lui, coborând în josul muşchilor de pe coaste şi mai sus, strecurându-le pe sub cămaşă, frecându-le de pielea lui fierbinte.

Sângele îi vuia în timpane. I-a simţit buzele mutându-se de pe gura ei în josul maxilarului, spre claviculă, arzându-i pielea cu fiecare atingere. Juliette nu îşi mai putea aduna gândurile, nu mai putea să vorbească – capul i se învârtea, întreaga lume se învârtea şi singurul lucru pe care şi-l dorea în clipa asta era să se învârtă şi să se tot învârtă aşa, la nesfârşit. Voia să se abată de la drum. Să nu mai recupereze niciodată controlul.

Cu patru ani în urmă, fuseseră amândoi inocenţi şi cuminţi. Iubirea lor fusese dulce, delicată, simplă. Acum erau monştri, lipiţi unul de altul, răspândind acelaşi parfum greu ca al bordelului în care se ascunseseră, îmbătaţi de ceva mult mai puternic decât tequila ieftină. Pofta şi dorinţa le ghidau fiecare mişcare. Juliette i-a desfăcut cămaşa, smulgând nasturii, şi i-a tras-o de pe umeri, înfigându-şi degetele în cicatricile şi urmele rănilor vechi care-i brăzdau spatele.

— Cer un armistiţiu! a murmurat Juliette cu gura lipită de a lui.

Trebuiau să se oprească. Ea nu putea să se oprească.

— Mă chinui.

— Nu suntem în război, i-a răspuns moale Roma. Pentru ce un armistiţiu?

Juliette şi-a scuturat capul. Şi-a închis ochii,

subjugată de senzaţia pe care i-o trezeau buzele lui alunecându-i pe maxilar.

— Nu suntem?

Suntem.

Realitatea a inundat-o pe Juliette ca o căldare cu apă rece, infiltrându-i-se în oase cu o răceală pătrunzătoare. Şi-a ascuns faţa în scobitura gâtului lui Roma, străduindu-se să nu cedeze, să nu plângă. Roma a simţit schimbarea înainte ca Juliette însăşi să o conştientizeze şi a strâns-o în braţe.

— Ce faci, Roma Montagov? a şoptit Juliette răguşit. Ce îmi faci?

Nu îi fusese îndeajuns că se jucase cu inima *ei o* dată? Nu o sfâşiase deja o dată şi apoi o lăsase în seama vulturilor?

Roma nu a spus nimic. Juliette nu-l putea citi, nu l-a putut citi nici când şi-a ridicat ochii mari şi înlăcrimaţi spre el.

Brusc, Juliette s-a smuls din îmbrăţişare şi a încercat să se ridice. Abia atunci a reacţionat şi Roma. Abia atunci a întins mâna, i-a apucat încheietura şi a şoptit:

— Juliette.

— Ce? a şuierat ea. Ce, Roma? Vrei să-mi explici ce se întâmplă între noi, când acum patru ani ai arătat clar unde îţi este inima? Ar trebui să te ameninţ cu un pistol ca să recunoşti că, din nou, îţi *baţi joc* de mine…?

— Nu fac asta.

Juliette şi-a strecurat mâna în buzunarul secret al rochiei şi a scos afară pistolul pe care îl

ascunsese acolo. Cu mâna pe care şi-o eliberase a tras siguranţa şi apoi a lipit ţeava de maxilarul lui Roma – de pielea moale pe care cu doar câteva clipe înainte o sărutaseră buzele ei –, iar el şi-a ridicat doar bărbia, lăsând pistolul să se afunde şi mai adânc, de parcă metalul ar fi fost un alt sărut lipit de pielea lui.

— Nu înţeleg, a şoptit Juliette. Mă distrugi şi apoi mă săruţi, îmi dai motive pentru a te urî şi, apoi, pentru a te iubi. Ce e minciună şi ce e adevăr? E un joc sau inima ta se deschide în faţa mea?

Inima lui Roma bătea atât de tare, încât Juliette putea să îi simtă pulsul, îl simţea vibrând, aşa cum stătea, deasupra lui, cu mâna atât de aproape de gâtul lui.

O rază de lumină se strecurase prin fereastra îngustă şi acum aluneca pe trupul lui Roma: pe umerii şi pe braţele lui goale, încordate, dar fără a face vreun gest pentru a o opri pe Juliette, care-i ameninţa viaţa.

Ar fi putut să apese trăgaciul. Ar fi putut să curme agonia speranţei.

— Lucrurile nu sunt simple. Nu există un singur adevăr, i-a spus Roma cu glas răguşit. Niciodată.

— Ăsta nu e un răspuns.

— E tot ce pot să îţi ofer.

Roma a ridicat mâna şi şi-a strâns degetele în jurul ţevii.

— Şi e tot ce poţi suporta să auzi. Îmi vorbeşti de parcă aş fi încă persoana pe care ai lăsat-o în urmă acum atâţia ani, dar nu mai sunt acea

persoană. Şi nici *tu* nu mai eşti aceeaşi Juliette pe care am iubit-o.

Juliette era cea care ţinea pistolul, dar, dintr-odată, s-a simţit de parcă *ea* ar fi primit un glonţ în piept. Mantua se cufundase în tăcere acum, raidul se încheiase, poliţia municipală plecase. Afară, singura mişcare era cea a neoanelor care alcătuiau numele clădirii, reflectată în băltoacele de pe asfalt.

— De ce? a întrebat Juliette cu glas răguşit.

Întrebarea pe care ar fi trebuit să o pună cu patru ani în urmă. Întrebarea care o apăsase în toţi aceşti ani, o povară legată cu lanţuri de inima ei.

— De ce ai lansat acel atac asupra oamenilor mei?

Pleoapele lui Roma au tremurat şi s-au închis. Aştepta, parcă, glonţul.

— Pentru că, a şoptit el, nu am avut de ales.

Juliette şi-a retras pistolul. Înainte ca Roma să mai rostească vreun cuvânt, a alergat pe uşă afară.

Treizeci

Juliette şi-a îngropat mâinile adânc în solul bogat. A apăsat şi a frământat, strângând în pumni bulgări din pământul care îi înconjura grădinile.

Lucra la rondurile de flori din faţa casei ei de la răsărit, alinându-şi durerea de cap cu soare şi cu sunetele naturii. După cât de încruntată era însă, nu părea să funcţioneze. Când era mică şi se ocupa de grădinărit, curăţând solul cu mâinile pline

de petale moarte, lumea ştia că asta înseamnă că Juliette este într-o pasă proastă şi că încearcă să îşi domolească agresivitatea fără să tragă cu pistolul. Devenise, practic, o legendă urbană: dacă vrei să vorbeşti cu Juliette atunci când ţine o floare în mână, pregăteşte-te să suporţi consecinţele.

Nimeni nu se mai ocupase de grădini de când Ali îşi vărsase sângele acolo. Juliette a răsuflat adânc şi a desprins o zambilă mică, mov, pe care a aşezat-o cu grijă în groapa pe care o săpase pentru ea. Înainte ca floarea cu bulb să apuce să cadă într-o parte, Juliette a tras pământul înapoi în groapă.

Şi-ar fi dorit să se poată umple şi ea aşa. Şi-ar fi dorit să poată presăra bulgări de ţărână în fisurile pe care le avea inima ei, să umple locurile goale până când în ele aveau să prindă rădăcini florile şi să crească trandafiri. Poate că aşa nu ar mai fi auzit în minte vocea lui Roma iar şi iar, bântuindu-i fiecare frântură de gând.

Genunchii lui Juliette erau acoperiţi de zgârieturi mici, cicatrizate. Se prăvălise la pământ la o jumătate de kilometru de Mantua şi rămăsese aşa, cu palmele sprijinite de pietrişul aspru, cu rochia îmbibată de noroi şi de ploaie. O usturase teribil pe drumul spre casă, însă acum durerea îi făcea bine. Răcoarea pământului de sub ea, soarele dimineţii care îi desena o linie aurie pe chip, ascuţimea fragedă a crenguţelor şi a pietrelor care i se înfigeau în carne – îi aduceau aminte că nu era desprinsă de realitate, că nu plutea singură, undeva departe, printre nori.

„Este tot ce pot să îţi ofer”.

Nimic nu se lega. Dacă Roma Montagov nu o urâse în toţi aceşti ani, atunci de ce s-ar fi prefăcut? Dacă o *urâse*, atunci de ce să spună astfel de lucruri acum – de ce să se prefacă, să pună atâta agonie în cuvintele lui, să mintă că trădarea îl duruse şi pe el la fel de mult ca pe ea?

„Nu am avut de ales”.

Juliette a scos un ţipăt brusc, izbind cu pumnul în pământ. Cele două servitoare care lucrau în apropiere au sărit în sus şi s-au îndepărtat, dar Juliette nici nu le-a băgat în seamă. Cerurilor, *trecuse deja* prin asta cu patru ani în urmă! Trasase deja cu mult timp în urmă două coloane în mintea ei: una pentru faptele lui Roma, cealaltă pentru vorbele lui, fără să reuşească în niciun fel să le găsească o legătură, fără să poată înţelege *de ce* – de ce – o trădase dacă spunea că o iubeşte. Acum, din nou, nu-l putea înţelege, nu putea lega felul în care se apropiase de ea cu ura pe care pretindea că o simte, nu putea înţelege tristeţea din ochii lui atunci când spunea că ea e o nouă Juliette, una rece, pe care nu suporta să o vadă.

„Lucrurile nu sunt simple. Nu există un singur adevăr. Niciodată”.

Juliette a apucat lopata de lângă ea, furia crescându-i din ce în ce mai tare. Să plantezi flori era o joacă de copil. S-a ridicat în picioare tremurând şi a ridicat lopata, lovind cu metalul dur rondurile cărora le dedicase atâtea ore pentru a le face frumoase. A lovit iar şi iar, lopata înfigându-se în straturile de flori, până când le-a făcut ferfeniţă,

petalele lor acoperind solul negru. Cineva a strigat-o pe nume de undeva şi acea simplă chemare a răscolit-o şi mai tare. S-a întors şi şi-a găsit o ţintă în următorul lucru pe care i-au picat ochii: un copac subţire, de două ori mai înalt ca ea.

Juliette s-a năpustit asupra trunchiului. Şi-a ridicat lopata şi a lovit, a lovit şi a lovit...

— Juliette!

Lopata s-a oprit în aer. Juliette s-a răsucit şi a dat de mâna delicată a lui Rosalind, cu unghiile ei frumos îngrijite, înfiptă în lopată, ca să o împiedice să mai lovesc copacul.

— Ce ai? a şuierat Rosalind. De ce eşti atât de *dezechilibrată*?

— Lasă-mă în plata mea! s-a răstit Juliette.

A smuls lopata din mâinile verişoarei ei şi s-a repezit spre casă. A lăsat urme de noroi şi ustensilele de grădinărit în foaier, fără să-i pese de deranjul pe care îl făcea, şi a luat-o în sus spre dormitorul ei. A dat acolo de cea mai mare şi mai largă haină pe care o avea şi şi-a tras-o pe ea, ascunzându-şi dedesubt rochia şi chipul, dosind fiecare element care i-ar fi putut trăda statutul. Aproape din instinct, şi-a tras şi gluga ca să îşi acopere părul, deşi nu mai era nevoie; nu şi-l mai aranjase în cârlionţii care deveniseră semnătura ei. Şuviţe drepte de păr îi mângâiau gâtul. Juliette şi-a dat câteva fire după ureche, atingându-le de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt reale.

A mărşăluit afară din casă, cu privirea aţintită înainte, privind în jur o singură dată. Încă era urmărită? Puţin îi păsa, când ei îi bubuia inima în

piept. Când nu-şi putea descleşta pumnii, pentru că încerca cu disperare să îşi distragă atenţia de la degetele tremurânde.

Juliette fusese întotdeauna mândră de priorităţile ei. Ştia cum să urmărească ceea ce e important, aşa cum exploratorii ştiau să urmărească Steaua Polară. Oraşul ei, banda ei, familia ei. Familia ei, banda ei, oraşul ei.

Dar ar mai fi putut un explorator să găsească Steaua Polară dacă întreaga lume s-ar fi întors cu susul în jos?

Punea un picior în faţa celuilalt. Mergea. La un moment dat a trecut prin Batardou, strecurându-se printre vehiculele care porneau şi se opreau haotic, urmând apoi căi ce se uneau sau se întretăiau în zigzag.

Vag, Juliette s-a întrebat ce-ar fi dacă ar înceta să mai meargă înainte şi ar cotit-o într-o parte, spre debarcadere şi apoi direct în râu. Ar fi putut să meargă aşa mai departe şi să coboare drept în apă, preschimbându-se într-o altă încărcătură pierdută, doar o liniuţă într-un catalog, un număr trecut la pierderi.

Juliette a trecut pe lângă Batardou, apoi a ieşit din Stabilimentul Internaţional şi a pătruns în sfârşit pe teritoriul Florilor Albe.

Şi-a tras gluga în sus. Acţiunea nu îşi avea rostul – ei îi era mult mai uşor să se amestece printre oamenii de pe străzile Montagovilor decât i-ar fi fost lui Roma să se strecoare pe teritoriul ei. Fără să aibă culorile Stacojiilor la mână sau prinse în păr, fără semnele ei distinctive, pentru Florile

Albe care patrulau pe străzi ea era doar o altă chinezoaică din cartier.

— *Au*! s-a văitat Juliette, coborându-şi capul în faţa persoanei pe care o lovise din greşeală cu umărul, înainte ca aceasta să îi vadă bine chipul. Scuze! i-a strigat în urmă.

Înainte să ia colţul, i s-a părut că surprinde un păr blond şi o pereche de ochi curioşi, care o urmăreau.

*

— Mi s-a întâmplat un lucru extrem de straniu! a anunţat Benedict.

S-a aşezat pe scaunul liber, şi-a desfăcut eşarfa de la gât şi a aşezat-o într-un colţ al mesei. Marshall a dat din cap, făcându-i semn lui Benedict să continue, iar Roma s-a prefăcut că nici nu-l aude pe vărul lui. Privea cu ochi goi spre celălalt colţ al restaurantului şi, spre îngrijorarea lui Benedict, arăta de parcă nu mai dormise de zile întregi. De când se infectase Alisa, extenuarea de pe chipul lui Roma se accentua din ce în ce mai tare, însă astăzi, ceva din expresia lui avea ceva… diferit. Părea că nu doar corpul îi ajunsese pe punctul de a ceda, ci şi mintea, şi de acum nu îşi mai putea reveni, rămânând amorţită, aşteptând ceva care să o pună din nou în mişcare.

Benedict se întreba dacă Roma ajunsese măcar acasă peste noapte, având în vedere că vărul lui purta aceeaşi cămaşă albă boţită pe care o avusese şi în ziua precedentă. S-a întrebat dacă

ar fi trebuit să afle ce se întâmplase sau să se prefacă şi să îşi trateze vărul ca de obicei.

Temându-se de răspunsurile pe care ar fi putut să le primească, a ales cea de-a doua variantă.

— Cred că tocmai ce-am văzut-o pe Juliette Cai.

Lui Roma i-a zvâcnit brusc genunchiul, lovindu-se de masă atât de puternic, încât farfuria din faţa lui Marshall aproape i-a alunecat acestuia în poală.

— Hei, ai grijă! a sărit Marshall, punându-şi mâinile în jurul bucăţii de tort cu miere, ca să o protejeze. Doar pentru că ţie nu ţi-a ajuns încă mâncarea, nu înseamnă că trebuie să o distrugi pe a celorlalţi.

Roma l-a ignorat pe Marshall.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat Benedict. Eşti sigur că era ea?

— Calmează-te! i-a răspuns acesta. Îşi vedea de treaba ei…

Roma sărise deja de pe scaun. Înainte ca Benedict să îşi dea bine seama ce se întâmplă, Roma era de mult dus, uşile de la restaurant bălăngănindu-se în urma lui.

— Ce… a fost asta? a murmurat Benedict, uluit.

Marshall a ridicat din umeri şi şi-a vârât o linguriţă plină cu vârf cu tort în gură.

— Vrei tort?

În acelaşi timp, Juliette pătrunsese adânc pe teritoriul Florilor Albe, folosindu-se doar de memorie, ocolind şi întorcându-se pe drumuri pe

care i se părea că şi le aminteşte. Într-un târziu, străzile au început să semene cu imaginile pe care le avea ea în minte. În cele din urmă, a dat de o alee extrem de familiară şi şi-a plecat capul, pentru a se strecura pe sub rufele agăţate pe sârme, încreţindu-şi nasul din cauza mirosului umed al aerului.

— Dezgustător! a mormăit ea, ştergând stropii de apă murdară care îi alunecaseră pe ceafă.

Cum se oprise cu intenţia de a se scutura de apă, a văzut cu coada ochiului o siluetă înaltă şi impunătoare, care venea din celălalt capăt al aleii.

Umerii i s-au încordat. Rapid, s-a străduit să se facă mică şi să păşească înainte într-un ritm care să nu atragă atenţia. Dacă s-ar fi retras şi ar fi luat-o la fugă, ar fi arătat automat vinovată, trădându-se drept duşman.

Din fericire, Dimitri Voronin nu a părut să o recunoască atunci când a trecut pe lângă el. Era ocupat să bombăne de unul singur, în timp ce îşi îndrepta manşetele de la cămaşă.

Voronin a dispărut şi Juliette a ieşit de cealaltă parte a aleii, răsuflând uşurată. A trecut în revistă complexurile de apartamente care se întindeau înaintea ei, potrivind semnele noi cu ceea ce îşi amintea. Fusese acolo mai demult, însă se scursese atâta vreme de atunci, încât culorile pereţilor erau diferite acum şi faianţa se decolorase…

— Ai luat-o razna?

Juliette a tresărit, abia apucând să priceapă că e vocea lui Roma, înainte ca acesta să îşi treacă

braţul în jurul taliei ei şi să o tragă într-o parte, pe aleea de lângă bloc. După ce a reuşit să revină pe propriile ei picioare, Juliette abia s-a putut abţine să nu îl calce pe Roma pe pantof.

— Pot să *merg* şi singură, mersi! a şuierat ea.

— Mie mi s-a părut că nu te grăbeai deloc în plimbarea ta pe sub fiecare dintre ferestrele casei mele! i-a răspuns la rândul său Roma. Te vor *ucide*, Juliette! Crezi că suntem de glumă?

— Tu ce părere ai? a mârâit Juliette. Rudele mele moarte ar spune altceva!

Au tăcut amândoi.

— Ce cauţi aici? a întrebat Roma încetişor.

Îşi ţinea privirea aţintită asupra unui punct fix, deasupra umărului ei, refuzând să o privească direct în ochi. Juliette îl privea însă în faţă. Îl privea şi îi venea să explodeze din cauza tuturor lucrurilor pe care ar fi vrut să i le spună, a tuturor lucrurilor pe care voia să le audă, a celor de care voia să se elibereze. Totul – absolut totul – îi devenise prea strâmt: plămânii, pielea, dinţii. Era prea mare pentru trupul ei, era menită să explodeze în bucăţele şi să se amestece cu ierburile care creşteau prin crăpăturile din ciment.

— Sunt aici, a reuşit să îngâne Juliette, pentru că m-am săturat să fug şi să trăiesc în ignoranţă. Vreau adevărul.

— Ţi-am spus…

— N-ai voie *să faci* asta! a ţipat Juliette.

Nu intenţionase să îşi ridice vocea, dar asta făcea – patru ani de tăcere răbufniseră deodată.

— Nu merit să ştiu? Nu merit să-mi fac măcar o

idee despre ceea ce ţi-a trecut prin cap atunci când ai decis să îi spui tatălui tău că ştii cum să pregăteşti o ambuscadă împotriva…

Juliette s-a oprit în mijlocul propoziţiei, cu sprâncenele ridicate atât de sus, încât îi dispăruseră sub breton. Avea un pumnal lipit în dreptul inimii. *Roma* ţinea un pumnal în dreptul inimii ei, cu braţul lui lung, drept.

S-a scurs o clipă. Juliette a aşteptat să vadă ce are de gând să facă.

Roma doar a clătinat din cap. *Arăta* iar ca Roma cel de odinioară. Ca băiatul care o sărutase pentru prima oară pe acoperişul unui club de jazz. Ga acel băiat care nu credea în violenţă, care jurase că într-o zi îşi va conduce partea de oraş cu dreptate şi corectitudine.

— Nici măcar nu îţi este teamă, a şoptit el. Şi ştii de ce? Pentru că *ştii* că nu îţi pot împlânta acest pumnal în inimă – ai ştiut asta dintotdeauna şi, chiar dacă te-ai îndoit de mila mea la întoarcere, ai descoperit adevărul destul de repede, nu-i aşa?

Juliette simţea lama rece ca gheaţa chiar şi prin rochie. Era aproape o alinare în faţa flăcărilor care-i consumau trup.

— Dacă ştiai că nu îmi va fi teamă, a întrebat Juliette, atunci de ce ai mai scos pumnalul?

— Pentru că *asta*…

Roma a închis ochii. Lacrimi. Pe obraji îi alunecau lacrimi.

— Pentru că de aceea trădarea mea a fost atât de îngrozitoare. Pentru că tu ai crezut că nu aş putea să te rănesc şi eu totuşi am făcut-o.

Roma s-a retras, a îndepărtat pumnalul de inima lui Juliette şi vântul rece s-a repezit să umple spaţiul dintre ei. Fără niciun avertisment, Roma s-a întors şi şi-a aruncat cuţitul, care s-a înfipt până la mâner în peretele opus lor. Juliette a urmărit întreaga scenă amorţită, de parcă ar fi fost doar un spectru care plutea deasupra. Se gândea că poate se aşteptase la asta. Roma avea dreptate. Nu putea să se teamă nici măcar atunci când el îi ţinea viaţa în pumni. În definitiv, ea fusese cea care venise pe teritoriul Florilor Albe, cea care îşi lăsase viaţa în mâinile lui.

— Atunci, de ce? a întrebat Juliette cu voce răguşită. De ce ai făcut-o?

— A fost un compromis.

Roma şi-a frecat agresiv mâinile de faţă. Ochii i-au alunecat spre intrarea aleii, ca să se asigure că nu sunt ameninţaţi, că nimeni nu îi urmărea şi nu avea să îi întrerupă.

— Tatăl meu mi-a cerut să te ucid şi eu am refuzat.

Juliette îşi amintea floarea albă lăsată pe poteca din faţa casei ei, biletul din partea Lordului Montagov. Gestul fusese încărcat de batjocură.

— De ce?

Roma a scos un râset aspru şi a scuturat din cap.

— Mai e nevoie să întrebi? Pentru că te iubeam.

Juliette şi-a muşcat limba. Apăruse din nou cuvântul acela. Iubire. „Iubeam”. Roma vorbea de parcă tot ceea ce se petrecuse între ei fusese real

până în clipa loviturii şi Juliette nu putea să înţeleagă asta, nu putea să accepte aşa ceva, când ea îşi petrecuse atât de mult timp încercând să se convingă că tot trecutul lor fusese o minciună, nimic mai mult decât un rol strălucit jucat, pentru ca Roma să poată împlini ultimul act.

Fusese *nevoită* să se convingă de asta. Altfel, cum ar fi putut să trăiască cu gândul că el o *iubise* şi tot o distrusese? Cum ar fi putut înfrunta faptul că şi ea îl iubise, atât de profund, încât purta încă urme adânci, şi dacă acela nu era planul lui diabolic de a-şi înfige din nou ghearele în mintea ei... atunci chemarea pe care o simţea nu ar fi putut veni decât din slăbiciunea propriei inimi.

Un gust metalic i-a inundat gura. Îndurerată, Juliette şi-a descleştat falca, dar a rămas tăcută, cu usturimea pielii sfâşiate de sub limbă pulsând.

— Poţi să crezi ce vrei, a continuat Roma, văzându-i expresia de pe chip. Dar ai vrut adevărul, aşa că iată-l: tatăl meu aflase totul, Juliette. Un spion i-a raportat că suntem iubiţi şi, pentru a spăla numele Montagov de ruşine, el mi-a pus în mână un pumnal – Roma a arătat spre cuţitul înfipt în perete – pe care să ţi-l înfig în inimă.

Juliette îşi amintea cât de tare se temea pe atunci Roma de tatăl lui, cât se temea de cruzimea de care era în stare banda Florilor Albe. Îşi amintea cum Roma se gândea zi şi noapte la felul în care avea să schimbe lucrurile atunci când Florile Albe urmau să treacă sub conducerea lui. Şi îşi amintea şi cât de dragă îi fusese ei acea ambiţie, acea rază

de speranţă care îi inunda pieptul de fiecare dată când Roma spunea că viitorul e al lor, că într-o zi oraşul urma să fie al lor, unit, atâta timp cât se aveau unul pe celălalt.

Juliette a rămas cu privirea aţintită asupra pumnalului din perete.

— Dar nu ai făcut-o, a şoptit.

— Nu am făcut-o, a repetat Roma. I-am spus că aş prefera să-mi iau propria viaţă şi el m-a ameninţat că va face exact aşa. Tatăl meu aştepta să o dau în bară încă din ziua în care m-am născut şi, în sfârşit, se întâmpla. Mi-a spus că ar putea să lanseze un atac asupra ta...

— Nu ar fi putut să o facă, l-a întrerupt Juliette. Nu are puterea să...

— Nu aveai de unde să ştii asta! a tremurat vocea lui Roma. S-a întors din nou şi a rostit cu faţa spre intrarea aleii: Şi nici eu nu am ştiut-o. Tatăl meu... Poate că nu este evident, pentru că nu îşi foloseşte întotdeauna informaţiile, dar are ochi pretutindeni. Dintotdeauna a avut. Dacă se hotăra să te ucidă, aşa cum promisese, dacă ar fi vrut să însceneze lucrurile în aşa fel încât să pară că ne-am ucis unul pe celălalt în mijlocul Shanghaiului şi să ducă datoria de sânge pe noi culmi, ar fi putut să o facă. Nu m-am îndoit nicio clipă de asta.

— Am fi putut să ne luptăm cu el.

Juliette nu ştia de ce se mai deranja să ofere soluţii pentru o situaţie care se încheiase demult. Vorbea din instinct acum, era felul ei de a se proteja în faţa faptului că Roma – poate – luase decizia corectă.

— Lordul Montagov este totuşi om. Ar fi putut să se aleagă cu un glonţ în cap.

Roma a scos un râset sugrumat, complet lipsit de orice urmă de veselie.

— Aveam *cincisprezece* ani, Juliette. Nu eram în stare nici măcar să mă apăr în faţa palmelor agresive pe care Dimitri mi le ardea pe umăr. Crezi că aş fi putut să îmi împuşc tatăl în cap?

Eu aş fi putut să o fac, ar fi vrut Juliette să spună. Însă nu ştia dacă îi plăcea doar să creadă că ar fi putut să o facă, dacă ar fi fost în stare să împlinească actul înainte ca furia să îi preschimbe pielea din flăcări în piatră dură. Pe vremuri, crezuse şi ea, la fel ca Roma, că acest oraş divizat putea fi cusut la loc. Crezuse în asta atunci când stăteau amândoi învăluiţi de noaptea catifelată şi priveau la marea tremurătoare de lumini de la orizont, când Roma îi spunea că avea să sfideze totul, *totul*, până şi stelele, pentru a le schimba soarta în acest oraş.

— *Astra inclinant*... îi şoptise el, cuvintele latineşti, atât de sincere, plutind în vânt... *sed non obligant*.

„Stelele ne inspiră, nu ne leagă”.

Juliette a răsuflat greoi. Simţea că ceva, înlăuntrul ei, începe să se destrame.

— Ce s-a întâmplat? a reuşit să articuleze. Ce i-a schimbat hotărârea?

Roma a început să îşi suflece mânecile. Căuta să facă ceva cu mâinile, ceva care să-i consume agitaţia, pentru că el nu putea să stea aşa ca Juliette... ca un soldat preschimbat în stană de

piatră.

— Tata te voia moartă pentru că se simţea insultat. Mă voia pe mine mort pentru că îndrăznisem să mă împotrivesc lui.

A urmat o pauză lungă.

— Aşa că m-am dus la el şi i-am prezentat un plan mai bun. Unul care avea să le provoace mai multe pierderi Stacojiilor. Unul care avea să mă aşeze pe mine din nou la dreapta lui.

În sfârşit, Roma şi-a întors din nou privirea spre Juliette, uitându-se în ochii ei.

— Avea să te doară mai tare decât moartea, dar cel puţin aveai să rămâi în viaţă.

— Tu…

Juliette a ridicat mâna, deşi nu ştia ce încerca să facă. A sfârşit arătând cu degetul spre el, de parcă nu ar fi fost nimic mai mult decât o mică lecţie de morală.

— Tu…

Tu nu aveai dreptul să faci această alegere.

Nu a reuşit însă să articuleze cuvintele.

Roma a întins mâna şi i-a strâns degetele în pumn. Mâna lui era sigură. A lui Juliette tremura. Plină de regrete.

— Nu am cum să regret ce am făcut, dacă aştepţi să îmi cer iertare, a şoptit Roma. Presupun că… îmi pare rău că nu regret mai mult. Dar între viaţa ta şi a Stacojiilor tăi…

Roma i-a dat drumul la mână.

— Te-am ales pe tine. Eşti mulţumită?

Juliette a închis ochii strâns. Nu îi mai păsa de primejdii, nu îi mai păsa că îşi pierde cumpătul pe

teritoriul Florilor Albe. Şi-a lipit pumnul de frunte, simţind cum inelul i se implântă în carne, şi a şoptit:

— Adevărul este că nu voi fi niciodată mulţumită.

M-a ales pe mine. Juliette îl crezuse fără inimă, îl crezuse în stare de cea mai gravă trădare, când tot ce îi oferise ea fusese dragoste.

În schimb, adevărul era că el sfidase toate lucrurile în care credea. Îşi pătase mâinile cu sângele a zeci de vieţi nevinovate, îşi înfipsese pumnalul în propria inimă, doar pentru a o salva pe Juliette, pentru a o ţine departe de ameninţările tatălui său. Nu folosise informaţiile pe care le aflase în timpul petrecut cu ea ca pe un instrument al puterii. Le folosise ca pe o armă a propriei slăbiciuni.

Juliette aproape a izbucnit în râs – delirant, neîncrezătoare. Aşa îşi trata acest oraş îndrăgostiţii: arunca vina de la unul la altul ca pe o pată alunecoasă de sânge, până când ajungea să se transforme într-un amalgam şi să îi însemneze pe toţi. De aceea Roma nu voise să îi spună adevărul. Ştia că avea să ajungă la această concluzie – să înţeleagă că, în cerc, sângele Doicii ajunsese să-i păteze şi ei mâinile. Dacă Roma nu ar fi iubit-o cu adevărat, atunci vendeta ar fi cerut sângele *ei* – fusese un schimb simplu.

Juliette a deschis ochii şi şi-a îndreptat privirea spre cer. Spre cerurile gri şi întunecoase ale primei zile de octombrie. Acolo jos, printre umbrele de pe aleea rece, ar fi putut să rămână o siluetă în

întuneric, ar fi putut să îşi întindă mâna şi să şteargă lacrima prinsă de maxilarul lui Roma, ştiind că nu existau martori. A rezistat pornirii. Undeva deasupra, dincolo de nori şi de vântul tăios, Steaua Polară se învârtea, se învârtea deasupra lumii, fără să îi pese de nimic altceva.

Oraşul ei, banda ei, familia ei. Familia ei, banda ei, oraşul ei.

— Prea bine.

Roma a clipit din gene.

— Poftim?

Juliette şi-a netezit rochia. A încercat să zâmbească, dar era convinsă că părea suferindă în schimb.

— Prea bine, a repetat ea. Nu prea avem timp de pierdut cu dramele noastre personale, nu-i aşa? Am rezolvat misterul.

A păşit spre pumnal şi l-a smuls din perete. Era frumos. Mânerul era incrustat cu un crin alb, lama strălucea, ascuţită, aurie.

Oraşul acesta era responsabilitatea lor. Nu se puteau prăbuşi, indiferent de cât de mult şi-ar fi dorit Juliette să se întindă pe iarbă şi să rămână nemişcată un mileniu. Şi, oricât ar fi durut-o, şi-a întors privirea peste umăr şi l-a văzut pe Roma, l-a văzut cum îşi lipea la loc masca, cum devenea din nou rece din îndurerat.

Cu patru ani în urmă, *m-ai ales pe mine*. *M-ai alege şi azi*? *Ai mai alege această versiune a mea*, *cu colţuri dure şi mâini acoperite de mai mult sânge decât ale tale*?

Oraşul ei, banda ei, familia ei. În clipa aceasta,

cel mai înţelept lucru pe care ar fi putut să îl facă era să se îndepărteze, să se îndepărteze de tot ceea ce ar fi putut să o distragă de la ceea ce era important. Dar nu putea să o facă. Avea... speranţă. Iar speranţa e un lucru periculos. Speranţa e răul cel mai vicios, cel care reuşise să prospere în cutia Pandorei, între suferinţă, boli şi tristeţe – şi cine ar fi putut să supravieţuiască, printre lucruri atât de tăioase, fără să aibă la rândul său gheare ascuţite?

— Încă nu am prins monstrul, a declarat Juliette, deşi ştia, ştia prea bine, ce ar fi trebuit să facă, de fapt. Chenghuangmiao este pe teritoriul Florilor Albe. Să mergem!

Îi era teamă că Roma va spune nu. Că se va îndepărta el, când ea nu putea să o facă. Erau atâţia oameni care forfoteau în Chenghuangmiao – chinezi şi nu numai –, încât ar fi fost imposibil ca Florile Albe să atace Banda Stacojie. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui Roma ca să îl găsească pe Larkspur. Nu mai era nevoie ca ei doi să coopereze. Şi el ştia asta.

Nu putea citi nimic în ochii lui Roma. Postura lui era degajată, coloana, dreaptă.

— Să mergem! a zis şi el.

Treizeci şi unu

Tyler Cai a fost primul care a aflat veştile despre agitaţia din oraş. Se mândrea că are ochi şi urechi peste tot. Oamenii de rând erau nişte creaturi fluşturatice. Nu puteai avea încredere că

îşi vor trăi vieţile rezonabil. Trebuiau supravegheaţi, aveau nevoie de o mână blândă şi bună, care să îi orienteze şi să mişte sforile ce le ţineau la un loc destinele, după cum se cerea, pentru că altfel sforile s-ar fi încurcat şi oamenii ar fi murit sugrumaţi din cauza propriei lor prostii.

— Domnule Cai.

Veştile veneau de la un mesager pe nume Andong, pe care Tyler îl luase sub aripa lui şi îl protejase tocmai pentru că voia ca acesta să treacă pe la el mai întâi, înaintea tuturor celorlalţi.

— E de rău.

Tyler s-a îndreptat în scaunul de la biroul lui şi şi-a lăsat jos stiloul cu peniţă.

— Ce s-a întâmplat?

— O grevă la o fabrică din Nanshi, i-a spus Andong, cu respiraţia tăiată.

Alergase înăuntru, evitând la mustaţă coliziunea cu tocul uşii.

— Victime. De data aceasta au fost victime.

— Victime? a repetat Tyler, încruntându-se. Sunt doar nişte muncitori care se agită de pomană… Cum au reuşit să facă victime? A lovit şi nebunia în acelaşi timp?

— Nu, comuniştii! a venit replica repede. În fabrică au fost infiltraţi inşi din uniunea muncitorilor, care i-au instruit pe angajaţi şi au introdus arme. Supraveghetorul este mort. A fost găsit cu un satâr înfipt în cap.

Tyler s-a încruntat adânc. Îşi aducea aminte de adunările de pe străzi, de partidele politice pe care Banda Stacojie încerca să le ţină sub control. Poate

că greşiseră acordându-le atenţie naţionaliştilor. Poate că ar fi trebuit să îi urmărească mai îndeaproape pe comunişti.

— Care este problema lor? a mârâit Tyler. Cum de îndrăznesc să se revolte împotriva celor care le garantează siguranţa?

— Ei nu văd lucrurile aşa, i-a răspuns Andong. Muncitorii care nu mor din cauza nebuniei mor de foame. Stau la rând cu zecile pentru a obţine vaccinul acela inutil şi, în loc să îl învinovăţească pe blestematul acela de Larkspur pentru că le ia prea mulţi bani, ei îl venerează pentru siguranţa pe care le-o oferă fiolele lui magice şi dau vina pe fabricile Stacojii, care nu îi plătesc suficient ca să îşi poată lua şi vaccinul, şi mâncare.

Tyler şi-a scuturat capul.

— Ridicol!

— Dar comuniştii prosperă de pe urma situaţiei.

Era adevărat. Profitau de haos pentru a-i întoarce pe cetăţenii din Shanghai împotriva conducătorilor lor, pentru a înlătura domnia gangsterilor. Însă nu era nimic grav. Banda Stacojie încă purta coroana. Dacă până la urmă nu reuşeau să îi supună pe comunişti, aveau să îi distrugă, pur şi simplu.

— Nu este vorba despre un incident izolat, a avertizat Andong, văzând că Tyler rămâne tăcut. Ar putea fi vorba despre o răsculare în masă. Comuniştii plănuiesc ceva astăzi. În toate fabricile din Nanshi se aud şoapte nemulţumite. Vor avea loc şi alte crime până la sfârşitul zilei.

„Să li se taie capetele! Jos cu avuţii!” Muncitorii erau atât de înfometaţi, încât erau în stare să îi taie pe gangsteri şi să îşi umple piepturile costelive cu ţipetele lor.

— Trimite mesaje de avertizare afiliaţilor noştri Stacojii! l-a instruit Tyler. Imediat!

Mesagerul a dat din cap. A vrut să se întoarcă pe unde venise, dar apoi a rămas pe loc.

— Ar mai fi… ceva.

— Altceva?

Tyler şi-a dus mâinile la ceafă şi s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— *Eu* nu am văzut asta cu ochii mei, dar…

Andong s-a tras mai aproape şi şi-a plecat capul. Instinctiv, vocea i-a devenit şoptită, de parcă toate chestiunile legate de morţi şi revoluţie puteau fi discutate pe un ton obişnuit, dar bârfele meschine implicau o anumită discreţie.

— Cansun mi-a spus că a văzut-o pe domnişoara Juliette pe teritoriul Florilor Albe. Mi-a zis că a văzut-o cu…

Andong a ezitat.

— Zi odată! s-a răstit Tyler.

— Că a văzut-o cu Roma Montagov.

Tyler şi-a coborât încetişor mâinile.

— Ah?

— A întrezărit-o doar, a continuat Andong. Dar s-a gândit că e suspicios. Şi-a zis că s-ar putea să vrei să ştiţi.

— Într-adevăr, chiar vreau să ştiu.

Tyler s-a ridicat de pe scaun.

— Îţi mulţumesc, Andong! Acum te rog să mă

scuzi, dar trebuie să o găsesc pe draga mea verişoară!

*

Roma şi Juliette încheiasem un soi straniu de pace. Se simţeau de parcă aproape nu ar mai fi fost duşmani, dar erau mai reci unul cu celălalt decât fuseseră înainte de Mantua – mai băţoşi, mai rezervaţi. În timp ce-şi croiau drum prin Chenghuangmiao, Juliette i-a aruncat o *privire lui* Roma, băgând de seamă cum îşi ţinea mâinile strânse în pumni şi coatele lipite de coaste.

Nu îşi dăduse seama că începuseră să se simtă confortabil unul în prezenţa celuilalt decât în clipa în care deveniseră din nou stingheri.

— Nu îmi amintesc eu greşit, nu? a întrebat ea cu voce tare, străduindu-se să împrăştie atmosfera tensionată. Ceainăria Long Fa, *asta* a spus Archibald Welch?

Juliette s-a oprit pentru a arunca o privire magazinelor pe lângă care treceau şi, în câteva secunde, trei clienţi s-au izbit de ea, unul după altul. A strâmbat din nas, cât pe ce să înjure, dar a reuşit să se abţină. Şi-a zis că probabil era mai bine să fie invizibilă decât să fie recunoscută. Asta nu însemna că îi convine, chiar dacă faptul că se pierdea în mulţime, cu haina ei neîngrijită şi părul încă şi mai neîngrijit, era de mare ajutor.

— Nu-mi pot închipui de ce îmi ceri mie să confirm, i-a răspuns Roma. Eu eram la podea.

— Nu-i nicio ruşine în a şterge podelele din

când în când. Arată că eşti umil.

Roma nu a râs. Juliette nu se aşteptase să o facă. I-a făcut semn fără cuvinte să înainteze, înainte ca lumea să le recunoască feţele.

— Haide, ştergătorule-de-podele!

Juliette a luat-o înainte cu pas hotărât. Au trecut pe lângă vânzătorii de creme şi pe lângă păpuşari, apoi au lăsat în urmă rândul de magazine *xiăolóngbāo*[29], fără să se oprească măcar o dată ca să adulmece aburul care plutea dinspre cărnurile delicioase. Au dat roată actorilor care strigau din toţi plămânii şi şi-au plecat capetele pe sub arcada care ducea în centrul agitat din Chenghuangmiao. Acolo, Roma s-a oprit brusc şi a privit în zare.

— Juliette, a spus el. Aceea este.

Juliette a dat din cap şi a făcut semn că ar trebui să îi dea zor. Ceainăria Long Fa era amplasată lângă lacuri, la stânga podului Jiuqu, un pod şerpuit. Era o construcţie cu cinci etaje şi un acoperiş extravagant, cu margini aurii curbate. Clădirea data probabil de pe vremea în care China era condusă de împăraţii Oraşului Interzis.

Roma şi Juliette au intrat pe uşile deschise ale ceainăriei, ridicându-şi picioarele pentru a putea păşi peste pragul înalt. Apoi s-au oprit.

— Urcăm? a întrebat Roma, rotindu-şi privirea prin camera goală, în care se afla doar un scaun, ascuns într-un colţ.

— La ultimul etaj, i-a reamintit Juliette.

Au urcat pe scări. Etaj după etaj, au trecut pe

29 Găluște fierte în abur, de obicei umplute cu diverse ingrediente (n. red.).

lângă clienţi şi chelneri. Locul forfotea de agitaţie, se strigau comenzi şi se aruncau note de plată. La ultimul etaj însă, atunci când Juliette a păşit în capătul scării, cu Roma pe urmele ei, au dat doar de o uşă înaltă din lemn, care îi împiedica să ajungă la ceea ce se afla îndărătul ei.

— Aici e?

— Aici trebuie să fie, i-a răspuns Roma.

Ezitant, a ciocănit cu dosul mâinii în uşă.

— Intraţi!

Un accent britanic. Jos, dogit, căpătat parcă în urma unei răceli sau a unei infecţii nazale.

Roma şi Juliette s-au privit unul pe celălalt. Roma a ridicat din umeri şi a murmurat:

— Ce avem de pierdut?

Juliette a deschis încetişor uşa. Fruntea i s-a încreţit imediat în faţa a ceea ce i-a apărut în faţa ochilor: un spaţiu micuţ, nu mai lat de zece paşi. În mijlocul camerei se afla un birou, deşi jumătate din acesta era acoperit de o draperie albă, uriaşă, care cobora din tavan. Datorită luminii care se cernea prin fereastră, Juliette putea să distingă o siluetă în spatele draperiei, cu picioarele aşezate pe birou şi braţele rezemate la ceafă.

— Bine aţi venit în biroul meu, domnişoară Cai, domnule Montagov! i-a întâmpinat Larkspur.

Vorbea de parcă ar fi avut gâtlejul plin cu nisip şi pietriş. Juliette s-a întrebat dacă aceea era vocea lui adevărată sau una prefăcută. Şi dacă şi-o prefăcuse… de ce o făcea?

— Nu pot spune că vă aşteptam şi de obicei primesc doar vizite programate, dar vă rog, intraţi,

intraţi!

Juliette a păşit încet spre birou. La o mai atentă privire, şi-a dat seama că peretele din spatele lui Larkspur *nu* era de fapt un perete, ci doar un paravan. Această „cameră” era la fel de mare precum cele de la etajele de dedesubt. În spatele paravanului se întindea cu siguranţă laboratorul de care amintise Archibald Welch.

Larkspur se crede aşa şmecher! şi-a zis Juliette, cu ochii la linia care arăta locul unde tavanul şi peretele fals se întâlneau. *Ar trebui să înveţe să văruiască mai bine*!

— Vă rog, luaţi loc! a răsunat glasul lui Larkspur.

Umbra braţului de pe draperie arăta spre scaunele din faţa biroului. Dacă te apropiai prea mult de pânză însă, umbra dispărea.

Juliette a mijit ochii. Căuta o a doua sursă care ar fi putut să reflecte lumina în spatele draperiei, creând acel efect. Şi-a găsit răspunsul în oglinda atârnată pe perete, care era întoarsă pe jumătate spre tavan, în loc să fie orientată spre cel care îi privea. Părea aşezată acolo doar pentru decor, însă era suficient să arunci o privire în sus, spre locul în care era îndreptată, şi descopereai o a doua oglindă.

Ei nu puteau să îl vadă pe Larkspur, dar el putea cu siguranţă să îi vadă pe ei.

— Nu vrem să vă răpim prea mult timp, l-a asigurat Roma.

A luat el primul loc. Juliette i-a urmat exemplul, deşi s-a aşezat pe marginea scaunului doar,

pregătită în eventualitatea unei evadări.

— Este vorba despre vaccinul tău, a spus ea printre dinţi.

Nu avea timp de jocuri.

— Cum îl faci?

Larkspur a chicotit.

— Domnişoară Cai, îţi dai seama cât ar avea de pierdut afacerea mea dacă ţi-aş spune? E ca şi cum eu ţi-aş cere să îmi oferi lista clienţilor tăi.

Juliette a izbit cu pumnul în birou.

— Aici este vorba despre *vieţi* omeneşti!

— Oare? i-a întors-o Larkspur. Ce aveţi de gând să faceţi cu formula vaccinului meu? Să creaţi un leac preventiv? Eu încerc să conduc o afacere care are la bază cererea, nu o instituţie de cercetare.

Roma prins-o pe Juliette de braţ. Îi cerea să se liniştească, să nu îl supere pe Larkspur înainte să obţină ceea ce îşi doreau. Însă atingerea a speriat-o şi Juliette a tresărit, nervii ei deja fragili atingând o culme maximă.

— Ce afaceri ai cu Zhang Gutai? a întrebat Roma. Cu siguranţă ai auzit zvonurile despre rolul pe care îl joacă în crearea nebuniei! Trebuie să îţi dai seama cât de suspicios este că tu pari să fii cel care o vindecă!

Larkspur a râs.

— Te rog! a insistat Roma cu maxilarul încordat. Nu te acuzăm de nimic. Încercăm doar să facem rost de informaţii, pentru a putea *pune capăt* acestui dezastru…

— Aţi ajuns atât de departe cu mica voastră investigaţie şi încă nu aţi reuşit să puneţi lucrurile

cap la cap?

Juliette era gata-gata să se arunce peste draperie şi să îl bată pe Larkspur până când răspunsurile lui criptice aveau să înceapă să capete ceva sens.

— Ce vrei să spui?

— Tu ce crezi, domnişoară Cai?

Juliette a sărit atât de iute de pe scaun, încât acesta s-a prăvălit, azvârlit pe spate.

— Bine. Gata!

S-a aplecat şi, cu o mişcare rapidă şi precisă, a smuls draperia, forţa ei fiind îndeajuns să sfâşie materialul din inelele care-l ţineau prins de tavan.

Larkspur a sărit în picioare, dar Juliette nu i-a văzut chipul. Nu avea cum. Purta o mască – una dintre acele măşti ieftine de operetă chineză, pe care toţi vânzătorii din piaţa operei le vindeau copiilor curioşi, decorată cu ochi mari, ieşiţi din orbite, şi spirale albe care scoteau în evidenţă nasul şi gura. Deşi masca îi ascundea toate trăsăturile, Juliette era convinsă că Larkspur arăta destul de mândru de el însuşi în clipa aceea.

Ţinea un pistol îndreptat spre ea.

— Nu eşti prima persoană care face asta, domnişoară Cai, a spus Larkspur, cu milă aproape, iar pe cea de dinainte am ucis-o.

Arma lui Juliette era ascunsă în rochie. Până apuca ea să o scoată, Larkspur ar fi avut tot timpul din lume să tragă.

Cu toate acestea, Juliette a bravat:

— Care dintre noi crezi că poate să tragă mai rapid? a mârâit ea.

— Cred că până apuci tu să îţi scoţi pistolul, vei avea deja o gaură în cap.

Juliette i-a aruncat o privire lui Roma. Falca lui era atât de încleştată, încât se temea că-şi va sparge în curând dinţii.

— E vorba doar despre o întrebare, a spus Roma cu glas slab. Ce afaceri ai cu Zhang Gutai?

Larkspur i-a măsurat atent pe cei doi. Şi-a plecat capul şi a scos un sunet straniu, apoi le-a făcut semn cu mâna lui liberă, îndemnându-i să se apropie. Juliette şi Roma nu s-au clintit. În schimb, Larkspur s-a tras mai aproape de birou şi s-a aplecat spre ei, de parcă s-ar fi pregătit să le dezvăluie un secret mare, extraordinar.

— Vreţi să ştiţi ce afaceri am cu Zhang Gutai? a şoptit el răguşit. Zhang Gutai *se transformă* într-un monstru. Eu creez vaccinul folosindu-mă de informaţii pe care *el* mi le oferă.

— De ce? a cerut Juliette să afle în timp ce se grăbeau în jos pe scări. De ce să ne spună aşa ceva? De ce i-ar fi oferit Zhang Gutai tocmai lui formula unui vaccin?

Lumea se mişca prea repede. Lui Juliette îi bătea inima mai-mai să-i sară din piept. A continuat să respire sacadat chiar şi după ce au ajuns la parter şi s-au oprit ca să-şi revină, ca să-şi adune gândurile pentru a înţelege că acum aveau la dispoziţie toate piesele de puzzle de care aveau nevoie şi puteau opri nenorocita de nebunie care distrugea oraşul.

Şi le aveau, nu-i aşa?

— Nu are niciun sens, a scuipat Juliette. Trebuie să ştie că scopul nostru este să îl ucidem pe monstru. Trebuie să ştie că acum, având la îndemână aceste informaţii, îl vom vâna pe Zhang Gutai. De ce ni le-ar oferi de bunăvoie? Fără monstru, nu există nebunie. Fără nebunie, va da faliment.

— Nu ştiu, Juliette! Nici eu nu mă pot gândi la un răspuns. Dar…

— *Jos cu gangsterii*!

Strigătul le-a atras imediat atenţia lui Roma şi oroarea lui Juliette, făcându-i să tresară atât de puternic, încât s-au lipit unul de celălalt. Exclamaţia venise de pe podul Jiuqu, de la un bătrân agitat, care continua să ţipe. Un gangster Stacojiu din apropiere s-a apropiat de el şi l-a ameninţat cu bătaia, potolindu-l. Însă, spre deosebire de alte dăţi, scena nu i-a lăsat pe cei din jur indiferenţi. După intervenţia dură a Stacojiului, oamenii au început să şoptească între ei, împrăştiind în vânt zvonuri şi speculaţii. Juliette putea să audă fragmente din discuţiile lor: ceva despre grevele muncitorilor şi revoltele din fabrici.

Juliette i-a dat rapid drumul lui Roma şi s-a tras la un pas depărtare de el. Roma nu s-a mişcat.

— De ce ar spune aşa ceva? a murmurat Juliette, cu ochii încă aţintiţi spre pod.

Ce îl făcuse pe acel bătrân să fie într-atât de curajos, încât să dorească moartea gangsterilor?

— Dacă rapoartele pe care le-am citit în dimineaţa aceasta sunt corecte, comuniştii au început să provoace necazuri! a spus Roma. Greve

armate în Nanshi.

— Nanshi, a repetat Juliette, zicându-şi că numele zonei îi sună cunoscut. Acolo…

Roma a dat din cap.

— Acolo este Alisa, închisă într-un spital aflat chiar lângă fabrici. S-ar putea să nu mai avem timp. Muncitorii vor vandaliza clădirea dacă se va porni o răscoală.

Dacă muncitorii se răsculau şi erau instruiţi să provoace haos, aveau să caute să facă rău tuturor gangsterilor, tuturor capitaliştilor, tuturor superiorilor şi patronilor de fabrici peste care dădeau, copii sau nu, conştienţi sau nu – inclusiv micuţei Alisa Montagova.

— Îl ucidem, a hotărât Juliette. Azi.

Ucideau monstrul, opreau nebunia. Apoi o trezeau pe Alisa şi o salvau de haosul care ameninţa să se dezlănţuie în jurul ei.

— Ar trebui să fie încă la birou, a spus Roma. Cum vrem să procedăm?

Juliette şi-a verificat ceasul de buzunar. Şi-a muşcat buza, meditând intens. Nu avea vreme să se consulte cu părinţii ei. Se îndoia oricum că ar fi fost de acord cu ea. Ei voiau să gândească lucrurile în amănunt, să schiţeze planuri. Nu putea să ceară în mod oficial ajutoare Stacojii. Trebuia să facă lucrurile aşa cum ştia ea mai bine.

— Cheamă-ţi ajutoarele cele mai apropiate şi ia-ţi armele! Ne vedem la birourile ziarului *Cotidianul muncitorilor* într-o oră.

Roma a dat din cap. I-a cercetat chipul, privirea alunecându-i de pe frunte asupra ochilor, a

gurii, de parcă ar fi aşteptat ca Juliette să mai adauge ceva. Cum nu a făcut-o, neînţelegând ce mai aştepta Roma, băiatul nu i-a oferit nicio explicaţie. A dat doar din nou din cap şi i-a spus:

— Ne vedem atunci.

Tyler s-a tras din locul în care stătea ascuns, lipindu-se de peretele ceainăriei Long Fa. S-a ferit la timp ca să evite să fie văzut de Roma Montagov, care s-a amestecat grăbit în mulţimea din Chenghuangmiao şi s-a făcut nevăzut.

A mai tras un ultim fum din ţigară şi apoi a prins vârful aprins între degete, ca să-l stingă. A aruncat-o apoi, fără să-i pese de noile arsuri de pe degete.

Tyler îi văzuse. Nu le auzise discuţia, dar îi văzuse: lucrau împreună, erau apropiaţi unul de celălalt.

— *Tā mā de*, Juliette! a murmurat. *Trădătoare*.

Treizeci şi doi

— Aveţi un mesaj, domnişoară Lang.

Kathleen s-a rostogolit, mutându-se de la unul dintre capetele patului ordonat al lui Juliette la celălalt. Era cel mai mare coşmar al menajerelor. Avea destule scaune în această casă pe care ar fi putut să stea, dar ori de câte ori Juliette îşi părăsea camera, Kathleen ajungea acolo şi îi lua în stăpânire patul.

Ca să fie sinceră, era un pat grozav de confortabil.

— Eu? a întrebat Kathleen, făcându-i semn mesagerului să intre.

Era ceva neobişnuit. Nu primea mesaje prea des.

— Scrie atât Lang Selin, cât şi Lang Shalin pe plic, dar pe domnişoara Rosalind nu am reuşit să o găsesc, a răspuns mesagerul, pronunţând ciudat silabele numelor lor.

Când i-a întins biletul, a văzut că numele ei chinezesc – Lang Selin – fusese scris cu litere latine în locul caracterelor chinezeşti.

Trebuia să fie mâna lui Juliette. Nimeni altcineva nu ar fi fost atât de criptic.

Kathleen a ridicat din sprânceană şi s-a întins după mesaj.

— Mulţumesc!

Mesagerul a ieşit şi Kathleen a despăturit bucata de hârtie.

Am nevoie de ajutorul tău. Secretarul general al Partidului Comunist este monstrul. Ne vedem lângă clădirea în care lucrează. Adu arme. Adu amortizoare. Nu spune nimănui!

— Ah, *merde*[30]!

Juliette voia să-l ucidă pe secretarul general al Partidului Comunist.

Kathleen a aruncat bileţelul şi a sărit din pat,

30 „Rahat!”, „La naiba!”, în lb. fr., în orig. (n. red.).

îndreptându-se grăbită spre dulapul din camera de alături. Îşi ţineau armele în această încăpere mică, la un loc cu ceasurile cu pendulă şi cu canapelele vechi, într-un rând de dulapuri care nu ar fi atras atenţia unui ochi străin. S-a mişcat rapid: a tras de sertare şi a încărcat două pistoale, fixând bine amortizoarele. A verificat muniţia, a cercetat cu atenţie fiecare piesă componentă şi apoi şi-a îndesat ambele arme în buzunar.

Kathleen s-a oprit brusc şi a ciulit urechile. Se auzea mişcare de cealaltă parte a peretelui, în camera lui Juliette.

Paşi. Cine era?

Iritată, Kathleen s-a ridicat uşurel şi s-a întors tăcut înapoi, înspre camera lui Juliette. Şi-a aplecat capul şi şi l-a strecurat pe uşă, oftând atunci când a identificat figura cunoscută. S-a relaxat. Era Rosalind, cu bileţelul în mână.

— Ce *naiba* e asta? a întrebat Rosalind autoritar.

Kathleen s-a încordat din nou.

— Eu… cred că e destul de clar.

— Sper că nu vorbeşti serios!

Rosalind şi-a coborât privirea spre buzunarele lui Kathleen. A recunoscut forma armelor, uitătura ascuţindu-i-se… ochii devenindu-i reci şi goi.

— Doar nu ai de gând să te duci, nu-i aşa?

Kathleen a clipit uimită.

— De ce nu aş face-o?

S-a scurs o clipă lungă. O clipă pe care Kathleen avea să o ţină minte toată viaţa: era prima oară când o privea pe Rosalind – când o

privea cu adevărat –, şi îşi dădea seama că nu are nicio idee despre ce ar fi putut să-i treacă surorii ei prin cap. Iar în clipa în care Rosalind a explodat, Kathleen a simţit lovitura ca şi cum o bucată de tencuială i-ar fi izbit pântecul.

— Dar e *absurd*! a ţipat Rosalind dintr-odată. Nu avem dreptul să ucidem secretari generali pentru că aşa vrem noi! Juliette nu are dreptul să te târască după ea în povestea asta!

— Rosalind, opreşte-te! s-a rugat Kathleen, grăbindu-se să închidă uşa. Nu mă târăşte nicăieri.

— Atunci, ce e biletul ăsta? Doar o propunere?

— E ceva *important*. E vorba despre oprirea nebuniei.

Rosalind a strâns din buze. Tonul i-a scăzut, până când a devenit rece din ridicat, acuzator din furios:

— Şi eu care credeam că tu eşti pacifista familiei!

„Pacifista!” Lui Kathleen îi venea să râdă. Dintre toate cuvintele care ar fi putut fi folosite pentru a o descrie, *pacifistă* era cel mai departe de adevăr. Doar pentru că nu se delecta cu vărsarea de sânge, devenise brusc o sfântă. Dar ea ar fi apăsat fără ezitare pe un buton care ar fi curmat imediat toate vieţile din acest oraş dacă asta ar fi însemnat linişte şi pace pentru ea.

— Asta e greşeala ta, a spus Kathleen pe un ton neutru. E greşeala voastră, a tuturor.

Rosalind şi-a încrucişat braţele la piept. Dacă avea să strângă bileţelul acela mai tare în pumn, avea să-l rupă.

— Presupun că Juliette este în ochii tăi singura persoană care nu greşeşte.

Kathleen era să rămână cu gura căscată.

— Tu te *auzi* vorbind în clipa asta? a întrebat ea.

Poate că păşiseră cumva într-o maşină a timpului şi acum erau din nou două copile arţăgoase. Însă Rosalind nu era dispusă să se analizeze în momentul de faţă. Amărăciunea dăduse pe dinafară şi acum se revărsa, fără să mai poată fi oprită.

— Uită-te cu câtă lejeritate a tratat Juliette această nebunie! a şuierat ea. Uită-te cum se poartă de parcă nu ar fi nimic mai mult decât o misiune prin care să-şi impresioneze părinţii cu…

— Opreşte-te!

Kathleen şi-a înfipt degetele în tivul cămăşii, crâmpoţind materialul gros.

— Nu ai fost prin preajmă în cea mai mare parte a timpului.

— Eu *am văzut* monstrul!

— Nu este *vina* lui Juliette. Nu este vina ei că trebuie să trateze lucrurile ca pe o misiune pe care trebuie să o rezolve, pentru că *exact* asta este…

— Nu pricepi! a şuierat Rosalind, repezindu-se spre ea.

S-a oprit în faţa lui Kathleen şi şi-a înfipt mâinile în umerii ei.

— Juliette nu va trebui să-şi asume niciodată consecinţele pentru ceea ce face. Noi, da. Noi simţim atunci când se frânge fiecare părticică din oraşul ăsta nenorocit…

— *Rosalind*, a început Kathleen cu glas rugător, eşti foarte, foarte stresată în clipa asta.

Şi-a desprins degetele de pe cămaşă şi şi-a întins mâinile în faţă. Era o acţiune prin care o ţinea pe Rosalind la distanţă şi, în acelaşi timp, încerca să o liniştească, de parcă sora ei ar fi fost un animal sălbatic.

— Înţeleg, chiar înţeleg, dar suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei.

— Numele ei de familie este Cai! a exclamat Rosalind. Cum să fim de aceeaşi parte a baricadei, când ei nu se vor prăbuşi niciodată? Ei sunt invulnerabili. Noi, *nu*!

Kathleen nu putea să o mai asculte. Timpul se scurgea implacabil. Cu fiecare secundă care trecea, armele din buzunarele ei deveneau tot mai grele. Şi-a desprins degetele încleştate ale lui Rosalind de pe umeri, fără să scoată un cuvânt, şi s-a întors, gata să plece.

Atunci Rosalind a zis:

— Celia, te rog!

Kathleen a încremenit. S-a răsucit pe călcâie.

— Nu! a şuierat ea. Pereţii au ochi şi urechi în casa asta. Nu mă pune în pericol doar pentru că vrei să demonstrezi ceva.

Rosalind şi-a ferit privirea. A răsuflat prelung, părând că încearcă să se adune, şi a şoptit:

— Am doar grijă de tine.

Acum nu-i momentul să ai grijă de mine! îi venea lui Kathleen să strige. Ce era aşa greu de înţeles? A clătinat doar din cap. Şi-a înghiţit cuvintele şi s-a forţat să-şi îmblânzească tonul.

— E simplu, Rosalind. Ai de gând să ajuţi sau nu?

Atunci când Rosalind a privit-o din nou în ochi, Kathleen a văzut doar apatie în expresia de pe chipul surorii ei.

— Nu.

— Prea bine, a spus Kathleen. Dar te rog să nu îmi pui mie beţe în roate!

Oraşul ăsta colcăia de monştri la fiecare pas. Nu avea de gând să îşi lase sora să o împiedice să anihileze măcar unul.

Kathleen a ieşit din cameră.

Treizeci şi trei

Juliette stătea ascunsă după colţ, lângă clădirea de birouri a *Cotidianului muncitorilor*, în umbra pereţilor exteriori şi a ţevilor. Îşi alesese un petic mic de verdeaţă dintr-un mic alcov al clădirii, în apropiere de uşa ruginită din spate, care arăta de parcă nu ar mai fi fost curăţată de săptămâni bune. În acel colţ crescuse o plantă căţărătoare, care se întinsese pe pereţi şi atârna acum chiar deasupra capului lui Juliette. Din depărtare, ar fi putut arăta ca o statuie, aşa cum privea drept înainte cu ochi goi, inexpresivi. Nu putea să clipească prea des. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi prăbuşit aici, pe loc, devenind soră a lui Niobe cea din marmură din Stabilimentul Internaţional, şi nu s-ar mai fi ridicat niciodată.

— Juliette… Ah, *Doamne*!

Juliette rămăsese aici şi pentru că dăduse de

un cadavru. O victimă a nebuniei: o femeie în vârstă, cu beregata sfâşiată. Rămăsese aici pentru că nu ştia ce să facă, dacă era mai bine să lase victima aşa cum era sau să acţioneze în vreun fel. Nu ştia nici dacă ucigându-l astăzi pe Zhang Gutai avea să fie îndeajuns ca să-şi ridice greutatea care îi apăsa umerii.

Juliette s-a întors, respirând uşurată atunci când a dat cu ochii de verişoara ei. Kathleen şi-a dus mâna la gură, îngrozită, şi s-a tras la adăpostul iederei.

— Înainte să întrebi, a spus Juliette, aşa am găsit-o. Ai adus amortizoare?

— Uite, a spus Kathleen şi i-a pasat unul dintre pistoalele pe care le avea în buzunar, cu ochii încă îngroziţi din cauza femeii moarte, prăvălite lângă perete.

— Unde e Rosalind? a întrebat Juliette.

S-a ridicat pe vârful degetelor ca să privească peste umărul lui Kathleen, de parcă s-ar fi aşteptat ca Rosalind să vină mai încet, în urma surorii ei.

— Nu a putut să vină, i-a răspuns Kathleen, smulgându-şi privirea de la victimă. Aveau nevoie de ea la clubul burlesc. Ar fi fost suspicios dacă pleca.

Juliette a dat din cap. Ar fi preferat să mai aibă o pereche de ochi la îndemână, dar nu avea ce face.

— Şi acum, îmi poţi explica şi mie ce se întâmplă? a cerut Kathleen.

— Exact ce ziceam în bilet, i-a răspuns Juliette. Astăzi punem capăt nebuniei.

— Dar…

Kathleen şi-a frecat cotul agitată, lăsând în urmă dungi roşii pe piele.

— Juliette, doar nu vrei ca noi două să năvălim în clădirea asta, care este practic o fortăreaţă a comuniştilor. Poate că este un loc în care se lucrează, dar nu mă îndoiesc că unii dintre ei au arme.

Pe chipul lui Juliette a apărut o grimasă.

— În legătură cu asta…

Văzuse trei siluete care se apropiau de ele pe trotuar. Şi-a ridicat mâna, atrăgându-i atenţia lui Roma.

— Să nu intri în panică! Îţi voi explica totul mai târziu.

Kathleen s-a răsucit. De obicei, atunci când cineva îţi spune să nu intri în panică, prima reacţie pe care o ai este să intri în panică. Kathleen s-a tras repede câţiva paşi înapoi când l-a văzut pe Marshall Seo rânjind la ea, în timp ce îi făcea cu mâna. Benedict Montagov s-a înfipt în el şi i-a tras braţul în jos.

Florile Albe s-au aplecat sub viţele verzi şi Roma a aruncat rapid ceva înspre Juliette… ceva moale, pătrăţos, un fel de material strâns bine. Juliette l-a prins în palmă. Era o batistă mare. Materialul i-a servit drept pretext lui Juliette, care s-a prefăcut că tresărise din cauza proiectilului neaşteptat şi nu pentru că Roma se trăsese aproape, atingându-i aproape umărul.

— Ca să îţi acoperi faţa, i-a explicat Roma.

Avea şi el o batistă în mână, pentru acelaşi

scop.

— De vreme ce noi suntem călăii… *Ah*!

Benedict şi Marshall au intrat imediat în stare de alertă, amândoi încordându-se în aşteptarea unei eventuale ameninţări. Nu era însă vorba despre nicio ameninţare, cel puţin nu în clipa de faţă. Roma dăduse cu ochii de femeia moartă.

— Ea cum a ajuns aici? a murmurat Benedict.

— Trebuie să fi fost o angajată, i-a spus Marshall, arătând spre clădirea de birouri.

— Ar fi bine să avem grijă. S-ar putea să se apropie o răscoală.

Roma a scos un sunet dezgustat, dar nu a mai adăugat nimic.

Poate că Juliette fusese puţin sadică pentru că îi făcuse să se întâlnească aici, la câţiva paşi de un cadavru. Dar trebuiau să vadă asta înainte să intre. Trebuiau să îşi aducă aminte ce e în joc.

Viaţa unui om vinovat pentru nenumărate vieţi nevinovate. Viaţa unui om vinovat pentru a salva oraşul.

Poate că asta era alegerea care ar fi trebuit făcută cu patru ani în urmă. Doar dacă Juliette ar fi avut sufletul mai pătat de păcate pe atunci. Atunci moartea ei ar fi meritat.

Opreşte-te! s-a certat Juliette. Pulsul îi bubuia în urechi ca o simfonie năvalnică. Îi era puţin teamă că îl vor auzi şi ceilalţi. Se întreba dacă, de fiecare dată când va deschide gura, vuietul acesta va trece din pieptul ei în gât, croindu-şi drum spre lumea de afară.

Juliette şi-a dat deoparte temerea. Învinsese ea

oponenţi cu mult mai înspăimântători decât bătaia propriei inimi.

Acum ori niciodată.

Juliette şi-a dres vocea.

— Iată cum vom proceda, a început ea. Avem nevoie de paznici în spate. Biroul lui Zhang Gutai are o fereastră pe unde acesta ar putea să sară.

Roma a dat din cap spre Benedict şi Marshall. Fără cuvinte, cei doi s-au grăbit spre partea din spate a clădirii.

— Kathleen.

Kathleen s-a întors spre Juliette.

— Am nevoie ca tu să evacuezi cumva primul etaj. Să provoci suficientă agitaţie, astfel încât nimeni să nu ne oprească atunci când vom urca la etajul al doilea şi ne vom apropia de biroul lui Zhang Gutai.

Kathleen şi-a scos pistolul. A tras încetişor aer în piept şi a dat din cap.

— Aşteaptă semnalul meu! a spus ea. Sper că ştii ce faci, Juliette!

Kathleen s-a strecurat pe sub iederă.

Dumnezeule, *şi eu sper*!

— Cât despre noi…

Juliette s-a întors spre Roma şi şi-a prins batista în jurul gurii.

— Eşti pregătit?

— Pregătit.

Din clădirea birourilor a răsunat o împuşcătură puternică. Una după alta, au urmat încă trei bubuituri. Sticlă spartă. Ţipete încărcate de confuzie.

— Să mergem!

Au fugit spre uşile de la intrare, amestecându-se în busculadă, fără să fie observaţi. Kathleen nu se vedea pe nicăieri, iar asta însemna că fusese suficient de rapidă ca să iasă de acolo. Se crease o stare generală de confuzie, dar nu de panică – oamenii erau mult prea preocupaţi să se întrebe unii pe alţii ce ar fi trebuit să facă pentru a băga de seamă că Roma şi Juliette o luaseră grăbiţi în sus, pe scări. Era mai degrabă o misiune de asasinare decât o confruntare. Cu cât reuşeau să se mişte mai repede, cu atât mai bine.

Din nefericire, şi la etajul al doilea se aflau oameni: doi inşi stăteau în faţa uşii biroului lui Zhang Gutai. Poate că li se ceruse să o păzească. Poate că Zhang Gutai ştia că i se pregăteşte asasinarea.

— Nu, a şuierat Roma, înainte ca Juliette să se repeadă. Nu-i putem ucide.

— Anunţaţi-vă motivul vizitei! li s-a adresat leneş unul dintre bărbaţii de la uşă.

— Ne stau *în cale*! a şuierat la rândul ei Juliette.

Paznicii începuseră să devină mai atenţi. Dacă batistele care le acopereau partea de jos a feţei nu erau îndeajuns pentru a le trezi suspiciunea, ei bine, pistoalele din mâini cu siguranţă o făceau. Bărbaţii s-au întors spre ei.

— Picior, a propus Roma.

— Abdomen.

— *Juliette*.

— Fie!

Juliette şi-a ridicat pistolul şi a ciuruit coapsele bărbaţilor. Fără milă. Aceştia s-au prăbuşit la pământ urlând, iar ea şi-a croit drum înainte. În clipa în care a lovit cu palma în uşa biroului, aceasta s-a dat de perete atât de brutal, încât ar fi putut să lase urme în perete.

— Ai grijă!

Roma a tras-o cu forţa într-o parte, şoptind o rugăciune în barbă. Un glonţ a spintecat tocul uşii, acolo unde ar fi trebuit să fie capul lui Juliette.

Zhang Gutai se afla în spatele pupitrului, cu pistolul aţintit spre ei. Îi tremura mâna. Pe faţă îi alunecau broboane de sudoare, iar ochii îi ieşiseră din orbite. În sfârşit, era încolţit.

— Ce v-am făcut eu? a îngăimat Zhang Gutai.

Îi recunoscuse. Bineînţeles. Era nevoie de mai mult decât o batistă amărâtă pentru a-i ascunde identitatea lui Juliette Cai.

— Care e problema voastră?

— Eu am o problemă cu nebunia ta, i-a răspuns Juliette, cu glas răsunător.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti! a ţipat Zhang Gutai. Nu am nimic de-a face cu…

Juliette a tras. Zhang Gutai şi-a coborât privirea, uitându-se la peta roşie care îi înflorea pe ţesătura albă a cămăşii.

— Nu! a şoptit el.

Pistolul i-a alunecat din strânsoarea slabă. În loc să încerce să îl apuce din nou, mâna i-a căzut moale pe birou. Şi-a strâns degetele în jurul unei fotografii înrămate, care înfăţişa o femeie în vârstă. Mama lui.

— Nu… nu aveţi nimic de împărţit cu mine.

— Larkspur ne-a spus totul, a rostit Roma încetişor, cu ochii la fotografia din mâna lui Zhang Gutai. Ne pare rău că lucrurile trebuie să se sfârşească aşa! Dar nu avem de ales.

— Larkspur? a reuşit să îngâne Zhang Gutai.

Pierdea prea mult sânge. S-a prăbuşit în genunchi. S-a legănat, agăţându-se de viaţă cu ultimele puteri.

— Acel… şarlatan? Ce… are *el*… de spus…

Juliette a tras din nou şi comunistul a căzut cu faţa înainte. Sângele a acoperit cu totul fotografia de sub el, până când expresia stoică a mamei lui a ajuns să *fie* lăcuită în roşu.

Juliette s-a apropiat încetişor de Zhang Gutai şi i-a împins umărul cu piciorul, întorcându-l pe spate. Ochii îi erau deja sticloşi.

Juliette s-a întors şi şi-a pus pistolul în buzunar. I se părea că acest moment ar fi trebuit să fie mai ceremonios, să aibă poate un aer mai solemn, însă în cameră plutea doar duhoarea rece a sângelui, iar Juliette voia să scape de ea cât mai repede cu putinţă.

Avea să fie o ucigaşă fără milă, atâta timp cât făcea un bine. Nu îi păsa de nimic altceva.

— Vine cineva! a avertizat-o Roma, care îşi ţinea capul aplecat spre uşă, ascultând zgomotul paşilor care urcau grăbit pe scări. Ieşi pe fereastră!

Juliette a urmat întocmai instrucţiunea. Şi-a trecut un picior pe geam şi i-a strigat pe Marshall şi pe Benedict, care au tresărit văzând-o apărând pe fereastră, cu gâtul stropit de urme roşii. Au tresărit

cu şi mai mare uimire când au auzit-o strigând:

— Marshall Seo, prinde-mă!

Juliette şi-a dat drumul, lăsându-i lui Marshall la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să-şi deschidă braţele. A aterizat graţios, fix în braţele lui.

— Mulţumesc!

Din interiorul clădirii s-a auzit urlând alarma. De la primul sunet ascuţit, Roma s-a coborât pe fereastră, rămânând agăţat de pervaz doar cu ajutorul degetelor. Şi-a dat drumul şi a aterizat cu un bocănit ferm pe iarbă.

— Aţi reuşit? a întrebat Benedict imediat. Monstrul este mort?

Chiar când se pregătea Roma să dea din cap, Kathleen a năvălit de după colţ, respirând sacadat.

— De ce nu l-aţi ucis? a întrebat poruncitor. V-am văzut urcând la etajul al doilea!

Juliette a clipit uluită. Sub lumina puternică a soarelui, mâinile îi luceau, încă pătate de dovada crimei pe care o comisese.

— Ce vrei să spui? L-am ucis.

Kathleen s-a tras înapoi. A înjurat încetişor.

— Atunci înseamnă că nu a funcţionat, a şoptit ea. Nebunia. *Ascultaţi*!

S-a auzit un ţipăt scurt, ascuţit. Apoi un cor de urlete aspre, împuşcături. Totul, într-o succesiunea ameţitoare.

— Nu! a îngânat Juliette. Imposibil!

A alergat înainte. Cineva a strigat-o, altcineva a încercat să o apuce de cot, dar Juliette s-a zbătut şi a dat roată clădirii, întorcându-se la locul crimei ei. Nu era nevoie să împingă uşile de la intrare, nici

măcar să ajungă până la ele. Prin geamul vertical de sticlă, încastrat în lemn, a văzut cum, înăuntru, trei muncitori îşi sfâşiau beregatele. Au căzut toţi trei deodată.

— Nu! a şoptit Juliette îngrozită. Nu, nu, *nu*...

A lovit cu piciorul în perete. Pantoful ei a lăsat o urmă murdară în albul pur. Nu funcţionase.

— Juliette, haide!

Kathleen a apucat-o de încheietură şi a tras-o spre ea, apoi după colţul clădirii, chiar înainte ca uşile să se dea de perete, cei care nu fuseseră încă infectaţi alergând să-şi caute scăparea. Probabil că verişoara ei voia să meargă mai departe, dar Juliette nu putea să o facă. Vedea cu coada ochiului că Florile Albe o privesc, că urmăreau să vadă cum va reacţiona şi, cu toate acestea, nu putea să se adune. I s-au înmuiat genunchii. A cedat oboselii, fără să se împotrivească, şi s-a lăsat pe iarba moale, înfigându-şi degetele în pământ şi scurmând, scurmând până când ţărâna rece i-a pătruns în unghii, până la sânge.

— Hei!

Fluierele poliţiştilor. Cineva îi alertase cu siguranţă atunci când se auziseră împuşcăturile. Sau vreun muncitor dinăuntru *îi* sunase ca să implore ajutor. Nu era însă de mirare că, atunci când şi-au făcut apariţia, poliţiştii şi-au îndreptat toată atenţia asupra celor cinci gangsteri care dădeau târcoale în jurul clădirii. Într-o zi ca asta, în care revoluţia mocnea pretutindeni în oraş, poliţia ardea de nerăbdare să facă nişte arestări.

— Duce-ţi-vă! le-a şoptit Roma lui Benedict şi

Marshall. Luaţi-o pe alei, ascunde-ţi-vă până când vă pierd urma! Ne regrupăm pe acoperişul „Dragonului de jad”.

„Dragonul de jad” era un restaurant aflat la nici două străzi depărtare de acolo, cea mai înaltă clădire din zonă şi un loc arhiplin cu clienţi tot timpul. Haosul din restaurantele mari le permitea gangsterilor să se strecoare adesea pe scările lor înalte, după bunul plac, şi să urce pe acoperişurile pe care le foloseau pe post de punct de observaţie. Benedict şi Marshall au luat-o la fugă spre vest, iar Kathleen a spus:

— Juliette, haide!

Însă Juliette nu voia să o asculte.

— Du-te şi tu, Kathleen! a murmurat ea. Urmează acelaşi plan!

— Şi tu…?

— Pe tine te pot aresta, dar pe mine, nu. Nu vor îndrăzni.

Kathleen şi-a supt obrajii, privind-o îngrijorată pe Juliette şi apoi pe Roma, care stătea pe loc, cu braţele încrucişate la piept.

— Ai grijă! a şoptit ea, înainte ca trei poliţişti să se apropie.

Apoi, într-o clipă, s-a făcut nevăzuta.

— Sub jurisdicţia…

— Valea! i-a întrerupt Roma în rusă.

Poliţiştii nu l-au înţeles. Nici nu era nevoie. Era suficient să audă limba rusă şi să îi vadă hainele, pentru a-şi da seama că era moştenitorul Florilor Albe. Fălcile au început să li se încordeze. Au schimbat câteva priviri scurte între ei. Apoi s-au

văzut siliţi să dea înapoi, pornind în direcţia în care dispăruseră Benedict şi Marshall, trăgând nădejde că vor aresta totuşi pe cineva.

— Juliette, i-a vorbit Roma după ce poliţiştii s-a făcut nevăzuţi. Trebuie să te ridici!

Nu putea să o facă. Nu avea să o facă. Depăşise furia şi ciuda, iar acum intrase într-o stare de amorţeală. Îşi înăbuşise atâta timp focul din piept, încât nici nu băgase de seamă cât de tare o arsese. Însă în clipa aceea, flacăra se stinsese şi ea se trezise că nu-i mai rămăsese decât un spaţiu gol, carbonizat, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima.

— De ce aş face-o? a întrebat ea. Larkspur ne-a păcălit. Ne-a păcălit ca să-i facem treaba murdară.

Roma a oftat şi s-a lăsat pe vine. S-a aplecat ca să fie la acelaşi nivel cu ea.

— Juliette…

— Zhang Gutai nu a fost vinovat, iar eu l-am *executat*, a continuat ea, fără să-i acorde atenţie lui Roma. Până la urmă, ce am obţinut? Şi mai multă vărsare de sânge…

— Să nu îndrăzneşti! i-a cerut Roma. Să nu îndrăzneşti să te dai bătută acum, *dorogaia*!

Juliette a ridicat brusc capul. Respiraţia i s-a oprit în gât, amară. Ce credea el că *face*? Era deja la pământ. Putea doar să-i mai dea câteva lovituri, ca să se asigure că e moartă cu totul.

— L-am împuşcat, i-a spus Juliette lui Roma, de parcă acesta nu ar fi băgat de seamă. Cu sânge rece. Nu mi-a făcut niciun rău. M-a implorat să îi cruţ viaţa.

— Am riscat cu bună ştiinţă pentru a salva câteva milioane de oameni. Ai tras pentru Alisa. Pentru şansa de a salva o viaţă nevinovată. Adună-te! *Acum*!

Juliette a inspirat cu forţă. A tras aer adânc în piept, adânc, adânc. De câte ori putea să mai facă asta?

Câţi falşi monştri aveau să mai pună la pământ cu violenţă neînduplecată în drumul lor spre cel adevărat? Ce o făcea pe ea *diferită* faţă de toţi ucigaşii care bântuiau prin acest oraş – aceia pe care ea încerca să îi oprească?

Nu şi-a dat seama că plânge decât în clipa în care lacrimile i-au atins mâna. Şi-a dat seama că acestea îi alunecau pe faţă mai repede decât îi bătea inima în piept abia când postura ţeapănă a lui Roma s-a înmuiat şi ochii lui duri s-au umplut de grijă.

Şi-a întins mâna spre ea.

— Nu! a reuşit să îngâne Juliette, cu respiraţia tăiată, ridicându-şi mâna ca să-i dea la o parte degetele. Eu nu… nu am nevoie de mila ta.

Încetişor, Roma s-a lăsat jos, până când a ajuns şi el în genunchi.

— Nu e milă, a spus el. Ai luat decizia corectă, Juliette.

— Vânăm monstrul pentru a pune capăt nenorocirilor din acest oraş.

Juliette şi-a întins mâinile acoperite de sânge.

— Dar asta… asta *este* monstruos.

Roma s-a întins din nou spre ea. De data asta, Juliette nu a mai încercat să îl oprească. L-a lăsat

să îşi treacă degetele peste obrajii ei, să îi usuce lacrimile, şi s-a aplecat spre el, sprijinindu-şi capul de pieptul lui, iar braţele lui Roma s-au strâns în jurul ei… familiare, străine, *la locul lor*.

— Un monstru, i-a şoptit Roma, cu buzele lipite de părul ei, nu plânge.

— Tu ai plâns? a murmurat Juliette.

Nu era nevoie să explice ce voia să spună. Amândoi vedeau acelaşi lucru cu ochii minţii: explozia, măcelul, sângele şi vieţile pierdute şi flăcările, flăcările roşii.

— Am plâns, i-a spus Roma blând. Am plâns luni, ani de zile la porţile cimitirului. Şi, cu toate acestea, nu regret că te-am ales pe tine. Oricât de crudă te închipui a fi, inima ta bate pentru oamenii tăi. De aceea l-ai împuşcat. De aceea ţi-ai asumat riscul. Nu pentru că eşti nemiloasă. Ci pentru că ai *speranţă*.

Juliette şi-a ridicat fruntea. Dacă Roma s-ar fi întors, puţin doar, ar fi fost nas în nas.

— Regret că am fost pus în poziţia de a alege! a continuat Roma.

Cuvintele lui erau o şoaptă doar, o adiere într-o lume în care străzile vuiau de sirene, clădirile de pe margini emanau haos, iar poliţiştii împrăştiaţi pe la fiecare colţ urlau, încercând să restabilească ordinea. Dar Juliette îl auzise foarte bine.

— Urăsc faptul că datoria de sânge mi-a forţat mâna, dar nu pot să… Am făcut ce a trebuit să fac şi poate că tu mă consideri un monstru din cauza asta. Vendeta a luat în continuare vieţi şi a rănit oameni, şi eu tot nu am putut să nu te mai iubesc,

nici măcar atunci când credeam că te urăsc.

„Iubire”. „Iubită”.

„Urâtă”. „Iubire”.

Juliette s-a îndepărtat, dar doar pentru a-l privi pe Roma în ochi, cu pulsul accelerându-i-se în vene. El nu a tresărit. I-a întâlnit privirea liniştit, fără şovăire.

În clipa asta, singurul lucru la care se putea gândi Juliette era: *Te rog*, *te rog*, *te rog*! *Te rog*, *nu-mi frânge inima din nou*!

— Aşa că tu, a continuat Roma, nu mă mai poţi păcăli. Ai rămas aceeaşi fată neîmblânzită pentru care mi-aş fi dat propria viaţă. Eu am ales să cred în tine... acum este momentul ca tu să faci o alegere. Vei continua lupta sau te vei prăbuşi?

Juliette îşi petrecuse toată viaţa făcând ambele lucruri. Abia dacă mai putea să facă diferenţa între momentele în care lupta şi cele în care abia se mai ţinea pe picioare, pierzând bucăţi din ea la fiecare pas. Poate că, în definitiv, era vorba despre acelaşi lucru.

— Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare! i-a şoptit Juliette. Roma a părut să se pregătească. Ştia. Ştia ce avea să îl întrebe.

— Încă mă mai iubeşti?

Roma a închis ochii. S-a scurs o clipă lungă. Lui Juliette i se părea că spusese ceva greşit, că ajunsese în faţa unei prăpastii şi crezuse greşit că poate ajunge de cealaltă parte, iar acum cădea, cădea adânc în hăul negru, fără fund...

— Tu ai auzit ce am spus? i-a răspuns el cu glas tremurat, colţurile buzelor ridicându-i-se uşor.

Te iubesc! Te-am iubit mereu.

Juliette crezuse că inima ei era găunoasă, însă acum o simţea învăluită în armură de aur. A înţeles acum că inima ei era încă bună, pentru că bătea şi bătea…

— Roma Montagov, a spus ea cu hotărâre.

Roma a părut să tresară în faţa tonului ei. Ochii i s-au mărit, îngrijoraţi aproape.

— Ce este?

— Am să te sărut acum.

Şi, pe peticul acela de iarbă din spatele clădirii comuniştilor, înconjuraţi de poliţişti din toate stabilimentele, sub ţesătura firelor de telefon şi a ferestrelor însângerate, Juliette s-a întins spre Roma. I-a prins chipul în palme şi s-a aplecat, căutându-i gura, şi l-a sărutat, cu toată intensitatea anilor lor pierduţi. Roma i-a răspuns cu aceeaşi înfocare. Şi-a trecut braţul în jurul taliei ei şi a ţinut-o strâns – a ţinut-o ca pe un odor de preţ, ca pe o nimfă pe care o furase din faldurile vântului.

— Iartă-mă! a şoptit el când s-au despărţit. Iartă-mă, Juliette!

Era sătulă de ură, de sânge şi de răzbunare. Asta era tot ce îşi dorea.

Juliette şi-a trecut braţele în jurul lui şi şi-a lipit bărbia de umărul său, ţinându-l pe cât de aproape putea. Se simţea ca şi cum s-ar fi întors într-un loc drag, ca şi cum ar fi revenit acasă. Gândurile ei îi şopteau: *Ah*, *ne-am întors*… *în sfârşit*!

— Te iert! a spus ea blând. Şi, odată ce toate acestea se vor sfârşi, odată ce monstrul va fi mort şi oraşul va fi din nou al nostru, vom discuta pe-

ndelete.

Roma a râs uşurel şi a sărutat-o pe obraz.

— Bine. Mie îmi sună bine!

— Deocamdată – Juliette i-a dat drumul şi şi-a întins mâna – presupun că avem un monstru de prins.

Treizeci şi patru

O ploaie uşoară se porneşte deasupra oraşului. Oamenii de pe stradă aleargă să-şi caute adăpost, grăbindu-se să îşi tragă standurile cu *bāozi* de pe trotuar. Se răstesc la copiii lor să intre repede înăuntru, înainte ca cerul să se prăbuşească – înainte ca vuietul să răzbească din sud.

Au auzit cu toţii zvonurile. O revoltă a comuniştilor e pe cale să izbucnească în Nanshi. La început, au plănuit să se răzvrătească treptat, fabrică după fabrică, luând una de la cealaltă exemplu, cu un efect precis de domino. Dar acum nu mai au răbdare. Au auzit despre asasinarea secretarului lor general. Se tem că un asasin vrea să anihileze Partidul. Îşi urlă răzbunarea şi jură să se ridice, toţi muncitorii din oraş ca unul, înainte ca alt apendice să le fie tăiat.

Ploaia continuă să cadă. Undeva deasupra, pe un acoperiş, cinci tineri gangsteri sunt printre puţinele puncte fixe din acest oraş, pe care vremea urâtă nu îi afectează. Sunt împrăştiaţi: doi dintre ei, la fel de concentraţi, stau unul lângă altul, alţi doi stau apropiaţi, iar unul dintre ei are privirea întoarsă spre oraş – cu faţa în bătaia vântului, cu

stropii de ploaie ca nişte mărgele lichide prinşi în păr. Fierb cu toţii. Se prea poate ca încercările lor de a o salva pe îndrăgita fetiţă blondă din patul de spital să-i fi grăbit, în fapt, acesteia sfârşitul. Dacă haosul se va dezlănţui cu adevărat astăzi, atunci moartea îi va urma îndeaproape.

Nu pot decât să se roage că un zvon rămâne doar un zvon. Nu pot decât să se agaţe de speranţa că bârfele din acest oraş se răspândesc mai repede ca boala şi că, de această dată, nu vor fi adevărate.

Vântul suflă în continuare. O pasăre chirăie.

— Poate că ar trebui să fugim. Nebunia se va răspândi în fiecare colţ al oraşului la un moment dat.

— Şi unde să ne ducem?

— Au început să-i spună Americii „ţara tuturor posibilităţilor”.

Un pufnet se înalţă spre nori. Un sunet în contrast cu anxietatea care curge prin arterele acestui oraş. E singurul sunet care poate capta ce reprezintă ţara aceea, care este atât plină de farmec, cât şi îngrozitoare, văzută ca mai mult decât este în fapt şi, în acelaşi timp, subestimată. „Ţara tuturor posibilităţilor”. În care străzile sunt bântuite de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în robe albe care îi ucid pe oamenii de culoare. În care există legi scrise care le interzic chinezilor să îi acosteze pe ţărmuri. În care copiii imigranţi sunt separaţi de mamele lor imigrante pe Insula Ellis, pierzându-se fără urmă.

Chiar şi ţara tuturor posibilităţilor ar trebui să

îşi dea seama de limitele sale. Şi, deşi s-ar putea găsi frumuseţe dincolo de miezul ei putred, deşi este mare, deschisă şi bogată, deşi îi poate ascunde pe cei care vor să se ascundă şi să îi pună în lumină pe cei care vor să nu fie daţi uitării, este altundeva.

— Aici este locul nostru, Roma. Aici va fi întotdeauna locul nostru.

Vocea tremură, chiar dacă vorbele sunt pline de convingere. Se mint. Moştenitorii aceştia se cred regi şi regine, aşezaţi pe tronuri de aur, de la înălţimea cărora privesc un imperiu bogat, strălucitor.

Dar nu sunt. Sunt criminali – criminalii din vârful unui imperiu de hoţi, traficanţi şi proxeneţi, care se pregătesc să primească o moştenire sfâşiată, teribilă, învinsă, care îi priveşte cu tristeţe.

Shanghaiul ştie. A ştiut dintotdeauna.

Tot locul acesta blestemat este pe cale să se prăbuşească.

— Ne pierdem timpul ascunzându-ne aici, sus, a zis Marshall.

Era agitat, se mişca încontinuu, trasând cu vârful pantofilor liniile din ciment.

— Şi ce ai vrea să facem? l-a întrebat Juliette, dându-şi capul pe spate.

Se abţinea să nu se sprijine de Roma, doar pentru că ar fi arătat îngrozitor în ochii lui Kathleen.

— Dacă Larkspur joacă vreun rol în toată

afacerea asta, cu siguranţă şi-a schimbat sediul de la ultima noastră vizită şi a şters orice urmă a existenţei lui fizice. Dacă Larkspur nu este implicat şi a minţit în privinţa lui Zhang Gutai doar pentru a ne face pe noi să-l ucidem pentru el, atunci asta a fost.

Juliette şi-a întins mâinile.

— Capăt de drum.

— Imposibil! a murmurat Kathleen în barbă. Într-un oraş atât de mare, cum este cu putinţă ca nimeni să nu ştie nimic?

— Nu este vorba despre asta, a intervenit Benedict. Ci despre timpul pe care îl mai avem la dispoziţie. Nu putem să o deconectăm pe Alisa de la aparatele din spital, pentru a o muta, fără să-i punem viaţa în pericol. Pe de altă parte, nu putem să o lăsăm acolo, când fabrica de alături pregăteşte o revoltă.

— Ar putea trece câteva săptămâni până la revoltă, a comentat Marshall. Deocamdată, numărul persoanelor de la întâlnirile lor este mic. Nu au încă suficientă forţă.

Roma a clătinat din cap. Mişcarea i-a făcut să tremure tot corpul.

— Nu au o forţă extraordinară, însă toţi ceilalţi sunt slabi. Nebunia a răpus enorm de multe vieţi. Dacă nu fizic, atunci cu siguranţă mental. Cei care au rămas în viaţă nu mai sunt loiali.

— E doar o chestiune de timp, a murmurat şi Kathleen.

Benedict a oftat din toţi rărunchii.

— Nimic din toate acestea nu are *sens*.

Marshall i-a şoptit ceva şi Benedict i-a răspuns cu un şuierat. Observând că discuţia se împărţise şi că verişoara ei era adâncită în gânduri, Juliette şi-a aplecat capul spre Roma şi a scos limba, ca să-i atragă atenţia.

— Îi vom da de cap, a spus Juliette atunci când Roma şi-a coborât privirea. Nu am pierdut-o.

— Încă, a replicat el, cu glas coborât. Dar o vor ucide. Îi vor tăia gâtul în somn. Va muri aşa cum a murit mama.

Juliette a clipit din gene. S-a îndreptat, ca să-l privească mai bine.

— Mama ta a murit din cauza bolii.

Un strop de ploaie a alunecat pe obrazul lui Roma. L-a şters, mişcarea semănând cu aceea pe care o faci atunci când ştergi o lacrimă. Atunci când li s-au întâlnit privirile, Juliette nu a citit niciun strop de uimire sau de confuzie din partea lui Roma pentru că ea credea asta. În ochii lui domnea doar… o tristeţe blândă, tremurătoare.

— Nu-i aşa? a insistat Juliette.

Fără să înţeleagă de ce, palmele începuseră să îi asude.

— Cum ar fi putut mama ta să moară cu gâtul tăiat dacă a fost vorba despre o boală?

Roma a scuturat din cap şi i-a spus blând, ca pe o alinare:

— A fost o lovitură a Bandei Stacojii, *dorogaia*.

Brusc, Juliette a simţit că i se taie respiraţia. Vedea în faţa ochilor buline violet. Era uşor ameţită. A trebuit să se concentreze profund pentru a rămâne nemişcată… pentru a păstra o

aparenţă exterioară neafectată.

— Dar datoria de sânge este datorie de sânge. Nu te gândi prea mult la asta! Nu are rost. Nu este vina ta.

— Eu am crezut că a fost o boală, a îngânat Juliette. Au zis că a fost o boală.

Lady Montagova murise la două săptămâni după ce Juliette părăsise Shanghaiul. La două săptămâni de la atacul asupra reşedinţei lor, în care le muriseră toţi servitorii.

O, *Dumnezeule*! *O*, *Dumnezeule*, *Dumnezeule*…

— Florile Albe au răspândit povestea aceasta doar pentru a nu se arăta afectaţi, a spus Roma. Au găsit-o cu un trandafir roşu înfipt între degete.

— Staţi!

Exclamaţia bruscă venea de la Benedict şi a făcut-o pe Juliette să tresară puternic, atrăgându-i o privire stranie din partea lui Roma. Acesta şi-a aşezat liniştitor mâna pe spatele ei, toate vechile lor gesturi revenind din trecut de la sine, fără a fi nevoiţi să le înveţe din nou.

Însă Juliette abia dacă a băgat de seamă. I se învârtea capul.

Trebuie să-i spui. *Trebuie să ştie*.

Nu mă va ierta niciodată.

Juliette şi-a scuturat repede capul, ca să-şi limpezească gândurile. Era o problemă care trebuia rezolvată mai târziu. Nu avea niciun rost să se gândească la ea taman acum.

— Ce v-a spus Larkspur? a întrebat Benedict. Spuneţi-mi cuvânt cu cuvânt!

— Benedict, ţi-am spus deja mai devreme…

— Din nou! a cerut el aspru. Ceva îmi sună extrem de familiar.

Roma şi Juliette au schimbat priviri nedumerite.

— A zis: „Zhang Gutai se transformă într-un monstru. Eu creez vaccinul folosindu-mă de informaţii pe care el mi le oferă”.

Mâna lui Benedict s-a înfipt în umărul lui Marshall.

— Înainte de asta?

— E destul de irelevant, a intervenit Juliette, încreţindu-şi nasul.

— Dacă mi-aţi spus o dată, mai ziceţi-mi şi acum!

— A întrebat: „Vreţi să ştiţi ce afaceri am eu cu Zhang Gutai?” – Benedict, ce e? a intervenit Roma.

Benedict arăta din ce în ce mai încruntat. Kathleen s-a tras mai aproape, de parcă dintr-odată pe acoperiş nu ar mai fi fost loc pentru ca ei cinci să stea despărţiţi. Trebuiau să se strângă din ce în ce mai mult, pentru a împiedica să scape informaţiile pe care şi le împărtăşeau.

— Atunci când supravegheam apartamentul lui Zhang Gutai, a spus Benedict încetişor, am văzut cum intrau la el străini, unul după altul. Discutau cu asistentul lui personal. Încercau să discute cu el politică, dar plecau după câteva minute.

Lui Benedict i-a alunecat pe frunte o picătură de ploaie.

— Ceea ce spui are legătură cu francezul pe care l-ai urmărit? a întrebat Marshall.

Benedict a dat din cap.

— Am încercat să-l ameninţ ca să-mi spună ce căuta acolo, dar el a insistat că afacerile lui cu Zhang Gutai nu sunt treaba mea. La momentul respectiv, nu mi s-a părut nimic ciudat, dar…

Benedict s-a încruntat.

— De ce s-ar fi referit cu precizie la afacerile lui cu Zhang Gutai, dacă întâlnirea fusese cu asistentul acestuia?

Faptele începuseră să se aşeze şi în mintea lui Juliette, unul câte unul. *Poate că Larkspur îşi făcuse o impresie greşită*.

— Asistentul personal al lui Zhang Gutai, a început Juliette, este cumva şi asistentul lui profesional la ziar?

— Da, el este! a spus Kathleen cu încredere. Qi Ren. El e cel care ia notiţe la întâlnirile comuniştilor. Trebuie să fie şi cel care îi face transcrierile la muncă.

Biroul gol cu bileţelul pentru Zhang Gutai. Desenele care înfăţişau monstrul. Uşa din spate care se zgâlţâia, de parcă cineva *tocmai* ar fi fugit de la birou, pentru că simţise apropierea unei transformări şi se grăbise să iasă afară, astfel încât să nu vadă nimeni…

Juliette îşi amintea cum Qi Ren încercase să se dea drept Zhang Gutai atunci când ea şi Roma îşi făcuseră apariţia la uşa lui. Îşi amintea răspunsul lui degajat, ca şi cum ar fi fost obişnuit să facă asta, de parcă postul lui presupunea preluarea tuturor întâlnirilor cu care Zhang Gutai nu voia să piardă timpul. De parcă ar fi fost obişnuit să se dea

drept superiorul lui, să se poarte ca şi cum ar fi fost Zhang Gutai în faţa străinilor neştiutori care-i băteau la uşă, solicitând întâlniri.

— Poate că Larkspur nu a minţit, a spus Juliette încetişor. Poate că el *a crezut* că ne spune adevărul atunci când ne-a zis că Zhang Gutai este monstrul.

Ceea ce însemna că Zhang Gutai nu fusese niciodată monstrul din Shanghai.

Qi Ren era monstrul.

Brusc, clădirea de sub tălpile lor s-a zguduit puternic. Toţi cinci au intrat în stare de alertă, pregătindu-se pentru un atac. Nu a apărut nimic imediat. Însă, pe măsură ce urletele începeau să răsune pe străzile de jos şi un suflu fierbinte să se împrăştie prin ploaie, au înţeles că ceva nu e în ordine.

Faptul că se aflau deasupra oraşului le permitea să vadă până la două străzi depărtare în fiecare direcţie. Spre vest, un foc ardea cu vâlvătaie într-o secţie de poliţie. Avusese loc o explozie – îi simţiseră impactul. Suflul zguduise toate clădirile din cartier, lăsând în urmă un strat subţire de praf şi tencuială care plutea în jos, spre pavaj.

Şi, prin praf, *muncitorii* înaintau spre secţia de poliţie ca o colonie de furnici, cu toţii având legate fâşii roşii în jurul braţului drept, aprinse ca nişte făclii.

Acelea nu erau uniformele standard ale unei armate străine. Erau zdrenţele oamenilor, care se ridicau din interior.

— Începe *aici*, a murmurat Juliette fără să-i vină să creadă. Protestele încep chiar în inima oraşului.

Era o idee genială. În oraş, haosul general avea să împiedice o înăbuşire rapidă a protestelor. Răscoala citadină avea să-i aprindă pe cei de la margine, să îi încurajeze să se revolte.

Începe.

— Spitalul! a sărit Roma. Benedict! Marshall! Mergeţi la spital. Protejaţi-o pe Alisa!

Trebuiau să o protejeze până când reuşeau ei să ucidă monstrul.

— Mergi acasă! i-a cerut Juliette lui Kathleen. Cheamă mesagerii! Spune-le să îi avertizeze pe patronii de fabrici că trebuie să fugă imediat.

Fuseseră cu siguranţă avertizaţi deja că se apropie o răscoală, avertizaţi în privinţa adunărilor mari, în care se cerea distrugerea domniei gangsterilor. Însă nimeni nu ar fi putut să prevadă că lucrurile aveau să izbucnească cu o asemenea intensitate. Nu se aşteptau la aşa vigoare. Aveau să plătească cu capetele lor pentru că îi subestimaseră pe muncitori.

Kathleen, Benedict şi Marshall au plecat în grabă, fără să irosească nicio secundă.

Roma şi Juliette au rămas singuri pe acoperiş pentru câteva clipe, înconjuraţi de flăcări şi de haos.

— Încă o dată şi gata! a promis Juliette. De data asta, facem lucrurile aşa cum trebuie.

Treizeci şi cinci

Roma şi Juliette au alergat pe scările care duceau către apartamentul lui Zhang Gutai, acolo unde aveau să îl găsească pe Qi Ren. La un moment dat, Juliette a observat că încă mai avea picături de sânge sub unghii. Lăsa urme pe balustradă, în timp ce urcau, etaj după etaj, fără să se oprească.

Când au ajuns la ultimul etaj, Juliette s-a oprit în faţa uşii apartamentului lui Zhang Gutai.

— Cum procedăm? a întrebat ea.

— Aşa.

Roma a izbit cu piciorul în uşă, dărâmând-o la pământ.

Apartamentul lui Zhang Gutai era vraişte. Cum au păşit înăuntru, pantofii li s-au cufundat în apă, fapt care le-a smuls un oftat lui Juliette şi o înjurătură lui Roma. Podeaua se inundase din cauza unui robinet deschis, care părea să se audă curgând în bucătărie. Apa li se ridica acum până la glezne şi nivelul creştea cu fiecare secundă scursă. Dacă uşa nu ar fi avut pragul acela înalt, ar fi inundat şi restul clădirii atunci când deschiseseră uşa.

Lui Juliette i se părea ceva suspect. S-a lăsat pe vine şi şi-a băgat mâna în apă, încruntându-se în timp ce răceala i se infiltra în oase. Apa se rotea, dansa, clipocea. Îi amintea de Huangpu, de curentul care bătea întotdeauna în zeci de direcţii, ducând cu el tot ce prindea, purtând cu el toate cadavrele care sfârşeau în apă. Confruntarea gangsterilor din port. Ruşii de pe ambarcaţiunea lor.

Victimele fiecăruia dintre primele valuri ale nebuniei „i-a trecut lui Juliette prin minte, *s-au aflat toate în preajma râului Huangpu*?

— Juliette, a chemat-o Roma încetişor, atrăgându-i atenţia. Se pare că a avut loc o altercaţie.

Juliette s-a ridicat din nou, scuturându-şi mâna de apă. În apartament se vedeau hârtii împrăştiate peste tot: fluturaşi de propagandă şi registre groase de contabilitate, numere şi litere şi caractere – scurgându-se toate în apă. În timp ce-şi croia drum înăuntru, Juliette şi-a aruncat privirea spre blatul din bucătărie. Se găseau acolo oale şi tigăi întoarse cu susul în jos, nu doar plutind în chiuveta din care apa curgea pe de lături, dar şi zăcând *îndoite* pe mese, de parcă cineva ar fi luat tigăile şi ar fi lovit ceva cu ele în mod repetat.

— Unde este? a şoptit Juliette.

Starea în care se afla acest apartament îi accentua confuzia. De ce s-ar fi transformat un bătrân, un asistent comunist, într-un monstru? De ce ar fi inundat podelele? De ce ar fi îndoit ustensilele de bucătărie?

— Nu e aici, a spus Roma.

Avea privirea aţintită peste umărul lui Juliette.

— Dar altcineva e.

Juliette şi-a întors privirea spre locul în care Roma arăta cu degetul şi a văzut silueta prăvălită în colţul camerei de zi. Ea şi Roma stătuseră acolo odată, în timp ce Qi Ren le servea ceai. Acum scaunele erau răsturnate şi radioul era sfărâmat în bucăţi pe covor, acolo unde se afla prăbuşit un

tânăr. Picioarele îi erau întinse într-o formă ciudată de V, sub apă, în vreme ce spatele îi era lipit de perete. Avea gâtul atât de îndoit în faţă, încât nu i se vedea decât creştetul capului, cu părul blond-închis, pătat de sânge.

Juliette a făcut ochii mari.

— Dumnezeule! Acela este Paul Dexter.

— Paul Dexter? a repetat Roma. Ce caută aici?

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, a murmurat Juliette.

A alergat spre el şi a îngenuncheat în apă, apoi i-a scuturat umărul cu putere. Avea o zgârietură adâncă pe frunte şi ceea ce părea a fi urma a patru gheare pe gât, care-i pătau pielea palidă cu şanţuri roşii.

Juliette l-a scuturat cu mai multă vigoare.

— Paul. Paul, trezeşte-te!

Încetişor, Paul şi-a întredeschis ochii. A treia oară când Juliette l-a strigat pe nume, Paul şi i-a deschis în sfârşit cu totul şi a privit-o. S-a încruntat.

— Domnişoară Cai? a articulat el răguşit. Ce faci aici?

— Răspunde tu primul! i-a replicat Juliette ironic.

Paul a tuşit. A sunat ca un cârâit, de parcă nu ar mai fi avut aer în plămâni.

— Larkspur m-a trimis, a răspuns el încetişor.

Şi-a rotit privirea în jur, pipăind cu mâna pe lângă el, şi a părut să se relaxeze atunci când a dat de servieta lui, care plutea în apă.

— Ce cauţi pe podea? l-a întrebat Roma.

Paul s-a încordat brusc, de parcă întrebarea i-

ar fi declanşat amintirile care începeau să-i revină, una câte una. Crispându-se din cauza durerii, s-a străduit să-şi ajusteze poziţia şi să se ridice, sprijinindu-se de perete. A reuşit să se poziţioneze suficient de bine cât să îşi pună servieta înapoi în poală.

— Monstrul… a oftat Paul. M-a atacat.

— Te-a atacat *aici*? a întrebat Juliette.

S-a ridicat şi s-a răsucit, împrăştiind apă în jur, în timp ce-şi rotea privirea prin cameră.

— Unde este acum?

— Eu… nu ştiu, a răspuns Paul.

Şi-a deschis servieta şi i-a verificat conţinutul. Apoi şi-a pus ceva în buzunar.

— La naiba, ar putea fi încă aici. M-ai putea ajuta să mă ridic, domnişoară Cai?

Cu o privire aruncată peste umăr, urmărind nivelul în creştere al apei, încă părându-i-se *suspect* acest fapt, Juliette a întins mâna, muşcându-şi buzele ca să nu scape o înjurătură cu trimitere la inutilitatea lui Paul Dexter.

Vina era a ei pentru că îl subestima. În timp ce Paul îi strângea mâna ca să se poată ridica în picioare, cu cealaltă mână scotea acul unei seringi. Braţul lui Juliette s-a încordat din cauza efortului depus pentru a-l ridica de la pământ… şi atunci Paul Dexter a înfipt seringa în vena ei expusă, fix în adâncitura cotului.

Juliette a tresărit şi acul a lucit în lumină. Înainte ca ea să apuce să îşi tragă braţul, Paul îi golise deja lichidul albastru în sânge.

Prea târziu, Juliette s-a tras îndărăt, prinzându-

se de cot.

Roma a reuşit să o apuce înainte să se prăbuşească în apă din cauza şocului.

— Te-a rănit? a sărit Roma.

— Nu, i-a răspuns Juliette.

Şi-a ridicat încetişor mâna de pe piele, descoperind o împunsătură roşie.

— M-a *vaccinat*.

Paul s-a îndreptat şi a dat drumul seringii în apă, odată cu masca pe care o purta.

— Încerc doar să te ajut, Juliette! a spus el. Nu vreau să mori. Te iubesc!

Juliette a râs scurt.

— Nu, chiar nu! Asta nu este iubire.

Paul s-a învineţit. Şi-a îndreptat degetul spre Roma, ale cărui braţe erau încă în jurul lui Juliette.

— Şi aia este? Iubire mânjită cu sângele tuturor oamenilor tăi morţi?

Juliette a simţit că se sufocă. Nu din cauza insultei lui – nici măcar nu îl auzise bine. Ci din cauza intonaţiei joase din vocea lui şi a faptului că înţelegea brusc unde o mai auzise.

— Vrei să vorbim despre oamenii mei morţi? a şuierat Juliette. Hai să vorbim, *Larkspur*.

Roma a tras aer în piept. Paul a zâmbit doar. Nu a încercat să nege. În schimb, şi-a plecat capul într-o parte, mimând o inocenţă diabolică, şi a spus:

— Aşteptam momentul în care să îţi spun, Juliette. Trebuie să mărturisesc, când mi-am închipuit cum va ieşi la lumină această revelaţie, mi te-am imaginat puţin mai impresionată decât

pari acum să fii.

— Impresionată? a repetat Juliette.

Tonul ei era la un pas de a deveni urlet.

— Ce parte din toate astea este *impresionantă* din punctul tău de vedere?

— Partea în care tot oraşul este prins în sforile mele de păpuşar şi face tot ceea ce vreau eu?

Paul şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină şi Juliette şi-a îndreptat imediat degetele spre pistol, dar el a scos doar o fiolă cu lichid albastru şi a ridicat-o în lumină. Reflecta mici cristale pe pereţii bej, umbre albastre de lapislazuli, care dansau în tandem.

— Partea în care am găsit rezolvarea pentru suferinţele îndurate de tatăl meu? Spune-mi, Juliette, nu îşi doreşte orice copil ca părinţii lui să trăiască pe cât de fericiţi cu putinţă?

Juliette şi-a ridicat pistolul. Pe chipul lui Roma s-a citit o teamă ezitantă şi, deşi Juliette ştia prea bine că e periculos să-l provoace pe Paul înainte să ştie ce alte lucruri ascundea, era stăpânită de mult prea multă furie sălbatică pentru a se putea tempera.

— Toţi acei gangsteri şi negustori pe care i-ai luat la ţintă pe lângă râu, a început Juliette. Am crezut că a fost mâna comuniştilor. Credeam că aşa încercau ei să elimine ameninţarea capitalismului.

Juliette a râs amar.

— Dar de fapt ai fost *tu*. *Ai* curăţat piaţa pentru ca afacerea ta să poată prospera. Tu i-ai eliminat pe cei care te ameninţau, ca să nu fiii prins.

Paul a zâmbit încântat, arătându-şi toţi dinţii.

— Strălucit, nu? Şi dacă mă gândesc că totul a început cu un gândăcel mic pe care l-am găsit în Anglia.

— Nebunule! a mârâit Juliette. Cum îndrăzneşti să...

— Totul a început ca *o favoare* pe care am vrut să i-o fac acestui oraş, a intervenit Paul, cu privirea brusc întunecată.

Începea să se simtă ofensat de furia lui Juliette. Nu îi mai văzuse până atunci partea mai îndârjită.

— Nu ai citit ziarele? Nu ai auzit zvonurile? Toată lumea vorbea despre faptul că afacerile capitaliste din acest oraş vor avea de suferit dacă politica va conduce în Shanghai, iar comuniştii erau cea mai mare ameninţare. Aveam de gând să ajut. Voiam să îi omor pe comunişti. Sunt sigur că nu eşti împotriva acestei idei.

Juliette era cu totul împotriva acelei idei. Însă nu era momentul potrivit pentru a purta astfel de discuţii.

— Ai vrut să îl infectezi pe Zhang Gutai mai întâi, a ghicit ea.

Juliette şi-a rotit privirea prin cameră, a văzut scaunele răsturnate şi a rămas pe gânduri. În loc să vadă o seringă la picioarele lui Paul Dexter, a văzut două. De unde apăruse a doua? Şi, ce era mai important, pe cine fusese folosită?

— Nu ţi-ai dat seama că cel cu care vorbeai era de fapt asistentul lui.

— Dar, până la urmă, nu a mai contat, nu-i aşa?

Paul a făcut un pas în faţă; Roma şi Juliette, unul înapoi.

— Am crezut că insecta va sări pur şi simplu de la o gazdă la alta şi că îi va ucide pe comunişti unul câte unul. Închipuiţi-vă *cât de surprins* am fost atunci când bătrânul s-a transformat într-un *monstru*! Imaginaţi-vă cât de surprins am fost când s-a preschimbat în gazda-mamă şi a eliberat *mii* de copii ale insectei, capabile să îi înnebunească pe toţi oamenii din acest oraş!

Lui Juliette a început să-i tremure braţul din cauza furiei. Roma a prins-o de cot, dar asta nu a convins-o să-şi coboare arma.

— Apa, a şoptit Juliette.

Era doar pe jumătate o întrebare, pentru că în parte ştia deja răspunsul. Şi-a mişcat piciorul, vălurind lichidul care creştea în jurul lor. Îi ajunsese până la jumătatea gambei acum. Paul plănuise să îi ucidă pe comunişti, însă planul lui se schimbase pentru că monstrul îşi făcea apariţia doar în preajma râului Huangpu. Râul respectiv era inima vie a oraşului. Dacă infecţia pornea de acolo, însemna că nebunia avea să se împrăştie printre gangsterii care lucrau în port, printre comercianţii care participau la întâlniri.

Nici măcar nu fuseseră cu adevărat ţinte. Pur şi simplu întâmplarea făcea ca aceia care îşi petreceau cea mai mare parte a timpului în preajma râului Huangpu să fie gangsterii şi negustorii, şi acela era locul în care monstrul mergea pentru a elibera insectele.

Şi, cu fiecare val de insecte, afacerea lui

Walter Dexter devenea din ce în ce mai înfloritoare. Dintr-odată îşi făcuse apariţia Larkspur, cu un vaccin care îi aducea mai mulţi bani decât un negustor obişnuit ar fi putut să îşi imagineze. Un vaccin pe care muncitorii nu şi-l permiteau, dar pe care *îl* cumpărau oricum. Un vaccin pe care ceilalţi comercianţi şi-l *permiteau* şi pe care îl cumpărau, primind în schimb o soluţie salină care le oferea un fals sentiment de siguranţă şi, în cele din urmă, le aducea moartea. Cădeau ca muştele şi îi făceau loc pe piaţă lui Walter Dexter.

— Apa, a repetat Paul. Ce noroc cu oraşul de deasupra mării!

Juliette nu mai suporta. A tras siguranţa pistolului.

— Mă dezgusti.

Paul a făcut încă un pas spre ei.

— Tatăl meu a renunţat la tot pentru a-şi căuta norocul în această ţară.

— Vai, tatăl tău a văzut ce înseamnă să fii puţin *sărac*! l-a ironizat Juliette. A meritat? Succesul lui ca negustor a meritat vieţile tuturor oamenilor mei?

Paul a oftat şi şi-a împreunat mâinile, de parcă, în sfârşit, ar fi simţit o urmă de vină.

— Dacă îţi doreşti într-adevăr asta, a spus el, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare din bunătatea lui neţărmurită, voi produce vaccinul în masă pentru Banda Stacojie…

— Tu nu pricepi! l-a întrerupt Juliette. Nu vreau vaccinul tău.

Vreau ca nebunia să fie oprită. Vreau ca

monstrul să moară.

Paul a rămas nemişcat, privirea plină de speranţă de pe chipul lui întunecându-se. S-a arătat aşa cum fusese de fapt de la început, fără mască.

— Te-ai mai plânge dacă nebunia ar ucide doar Florile Albe? a întrebat-o Paul cu glas rece.

Vehement, Juliette a scuipat cuvântul:

— Da!

— Din cauza lui, nu-i aşa?

Paul şi-a plecat capul spre Roma, mişcarea lui cântărind cât zece mii de săgeţi înveninate.

— Ei bine, îmi pare rău, Juliette, dar nu îl poţi ucide pe Qi Ren! Nu te voi lăsa!

— Nu mă poţi opri! Au încercat şi alţi bărbaţi, mai apţi decât tine, şi nu au reuşit. Şi acum, Paul, spune-mi unde este!

Paul a zâmbit. Zâmbetul acela era blestemul abătut asupra oraşului, ura care i se îmbibase în ţesuturi. Şi Juliette... Juliette a fost cuprinsă de groază, fiecare centimetru de piele i s-a înfiorat şi s-a simţit scuturată din cap până în picioare.

Apa din holul apartamentului a foşnit uşor. Cineva venea dinspre dormitoare.

Roma şi Juliette s-au răsucit. Camera s-a umplut de sunetul tremurător al unei răsuflări greoaie.

În lumina soarelui şi-a făcut apariţia o creatură care tremura din cauza efortului depus. Qi Ren era acolo, undeva, înăuntru. Juliette putea să îl recunoască în umerii aplecaţi ai monstrului şi în ochii mici, mijiţi, de parcă vederea slabă a

bătrânului s-ar fi transferat şi în această formă. Însă acolo se încheiau asemănările. Pentru că ochii monstrului erau complet opaci, acoperiţi de un luciu argintiu, şi erau vâscoşi ca algele. Era alcătuit din fibre albastru-verzui din cap până în picioare şi avea solzi în lungul pieptului şi ventuze pe braţe.

Monstrul a scos un şuierat jalnic pe gura lui cenuşie, cu buze lăbărţate. Părea un zgomot provocat de durere. Apoi şi-a dus degetele unite de membrană la stomac, încercând să respire. Coarnele triunghiulare din lungul spinării sale s-au scuturat puternic. Câteva secunde mai târziu dispăruseră – se retrăseseră în interiorul monstrului şi lăsaseră nişte găuri în formă de romb în urma lor.

Juliette a simţit că Roma o apucă de mână. A tras-o cu putere, încercând să o convingă să se întoarcă.

— Nu, a murmurat Juliette. Nu, dă drumul insectelor doar în râu. Nu le-a dat drumul în afara râului până acum.

Aşa era, *nu*?

Paul a chicotit. Îi simţise ezitarea.

— Vezi tu, Juliette – Paul şi-a îndreptat manşetele –, mă irita faptul că bătrânul Qi Ren trebuia să se transforme înapoi de îndată ce insectele se risipeau. Aşa că m-am jucat puţin. Am făcut nişte… modificări, ca să zic aşa.

Cea de-a doua seringă.

O insectă a alunecat de pe spinarea monstrului. Apoi încă una. Se desprindeau încetişor, aşa cum o picătură de apă îşi croieşte

drum pe asfaltul uscat.

— Răspândiți-vă! le-a poruncit Paul.

A deschis uşile de la balcon şi înăuntru a năvălit o pală de vânt şi o vâltoare de sunete. Fără să piardă vreo secundă, monstrul s-a repezit spre balcon, bocănind cu atâta hotărâre, încât a ciobit peretele şi a spart toate ghivecele cu flori de afară în drumul lui.

Şi, cum stătea pe marginea balconului, gata să sară, insectele au început să *curgă* din el.

— Nu! a ţipat Juliette şi s-a avântat spre monstru.

Era prea târziu. Monstrul sărise de pe balcon şi aterizase în stradă, iar insectele curgeau din el în valuri, împrăştiindu-se pe pământ, pretutindeni. Infecţia avea să capete proporţii colosale. Dacă monstrul avea să alerge prin oraş, prin mulţimi – *protestele*! –, în acest moment al zilei, numărul victimelor avea să fie unul devastator.

Juliette a ţintit şi a tras – iar şi iar şi iar, sperând că va reuşi să ucidă monstrul sau, *cel puţin*, să îl încetinească –, însă gloanţele ricoşau de parcă ar fi lovit o platoşă de oţel. Monstrul s-a pus în mişcare, începând să se târască în josul străzii şi prinzând viteză cu fiecare pas.

— Nu are rost, Juliette!

Urlând, Juliette s-a întors şi a tras un foc în interiorul apartamentului. Ţinta nu i-a fost precisă din cauza furiei şi Paul a reuşit să se ferească. Glonţul ei i-a zgâriat doar braţul. Paul s-a crispat de durere şi s-a retras spre perete, cu mâna apăsată pe rană.

— Cum îl oprim? a cerut Roma să afle.

A străbătut camera din doi paşi şi l-a apucat de guler, scuturându-l bine.

— *Cum* îl oprim?

— Nu îl puteţi opri! a rânjit Paul. Nu puteţi opri monstrul. Şi nu mă puteţi opri nici pe *mine*.

Într-o fracţiune de secundă, i-a apucat la rândul lui braţul lui Roma şi i l-a răsucit, până când Roma s-a văzut nevoit să îi dea drumul cu un oftat uimit. Paul s-a plecat şi, deşi Juliette trăsese din nou, a fost mai rapid.

Trei gloanţe stăteau înfipte în perete, în linie dreaptă. Paul Dexter şi-a apucat servieta din apă, a strâns-o la piept şi a fugit pe uşă, afară din apartament.

— La naiba, la naiba! a murmurat Roma. Mă duc după el.

— Nu!

Juliette privea pe balcon, respirând sacadat.

— Monstrul se îndreaptă spre est. Cred că vrea să se întoarcă în râul Huangpu.

Dacă monstrul se îndrepta spre râu, atunci avea să străbată toată Concesiunea Franceză mai întâi. Juliette abia mai putea să respire din cauza nodului pe care îl avea în gât. Simţea înţepături ascuţite în nas, îndărătul ochilor. Monstrul trebuia să treacă pe faleză, pe lângă toţi copilaşii care îşi mâncau gogoşile pe trepte, în faţa magazinelor. Trebuia să străbată centrul oraşului, să treacă pe lângă studenţii care ieşeau de la ore ca să protesteze, pe lângă bătrânii care-şi făceau plimbările de după-amiază.

Juliette a apucat draperia de la balcon şi a sfâşiat-o din galerie.

— Du-te, Roma! a exclamat ea. Fă în aşa fel încât să ajungi la râu înaintea monstrului. Evacuează oamenii!

— Şi tu?

Juliette a răsucit draperia, până când materialul s-a preschimbat într-o funie solidă, care îi putea susţine greutatea. Revoltele care sfâşiau oraşul erau în plină desfăşurare, împrăştiate în diferite zone, indiferent de ţara care stăpânea trotuarele pe care mărşăluiau. Oamenii nu aveau să ştie că monstrul se apropie decât după ce insectele aveau să li se înfigă adânc în cranii.

— Trebuie să îi avertizez pe toţi cei din calea monstrului să intre naibii înăuntru!

Juliette a păşit în balcon, tocurile scrâşnind în contact cu cioburile rămase de la ghivece. A aruncat o privire peste umăr.

— Ne vedem în Batardou!

Roma a dat din cap. Părea că ar vrea să adauge ceva, însă nu aveau timp, aşa că s-a mulţumit să îi arunce o privire, pe care Juliette a simţit-o ca pe o îmbrăţişare caldă. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a părăsit apartamentul în fugă.

Juliette a strâns din dinţi:

— Bun. Să-i dăm bătaie!

Ochii i s-au oprit asupra ţevii care cobora pe peretele exterior, chiar la marginea balconului. S-a ridicat pe balustradă şi s-a sprijinit de perete pentru a-şi găsi echilibrul, aţintindu-şi ochii spre stradă din secundă în secundă, ca să nu piardă din

ochi monstrul care se îndrepta spre est. În câteva secunde avea să dispară în josul străzii. Trebuia să se grăbească.

— Te rog, să nu te rupi! s-a rugat, prinzând un capăt al sforii ei improvizate între ţeavă şi perete. Te rog, te rog, te rog…

A tras de celălalt capăt, făcând nod în jurul ţevii. Apoi Juliette şi-a dat drumul de pe balcon. A căzut repede, lovindu-se când şi când de câte ceva. După ce a aterizat în stradă, a văzut că materialul aproape se făcuse fâşii din cauza frecării, însă acum nu mai conta – a luat-o la fugă, cu pistolul îndreptat spre cer.

— Înăuntru, înăuntru! a strigat ea.

A tras cu pistolul, zgomotul atrăgându-le atenţia celor care nu erau suficient de aproape ca să îi audă cuvintele. Juliette alerga ca să prindă monstrul din urmă, însă haosul se dezlănţuise deja: insectele se căţărau pe tarabe şi oamenii de pe stradă îşi sfâşiau beregatele. Ceilalţi – cei care nu fuseseră infectaţi – stăteau doar pe margine, fără să le vină să creadă ce vedeau în faţa ochilor în plină zi.

— Plecaţi! a continuat să strige Juliette. Mişcaţi-vă!

Încetul cu încetul, cei care rămăseseră blocaţi au început să îşi revină şi să alerge spre interior. Juliette striga în continuare, alergând fără să se oprească măcar o clipă, cu plămânii în flăcări, atât din cauza oboselii, cât şi a urletelor ei. Înainte, tot înainte – nu se oprea. Dar, indiferent de cât de repede alerga Juliette, nu putea să prindă din urmă

monstrul.

Cu groază, l-a urmărit intrând în partea chinezească a oraşului. L-a urmărit trecând prin mulţimile de oameni care se adunaseră acolo, l-a urmărit străpungând adunările protestatarilor cu atâta agilitate, încât niciunul dintre ei nu şi-a dat seama ce se întâmplă până când primii infectaţi au început să cadă la pământ. Protestatarii nu îşi mai ridicau pumnii. Îşi roteau privirea în jur şi, când o vedeau pe Juliette, care se apropia fluturându-şi braţele cu frenezie, dacă nu era deja prea târziu pentru ei, se împrăştiau, căutând adăpost.

Oraşul ăsta părea mai mare decât lumea întreagă. Oricât de tare ar fi strigat Juliette, oamenii de pe străzi nu luau în seamă panica ei decât după ce insectele îi atacau şi îşi făceau cuib în craniile lor. Oricât de tare ar fi urlat ea, mulţimile care îşi ridicaseră cârpele roşii nu voiau să asculte decât după ce monstrul trecea printre oameni, făcându-i să-şi înfigă degetele în beregate. Cădeau… unul câte unul. Luptau pentru dreptul lor la viaţă, dar oraşul ăsta nu le promisese nici măcar dreptul de a supravieţui.

Erau *atâtea!* La naiba, atâtea mulţimi strânse pe străzi!

— Vă rog! a implorat Juliette.

A traversat strada brusc, alunecând aproape pe şinele de tramvai.

— Înăuntru! Nu e momentul potrivit!

Protestatarii nu o luau în seamă. Gangsterii bogaţi aveau să le spună mereu că nu e momentul potrivit – de ce ar fi fost ăsta un caz diferit? De ce

ar fi ascultat?

Juliette nici măcar nu putea să îi învinovăţească. Dar acum era vorba despre moarte. Pavajul se umplea de morţi, cadavre unul deasupra celuilalt, pătând oraşul în roşu.

Monstrul se făcuse nevăzut pe următoarea stradă. Dacă s-ar fi uitat doar, dacă ar fi făcut câţiva paşi şi ar fii privit, protestatarii ar fi văzut drumul presărat cu morţi, ar fi văzut cadavrele care zvâcneau încă şi trupurile cuprinse de frenezie, oamenii care se grăbeau să fugă călcând peste *cei* căzuţi.

Juliette şi-a încleştat pumnii, strângând pistolul şi mai tare. S-a forţat să-şi înghită lacrimile care ameninţau să-i alunece pe obraji şi şi-a dres vocea, ca să scape de răguşeală. Apoi a tras încă un foc în aer şi s-a avântat din nou după monstru.

Simţea că e o cauză pierdută.

Însă oricare ar fi fost deznodământul, trebuia să încerce.

Roma deturnase o maşină.

Adevărul era că nu avusese încotro. Iar atunci când moştenitorul Florilor Albe tropăie spre tine cu un pistol în mână şi îţi cere să ieşi din maşină, nu contează ce poziţie importantă ocupi în Consiliul Municipal – ieşi naibii afară din maşină.

— Mai repede! i-a cerut el şoferului. Vorbesc foarte serios, mergi cât poţi de repede…

— Vrei să trecem prin oameni? a întrebat şoferul. Asta vrei?

Roma s-a aplecat peste el. A apăsat claxonul şi

nu i-a mai dat drumul. Protestatarii din grupurile pe lângă care treceau s-au văzut nevoiţi să se împrăştie, ca să nu fie călcaţi.

— *Dă-i bătaie*!

Au trecut ca fulgerul prin Concesiunea Franceză, luând-o pe cel mai direct drum cu putinţă. Lui Roma îi era greu să îşi dea seama cât timp trecuse sau cât de repede se mişcau faţă de monstru. Nu ştia dacă Juliette reuşise să ţină pasul cu el.

Însă haosul începea să se dezlănţuie.

Pe geamul maşinii se puteau vedea fie grupuri de muncitori furioşi, cu cârpe roşii legate la braţ, fie cetăţeni de rând care încercau să facă rost de mâncare înainte ca oraşul să fie întors pe dos de comunişti. Oriunde îşi arunca Roma privirea, vedea oameni care se mişcau rapid, alergau la cei dragi şi le spuneau să se grăbească, uşuiau copiii de pe la colţuri şi se uitau peste umăr, simţind pericolul cel mare în aer. Ascuţime care anunţa că se apropie dezastrul.

— Acolo sus, acolo! a strigat Roma. Chiar pe marginea Batardoului. Opreşte!

Maşina s-a oprit în faţa unei bănci străine şi Roma a ieşit afară pe brânci, căutând orice urmă care ar fi putut să indice prezenţa monstrului. Monstrul încă nu ajunsese acolo. Şi nici protestatarii.

Bun.

Roma şi-a aţintit pistolul spre cer şi a tras trei focuri, unul după altul.

— Evacuaţi! a strigat atunci când muncitorii de

lângă apă şi-au întors privirea spre el.

Pescarii şi-au tras năvoadele, iar bărbaţii care-şi rodeau scobitorile pe puntea vaselor lor şi-au coborât privirea spre el.

— Evacuaţi *acum*, dacă vreţi să trăiţi. Plecaţi spre nord!

— Ei, destul cu urletele!

O Floare Albă se aplecase peste bord.

— Ce ar putea fi…

Roma a ţintit, cu stomacul ghem. A tras şi, când glonţul s-a înfipt în umărul Florii Albe, bărbatul nu a mai fost în stare decât să-şi scuipe scobitoarea, cu gura căscată la Roma. Roma nu rata niciodată.

— Vorbesc serios! a spus el, cu glas rece. Du-te la spital! Voi, toţi ceilalţi – *mişcaţi-vă* sau vă bag cu forţa şi pe voi în cel mai apropiat spital!

Oamenii s-au pus în mişcare. Roma şi-ar fi dorit să se mişte mai repede. Şi-ar fi dorit să nu fie nevoit să îi ameninţe cu violenţe ca să o facă.

Un urlet a răsunat în Batardou.

Roma s-a răsucit, ridicându-şi imediat pistolul.

— Intraţi în clădiri! a strigat din toţi rărunchii.

Toate doamnele care ieşiseră la plimbare, toţi străinii cu umbreluţe l-au privit cu ochi mari, înspăimântaţi, dar nu au şovăit. Urletul era semnul unei ameninţări reale. Felul în care se purta Roma confirma faptul că ceva rău avea să se întâmple. Mulţimea a început să se îndrepte spre interioare, să se îndepărteze de apă, în timp ce Roma cerceta disperat străzile care se uneau în Batardou, aşteptând încordat monstrul.

— *Mişcaţi-vă*! *Mişcaţi-vă*!

Juliette. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Venea de pe strada cea mai îndepărtată.

Roma a alergat direct pe mijlocul şoselei, făcându-le semn maşinilor să se întoarcă înapoi. Nu conta că şoferii claxonau şi că erau cât pe ce să-l calce. Şi-a fluturat pistolul şi cei din faţă au încercat imediat să dea înapoi. Motoarele au huruit şi s-a creat un blocaj, pentru că maşinile din spate încercau să se strecoare înainte.

Mulţumit de ambuteiajul creat, Roma şi-a îndreptat atenţia într-altă parte. Exista un singur drum între apă şi strada din intersecţie – un drum şi un debarcader lung. Totul depindea de calea pe care monstrul alegea să fugă: fie alegea să sară în apa mică, unde erau trase bărcile pescarilor, fie avea să înainteze pe chei, acolo unde apa devenea mai adâncă. Roma s-a oprit în capătul debarcaderului. În josul străzii, pe liniile de tramvai, se vedea înaintând o formă înceţoşată, care împrăştia în jur buline negre.

Monstrul.

— Bun! a murmurat el.

Şi-a ridicat arma. A ţintit. Chiar dacă gloanţele nu-i puteau străpunge spinarea, partea din faţă era totuşi moale, la fel ca pielea oamenilor.

— Destul!

Roma a tras.

A simţit reculul – dar din pistol nu a ieşit nimic.

Nu mai avea gloanţe.

— La naiba!

Roma şi-a aruncat pistolul şi şi-a dus mâna la

haină, ca să-l scoată pe cel de rezervă. A simţit mişcare într-o parte. Până să apuce să scoată arma, s-a întors la timp ca să-l vadă pe Paul Dexter cu pistolul ridicat spre el.

Din instinct, Roma s-a plecat, evitând la mustaţă un glonţ în cap. S-a lipit cu palmele de pământ şi a cercetat rapid împrejurimile.

— Dă-te bătut! a şuierat Paul.

Într-o mână ţinea pistolul, iar în cealaltă avea o servietă.

Roma nu i-a ascultat sfatul. S-a înfipt în cel mai apropiat obiect – o cutie din lemn – şi a aruncat-o, ţintindu-i faţa. Cu un ţipăt, Paul a scăpat servieta şi era cât pe ce să scape şi pistolul. Până să-şi vină el în fire, Roma îşi scosese deja al doilea pistol din haină.

Roma a ezitat, cu degetul pe trăgaci. L-ar fi împuşcat pe loc pe Paul, dacă pământul nu ar fi început să se clatine. Dacă lumea din jurul lui nu s-ar fi umplut brusc de un potop de puncte ucigaşe, care veneau spre el în masă.

— Nu! a şoptit Roma.

Monstrul era aici.

— Mişcă-te! Mişcă-te!

Juliette a împins femeia la pământ, salvând-o în ultima clipă de şirul de insecte care se căţărau pe piciorul căruciorului ei cu mâncare. Un grup de trei persoane, la nici trei paşi depărtare, s-a prăbuşit la unison. Femeia a scâncit, cu ochii mari.

— Rămâi acolo! i-a strigat Juliette. Stai aplecată, ţine-ţi ochii în pământ şi *nu te mişca*

atunci când vezi insectele, ai înţeles?

Femeia a dat energic din cap. Juliette a sărit în picioare şi şi-a reluat căutarea. Se apropiau de râul Huangpu, aproape de capătul unui drum care lăsase în urmă râuri de sânge. Ori, mai bine spus, Juliette spera că acesta va fi sfârşitul. Batardoul era chiar în faţă, la următoarea intersecţie.

— *Nu*!

Ochii lui Juliette s-au oprit asupra a două siluete din dreptul apei care se luptau între ele. Privirea i s-a îndreptat apoi spre monstru, spre insectele lui care se grăbeau în direcţia următoarelor victime.

— Roma! a urlat ea. Roma, jos!

Roma s-a răsucit, cu ochii mari. A acţionat imediat şi s-a aruncat din calea monstrului care venea ca o furtună spre debarcader, evitând grupul de insecte pe care acesta l-a aruncat la pământ. Insectele au trecut peste pantofii lui Paul şi apoi s-au împrăştiat. Paul nu trebuia să se ferească. El era imun.

Juliette şi-a zis că probabil de aceea nu s-a arătat deloc înspăimântat atunci când monstrul s-a aruncat în apă.

Pleoscăitul puternic a răsunat în Batardoul aproape gol acum.

Nu ar fi trebuit să-i ceară lui Roma să ajungă el primul la râu. Ar fi trebuit să facă schimb de roluri cu el.

— Roma, fugi! a ţipat, alergând cât putea de tare. Va…

O erupţie. Chiar în clipa în care Juliette ajungea

în sfârşit pe debarcader, apa a erupt, răspândind în aer pete negre, care au plouat apoi peste port. Insectele s-au împrăştiat peste tot, căutând orice suprafaţă de care ar fi putut să se agaţe, orice loc în care ar fi putut să se cuibărească. Nu aveau timp să se ascundă. Insectele cădeau din cer în rafale – peste Paul, peste Juliette, peste Roma.

În viaţa ei Juliette nu mai fusese atât de dezgustată. Sute de picioruşe se căţărau pe ea, se ascundeau în cutele hainelor, i se înfigeau în piele, încercând să găsească un loc bun să intre. Nu o mâncase niciodată pielea în asemenea hal; nu mai trăise niciodată o senzaţie atât de respingătoare, care îi întorcea stomacul pe dos.

Dar insectele care aterizau pe ea alunecau la pământ după câteva secunde. Alunecau de pe braţele ei şi ale lui Paul, pentru că aveau vaccinul în sânge şi acesta respingea atacul.

Ultimul val a lovit pământul. Aerul era din nou transparent. Insectele au foşgăit mai departe, pe pavaj.

Cu un oftat, Juliette a coborât braţele.

— *Roma*! a urlat apoi.

Treizeci şi şase

Roma şi-a întins mâinile spre gât.

Treizeci şi şapte

Nebunia nu s-ar fi abătut atât de repede asupra unei victime obişnuite, care ar fi fost

infectată de o singură insectă. Aceea, singură, s-ar fi transformat cu timpul în zece şi cele zece în o sută, până când ar fi ajuns să fie suficient de multe, încât să preia controlul asupra victimei, din interior. Roma însă... Roma le primea pe toate odată, toate deodată îi atacau nervii, împingându-l să scurme până la sânge.

Juliette a scuturat cele câteva insecte încăpăţânate care-i mai stăteau prinse de braţe şi a strâns ferm pistolul în mână. Exista o singură cale prin care putea să îl salveze, o singură cale prin care să pună capăt nebuniei. A alergat spre capătul debarcaderului, căutând din ochi monstrul, gândindu-se doar cum *să găsească* afurisenia şi să...

Ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie pericolului din spate. Juliette s-a izbit cu capul de scândurile debarcaderului.

— Chiar nu pot să te las să faci asta, Juliette! a mormăit Paul. De ce nu...?

Înainte ca Juliette să îşi revină, înainte să apuce să se gândească măcar că ar trebui să se *ridice şi* să ţintească din nou, Paul a lovit-o cu putere în burtă. Juliette a căzut de pe debarcader, prăbuşindu-se apoi cu totul pe platforma mică de dedesubt, care plutea chiar deasupra apei. Plămânii i-au hârâit din cauza efortului cu care a dat să-şi ridice arma, încercând să-şi învingă ameţeala, dar atunci Paul a sărit şi el, aterizând lângă ea. A izbit pistolul cu piciorul şi acesta i-a zburat din mână.

— Îmi pare rău, Juliette!

A apucat-o de păr şi i-a băgat capul în apă.

Juliette a fost cât pe ce să icnească, doar că, dacă îşi deschidea gura, însemna că avea să înghită apa murdară din râu, aşa că şi-a ţinut buzele strâns lipite. S-a luptat să scape din strânsoarea lui Paul, forţându-se să îşi ţină ochii deschişi, chiar dacă apa era plină de insecte negre, oribile. Paul era mult mai puternic decât lăsa să se vadă trupul lui deşirat. Degetele pe care şi le înfipsese în ceafa ei erau ca o gheară de oţel.

— Aşa e cel mai bine!

Juliette abia dacă mai putea să îl audă, deşi era îngenuncheat lângă ea. Avea urechile pline cu apă, pline de insecte.

— Nu vreau să te rănesc, dar nu îmi dai de ales. Am încercat să te *salvez*, Juliette. Chiar am încercat.

Juliette s-a smucit din răsputeri, însă fără sorţi de izbândă. Ar fi trebuit să-l împuşte pe Paul atunci când avusese ocazia. Acum nu doar că încerca să o ucidă, dar voia să o facă încet, astfel încât să moară ştiind că ar fi putut să îl salveze pe Roma. Astfel încât să moară ştiind că dăduse greş. Roma era puternic, însă nu se putea împotrivi nebuniei la nesfârşit.

Poate că îi cedase deja, poate că îşi înfipsese degetele în gât. Poate că era deja mort.

Zbaterea ei era inutilă. Flaconul albastru al lui Paul o salvase de la moartea pe care o aducea nebunia. Şi acum, Paul hotărâse că trebuie să moară, să fie aruncată într-un mormânt de ape.

Fiola albastră, şi-a amintit Juliette brusc. Paul

mai avea una în buzunarul de la haină. Şi dacă mai avea o doză, oare era cu putinţă să fi păstrat şi o seringă?

Juliette a întins mâna, bâjbâind orbeşte după marginile hainei lui Paul. Aproape că-i venea să râdă cât de repede o găsise – cât de uşor i se strecurase mâna în deschizătura largă a buzunarului.

Cu frenezie, propulsată de ultima gură de aer din plămâni, Juliette a scos seringa şi a înfipt acul în încheietura mâinii lui Paul.

Urlând, acesta şi-a slăbit strânsoarea, mâna pulsându-i dureros. Juliette s-a ridicat repede. A tras aer în piept cu putere, abia oprindu-se pentru o secundă ca să se adune. Şi-a aruncat pentru o clipă privirea spre debarcader şi a ţipat văzându-l pe Roma cum se luptă cu el însuşi, în timp ce mâinile încercau să i se înfigă din ce în ce mai adânc în beregată. S-a ridicat în genunchi şi s-a aruncat asupra lui Paul, înainte ca acesta să pună mâna pe pistol. L-a prins de mijloc şi amândoi au plonjat în apă.

Contactul cu apa a fost năucitor, dar de această dată Juliette era cea care deţinea controlul. Juliette era deasupra lui Paul în timp ce se afundau din ce în ce mai adânc, cu unul dintre braţe petrecut încă în jurul mijlocului său, cu o mână înfiptă ferm în încheietura lui. După ce spuma din jurul lor s-a mai risipit, pe când Paul îşi deschidea ochii şi Juliette apărea în faţa lui ca un soi de zeitate a răzbunării, aceasta i-a smuls pistolul din mână.

„Nu!” i s-a citit pe buzele strâmbate. Expresia lui trăda groaza în stare pură. „Juliette”.

L-a lovit cu piciorul în piept, iar Paul a căzut pe spate. Juliette a apucat pistolul cu ambele mâini, a îndreptat arma spre fruntea lui şi, de la doar câţiva centimetri, a apăsat pe trăgaci.

Apa a înăbuşit în mare parte sunetul. Dar nu a putut ascunde sângele.

Paul Dexter a murit cu trei ochi deschişi – cel de al treilea ochi fiind rana sângerândă lăsată de glonţ. Apa s-a făcut roşie şi Juliette a ieşit deasupra, tuşind, cu privirea sălbatică, în căutarea următorului pas pe care trebuia să-l facă.

A dibuit monstrul imediat, pentru că se întorsese deja pe debarcader.

Nu mai era însă cu totul monstru. Se transforma înapoi în om, iar procesul era în desfăşurare. Îi revenise chipul, însă partea de jos a corpului îi era încă stranie, verde, preschimbată. Când l-a văzut pe bătrân îngenunchind, lui Juliette i s-a părut că acesta se dăduse deja bătut.

Juliette s-a târât pe platformă. Apoi, cu arma în mână, s-a urcat înapoi pe debarcader.

— Qi Ren! l-a strigat ea.

Monstrul din Shanghai s-a întors spre Juliette. Şi bătrânul avea întipărită pe chip un soi de groază, însă diferită de cea care îl paralizase pe Paul în ultimele lui clipe de viaţă. Omul era îngrozit de el însuşi – de tot ceea ce fusese obligat să facă, şi îşi dorea să fie eliberat. A dat din cap spre ea. Juliette şi-a ridicat pistolul. Îi tremurau mâinile.

— Îmi pare rău!

A apăsat din nou pe trăgaci.

Glonţul i s-a înfipt bătrânului în inimă. Împuşcătura răsunase cu aceeaşi forţă ca a exploziei de la sfârşitul lumii.

Însă suspinul lui Qi Ren era unul blând. Şi-a dus mâinile la piept, de parcă glonţul nu ar fi fost nimic mai mult decât un compliment pe care îl primise cu mare drag. Râuleţe roşii îi alunecau printre degete şi se scurgeau pe debarcader, colorând tot ce era în jurul lui într-o nuanţă intensă.

Juliette s-a apropiat. Qi Ren împietrise, dar nu se prăvălise încă la pământ. Ceva se petrecea în interiorul lui. Ceva se *mişca*.

La încheietura mâinii drepte i-a apărut o umflătură. Juliette a privit-o cum înaintează în lungul venelor de pe braţele bătrânului, către spaţiul dintre gât şi umăr. Brusc, mărul lui Adam i-a căpătat mărimea unui măr adevărat şi a început să împingă pielea subţire, plină de capilare.

Beregata lui Qi Ren s-a spintecat în două. Pur şi simplu, de parcă ar fi fost tăiate cu un cuţit, bucăţile de piele s-au desprins, împrăştiind valuri de sânge negru. Qi Ren s-a prăbuşit imediat. Din gâtul lui a zburat o insectă mare cât pumnul lui Juliette, după ce se detaşase de venele şi tendoanele care o hrăniseră.

Cu un ţipăt, Juliette a tras cu arma – o dată, de două, de trei ori. Mintea îi intrase în stare de alertă maximă, reacţiona din reflex. Două dintre focuri au trecut pe lângă ea, dar al treilea a atins insecta, făcând-o să cadă la pământ. Preţ de câteva clipe, trupul plat s-a zbătut pe suprafaţa lemnoasă a

debarcaderului, căutând ceva – orice – de care să se agaţe, zecile de picioruşe microscopice, care semănau cu firele de păr, străduindu-se să adere la un corp. Apoi insecta şi-a încetat zbaterea şi după ce, într-un final, nu s-a mai mişcat deloc, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu celelalte insecte din apă.

Juliette a simţit schimbarea. Vălul morţii părea să se fi ridicat de pe oraş.

— S-a sfârşit, a şoptit Juliette. Cu adevărat, s-a sfârşit.

S-a întors încetişor. A căutat semne de viaţă de cealaltă parte a debarcaderului.

— Roma?

Îi era teamă că nu va răspunde, teamă că nu o va întâmpina decât tăcere. Îi era teamă că nu îl va mai găsi deloc, teamă că fusese demult purtat de apele care pictau acest oraş în roşu.

Însă ochii i s-au oprit asupra locului în care se aşezase, descoperindu-l strâns ghem lângă o maşină parcată în mijlocul drumului larg. Încetişor, Roma şi-a coborât mâinile din jurul gâtului. Şuviţe de sânge îi alunecau pe grumaz.

Juliette a alergat spre el, aruncând pistolul. Abia mai putea să respire când şi-a trecut mâinile în jurul umerilor lui şi l-a strâns cu putere, ca să se asigure că e real, că ceea ce vedea în faţa ochilor e adevărat şi nu o halucinaţie a minţii ei răvăşite.

— Sunt bine! a asigurat-o Roma, cu glas tremurat.

Aproape îl pierduse. Zece semne îi pătau gâtul, suficient de adânci, încât să dezvelească fibrele roşii din interior.

Dar era în viaţă.

Juliette l-a tras în braţele ei cu frenezie, prinzându-l într-o îmbrăţişare mistuitoare.

— Monstrul e mort, a şoptit ea.

Atunci de ce se simţea atât de pustiită? De ce simţea că rolurile lor nu fuseseră jucate până la capăt?

— Te-a rănit Paul? a întrebat-o Roma.

S-a desprins din îmbrăţişare şi a cercetat-o, căutând să vadă dacă are răni, de parcă propriile lui mâini nu ar fi fost însângerate.

Juliette a clătinat din cap şi Roma a răsuflat uşurat. Şi-a aruncat apoi privirea spre apele gri-verzui în care plutea cadavrul lui Paul.

— El credea că te iubeşte.

— Aia nu era iubire, a şoptit Juliette.

Roma i-a sărutat tâmpla umedă şi-a închis ochii.

— Să mergem! a spus el. Să mergem să o trezim pe Alisa!

Treizeci şi opt

Una câte una, insectele s-au desprins de pe Alisa Montagova.

S-au zbătut şi au chirăit, în timp ce gazdei-mamă i se scurgea tot sângele, scrâşnind una la alta din dinţii lor microscopici. În clipa în care inima care le alimenta a încetat să mai bată, au încetat să mai funcţioneze şi ele, desprinzându-se de ţesutul de care se agăţaseră, descleştându-şi fălcile de pe nervii pe care şi-i aleseseră. În

ultimele clipe de viaţă, au început să iasă la suprafaţă. Dacă singurul lor scop de până atunci fusese să se afunde cât mai adânc, acum insectele încercau cu disperare să evadeze, zvârcolindu-se şi zbătându-se în părul moale şi blond, pentru ca, în cele din urmă, murind, să cadă pe pânza albă a cearşafurilor de spital.

Cu un suspin, Alisa s-a trezit. A tresărit violent, încercând să tragă aer proaspăt în piept. A tuşit şi a tuşit, până când tubul care o hrănea i-a zburat din gât. S-a ridicat suficient cât să împrăştie zecile de artropode de pe perna ei, moarte deja şi sfrijite. Nu a îndrăznit să se mişte mai mult de atât. A tras aer în piept şi de această dată l-a ţinut în plămâni, ochii aproape încrucişându-i-se, cum încerca să privească spre ţeava pistolului care îi era îndreptat spre cap.

— E în ordine, Alisa! a şuierat cineva dintr-un colţ al camerei.

Alisa şi-a îndreptat privirea spre locul din care se auzea vocea. Ceea ce a văzut i-a accentuat panica, în loc să o calmeze: Benedict, vărul ei, avea mâinile ridicate şi două pistoale îndreptate spre el, iar Marshall Seo se afla într-o poziţie similară, lângă uşă.

— Bine ai revenit la viaţă, Alisa Montagova! a spus Tyler Cai, apăsându-i ţeava pistolului în carne. Îmi pare rău că trebuie să fie în aceste condiţii!

Străzile oraşului erau cuprinse încă de vâltoare, în timp ce Roma şi Juliette îşi croiau drum spre spital. Oriunde îşi îndrepta Juliette privirea,

vedea cadavrele celor care se aflaseră în calea monstrului. Vedea şi haosul politic – protestatarii care încă încercau să se facă auziţi, chiar dacă mulţi dintre colegii lor zăceau morţi pe jos. În graba ei, nu a mai ţinut cont de câte ori fusese cât pe ce să se izbească de vreun protestatar, de câte ori fusese cât pe ce să fie lovită de torţele lor aprinse sau de pancartele bătute de vânt.

Însă, atunci când Roma şi Juliette au ajuns la intrarea în Nanshi, au descoperit că în zonă e linişte.

— Am greşit drumul? a şoptit Juliette.

— Nu, i-a răspuns Roma. Suntem unde trebuie.

Fabricile înalte erau cufundate într-o atmosferă tristă, încremenită. Pe străzi nu se vedeau nicio ricşă, niciun vânzător, nu se auzeau nici măcar strigătele copiilor care se jucau de obicei pe afară.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Dar, nu se aşteptaseră ca în locul agitaţiei obişnuite să nu dea de un infern dezlănţuit, ci de *tăcere*.

— Revoltele nu au început încă aici?

— Presupun că e în favoarea noastră dacă nu au început, a spus Juliette ezitant. Unde este spitalul?

Roma a arătat cu degetul. Au luat-o la fugă. Fiecare pas apăsat pe care îl făcea Juliette, în pantofii ei cu tocuri înalte, îi trimitea junghiuri în lungul piciorului. A urcat grăbit treptele spitalului, cu gambele pulsând şi dinţii clănţănindu-i în gură. Agitaţia care-i curgea prin vene nu avea cum să se manifeste altfel.

— Hei? a strigat Roma, împingând uşile de la

intrare.

La recepţie nu era nimeni. Nicio asistentă, niciun doctor.

— Ascultă, Roma! a şoptit Juliette.

Au rămas nemişcaţi, sub arcada scorojită care dădea într-un coridor strâmt. Scârţâitul unui pantof. O şoaptă joasă.

Un ţipăt furios.

— *Dă-te* de pe mine…

— E Marshall! a tresărit Roma şi a ţâşnit ca din puşcă. Marshall!

— Aşteaptă, Roma! a sărit Juliette. Roma!

A alergat după el, cu pistolul în mână, cu degetul îndoit pe trăgaci. Însă până a ajuns ea, cu arma ridicată, era deja prea târziu. Roma intrase direct în cameră şi căzuse pradă ambuscadei. Fusese forţat să-şi pună mâinile la ceafă, în vreme ce trei Stacojii îşi ţineau pistoalele aţintite spre el.

— Ce să vezi? a rânjit Tyler.

Alisa a scâncit.

— Toţi peştii mari trag la undiţă deodată.

— Tyler! a şuierat Juliette.

Tyler a scuturat din cap înainte ca ea să mai apuce să spună ceva. Fiecare mişcare pe care o făcea era una încărcată de furie abia stăpânită – doar mâna lui era neclintită, ţinând arma îndreptată spre Alisa.

— Spune-mi, *tángjiě*! Spre cine îţi îndrepţi tu pistolul acum?

Juliette nu ştia. Îşi ridicase arma doar de dragul de a o ridica, doar ca să poată face ceva în caz că lucrurile aveau să escaladeze, însă acum se

gândea că escaladaseră deja şi că deznodământul se apropia de mult, mult timp. Încetişor, Juliette şi-a coborât pistolul, cu mâini tremurânde.

Stacojiii din încăpere au privit-o cu dispreţ. Juliette începea să înţeleagă. Tyler descoperise adevărul despre alianţa ei cu Florile Albe şi venise să se răzbune. Îi întorsese pe Stacojii împotriva ei, înfăţişând-o în chip de trădătoare. Ochii oamenilor ei treceau de la ea la Roma şi, în clipa asta, Juliette şi-a văzut clar greşeala. Era vina ei pentru că îşi făcuse visuri. Pentru că sperase.

O iubire ca a lor nu avea să supravieţuiască niciodată într-un oraş sfâşiat de ură.

Iubirea lor avea să le aducă tuturor moartea.

Asta doar dacă nu făcea ea ceva ca să-i salveze.

Respiră! Ea nu era doar moştenitoarea care venise din Vest, nu era o caricatură încondeiată de zvonurile lor, gata să se plece, uşor de manipulat, legată cu sfori de care să poată trage ei aşa cum vor.

Zâmbeşte! *Şi* ea, la rândul ei, era un monstru.

— Ce crezi că faci? a întrebat Juliette cu o voce monotonă, aproape plictisită.

— Compensez lipsa ta de judecată. Ne-ai trădat, Juliette. Ne-ai tras enorm înapoi în acest război, a spus Tyler, clătinând din cap. Voi îndrepta eu balanţa la loc. Nu-ţi face griji!

Degetul lui Tyler s-a încordat pe trăgaci.

— *Opreşte-te*! s-a răstit Juliette. Eşti un idiot. Crezi că te-am trădat? Crezi că ne faci o favoare ucigându-i pe toţi Montagovii? E un *truc*, Tyler. Prin

moartea lor nu vei face decât să atragi şi mai multă vărsare de sânge asupra familiei noastre.

Tyler a râs aspru.

— Să nu încerci să ne prosteşti ca să scapi basma curată din asta…

— Spun *adevărul*…

— Dar tu ai fost dintotdeauna o mincinoasă.

În clipa aceea, în cameră a răsunat o împuşcătură, smulgând un strigăt îngrozit din pieptul lui Juliette. Doar că nu venise de la Tyler. Ci de la arma pe care Marshall reuşise să o smulgă de la Stacojiul de lângă el şi să o folosească împotriva proprietarului ei. Stacojiul s-a prăvălit la podea.

Marshall s-a aruncat spre Alisa – sperând că va putea să o salveze, sperând că va reuşi cumva să îl dea pe Tyler la o parte.

Dar Tyler şi-a ridicat pistolul şi a tras primul. Marshall s-a prăbuşit la podea. Şi-a dus mâna la coaste, acolo unde îi înflorise o pată roşie de sânge.

— Mars! a urlat Benedict.

— Să nu îndrăzneşti! a şuierat un Stacojiu imediat şi l-a lovit pe Benedict cu pistolul în tâmplă.

Benedict s-a oprit. Nu putea să mai facă niciun pas spre Marshall fără a fi la rândul lui împuşcat. Stacojiii erau gata să profite de orice pretext pentru a trage. Juliette ştia asta prea bine.

— Sunteţi nebuni cu toţii, a reuşit să îngâne Marshall de jos.

S-a crispat din cauza durerii. Sângele începuse să i se scurgă printre degete, picurând pe podea.

— Sunteţi blestemaţi cu toţii. Familia Montagov şi familia Cai deopotrivă. Asupra caselor voastre s-a abătut un blestem.

Tyler şi-a ridicat din nou pistolul.

— Opreşte-te! i-a cerut Juliette. Opreşte…

O nouă împuşcătură. De data aceasta trăsese Roma. Reuşise să scape de unul dintre Stacojii şi să tragă o dată până l-au imobilizat din nou. Glonţul lui i-a zgâriat doar umărul lui Tyler. Tyler a făcut un pas îndărăt, şuierând din cauza durerii.

— ÎNCETAŢI!

Camera a îngheţat. Pistoale peste pistoale. Aşa avea să fie pentru totdeauna.

— Auziţi? s-a răstit Juliette.

Şi-a ridicat degetul la ureche, cerându-le bărbaţilor din încăpere să *asculte*. Zgomotul egal. Tropăiturile uniforme şi sloganele strigate într-un glas care se auzeau apropiindu-se din depărtare.

— Când vor ajunge aici, a grăit Juliette clocotind, ne vor ucide pe toţi. Flori Albe şi Stacojii, fără discriminare. Au mitraliere şi macete, iar noi ce avem? *Bani*?

Juliette s-a întors într-o parte. Gangsterul Stacojiu pe care îl împuşcase Marshall era mort. Glonţul îi trecuse prin gât. Ochii înceţoşaţi îi erau aţintiţi spre tavan. Nici măcar nu îi ştia numele.

Trunchiul lui Marshall era scăldat în sânge. Tyler nu avea să le lase pe Florile Albe să plece la timp pentru a-l salva pe Marshall. Tyler nu era atât de mărinimos. Trebuia să primească măcar un sacrificiu pentru a fi satisfăcut.

Un sacrificiu trebuia făcut pentru ca Florile

Albe să poată scăpa. Pentru ca Alisa să trăiască.

Cu gâtul uscat, Juliette şi-a dus mâna la buzunar. Şi-ar fi dorit să găsească acolo ceva care să rezolve ca prin magie situaţia, dar nu exista nimic care să o poată face. Exista doar datoria de sânge.

— Trebuie să plecăm înainte să fie prea târziu.

— Tu nu ai pic de onoare? a şuierat Tyler.

— Onoare? a repetat Juliette aspru, iar vocea ei suna apocaliptic în liniştea profundă a camerei de spital. Cui îi pasă de onoare, când vom fi cu toţii *morţi* dacă mai zăbovim aici?

— Nu voi pleca eu primul din cameră, Juliette! a declarat Tyler rece. Nu vreau să fiu împuşcat în spate...

— Atunci pleacă ei primii, a propus Juliette, îndreptându-şi umerii. *Lex talionis*, Tyler. Ochi pentru ochi. Aşa funcţionează datoria de sânge.

Juliette l-a arătat pe Marshall cu degetul. S-a concentrat să nu îi tremure mâna.

— Renunţă la planul tău nebunesc de răzbunare! Îl ucidem doar pe el, pentru omul nostru. Ceilalţi pot pleca.

— Nu! au strigat Roma şi Benedict la unison.

Juliette l-a privit pe Roma cu gheaţă în vene.

— Nu te afli în poziţia de a te târgui în clipa de faţă.

— Nu va funcţiona, Juliette! a spus Roma ferm. Dacă Tyler vrea o luptă dreaptă, lasă-ne să avem una. Nu minţi ca să ne obligi să ne retragem.

Oare Roma nu înţelegea că încerca să îl salveze? Nu îşi dădea seama că afară era în

desfăşurare o revoltă armată, că mulţimile furioase căutau să îi ucidă pe toţi aceia pe care îi recunoşteau ca făcând parte din elită? Nu vedea că singurul mod în care puteau ieşi de aici în viaţă era să taie toate legăturile dintre ei, că dacă Tyler ar fi bănuit măcar că Juliette e iubita lui Roma Montagov, atunci Roma era ca şi mort?

Înţelege, i-a şoptit o voce dinlăuntru. *Rămâne pentru tine*. *Nu te va părăsi*. *Nu o va face a doua oară*. *E gata să moară pentru tine*.

Juliette şi-a zis că acum trebuia să fie ea cea care pleacă. Iubita şi trădătorul, trădătoarea şi iubitul. Schimbau aceste roluri între ei de parcă ar fi fost vorba despre un joc.

— Spun adevărul, a grăit din nou Juliette. Fiecare cuvânt pe care îl rostea era ca un pumnal care i se înfigea în inimă, de două ori mai adânc decât răul pe care îl provoca celor din jur: Trezeşte-te! Tot acest flirt dintre noi nu a fost nimic mai mult decât o încercare de a obţine informaţii.

— Juliette, nu spune asemenea…

— Strada Myberg, l-a întrerupt Juliette.

Roma a amuţit. Pur şi simplu… a amuţit. Ştia adresa. Era strada pe care se afla casa în care stătuse ascunsă mama lui. Cea despre care nu ştia nimeni.

Datoria de sânge este datorie de sânge. *Nu te gândi prea mult la asta*! *Nu are rost*. *Nu este vina ta*.

Ah, dar era. *Era*.

Lady Montagova murise la două săptămâni după ce Juliette părăsise Shanghaiul. La două

săptămâni de la atacul asupra reşedinţei Stacojiilor, în care le fuseseră ucişi toţi servitorii.

Pentru că, după atac, Juliette îşi ieşise din fire în faţa celor doi Stacojii care o escortau spre vaporul care urma să o ducă la New York. Părinţii ei erau prea ocupaţi ca să o conducă. Stacojiii găseau că sarcina care le fusese dată era sub demnitatea lor; unul dintre ei se răstise la ea, cerându-i să-şi ţină gura, spunându-i că e doar un copil care nu ştie nimic despre acest oraş, de care oraşul nu avea nevoie.

Pentru că, în acea zi, Juliette bătuse din picior cuprinsă de o criză copilărească de furie şi, ca să arate cine e ea, le spusese Stacojiilor tot ce ştia despre Florile Albe dintr-o răsuflare, inclusiv adresa casei în care era ascunsă Lady Montagova. Auzise adresa din întâmplare, într-o după-amiază oarecare, când se dusese pe teritoriul Florilor Albe ca să îi facă o surpriză lui Roma şi îl auzise pe acesta vorbind despre asta cu tatăl lui.

Stacojiii nu o întrebaseră de unde avea ea o astfel de informaţie. O ignoraseră. Juliette crezuse că nu o luaseră în serios. Se simţise fizic rău odată ce urcase pe vapor, însă îşi zisese că Roma o trădase primul. Că Banda Stacojie putea să facă ce poftea cu informaţiile pe care i le pusese la dispoziţie şi că, aşa, Roma avea să primească o lecţie.

Nu îi trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să-i vâneze mama.

— Am ştiu, a spus Juliette. Am ştiut de la început. Eu i-am provocat moartea mamei tale.

În patul ei de spital, Alisa începuse să tremure. O privea pe Juliette cu ochi mari, mari de tot.

— Nu!

Roma abia putuse rosti cuvântul.

— Nu ai făcut aşa ceva.

Afară, zgomotele protestatarilor se auzeau teribil de aproape. Ceva metalic a lovit pereţii exteriori ai spitalului, în mijlocul freneziei şi al isteriei.

Roma nu mai putea să respire. Brusc, nu mai vedea clar, în faţa ochilor îi apăreau doar urme de culori, forme tremurătoare, doar un fragment dintr-o persoană care şi-a deschis gura şi a scuipat:

— Am fost crescută înconjurată de ură, Roma. Nu ţi-aş putea fi niciodată iubită, doar călău.

Juliette Cai a păşit spre Marshall. S-a lăsat în genunchi fără milă şi i-a smuls mâna din dreptul rănii, cercetându-l ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât un gunoi aruncat la picioarele ei.

— Ochi pentru ochi, a spus Juliette.

I-a tras cu putere o palmă peste faţă. Marshall s-a prăbuşit, trupul izbindu-i-se cu putere de podeaua rece şi dură. Şi-a dus o mână la cap şi cu una şi-a acoperit faţa, ca şi cum ar fi încercat să se apere. Sânge. Atât de mult sânge în jurul lui.

Juliette şi-a apucat arma cu ambele mâini. Şi-a întins pistolul, strângându-l cu putere. Şi apoi:

— Moarte pentru moarte.

Pac.

— Nu! a urlat Benedict.

Capul lui Marshall s-a smucit pe spate. Nu mai mişca.

Nu mai mişca.

Roma nu mai putea să respire.

— Marshall, ridică-te! a sughiţat Benedict. Ridică-te!

Juliette a fluturat degajat din mână spre Stacojiul care îl ţinea pe Benedict imobilizat.

— Dă-i drumul! a spus ea. Lasă-l să vadă singur.

Şi Stacojiul a ascultat-o. Şi-a îndepărtat pistolul suficient pentru ca Benedict să se poată mişca, dar nu într-atât, încât să nu poată trage dacă ar fi încercat să îi atace. Juliette se ridicase din nou. Îşi recăpătase locul deasupra lui Tyler şi avea să şi-l păstreze atâta vreme cât rămânea nemiloasă.

Benedict a păşit spre Marshall. Părea golit de orice senzaţie sau gând, gol pe dinăuntru, cu desăvârşire gol. Şi-a dus mâna la gâtul lui Marshall şi a ţinut-o acolo, aşteptând.

Un urlet cutremurător a sfâşiat pieptul vărului său. Acel sunet avea să răsune în creierii lui Roma pentru totdeauna.

— Trezeşte-te! i-a cerut Benedict aspru.

L-a scuturat pe Marshall de umeri. Marshall nu răspundea. Un corp fără viaţă, inert ca o marionetă.

— Trezeşte-te!

Nu avea să se trezească.

Juliette nu a avut nicio reacţie în faţa scenei care i se desfăşura înaintea ochilor. Îi privea pe mort şi pe cel care îl plângea ca pe doi străini, care nu însemnau nimic pentru ea – şi Roma şi-a zis că aşa şi e.

— Pleacă! i-a cerut Juliette.

Pistolul i s-a îndreptat spre Alisa.

— Plecaţi, înainte să vă ucidem pe toţi.

Roma nu avea de ales. S-a clătinat până la Alisa, cu mâna întinsă.

Şi Florile Albe s-au retras.

Juliette i-a privit ieşind. Şi-a întipărit imaginea în minte, zicându-şi că nu trebuie să uite niciodată uşurarea pe care o simţise în acea clipă, gustul dulce pe care i-l lăsase pe buze. S-a forţat să îşi înfiereze acel moment în minte. Poate că asta însemna să fii un monstru. Poate că Paul Dexter ştiuse el ceva. Poate că teroarea şi minciunile îşi aveau rostul lor.

În spital a izbucnit o cacofonie de voci. Reverberau pe coridoarele lungi, îndemnând muncitorii să răvăşească locul, să provoace cât mai multă distrugere.

— Mă ocup eu de el, a spus Juliette, arătând cu capul spre trupul lângă care era îngenuncheată. Du-te, Tyler! Ia-ţi oamenii! E o ieşire în spate.

Pentru o clipă cât o eternitate, Tyler a părut să nu fie dispus să cedeze. Apoi, cum în spital începuseră să se audă scrâşnete de metal izbind metal, a dat din cap şi le-a făcut semn oamenilor lui să-l urmeze.

Doar Juliette a rămas în urmă, cu mâna aşezată pe un trup rece.

Doar Juliette a rămas în urmă, singură, cu greutatea păcatelor ei.

Epilog

— Greva muncitorilor a post un eşec, a anunţat menajera, dar ne aşteptam la asta.

Juliette a strâns din dinţi în timp ce aranja mâncarea adusă din bucătărie în coşul pe care îl pregătea. Cerul se întunecase şi ea îşi spălase demult de pe mâini sângele evenimentelor desfăşurate mai devreme. Când ajunsese înapoi acasă, rudele ei nici măcar nu bănuiau pe unde umblase – nu aveau idee că fusese cât pe ce să fie prinsă în revoltele care decimaseră Nanshi.

Revoltele nu mai duraseră mult după ce Juliette scăpase din spital. De îndată ce poliţia dăduse năvală, ajutată de un număr uriaş de gangsteri, lupta nu mai fusese deloc una cinstită. A doua zi, de dimineaţă, muncitorii aveau să se întoarcă la posturile lor. Cei care îşi uciseseră superiorii mergeau la închisoare.

Şi asta era tot.

Juliette avea sentimentul că Partidul Comunist nu putea fi învins atât de uşor. Acela era doar începutul revoltelor.

— În fine, a rostit vesel menajera. Părinţii dumneavoastră vor să ştie dacă veţi fi prezentă la cină. Le caută şi pe domnişoarele Kathleen şi Rosalind.

Juliette a clătinat din cap.

— Am treabă. Mă întorc într-o oră. Anunţă-i tu pe părinţii mei, te rog!

Menajera a dat din cap.

— Şi verişoarele dumneavoastră?

— Am trimis-o pe Kathleen să rezolve ceva. Nici ea nu va putea lua parte la cină.

Poate că Juliette rostise cuvintele pe un ton care îi trăda confuzia sau poate că doar vorbele în sine erau îndeajuns să suscite curiozitatea. Servitoarea şi-a plecat capul într-o parte, luând seama că fusese rostit doar un nume, şi apoi a întrebat:

— Dar domnişoara Rosalind?

Juliette a scuturat din cap şi a ridicat din umeri.

— Kathleen a spus că nu vrea ca Rosalind să o însoţească, aşa că Rosalind este încă la ea în cameră. Ai putea să o întrebi personal.

— Prea bine!

Menajera a dat din cap şi a plecat grăbită să-şi facă treaba.

Oftând, Juliette şi-a închis coşul bine şi a plecat şi ea.

Kathleen şi-a încreţit nasul în timp ce trecea în revistă starea în care se afla Batardoul. Fusese avertizată în privinţa cadavrelor, a insectelor care pluteau în apă şi a găurilor de gloanţe care brăzdau cele mai neaşteptate locuri, însă acum, că le vedea cu ochii ei, senzaţia era cu totul alta. Un dezastru.

Kathleen s-a învârtit încetişor, strâmbându-se când pantoful îi atingea vreo insectă moartă de pe jos.

— A zis că ar trebui să fie acolo unde este şi mortul! a strigat Kathleen, făcându-le semn grupului de Stacojii pe care Juliette îi trimisese ca

să o ajute. Căutaţi!

Misiunea lor? Juliette voia o insectă mare cât pumnul, o insectă despre care zicea că rămăsese pe debarcaderul din lungul râului Huangpu. De dragul ştiinţei, pretinsese Juliette. Însă Kathleen se întreba dacă nu cumva verişoara ei avea nevoie de o dovadă fizică, ceva care să îi confirme că nebunia se sfârşise şi că ea făcuse alegerile corecte, că totul meritase.

— Ar trebui să, ăăă… mutăm mai întâi cadavrul?

Kathleen s-a crispat. A aruncat o privire spre debarcader, spre trupul prăbuşit al lui Qi Ren, întru totul uman acum şi complet, complet lipsit de viaţă.

— Lăsaţi-l aşa deocamdată, a spus Kathleen încetişor. Începeţi căutările!

Bărbaţii au dat din cap. Kathleen a încercat să îi ajute aruncând în apă insectele mai mici cu vârful pantofului. Pluteau. Toate trupurile lor micuţe, lipsite de viaţă, şi cochiliile exterioare pluteau pe râu, purtate de curent în grupuri care semănau cu petele de ulei de deasupra unei supe reci.

— Domnişoară Kathleen! a strigat-o unul dintre bărbaţi. Sunteţi sigură că despre debarcaderul acesta este vorba?

O insectă uriaşă nu era tocmai ceva greu de identificat. Dar nu se vedea pe nicăieri.

— Ea a spus că este cel pe care se află cadavrul, i-a răspuns Kathleen. Nu mai văd nici un alt cadavru pe nici un alt debarcader.

— Poate că domnişoara Juliette s-a înşelat? şi-a dat cu părerea un alt Stacojiu.

— Cum ar fi putut să se înşele în privinţa unei insecte uriaşe? a murmurat Kathleen, perplexă.

Cu toate astea, nu avea niciun rost să continue căutarea dacă nu era acolo. Poate că fusese zdrobită sub o talpă, atât de puternic, încât nu mai rămăseseră din ea acum decât firicele de praf, pe care ochii lor nu le puteau distinge.

Kathleen a oftat.

— În fine!

A arătat spre cadavru.

— Luaţi-l!

Oamenii s-au grăbit să o asculte. Kathleen a mai trecut o dată în revistă locul. Ochii i s-au oprit asupra petelor de sânge din capătul debarcaderului. Aproape că o ratase, însă acum vedea o servietă, care zăcea deasupra unei mici movile de insecte moarte.

— Ia să vedem ce-i cu tine, a murmurat Kathleen, apucând servieta.

Fără să se gândească, a deschis-o, însă, cum era răsturnată cu fundul în sus, atunci când capacul s-a deschis, tot ce se afla în ea a căzut afară. Bocănitul a atras atenţia unui Stacojiu din apropiere.

— Nu-ţi face griji! i-a strigat Kathleen repede.

S-a lăsat pe vine şi a început să adune obiectele care se împrăştiaseră pe jos.

— Sunt o neîndemânatică.

A apucat repede hârtiile, ca să nu fie zburate de vânt. Însă, înainte să le îndese înapoi în

servietă, privirea i-a fost atrasă de o scrisoare, una pe care era ştampilat COPIE, semn că era vorba de un document trimis de Paul. În colţul de sus, adresa destinatarului indica faptul că scrisoarea fusese trimisă în Concesiunea Franceză.

Kathleen a citit cele câteva cuvinte pe care le conţinea mesajul.

Şi brusc, cuprinsă de groază, a scăpat din nou la pământ tot ce strânsese în braţe.

Cu coşul la braţ, Juliette a ciocănit la uşa ascunzătorii Stacojiilor. S-a uitat peste umăr. Era sigură că nu o urmărise nimeni – se asigurase de asta la fiecare pas pe drumul spre acea clădire –, dar, pentru orice eventualitate, a mai privit o dată în jur.

Din interiorul apartamentului s-a auzit mişcare. Zgomotul era destul de puternic şi se îndrepta în direcţia ei, lucru de care îşi putea da seama pentru că apartamentul era mic şi avea un tavan foarte jos.

— Grăbeşte-te! a strigat Juliette, ciocănind din nou. Nu am toată ziua la dispoziţie.

Uşa s-a dat de perete. În prag, Marshall Seo a ridicat o sprânceană la ea.

— Nu?

— Sunt o persoană ocupată, a declarat Juliette.

I-a făcut semn lui Marshall să se dea la o parte, ca să poată intra şi închide uşa în urma ei. Acesta era un adăpost rar folosit, atât de rar – având în vedere că era amplasat într-una dintre cele mai sărace zone din oraş –, încât nu avea apă curentă

şi nici alte facilităţi, în afara unui pat. Avea, în schimb, un zăvor solid şi o fereastră pe care puteai sări cu uşurinţă la nevoie. Era, într-adevăr, un loc în care te puteai ascunde în siguranţă dacă nu voiai să fii găsit.

— Mi-ai adus apă? a întrebat Marshall. Mi-a fost al naibii de sete, Juliette…

Juliette a scos un recipient uriaş cu apă şi l-a trântit pe masă, provocându-l parcă pe Marshall să mai zică ceva. Marshall a rânjit.

— Ţi-am adus şi mâncare, a spus Juliette. Pentru că nu vreau să mori de foame.

Marshall a aruncat un ochi în coş, inspectând pungile.

— Doar portocale? Eu prefer merele.

Juliette a oftat.

— Având în vedere că se presupune că eşti mort, a mormăit ea, reuşeşti totuşi să fii extrem de iritant!

— Apropo de…

Marshall s-a aşezat pe un scaun vechi, rezemat de perete. Şi-a încrucişat braţele la piept, crispându-se uşor când şi-a atins rana încă proaspătă.

— Când pot învia?

Juliette îşi asumase un risc: fusese un joc de noroc. Totul depinsese de sincronizare, de încredere – încrederea ei că Marshall va şti ce încerca ea să facă, de încrederea ei în Lourens şi în serul pe care îl furase. Totul depinsese de felul în care reuşise să-şi scoată borcănelul din buzunar fără să fie văzută şi să i-l paseze lui Marshall în

clipa în care i-a îndepărtat palma din dreptul rănii, cu capacul scos. Depinsese de lovitura pe care i-o aplicase, astfel încât el să se poată prăbuşi cu mâinile acoperindu-i faţa, pentru a nu fi văzut atunci când bea licoarea. Depinsese de faptul că îşi scosese gloanţele din pistol, astfel încât să se audă doar sunetul unei împuşcături, fără a-l mai răni *a* doua oară pe Marshall.

Restul fusese doar o chestiune de noroc. Juliette alergase în biroul central şi găsise o doctoriţă care nu fugise încă din clădire şi care nu se temea de muncitorii care inundaseră holurile. Reuşise să o convingă să îl opereze pe Marshall, deşi acesta nu avea puls. Reuşise să îi urce trupul pe o masă de operaţie, chiar înainte să îi observe protestatarii. Reuşise să blocheze uşile, legându-le cu lanţuri, astfel încât muncitorii obosiseră să mai încerce să pătrundă înăuntru şi părăsiseră acea aripă a spitalului. Glonţul pe care îl trăsese Tyler ieşise repede – prins doar la suprafaţă, în pielea care acoperea coastele lui Marshall – şi doctoriţa cususe rana. Juliette îi promisese bani ca să-i cumpere tăcerea, dar femeia strâmbase din nas, fără să bănuiască măcar cine e Juliette.

— Dă-mi ceva timp! a murmurat Juliette. Stai ascuns, până îmi dau seama ce să fac cu Tyler. Până îl voi convinge că doar l-am păcălit pe Roma.

Marshall a mijit ochii.

— Cât din tot ce s-a întâmplat *a fost* doar un truc?

Juliette şi-a ferit privirea.

— Chiar crezi că e acum momentul potrivit să-

ţi aperi tovarăşul de arme?

— Sunt un om mort, scumpo. Ce strică să-mi răspunzi la întrebare?

Ce strica? Demnitatea ei doar.

— Nimic, Marshall Seo, a spus Juliette.

Şi-a şters ochii repede.

— Nimic nu mă obliga să te salvez. Aş *fi* putut să te împuşc în cap.

— Dar m-ai salvat, a spus Marshall. Pentru că îl iubeşti.

Juliette a scos un mormăit frustrat.

— N-o spune aşa! Nu vorbi aşa tare!

Marshall şi-a fluturat mâna în jur, de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Cine ne aude?” Nimeni. Nu îi auzea nimeni. Nimeni, în afara unui om mort, nu avea să audă mărturisirea lui Juliette, şi el nu putea să o dezvăluie nimănui altcuiva.

— Şi îl iubeşti îndeajuns de mult ca să îl faci să te urască?

— *Trebuie* să mă urască, a spus Juliette obosită. I-am ucis mama.

— Cu mâna ta? a întrebat Marshall, ştiind deja răspunsul.

— Nu.

Juliette şi-a coborât privirea spre propriile mâini. Avea o zgârietură la încheietură. Nu îşi amintea cum se alesese cu ea.

— Dar le-am oferit ucigaşilor informaţia din maliţiozitate. E ca şi cum aş fi înfipt chiar eu cuţitul.

Marshall a privit-o lung, fără să scoată niciun cuvânt pentru o bucată de vreme. În privirea lui se

citea mila, însă Juliette şi-a dat seama că lucrul acesta nu o deranja. Mila lui Marshall Seo nu o umilea. I se părea caldă, blândă.

— Înainte să mă părăseşti din nou, a grăit Marshall într-un târziu, cu aceeaşi grabă de mai devreme, când încă sângeram prin bandaje, am o rugăminte.

Poate că îşi închipuise doar, însă lui Juliette i s-a părut că vocea lui Marshall tremură uşor. S-a încruntat.

— Spune!

Marshall Seo şi-a ascuns privirea.

— Benedict.

— Nu poţi! a răspuns Juliette imediat, ştiind care e rugămintea, fără să fie nevoie să o audă.

Nu îşi închipuise, până la urmă.

— Dacă încă o persoană află secretul, totul devine de o sută de ori mai periculos.

Juliette şi l-a închipuit pe Tyler aflând că Marshall e încă în viaţă. Şi-a închipuit cum misiunea lui avea să devină găsirea locului unde se afla acesta, rănindu-i pe toţi cei care ar *fi* putut deţine informaţia. Îşi închipuia că nu îi e prea dragă lui Benedict, dar chiar şi aşa, nu avea să îl lase pe Tyler să-l rănească.

— S-ar putea să fiu nevoit să mă ascund luni de zile, a spus Marshall, trecându-şi braţele în jurul mijlocului. Va trebui să mă creadă mort *luni de zile*.

Lui Juliette i s-a strâns inima în piept.

— Îmi pare rău! a şoptit ea. Dar, ca o favoare pentru mine, te rog, lasă-l pe Benedict Montagov să creadă asta! Trebuie să o creadă.

Un hârşâit pe podea. Pereţii şi tavanul au scârţâit sub adierea vântului de afară. A trecut o mică eternitate până când, cu respiraţia tăiată, Juliette l-a văzut pe Marshall dând din cap, cu buzele strânse.

— Nu va dura mult, l-a asigurat Juliette, împingând spre el coşul cu mâncare. Promit!

Marshall a dat din nou din cap, de data aceasta pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de promisiunea pe care Juliette i-o făcuse. Când l-a lăsat singur, închizând uşa în urma ei cu un ţăcănit uşor, Marshall privea gânditor pe fereastră, cu ochii îndreptaţi spre o crăpătură din geamul prost prins în toc.

Juliette a revenit pe străzi, pătrunzând din nou în agitaţia şi în haosul lor răsunător. Cerul era întunecat, iar ziua fusese una lungă, însă centrul oraşului îşi reintrase în ritmul obişnuit, de la vânzătorii care îşi etalau mărfurile, la comercianţii care îşi strigau ofertele, de parcă un monstru nu ar fi semănat distrugere în inima lui cu doar câteva ore în urmă.

Şi gangsterii îşi reluaseră activitatea. Gangsterii care se ascundeau la fiecare colţ, cu ochii lipiţi de Juliette, în timp ce aceasta trecea pe lângă ei.

— Domnişoară Cai! Domnişoară Cai!

Încruntată, Juliette s-a oprit şi s-a întors, dând de un mesager care alerga spre ea. Chipul lui i se părea vag cunoscut, dar abia după ce i-a întins un bileţel cu scrisul de mână al lui Kathleen, l-a recunosc ca fiind unul dintre oamenii pe care îi

trimisese în Batardou.

— Aţi găsit ce v-am cerut? a întrebat Juliette.

— Nu am găsit nicio insectă uriaşă, a raportat mesagerul. Dar domnişoara Kathleen a zis să vă aduc asta cât mai repede cu putinţă.

Juliette s-a încruntat, a luat bileţelul şi l-a deschis. Nu era un bilet *de la* Kathleen, ci mai degrabă copia unei scrisori trimise de Paul Dexter la o adresă pe care Juliette nu a recunoscut-o imediat, indicând doar că se află în Concesiunea Franceză.

A citit cuvintele mâzgălite acolo, chinuindu-se să descifreze scrisul de mână lung şi deşirat, care i se potrivea atât de bine lui Paul Dexter.

Aproape că îşi dorea să nu-l fi descifrat.

În cazul morţii mele, *eliberaţi-le pe toate*.

A inundat-o imediat un val rece de sudoare. Din vârful degetelor până pe şira spinării, teroarea i s-a infiltrat în oase, amorţind-o cu totul.

— Ce e asta? a cerut Juliette să afle. *Ce naiba* e asta?

Mesagerul a clipit din ochi la ea, înmărmurit.

— Domnişoara Kathleen a spus doar să vi-l înmânez…

Juliette i-a împins înapoi biletul. Mesagerul nu a reacţionat suficient de repede şi bucata de hârtie a plutit spre pământ, atingând asfaltul ca un fluture delicat. A fost strivită imediat sub pantoful lui Juliette, care a făcut un pas înainte, străduindu-se să tragă aer în piept, şi şi-a rotit privirea împrejur cu disperare, încercând să gândească, să gândească, să gândească…

— Nu! a şoptit ea răguşit. Nu, nu se poate să fi făcut asta!

Clopoţeii din lungul străzii au început să sune, de şapte ori, pentru ora şapte.

Şi, în depărtare, un cor de urlete a sfâşiat oraşul.

Va urma…

Mulţumiri

În adolescenţă, nu citeam aproape niciodată secţiunea de mulţumiri, poate doar pentru a mă uita după numele vreunei persoane celebre, şi ştiu că sunt mulţi printre voi care fac acelaşi lucru. Aşa că, înainte de a începe, vreau să anunţ că *Eu nu sunt ca alte mulţumiri*, şi prin asta vreau să spun că sunt *exact* ca alte mulţumiri, doar că puţin mai insistentă, aşa că tu, cititorule care te pregăteşti să închizi cartea, ar trebui să mă citeşti.

Îţi mulţumesc, Laura Crockett, pentru că ai crezut în această carte şi în mine! Sper că ştii că după fiecare schimb de e-mailuri, indiferent de cât de banal, trebuie să stau câteva clipe cu ochii pierduţi în zare pentru a cuprinde cu mintea toată aprecierea pe care ţi-o port. Ai descoperit conceptul meu nebunesc, care-i înfăţişa pe Romeo şi pe Julieta ucigând un monstru în Shanghaiul anilor ’20, l-ai ales din mormanul tău de propuneri şi l-ai prezentat atât de strălucit, încât m-am simţit sigură de reuşită, de la început şi până la sfârşit. Sunt atât, atât de norocoasă că te am în echipa mea! Îi mulţumesc şi lui Uwe Stender pentru că a fondat locul magic care este Triada US, şi mulţumiri lui Brent Taylor şi întregii echipe de la agenţie pentru munca lor extraordinară!

Îţi mulţumesc, Tricia Lin, pentru genialitatea ta editorială, care pur şi simplu mă dă pe spate! Din prima clipă în care am vorbit la telefon, am ştiut că vizualizezi exact ceea ce îmi doream să fie această

carte, iar viziunea şi îndrumarea ta au transformat-o dintr-un boboc drăgălaş într-o tufa de trandafiri înfloriţi. Nici că aş putea fi mai recunoscătoare decât îţi sunt deja! Îi mulţumesc şi lui Sarah McCabe pentru că m-a luat sub aripa ei cu atât de multă grijă şi entuziasm! Îţi mulţumesc, Mara Anastas, şi le mulţumesc tuturor celor de la Simon Pulse pentru pasiunea şi munca lor: Chriscynethia Floyd, Sarah Creech, Katherine Devendorf, Elizabeth Mims, Sara Berko, Lauren Hoffman, Caitlin Sweeny, Alissa Nigro, Anna Jarzab, Emily Ritter, Annika Voss, Savannah Breckenridge, Christina Pecorale şi restului echipei de vânzări de la Simon & Schuster, lui Michele Leo şi echipei ei de cercetare: Nicole Russo, Cassie Malmo, Jenny Lu şi Ian Reilly! Mulţumesc, Billelis, pentru coperta atât de frumoasă, care, după ce am văzut-o prima oară, m-a făcut aproape să leşin! Şi cele mai adânci mulţumiri lui Deborah Oliveira şi Tessera Editorial pentru lectura atentă şi pentru note!

Vă mulţumesc, *māma* şi *bàba*, pentru că m-aţi sprijinit necondiţionat! În fiecare etapă a vieţii mele, m-aţi încurajat mereu să fiu cât mai bună cu putinţă şi mi-aţi oferit tot ce-aţi avut voi mai bun. Poveştile voastre spuse la cină, anecdotele pe care le povesteaţi la întâmplare în timpul călătoriilor lungi cu maşina, însuşi felul în care m-aţi crescut au sădit în mine dragostea pentru oraşul de deasupra mării. Mă bucur că vă port genele! Şi, *da*, regret că am renunţat la lecţiile mele de chineză acum zece ani. Vă mulţumesc că nu aţi insistat *prea tare* şi vă mulţumesc pentru că aţi tradus

documentele istorice pe care vi le-am trimis, pentru că aţi căutat lucrurile pe care nu le puteam găsi pe site-urile web englezeşti şi pentru că v-aţi asigurat că transliteraţia mea nu este complet disonantă! De asemenea, le mulţumesc şi celor cu care îmi împart genele, Eugene şi Oriana, care trebuie să ţină pasul cu cererile mele dubioase din grupul familiei noastre de pe WeChat!

Îţi mulţumesc, Hawa Lee, prietena mea cea mai bună! De pe vremea în care eram fetele enervante din clasa a VII-a care cântau Selena Gomez în spatele sălii şi până acum, ai fost întotdeauna cea care m-a încurajat cel mai mult şi te ador până la sfârşitul timpului! Tu ai citit prima, prima versiune a acestei cărţi, şi mi-ai spus că frazele mele ţi se derulează în minte ca un film, iar lucrul acesta mi-a încălzit inima atunci şi mi-o încălzeşte şi acum. Îţi mulţumesc, Aniket Chawla, de asemenea prietena mea cea mai bună! În timp ce scriu aceste rânduri, tu citeşti în sfârşit cartea, după ce i-ai trimis primele versiuni în spam, dar te iert, pentru că eşti un suflet bun care a încercat să mă înveţe matematică într-a XI-a şi te voi adora şi pe tine până la sfârşitul timpului. Îi mulţumesc lui Sherry Zhang, căreia îi spun cu drag Sherry Berry, pentru că mi-a oferit cele mai înţelepte sfaturi în momentele mele cele mai grele de îndoială! Ai fost o adevărată sfântă, în timp ce eu mă plimbam dintr-un capăt în celălalt al camerei noastre micuţe de hotel din Wellington, încercând să-mi planific întreaga carieră. Voi continua să te încurajez la rândul meu, pentru totdeauna. Îi mulţumesc lui

Emily Ting, raza de soare, pentru că a fost entuziasmată de scrierea mea încă de la început (adică, din clasa a IX-a, de la ora de ştiinţe), chiar dacă pe atunci eram doar un cartof cu pretenţii!

Îi mulţumesc domnului Randal pentru că este un profesor de engleză extraordinar şi pentru pasiunea cu care predă Shakespeare! Le datorez întru totul dragostea mea pentru literatură acelor lecţii din clasa a XII-a şi a XIII-a, în care analizam metafora, simbolismul şi imaginile vizuale, şi sper că toţi viitorii dumneavoastră elevi îşi vor da seama cât de norocoşi sunt să vă aibă ca profesor. Le mulţumesc şi domnilor Black şi Parkinson pentru că m-au încurajat, sprijinindu-mi micul meu club NaNoWriMo şi pentru că fac lucruri extraordinare pentru catedra de engleză!

Îi mulţumesc şi profesorului Chi-ming Yang pentru că a fost de acord să îmi coordoneze proiectul de cercetare dimpreună cu această carte, pentru că mi-a ascultat disertaţiile fără sfârşit despre categoria Young Adult şi pentru că m-a ajutat să le sistematizez într-un studiu coerent! Îi mulţumesc şi profesoarei Josephine Park pentru că a venit în întâmpinarea problemelor mele de student atunci când au început să-şi facă apariţia şi m-a ghidat cu atâta răbdare!

Îţi mulţumesc, João Campos, pentru că ai citit ciorna dezlânată a acestei cărţi cu entuziasm şi pentru notiţele şi sugestiile formidabile care au îmbunătăţit mult aceste personaje! Şi îţi mulţumesc pentru că oferi cele mai grozave îmbrăţişări! Îţi mulţumesc, Ryan Foo, pentru că ai

avut întotdeauna cea mai bună părere despre acest volum şi pentru că mi-ai adus atâtea bucurii! Îţi mulţumesc pentru că mi-ai promis că vei fi avocatul meu în cazul în care voi fi acuzată vreodată de crimă! Voi ţine minte asta. Îi mulţumesc lui Andrew Noh pentru că mi-a pus la dispoziţie căni metaforice de ceai şi pentru că mi-a ţinut de urât în timp ce mă dădeam de ceasul morţii redactând această carte, dar şi pentru că mi-a verificat exprimarea în franceză! Îi mulţumesc şi lui Kushal Modi, care mi-a verificat la rândul lui franceza pentru a se asigura că nu sun ca o şcolăriţă de clasa a V-a şi pentru că îmi ţine companie de fiecare dată când mă retrag în camera mea ca să scriu! Şi, desigur, îi mulţumesc lui Jackie Sussman pentru că îmi ascultă întotdeauna ideile şi pentru că mă suportă atunci când umplu camera cu notiţe despre personaje şi pentru că nu se sperie de fiecare dată când exclam că am mai descoperit câte ceva! Le mulţumesc Rebeccăi Jiang şi lui Ennie Gantulga pentru că sunt nişte colege de apartament şi prietene extraordinare şi pentru că umplu casa de râsete! Îţi mulţumesc, Anastasia Şabalov, pentru notiţele minunate pe care le-ai făcut pe marginea primei versiuni a acestei cărţi, pentru discuţiile noastre lungi despre industria de carte şi pentru că mi-ai verificat rusa, asigurându-ne astfel că nu fac pe nimeni şoricel din greşeală!

Le mulţumesc primilor mei cititori, pe care îi consider prieteni întâlniţi pe internet! Lui Rachel Kellis – una dintre persoanele mele preferate!

Discuţiile noastre se întind de la comentarii atât-de-amuzante-încât-mă-doare-burta la reacţii serioase, şi până la a ne corecta una alteia e-mailurile pentru a ne asigura că au tonul potrivit şi un număr decent de semne de exclamare. Apreciez aceste discuţii – şi pe tine – enorm! Lui Daisy Hsu – tu ai fost prima mea prietenă de pe internet, lucru extrem de interesant, având în vedere că avem prieteni comuni în viaţa reală. Datorită sugestiilor tale geniale, am încetat să mai fiu timorată în această carte şi am dat frâu liber angoasei. Lui Tori Bovalino – regina poveştilor întunecate şi persoana alături de care îmi place cel mai mult să mă vait în privinţa cărţilor proaste. Savurez acreala noastră teribil de mult şi ştiu că mă pot aştepta de la tine să fii la fel de uluită ca şi mine în faţa unora dintre cele mai… bizare alegeri făcute pe internet.

Lui Eunice Kim – cea mai de treabă persoană pe care o cunosc şi o zână care m-a ajutat să centralizez lucrurile. Ştii că sunt cea mai mare fană a selecţiilor tale de GIF-uri. Îmi pare rău că ţi-am rănit antieroii preferaţi, deşi… dacă stau bine să mă gândesc… poate că nu îmi pare chiar atât de rău? Mirandei Sun – colega mea de generaţie plină de oftică. Nu ştiu cum de reuşim să avem tot timpul atât de multe păreri despre toate subiectele, însă până acum sunt sigură că am scris echivalentul a cel puţin zece romane în mesajele noastre private, exprimându-ne opiniile la cald. Închin pentru încă un milion de romane în mesajele noastre private, cu opinii exprimate la cald. Lui

Tashie Bhuiyan – alături de care mă hlizesc tot timpul. Nu pot să cred că am ajuns să fim prietene pentru că am văzut pe cineva care semăna cu Gansey şi am început să te ţin la curent cu noutăţi, însă cred că asta ne reprezintă. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu te-aş avea pe tine pentru a-ţi trimite toate capturile mele de ecran din categoria „ce naiba mai e şi asta?” Alinei Khawaja – sunt extaziată de forţa pe care o au memeurile tale şi de puterea colecţiei tale de memeuri. Pagina de memeuri dedicată acestei cărţi este condusă doar prin pura ta voinţă. Iar atunci când voinţa pură păleşte, rămâne totuşi pasiunea. Lui Molly Chang – cea care bate toba pentru mine şi cea care mă încurajează constant să canalizez energia acelei Juliette pe care o port în inimă (şi prin asta sper că vrei să spui că ar trebui să fiu mai puternică şi nu că ar trebui să sar la bătaie pe stradă). Lui Grace Li, pentru că a spus lucruri extraordinare despre această carte şi m-a inspirat prin faptul că vorbele pot provoca o durere atât de frumoasă.

Zoulfei Katouh, regina celor mai amuzante imagini pe care le-am văzut vreodată, regina care ştie cum să facă oamenii să plângă, regina absolută! Lui Meryn Lobb – tu ai putea literalmente să mă plesneşti (şi metaforic, prin reacţiile tale), şi eu tot ţi-aş mulţumi.

Le mulţumesc oamenilor minunaţi din industria de carte care mă tratează cu bunătate fără niciun motiv ascuns! Îi mulţumesc Tashei Suri pentru că a răspuns numeroaselor, numeroaselor mele e-mailuri! Îi mulţumesc lui Morgan Al-Moor pentru că

a citit această carte şi mi-a creat cea mai frumoasă estetică pe care am văzut-o în viaţa mea! Îi mulţumesc lui Faridah Àbíké-íyímídé, pentru că este pur şi simplu o persoană minunată şi pentru că a înfiinţat programul de mentorat Avengers of Colour, care mi-a umplut inima de bucurie! Le mulţumesc tuturor celor din grupul Roaring Twenties Debut, o comunitate absolut minunată! Închin în cinstea noastră, pentru că am reuşit să fim publicaţi într-unul dintre cei mai dificili ani pentru debut!

Le mulţumesc bloggerilor care m-au susţinut încă de pe vremea când din această carte nu era disponibil pentru public decât un rezumat! Le mulţumesc oamenilor pe care îi ador de pe Twitter, care îmi trimit emoticoane cu ochi pentru a-şi arăta entuziasmul! Le mulţumesc acelora care se străduiesc să mă includă şi pe mine! Mulţumesc, CW şi tuturor prietenilor de la The Quiet Pond, Shealea, Danielle Cueco, Lily @ Sprinkles of Dreams, Noémie @ Tempest of Books, Karina @ Afire Pages, Tiffany @ Read by Tiffany, Laura @ Green Tea and Paperbacks, Kate @ Your Tita Kate, Fadwa @ Word Wonders, şi multor, multor altora pe care sunt sigură că îi uit acum! Şi pentru că pot să o fac, îi mulţumesc albumului lui Halsey, *Hopeless Fountain Kingdom*, pe care l-am ascultat non-stop în timp ce lucram la această carte!

Le mulţumesc *primilor-primilor* mei cititori care au lecturat această carte (şi, practic, continuarea ei!) pe când era doar un document uriaş publicat pe bucăţi pe internet! Acum este aproape de

nerecunoscut, cu excepţia numelor personajelor, însă feedbackul vostru a fost esenţial pentru a o transforma în ceea ce este azi. Lui Kelly Ge – tu ai fost cea dintâi persoană care a auzit despre această carte, pe când era doar o idee, şi m-ai încurajat să merg mai departe. Lui Paige Kubenka: comentariile tale constante m-au ajutat să înaintez şi au însemnat totul pentru mine. Lui Gabrielle, Kamiliei, lui Clairene, Halei, lui Aubry, Ejay, Tanvi – nu vă ştiu numele de familie şi nu ştiu dacă aveţi idee că povestea pe care aţi citit-o a fost publicată, dar dacă se întâmplă să deschideţi din nou această carte – mulţumesc!

Motivul pentru care am continuat să scriu în toţi aceşti ani este acela că am ştiut că există oameni care îmi preţuiesc cuvintele. De-a lungul timpului, indiferent cât de multe bătăi de cap mi-a dat scrisul meu, nu m-am îndoit niciodată de valoarea poveştilor pe care le spuneam, pentru că am avut cititori care vorbeau despre lucrurile care îi încântau la ele. Pentru că, atâta timp cât îi am pe cititorii mei, nu am cum să nu fiu scriitoare. Fără cititorii mei, nu sunt deloc scriitoare.

Aşa că, îţi mulţumesc ţie, cititorule! Îţi mulţumesc pentru că ai deschis această carte!

Nota autoarei

În 1920, Shanghai era un loc vibrant şi divizat şi, deşi multe lucruri au fost inventate în *Aceste patimi zbuciumate*, atmosfera este pe cât se poate de veridică istoric am putut să o redau. Era o vreme agitată din punct de vedere politic, naţionaliştii se luptau cu comuniştii şi întregul oraş era pe punctul de a exploda. Deşi nu a existat o vendetă, Shanghai chiar era un oraş divizat – între străinii care puseseră stăpânire pe el din cauza termenilor injuşti ai tratatului încheiat după ce China pierduse Războaiele Opiului; francezii aveau în stăpânire Concesiunea Franceză; englezii, japonezii şi americanii, Stabilimentul Internaţional; iar toate nedreptăţile pe care le menţionează Juliette sunt extrase direct din cărţile de istorie. Străinii au construit parcuri şi le-au interzis chinezilor să intre în ele. Au investit fonduri în oraş. Deşi China nu a fost niciodată în mod oficial colonie, în Shanghai exact asta s-a întâmplat: bucată cu bucată, a fost colonizat.

În acest climat, oraşul a ajuns un loc al fărădelegii şi – da – chiar a fost condus de gangsteri! Pentru că fiecare dintre teritoriile străine erau controlate de o anumită ţară, în diferite părţi ale Shanghaiului erau în vigoare legi diferite. Luaţi în considerare şi legile de extrateritorialitate aplicate cetăţenilor care nu erau de naţionalitate chineză – ceea ce însemna că cetăţenii străini nu puteau fi judecaţi conform

legilor chinezeşti, ci se supuneau legilor patriilor lor. Era aproape imposibil să guvernezi oraşul ca întreg.

Chiar dacă Banda Stacojie nu a existat, Stacojiii sunt inspiraţi de Banda Verde □□□□ *Qing Bāng*), despre care se spune că a fost implicată în toate fărădelegile din Shanghai. Erau, în mod neoficial, o forţă guvernantă, iar unul dintre cei mai importanţi gangsteri – gândiţi-vă la cineva ca Lordul Cai – lucra şi ca detectiv pentru poliţia Concesiunii Franceze. Nici Florile Albe nu au existat, dar în acea decadă, numărul ruşilor din Shanghai crescuse într-atât, încât aceştia deveniseră o parte importantă a populaţiei civile. Shanghai era un port liber, aşa că aceia care fugeau de războiul civil din Rusia puteau pătrunde cu uşurinţă în oraş, fără vize sau permise de muncă. Erau trataţi îngrozitor de europenii din Vest şi aveau meserii grele, precum cea de gunoier, sau lucrau pe bani puţini ca dansatoare, spre exemplu. În universul creat de mine există un motiv pentru care Banda Stacojie şi Florile Albe sunt cei cu puteri egale, cei care îşi împart ce mai rămâne din oraş, în vreme ce străinii îl devorează indiferenţi.

E de la sine înţeles că personajele care apar în *Aceste patimi zbuciumate* sunt creaţiile imaginaţiei mele. Adevăraţii naţionalişti şi gangsterii au colaborat adesea, este adevărat, dar toate numele şi personalităţile au fost inventate. A existat un secretar general al Partidului Comunist, dar Zhang Gutai nu a fost o persoană reală. Acestea fiind spuse, din cauza războiului civil, există goluri

uriaşe în arhive în ceea ce priveşte funcţia de secretar general şi alte roluri, aşa că cine poate spune cu certitudine ce s-a întâmplat pe atunci? Nici măcar istoria nu este complet sigură pe ea însăşi uneori: amintirile se pierd, dovezile sunt distruse, arhivele sunt şterse cu intenţie.

De un lucru suntem siguri: în Shanghai nu a existat niciun monstru care să împrăştie o boală contagioasă care să-i facă pe oameni să-şi sfâşie beregatele. Au existat însă foametea, salariile mici şi condiţiile îngrozitoare de muncă, şi în realitate aceste lucruri sunt îndeajuns ca să incite sute de revolte, în care să se implice sute de muncitori, doar în anul 1926. Dacă aş fi urmat o linie istorică reală şi m-aş fi axat asupra acestora, în locul a ceea ce se întâmplă la sfârşitul cărţii, am fi avut revolte în fiecare capitol. În lumea din *Aceste patimi zbuciumate*, morţile provocate de nebunie sunt cele care intensifică furia oamenilor şi incită la revoltă. În realitate? Chiar şi fără apariţia unui monstru, lucrurile au fost destul de dificile, astfel încât uniunile muncitoreşti se răsculau împotriva străinilor şi a gangsterilor deopotrivă în încercarea de a aduce o schimbare în viaţa muncitorilor. Cât despre felul în care lucrurile au mers mai departe, voi lăsa asta în seama notei autoarei de la sfârşitul continuării acestei cărţi…

NE AFLĂM Î
IAR ORAȘUL SHA
DE NELINIȘT

O vendetă între două bande a
metropola pradă haosului. La c
Juliette Cai, o tânără în vârstă d
doar o fată neajutorată, care ac
mândră moștenitoare a Bandei
se consideră cu mult deasupra le
în seamă ai Stacojiilor sunt cei di
Roma Montagov, prima iubire a lu

Însă când gangsteri din amb
panică și ajung să-și sfâșie cu
începe să vorbească. Despre o b
Despre un monstru care pând
ce numărul de morți crește, Ju
armele – și motivele de ranchiun
deoarece, dacă nu vor opri aces
cine să conducă.

**Chloe Gong își invită cititor
plină de violență, pasiune și des**

„Cu siguranță Ba
The New York Ti

„O reinterpretare delicios de întu
O poveste efervescentă, mo
Scrierea lui Gong debordează
Shanghaiul ei cel sângeros de la
dorit să-l
NATASHA NGAN, autoarea ro

ISBN: 978-
9 78606
www.edi

CHLOE GONG

a absolvit de curând University of Pennsylvania, unde a obținut diplome atât în Literatură engleză, cât și în Relații internaționale. Născută în Shanghai și crescută în Auckland, Noua Zeelandă, locuiește acum la New York, unde se preface a fi o persoană adultă adevărată. Despre Chloe se știe că apare în mod misterios atunci când cineva rostește de trei ori în fața unei oglinzi „*Romeo și Julieta* este una dintre cele mai bune piese ale lui Shakespeare și nu merită să fie atât de denigrată de cultura pop".

O poți găsi pe Twitter, Instagram și TikTok sub numele @TheChloeGong sau poți intra pe site-ul ei, TheChloeGong.com.

Designul copertei: Sarah Creech
Ilustrația copertei copyright © 2020 Billelis
Fotografia autoarei copyright
© 2016 JON STUDIO